

રાષ્ટ્રીય વાંચનમાળા.

(મહાત્મા ગાંધીજીના લેખોમાંથી ઉદ્ધૃત)

પ્રકાશક,
નગીનદાસ અમુલ્લખરાય.

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૦૪૯૭ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ રાષ્ટ્રીય વાચનમાળા

વિષય ૭૨૧

રાષ્ટ્રીય વાંચનમાળા.

(મહાત્મા ગાંધીજીના લેખોમાંથી ઉચ્કૃત)

પ્રકાશક,

નગીનદાસ અમુલખરાય.

૩૦, હનુમાન બિલ્ડિંગ, હોમશ રુટ્ટીટ,

સકલ, કોટ,—મુંબઈ.

જુન, ૧૯૨૨=જેઠ, ૧૯૭૮.

મૂલ્ય=પાંચ આના.

આ પુસ્તક મુંબઈ, નં. ૯૩ ચીચપોકલી, પરેલ રોડ પર લેડી નર્થકોલ હિંદુ
ઓરફનેજ કે. એન. સેલર પ્રેસમાં બાદવળ પિતાંબર ઠક્કરે છાપ્યું છે.

૧. લોકજાગૃતિ માત્ર રાજ્યદ્વારી પ્રવૃત્તિ દ્વારાજ થઈ શકે એ તો સૌએ જાણેલું છે.

૨. રાજ્યદ્વારી પ્રવૃત્તિ જ્યાં સુધી તેમાં ધર્મવૃત્તિ દાખલ ન થાય ત્યાં સુધી શુષ્ક રહે.

૩. રાજ્યદ્વારી પ્રવૃત્તિને જો ધર્મનું સ્વરૂપ અપાય તો તે પ્રવૃત્તિ મોક્ષ માર્ગ દર્શાવનારી થઈ પડે.

૪. આ જન્માનામાં રાજ્યદ્વારી સંન્યાસી જ સંન્યાસને દીપાવી શકવાના છે.

૫. શુદ્ધ ધર્મ માર્ગે જનારો કોઈ પણ ભારતવાસી રાજ્ય પ્રકરણી કાર્યોમાં ભાગ લીધા વિના ભાગ્યેજ રહી શકે.

એટલે જીભ રૂપમાં કહેતાં શુદ્ધ ધર્મમાર્ગી લોકસેવાનો અંગીકાર કયાં વિના રહીજ શકતો નથી, અને રાજ્યતંત્રની બાજમાં આપણે બધા એટલે બધે હરજો ગુચવાયલા છીએ કે રાજ્યતંત્રમાં પડ્યા વિના લોકસેવા સંભવિત નથી.

“ મહાત્મા ગાંધી.”

પરતંત્ર રાષ્ટ્રે સ્વતંત્રતા સ્થાપવા માટે પોતાના સંતાનોને બાળપણથી એવી શિક્ષા અને દીક્ષા આપવી જોઈએ કે, જેના પરિણામે તેઓ દેશને માટે પોતાનું સર્વસ્વ હોમવા તૈયાર બની શકે. આવા સંતાનો ઉત્પન્ન કરવા અર્થેજ રાષ્ટ્રીય શિક્ષણની અગત્ય સ્વીકારવામાં આવી છે.

ભારતે ધર્મગ્લાનિના સમયમાં પરમ પુરૂષો ઉત્પન્ન કરવાની અવિચલ કીર્તિ સંપાદન કરેલી છે. ભારતનો આ ધર્મગ્લાનિનો સમય છે. આ સમયે મહાત્મા ગાંધીજીને ભારતે ઉત્પન્ન કરી પોતાની પ્રાચીન કીર્તિ કાયમ કરી છે. મહાત્મા ગાંધીજી એ જોક એવી સજીવન મૂર્તિ છે કે, જે મનુષ્યજાતિને, પરને માટે પોતે 'દુઃખી થવું', દેશને માટે પોતાનું સર્વસ્વ અર્પણ કરવું અને ધર્મને માટે મરી શીટવું એ પ્રત્યક્ષ રીતિએ શીખવે છે. આવા અનુકરણીય પુરૂષના વિચારોજ ભારતને સ્વતંત્રતાને માર્ગે જવા માટે તેના સંતાનોને પ્રેરી શકે.

મહાત્મા, ગાંધીજીના વિચારોથી ભારતના સંતાનો બાળ-પણથી જોવા તૈયાર થઈ શકે તેવું બીજા કોઈના વિચારોથી તૈયાર ન થઈ શકે એવું અનુભવી, તેઓશ્રીના વિચારોમાંથી આ પાઠમાળા ગોઠવી કાઢી છે. અમારી આશા છે કે, આ પાઠમાળા ભારતની રાષ્ટ્રીય વાંચનમાળાની શ્રેણી કેવા પ્રકારની લખાવી જોઈએ તેના નમૂનારૂપ થઈ પડશે.

વિદ્યાર્થીઓ અને સામાન્ય વાંચકવર્ગ બન્નેને એક સરખી ઉપયોગી થઈ પડે એવી ધારણાથી આ પાઠમાળાની ગોઠવણ કરવામાં આવી છે, અને સર્વ ધર્મોની પ્રવેશપોથી તરીકે આ પુસ્તક વંચાવું જોઈએ એવો જો બહુરઅભિપ્રાય થશે, તો અમારો શ્રમ ફળિભૂત થયો અમને લાગશે.

પાઠનો અનુક્રમ, પાઠોની શરૂઆતની આગળ, અને અક્ષરા શબ્દોના અર્થ તથા શુદ્ધિપત્રક, પાછળ આપ્યાં છે. રાષ્ટ્રીય ભાવનાના પોષણ અર્થે હિંદના બાર મહાન નેતાઓનાં આકર્ષક ચિત્રો એવઠા રંગમાં આપ્યાં છે. આ માળામાં અમારી રહેલી અનેક ખામીઓ સુચવવાનું સર્વ વાંચકોને આમંત્રણ છે, જેથી બીજી આવૃત્તિ આ કરતાં વધારે, પ્રજાની સેવા બને.

અનુક્રમ.

પાઠ.	વિષય.	ભાગ	પાનું.
૧	મહાત્માજીનો મહાલતમાં એકરાર	૧	૧
૨	" " "	૨	૩
૩	" " "	૩	૪
૪	" " "	૪	૬
૫	" " "	૫	૮
૬	સત્યાગ્રહ	૧	૯
૭	" ...	૨	૧૦
૮	" અને શસ્ત્રક્રિયા	૧	૧૨
૯	" " "	૨	૧૪
૧૦	" " કાયદો	૧	૧૬
૧૧	" " "	૨	૧૭
૧૨	" " "	૩	૧૮
૧૩	સત્યાગ્રની લડત	૨૧
૧૪	સત્યાગ્રહીનાં લક્ષણો...	૨૨
૧૫	જેલમાં કેાણુ જઈ શકે? ...	૧	૨૪
૧૬	" " "	૨	૨૬
૧૭	સત્યાગ્રહનો ભેદ	૨૭
૧૮	સત્યાગ્રહ અને દુરાગ્રહ	૧	૩૦
૧૯	" " "	૨	૩૨
૨૦	" કે શસોની તાલીમ?	...	૩૩
૨૧	આપણે નમાલા કેમ થયા ?	...	૩૫
૨૨	સત્યાગ્રહીનાં વ્રતો	૩૮
૨૩	સત્યવ્રત	૩૯
૨૪	અહિંસાવ્રત	૪૧
૨૫	બ્રહ્મચર્યવ્રત	૪૪
૨૬	સ્વાદેન્દ્રિય નિગ્રહ વ્રત	૪૫
૨૭	અસ્તેય વ્રત	૪૬

પાઠ.	વિષય.	ભાગ.	પાટુ.
૨૮	સ્વદેશી વ્રત	૪૭
૨૯	નિભયતાનું વ્રત	૪૯
૩૦	અસ્પર્શ્યતા વ્રત	૫૦
૩૧	વિદ્યાર્થી, ધાર્મિકત્વ અને રાજનીતિ	૫૦
૩૨	અહિંસાની અતિશયતા	૫૧
૩૩	અહિંસાના પ્રકાર	૫૩
૩૪	અહિંસક સૈનિક	૫૫
૩૫	સ્વદેશીનું ધર્મક્ષેત્ર	૫૬
૩૬	„ રાજકીય ક્ષેત્ર	૫૬
૩૭	„ આર્થિક ક્ષેત્ર	૧	૬૧
૩૮	„ „ „	૨	૬૩
૩૯	„ „ „	૩	૬૪
૪૦	પોશાક અને સંસ્કૃતિ	૬૬
૪૧	શુદ્ધ સ્વદેશીનું માહાત્મ્ય	૬૮
૪૨	„ સ્વદેશીવ્રતનું માહાત્મ્ય	૧	૭૦
૪૩	„ „ „	૨	૭૨
૪૪	ધાર્મિક અને રાજકીય બીડતા	...	૭૪
૪૫	શિક્ષણનો ઉદ્દેશ—ઉત્તમ ચારિત્ર	...	૭૭
૪૬	આજીવિકાનું સાધન—બાહુબળ	૭૯
૪૭	વિદ્યાર્થી જીવન અને ધર્મનું શિક્ષણ	૮૧
૪૮	વિદ્યાર્થીનો રાજનીતિના વિષયમાં ભાગ	...	૮૩
૪૯	વિદ્યાર્થીની દેશસેવા અને વ્યસનો	...	૮૪
૫૦	માતૃ ભાષા	૧	૮૫
૫૧	„	૨	૮૭
૫૨	શુભરાતી ભાષા	૮૬
૫૩	શિક્ષણના વિષયો	૧	૯૨
૫૪	„	૨	૯૪

પાઠ.	વિષય.	ભાગ.	પાનું.
૫૫	શ્રી શિક્ષણ	૧	૬૭
૫૬	"	૨	૬૮
૫૭	શ્રીઓને અંગ્રેજી કેળવણી	૧૦૦
૫૮	ડિગ્રીનો મોહ અને કેળવણીની સંસ્થાઓ	૧૦૨
૫૯	રાષ્ટ્રીય ભાષાનાં લક્ષણો	૧૦૪
૬૦	હિંદી ભાષા	૧૦૬
૬૧	હિંદીનું રાષ્ટ્રીય ભાષા તરીકે નિર્માણ	...	૧૦૮
૬૨	અંગ્રેજી ભાષા	૧૧૦
૬૩	શિક્ષિત શ્રીઓની ફરજ	૧૧૨
૬૪	શ્રી ભતિની વિશેષ અવનતિનું મૂળ	...	૧૧૫
૬૫	શ્રી ભતિની અવનતિ દૂર કરવાના ઇલાજ	...	૧૧૬
૬૬	અસ્પર્શતાની રૂઢી	૧૧૮
૬૭	અસ્પર્શતામાં તિરસ્કાર	૧૨૧
૬૮	ભતિલેહ	૧	૧૨૨
૬૯	" "	૨	૧૨૪
૭૦	ધર્મવૃત્ત	૧૨૬
૭૧	ધાર્મિક સામ્રાજ્ય	૧૨૮
૭૨	ગૌરક્ષા	૧૩૦
૭૩	ગૌરક્ષામાં દિલ ફેરવવાની જરૂર	...	૧૩૩
૭૪	હિંદનું સ્વમાન	૧૩૫
૭૫	ભૌતિક પ્રગતિ એજ નૈતિક પ્રગતિ છે?	...	૧૩૭
૭૬	બુદ્ધિપૂર્વક હરિદ્રલાનો સ્વીકાર	...	૧૩૮
૭૭	અર્થશાસ્ત્રનું અમૂલ્ય સત્ય	...	૧૪૧
૭૮	ધનને બદલે નીતિની સત્તા	...	૧૪૩
૭૯	નીતિના સંગીન ધાયા ઉપરજ સહકારિતા	...	૧૪૫
૮૦	આગગાડીના ત્રાસ	૧૪૭

પાઠ.	વિષય.	ભાગ.	પાનું.
૮૧	આગગાડીના ત્રાસના ઇલાજ....	૧	૧૪૬
૮૨	" " " "	૨	૧૫૧
૮૩	વર્તમાન પત્રોનો ઉદ્દેશ	૧૫૩
૮૪	પત્રકારની ફરજ	૧૫૫
૮૫	મળુરોની સ્વતંત્રતા	૧૫૬
૮૬	દેવાનું દુઃખ અને ભારે વ્યાજ	...	૧૫૮
૮૭	પૂર્વનો અને પશ્ચિમનો ન્યાય....	...	૧૬૦
૮૮	પશ્ચિમના ન્યાયનાં માઠાં પરિણામો	...	૧૬૨
૮૯	પ્રદાયર્થ	૧૬૫
૯૦	વૈધવ્ય	૧૬૭
૯૨	પત્નિવ્રત	૧૬૯
૯૨	બાળવધ	૧૭૧
૯૩	હિંદુધર્મ	૧	૧૭૫
૯૪	"	૨	૧૭૭
૯૫	"	૩	૧૮૦
૯૬	"	૪	૧૮૨
૯૭	લોકમાન્યનો સ્વર્ગવાસ	૧૮૬
૯૮	હિંદુ-મુસલમાન એકતા ...	૧	૧૮૬
૯૯	" "	૨	૧૮૨
૧૦૦	સહકાર—અસહકારનું રહસ્ય	૧૯૫
૧૦૧	સ્વરાજની વ્યાખ્યા	૧૯૮
૧૦૨	વિદેશી વસ્ત્રો	૨૦૦
૧૦૩	વિદેશી માલના વેપારી	૨૦૨
૧૦૪	રેલ્વે	૨૦૪
૧૦૫	રેલ્વેથી ગૌરક્ષા	૨૦૭
૧૦૬	ખાદી	૨૧૦
૧૦૭	ખાદીનો ઉપયોગ	૨૧૧
૧૦૮	સમ્યક્તા	૨૧૪

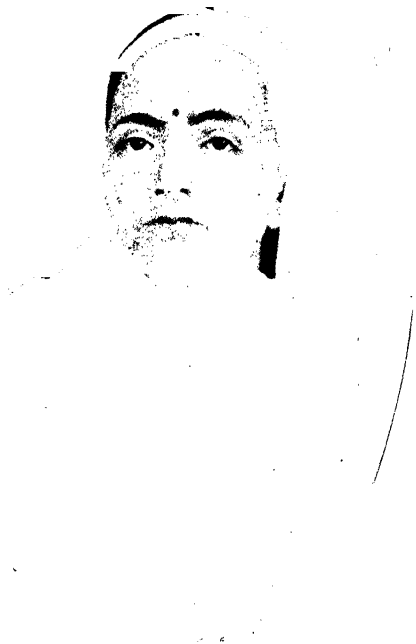
ચિત્રોની વિગત.

પાંનું.

૧. મહાત્મા મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધી.	}	મુખ્ય
૨. ગાંધીજીનાં ધર્મપત્નિ શ્રીમતી કસ્તુરબા.		
૩. અમેરિકન સત્યાગ્રહી વીર થોરો.	}	૨૮—૨૯
૪. રૂશીઅન મહાત્મા ટોલ્સ્ટોય.		
૫. દેશભક્ત લાલા લજપતરાય.	}	૫૨—૫૩
૬. સ્ત્રી રત્ન દેવી સરોજિની નાયડુ.		
૭. જગવિખ્યાત કવીવર રવિન્દ્રનાથ ટાગોર.	}	૧૧૨-૧૧૩
૮. મહા તત્વજ્ઞાની શ્રીયુત્ અરવિંદ બોષ.		
૯. લોકમાન્ય બાળ ગંગાધર તિલક.	}	૧૮૬-૧૮૭
૧૦. દેશભક્ત પંડિત મોતીલાલ નહેરૂ.		
૧૧. હિંદુ-મુસલમાન એકતાના સ્થંભ, મોલાના શકીકતઅલી તથા મહમદઅલી.	}	૧૬૪-૧૬૫
૧૨. બંગાળના સિંહ દેશભક્ત ચિત્તરંજન દાસ.		

મહાત્મા મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધી

ગાંધીજીનાં ધર્મપત્ની શ્રીમતી કસ્તુરબા

રાષ્ટ્રીય વાંચનમાળા.

—:૦:—

પાઠ ૧ લો. મત્તમાજાનો અદાલતમાં એકરાર.

ભાગ ૧ લો.

“હિંદુસ્થાન પ્રત્યે તેમજ જે વિલાયતની પ્રજાને સંતોષવા ખાતર, મુખ્યત્વે કરીને, આ મુકદ્દમા માંડવામાં આવ્યો છે તે પ્રજાની પ્રત્યે રહેલો મારો ધર્મ વિચારતાં, મને લાગે છે કે, એક ચુસ્ત રાજનિષ્ઠ અને સહકારી શહેરી મટીને, આજે હું એક કટ્ટા રાજદ્રોહી અને અસહકારી શા સારૂ બન્યો છું, એનો ખુલાસો આપવાને હું બંધા-એલો છું. ઉપરાંત અદાલતને પણ, હિંદુસ્થાનમાં કાયદાથી સ્થપાએલી સરકાર સામે અપ્રીતિ ફેલાવવાના આરોપને, હું શા કારણે સ્વીકારી લઉં છું, એ મારે જણાવવું જોઈએ.

૨ મારા જાહેરજીવનની શરૂઆત સને ૧૮૯૩ માં દક્ષિણ આફ્રિકામાં વિષમ સંજોગો વચ્ચે થઈ. એ દેશમાં અંગ્રેજી સત્તા જોડેનો મારો પહેલવહેલો સમાગમ ઝાઝો સુખદાયી ન કહેવાય. મને માલમ પડ્યું કે માણસ તરીકે અને એક હિંદી તરીકે મને

*તા. ૧૮ મી માર્ચ ૧૯૨૨ ના રોજે મહાત્મા મોહનદાસ કરમચંદ ગાંધીએ પોતે, અમદાવાદ, શાહીબાગ આગળ અદાલતમાં રજુ કરેલ એકરાર.

મૂળ અંગ્રેજી ઉપરથી.

કથાજ હજી નહોતા; ઉલટું મેં જોયું કે હું હિંદુસ્થાની હતો, એટલાજ કારણસર માણસ તરીકેના પણ મારા હજી માર્યા જતા હતા.

૩. પણ આથી હું હાર્યો નહિ. હિંદીઓ પ્રત્યે ચલાવવામાં આવતું દુર્વર્તન એ એક મોટું ભાગે સારા એવા, રાજતંત્ર ઉપર વળેલો ખૂદારનો મેલ છે, મૂળ હાડે તો તંત્ર સાફ છે, એમ મેં મારા મનને મનાવ્યું, અને જ્યાં મને એ સરકારના દોષ જણાયા ત્યાં તે સાફ, તેને વખતોવખત વખોડવા છતાં, તેનો નાશ કદિ પણ ન ઇચ્છતાં, એ સરકાર જોડે હું સંસ્થાપૂર્વક અને સાચા દિલથી સહકાર કરતો રહ્યો.

૪. આથી સને ૧૮૯૯ માં ઓઅરયુદ્ધવેળાએ જ્યારે એ સદ્ગતનતની હસ્તી જોખમમાં આવી પડી ત્યારે મેં તેને મારી સેવા અર્પણ કરી. મેં જખમીઓની માવજત કરનારી સ્વયંસેવકોની ટુકડી ઉભી કરી, અને લેડીસ્મીથના બચાવને સાફ ધચેલી સખ્યાબંધ લડાઈઓ દરમ્યાન મારાથી બનતું કયું. તેજ પ્રમાણે સને ૧૯૦૬ માં ગુલુ બળવા દરમ્યાન પણ, મેં જખમીઓને ઉઠાવનારા ડોળીવાળાઓની એક ટુકડી ઉભી કરેલી, અને ‘બળવો’ શમતા મુખી સેવા બજાવેલી. આ બંને પ્રસંગે મારી સેવાઓને મોટે મને ચાંદ મળેલા અને સરકારી ખરીતાઓમાં મારા કામની ખાસ નોંધ લેવાએલી. દક્ષિણ આફ્રિકામાંના મારા કામની કદરમાં લૉર્ડ હાર્ડિંગ તરફથી મને “કૅસરેહિંદ” સુવર્ણપદક મળેલો.

૫. સને ૧૯૧૪ માં જ્યારે ઈંગ્લંડ અને જર્મની વચ્ચે લડાઈ જાગી ત્યારે મેં લંડનમાં તે વખતે વસતા હિંદીઓની-મુખ્યત્વે વિદ્યાર્થીઓની-એક ‘એમ્પ્યુલન્સ’ ટુકડી ઉભી કરેલી. આ ટુકડીએ કીમતી સેવા બજાવ્યાની ત્યારના અમલદારોની કબૂલાતો છે. અને છેલ્લે હિંદમાં જ્યારે ૧૯૧૭ ની સાલમાં દિલ્હીમાં મળેલી યુદ્ધ-પરિષદમાં લૉર્ડ ચેમ્સફોર્ડે લશ્કરભરતીને સાફ આગ્રહભરી અરજ

કરી ત્યારે સુદાં મારી તખીયત સામું પણ ન ભેતાં, ખેડા જીલ્લામાં લશ્કરબરતીને સારૂ હું મર્યો, બે કે મારા પ્રયત્નને કળ આવવા માંડ્યું એટલામાં લડાઈ બંધ થઈ અને વધુ રંગરૂટોની જરૂર ન રહ્યા બાબતના હુકમો નીકળ્યા. આ બધા સેવાના પ્રયત્નો દરમ્યાન હું એજ આશાની હું કે જીવતો હતો કે, આવી સેવાઓ બજાવીને મારા દેશબંધુઓને સારૂ સસ્તનતમાં સંપૂર્ણ સમાનતાનો દરબજો મેળવી શકાયો.

પાઠ રજો મહાત્માજીનો અદાલતમાં એકચર.

ભાગ રજો.

એ મારી આશા પર પહેલવહેલો ફટકો 'રૉલેટ અંકટ' ના રૂપમાં પડ્યો. એ કાયદા સામે મારે કડવી જીભેશ ચલાવવી પડી. ત્યારબાદ પંજાબનો કાંડ શરૂ થયો, જેનો આરંભ જલિયાંવાલાની કતલથી થયો અને અવધિ, પેટે ચલાવવાના હુકમોમાં, બહેર રસ્તાઓ પર ફટકાઓ મારવામાં અને એવાંજ ખીબાં અકથનીય અપમાનભર્યાં ફટકામાં થઈ.

૨. મેં એ પણ જોયું કે, તુર્કી તેમજ ઇસ્લામનાં પવિત્ર સ્થળો પર હાથ ન નાંખવાના સંબંધમાં હિંદી મુસલમાનોને વડા પ્રધાને આપેલો ફોલ પગાવાના ઝાઝો સંભવ ન હતો, પણ એ બધાં લક્ષણ દેખાતાં છતાં અને મિત્રોએ પણ મને મંલીર ચેતવણીઓ આપ્યાં છતાં, અમૃતસરમહાસભા વંજાયે સરકાર બેઠે સહકારની તેમજ મૉરટેગ્યુ-એમ્સફર્ડ સુધારા સ્વીકારવાની તરફેણમાં હું ઝૂક્યો, એવી આશાએ કે, વડા પ્રધાન હિંદી મુસલમાનોને આપેલો પોતાનો ફોલ આખરે પાળશે, પંજાબનો જખમ ફઝવવામાં આવશે અને સુધારા બે કે અધૂરા અને અસંતોષકારક હતા છતાં, તે હિંદના જીવનમાં એક નવા અને આશાદાયી યુગના સૂચક નીવડશે.

૩. પણ મારી આશાઓ બધી ધૂળ મળી. ખિલાફતને લગતો ફાલ પાળવાનો મોખ નહોતો. પંજાબના કાંડ પર સફેદો ફેરવવામાં આવ્યો અને ગુન્હેગારોને શિક્ષા કરવાનું તો કેરે રહ્યું, પણ ઉલટા તેઓ પોતાની નોકરીઓ પર કાયમ રહ્યા અગર તો તેમના પેન્શનો હિંદી ખજાનામાંથી અપાવાં ચાલુ રહ્યાં અને વળી કેટલાક દાખલાઓમાં તો તેમને ઉલટા ઈનામઅકરામો એનાયત કરવામાં આવ્યાં. મેં એ પણ જોયું કે, સુધારાઓથી જે દિલના પલટાની આશા બાંધવામાં આવી હતી તેવો કશોએ પલો ન થતાં માત્ર હિંદુસ્થાનનું ધન વધુ ચૂસવાની અને માત્ર તેની ગુલામીને લંબાવવાનીજ તે એક નવી તદ્દખીર હતી.

૪. અફસોસપૂર્વક હું એ નિર્ણય ઉપર આવ્યો કે બ્રિટિશ હકુમતે રાજદ્વારી તેમજ આર્થિક બંને દૃષ્ટિએ હિંદને તે અગાઉ કદિ નહોતું તેટલું લાચાર જ કરી મેલ્યું છે. નિઃશસ્ત્ર હિંદ આજે કોઈપણ હુમલાખોર સામે શસ્ત્રની લડાઈમાં ઉતરવા માંગે તો તેમ કરવાની આજે કશી જ તાકાત તેનામાં નથી, અને આ સ્થિતિ એટલી તો હદ સુધી વ્યાપેલી છે કે અમારા કેટલાક સારામાં સારા માણસો પણ આજે એવું માને છે કે હિંદે સંસ્થાનોની ઢળનું સ્વરાજ મેળવવાને પણ હજુ અનેક પેઢીઓ વીતાડવી જોઈએ.

પાઠ ૩ જો. મ .ાત્માજોનો અદાલતમાં એકરાર.

ભાગ ૩ જો.

હિંદુસ્થાન આજે એટલું તો નાદાર બની ગયું છે કે, તેનામાં દુષ્કાળોની સામે ટકાવ કરવાની ખીલકુલ શક્તિ નથી. અંગ્રેજોએ અહિં પગલાં કર્યાં તે અગાઉ હિંદ પોતાનાં લાખો ખૂંપડાઓમાં કાંતતું તથા વણતું અને ખેતીમાંથી મળી રહેનારી પોતાની ન્હાનીશી આજીવિકામાં રહેતી ખોટ ભરી કહાડતું. જીવાદોરી

સમો આ હિંદનો ગૃહક્રોધ, માની ન શકાય એટલા નિષ્કુર અને અમાનુષી ઉપાયોવડે નષ્ટ કરવામાં આવ્યો, જેનાં બ્યાનો અંગ્રેજ સાક્ષીઓએ કરેલાં છે.

૨. હિંદની અધિપતિ રહેનારી આમપ્રજા કેવી ધીમે ધીમે મૃતપ્રાય થતી જાય છે, એની શહેરોના રહેનારાઓને ભાગ્યેજ ભાગ છે. તેઓને ખબર નથી કે તેમને લોગવવા મળતા છુદ્દ એશઆરામ તેઓ હિંદને ચૂસનારા પરદેશી મૂડીદારોનાં, ઘર ભરવા, જે મહેનત કરે છે, તેની દલાલી, શિવાય બીજું કશું નથી અને પેલાઓનો બધો નફો તેમજ આમના દલાલી બન્ને હિંદની ગરીબ પ્રજાને નીચાવીનેજ નીતારી કહાડેલાં હોય છે. તેમને ગમ નથી કે બ્રિટિશ હિંદમાં કાયદાથી રથપાએલી સરકાર એ ગરીબ આમપ્રજાને આ રીતે ચૂસવાની ખાતરજ ચલાવવામાં આવે છે. ચાહે તેવા વિતંડાવાદથી કે આંકડા અહેવાલોના ચાહે તેવાં માયાવી કોષ્ટકોથી આજે જે પૂરાવો હિંદના ગામડાઓ પોતાનાં ચાલતાં બોલતાં હાડપિંજરોથી નરી આંખને પણ આપી રહેલ છે તેને ઉડાવી શકાય તેમ નથી.

૩. મારા મનને તો છાંટાભાર શક નથી કે ઇશ્વર જેવા કોઈ માલિક જો દુનિયાને માથે હોય તો તેના દરબારમાં ઈંગ્લેન્ડને, તેમજ હિંદુસ્થાનના આ બધા શહેરોમાં વસનારાઓને, બેઠેને, આ ગુન્હાને માટે-ઈતિહાસમાં કદાચ જેની જોડ ન મળી શકે એવા આ માનવજાતિ સામેના ગુન્હાને માટે, જવાબ દેવો પડશે.

૪. ખુદ કાયદો પણ આ દેશમાં હિંદને ચૂસી લેનાર પરદેશીઓની સેવાને અર્થેજ વપરાય છે. પંજાબ લશ્કરી કાયદાના મુકદ્દમાઓની મારી તટસ્થ તપાસને પરિણામે મારા ઉપર એવી જ છાપ પડી કે સેંકડે ઓછામાં ઓછી પંચાણું ટકા સબજો કેવળ દુષ્ટ

હતી. હિંદમાંના રાજદ્વારી મુકદ્દમાઓના મારા અનુભવ ઉપરથી મેં જોયું છે કે તેમાં સબ પામેલા લોકોમાંના દરેક દસમાંથી નવ સાવ નિર્દોષ હતા. સ્વદેશપ્રીતિ એ જ ચંમતો ગુન્હો હતો. હિંદની અદાલતોમાં યુરોપીઅનોની સામે કામ માંડનારા સોમાંથી નવાણું હિંદીઓને ન્યાય મળતો નથી. આ ચિતારમાં રંગપૂરણી કે અતિ-શ્ચોકિત ક્યાંએ નથી. આવા મુકદ્દમાઓ જોડે સંબંધ દરાવવાનો જે જે કોઈ હિંદીઓને પ્રસંગ પડ્યો છે તેવા લગભગ દરેક હિંદીનો અનુભવ આવોજ છે.

પાઠ ૪ થો. મહાત્માજીનો અદાલતમાં ફરાર.

ભાગ ૪ થો.

રૌથી મોટું દુર્લાભ્ય તો એ છે કે અંગ્રેજ લોક તેમજ દેશનો કારભાર કરવામાં લળનારા તેમના હિંદી સાર્થીઓ, પોતે, મેં ઉપર વર્ણવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે તેવો કશો ગુન્હો કરવામાં શકાયેલા છે, એ સમજી શકતા નથી. મને ખબર છે કે ઘણા અંગ્રેજ તેમજ હિંદી અમલદારો પ્રમાણિકપણે એવું માનનારા છે કે. પોતે દુનિયામાંનું એક સારામાં સારું રાજતંત્ર ચલાવી રહ્યા છે અને તે નીચે હિંદુસ્થાન ધીમે પગલે પણ સંગીન પ્રગતિ રી રહ્યું છે. તેમને લાન નથી કે પ્રબળે થયેલાવી મૂકવાની એક અદૃશ્ય પરંતુ અસરકારક કાર્યપદ્ધતિથી તથા પશુખળના વ્યવસ્થિત દેખાવથી અને બીજી બાબતોએ પ્રતિકાર કરવાની અગર આત્મરક્ષણની મુદ્દાં બધી શક્તિ પ્રબળ પાસેથી ખુચવી લેવામાં આવ્યાથી પ્રબળ આખી નપુંસક બની ગઈ છે અને તેમનામાં દંભ અને પામરતા ફેલાયાં છે અને આ ભયાનક કુદેવન પરિણામે કારભારીઓમાં અજ્ઞાન અને આત્મવચન બેવડાં બન્યાં છે.

૨. જે ૧૨૪ મ કલમનું સદ્ભાષ્યે મારા ઉપર તદ્યોમત મેલવામાં આવ્યું છે તે કલમ હિંદી નાગરિકની સ્વતંત્રતા કચડી નાંખવા

સારૂ ઘડવામાં આવેલી રાજદારી કલમોમાં કદાચ સર્વોપરી છે. પ્રીતિ કંઈ કાયદાથી પેદા થનારી કે નિયમમાં રહેનારી વસ્તુ નથી. માણસને જે કોઈ શખ્સ કે વસ્તુપ્રત્યે પ્રીતિ ન હોય તો જ્યાંસુધી તે મારફાડ કે ખૂનામરફીનો ઈરાદો ન રાખતો હોય અગર તો ખૂનામરફીને ઉત્તેજન કે ઉશ્કેરણી ન કરતો હોય ત્યાંસુધી તેને પોતાની અપ્રીતિ દર્શાવવા । પૂરેપૂરો અખત્યાર હોયો જોઈએ; પણ જે કલમમાંનો આરોપ ભાઈ શંકરલાલ ઉપર તેમજ મારા ઉપર મૂકવામાં આવ્યો છે તે મુજબ તો માત્ર અપ્રીતિ ફેલાવવી એટલું પણ ગુનહો. આ કલમ નીચે આવેલા કેટલાક મુકદ્દમાઓ મેં તપાસ્યા છે અને હું જાણું છું કે, હિંદના કેટલાક મે.ટામાં મોટા પ્રજા-માન્ય પુરૂષોને એ કલમ હેઠળ સજાઓ કરવામાં આવી છે અને તેથી આ કલમ હેઠળ મારાપર આરોપ મૂકાયો એમાં હું મારી મોટી ઈજ્જત થઈ સમજું છું.

૩. મારી અપ્રીતિનાં કારણોની દૃઢતામાં દૃઢી રૂપરેખા આપી દેવા મેં ઉપર પ્રયત્ન કર્યો છે. દોષપણ અમલદાર કે કારભારી સામે મારે અંગત કે વ્યક્તિગત એવું કશુંજ વેર નથી, તો રાજની સામે તો મારે અપ્રીતિ હોઈજ શી શકે ? પણ જે સરકારે અગાઉના બીજા દોષપણ સજાતંત્રના કરતાં સરવાળે હિંદુસ્થાનનું અહિતજ વધારે કર્યું છે તેની સામે અપ્રીતિ કરવી એને તો હું સદ્ગુણજ સમજું છું. બ્રિટીશ હકૂમત હેઠળ, હિંદમાં અગાઉ કોઈ કાળે ન થયેલો એટલો મહાનગીનો લોપ થયો છે. આવી મારી માન્યતા હોવાથી એવા રાજતંત્રને ત્રિષે મનમાં પ્રીતિ હોવી એને હું પાપ માનું છું અને તેથી મારી સામે પૂરાવા તરીકે રજૂ કરવામાં આવેલા જૂઠા જૂઠા લેખોમાં મેં જે કંઈ લખ્યું છે તે બધું હું લખી શક્યો એ વાતને હું મારું અહોભાગ્ય ગણું છું.

પાઠ ૫ મો. મર્તમાજાનો અદાલતમાં એકરા .

ભાગ ૫ મો.

ખરૂં જોતાં તો હું માનું છું કે, જે અસ્વાભાવિક સ્થિતિમાં અત્યારે ધંગલડ તેમજ હિંદુસ્થાન રહે છે તેમાંથી ઉગરી જવાનો અસહકારનો માર્ગ ખતાવ્યો તેમાં મેં બંનેની સેવા બજાવી છે. મારા નમ્ર અભિપ્રાય મુજબ તો ખુરાઈની સામે અસહકાર કરવો એ નેકીની જોડે સહકાર કરવાના જેટલી જ માણસની ફરજ છે. પણ ખુરાઈ કરનાર સામે ઇરાદાપૂર્વક હિંસા અપત્યાર કરીને જ એવો અસહકાર પ્રદર્શિત કરવાની પૃથા આટલો કાળ દુનિયામાં ચાલતી આવી છે.

૨. હું મારા દેશવાસીઓને ખતાવી આપવા મથી રહ્યો છું કે, હિંસાવૃત્તિથી ચલાવેલો અસહકાર સરવાળે દુનિયામાં ખુરાઈને ઘટાડવાને બદલે વધારવાનું જ હથિયાર બને છે અને ખુરાઈને નભાવવાનું એક માત્ર સાધન હિંસા હોવાથી પોતા તરફથી તેને મળતો ટેકો ખેંચી લેવા માંગનારે, હિંસાનો નિઃશેષ ત્યાગ કરવો રહ્યો. એવી અહિંસાવૃત્તિમાં ખુરાઈ જોડે અસહકાર કરવા જતાં ખમવાં પડનારાં દુઃખોને સ્વેચ્છાપૂર્વક માથે લેવા જોઈએ એ આવી જાય છે. તેથી કાયદાની નજરે જે મારો ઇરાદાપૂર્વક કરેલો ગુન્હો ગણાય અને છતાં મારી પોતાની નજરમાં જે શહેરી તરીકેનો માણસનો સર્વોપરી ધર્મ છે તેને સારૂ આકરામાં આકરી સજા માંગી લેવા અને તે સજા આનંદપૂર્વક માથે ચડાવવા હું અહીં લેલો છું.

૩. ન્યાયાધિશ સાહેબ! આપને માટે તેમજ પંચના સાહેબોને માટે પણ એટલોજ માર્ગ ખુલ્લો છે કે જે કાયદાનો અમલ કરવાનું તમને સોંપવામાં આવ્યું છે તે કાયદોજ ખરૂં જોતાં હુકમ છે અને હું વસ્તુતઃ નિર્દોષ છું, એમ જો તમે માનતા હો તો, તમારે

તમારી જગ્યાઓનાં રાજાનામાં આપી દેવાં અને એ રીતે પાપની ભાગીદારીમાંથી નીકળી જવું. આથી ઉલટું, જે તંત્ર અને જે કાયદો ચલાવવામાં તમે અત્યારે મદદ કરી રહ્યા છો તે હિંદની પ્રજાને સારૂ હિતકર છે અને તેથી મારી પ્રવૃત્તિ બહાર હિતને નુકસાન કરનારી છે એવો જો તમારો વિશ્વાસ હોય તો તમને ઘટે છે કે તમારે મને સખ્તમાં સખ્ત સજા દેવી. ”

પાઠ ૬ ઠા. સત્યાગ્રહ. ભાગ ૧ લો.

સત્યાગ્રહ એ નવો શબ્દ છે, પણ જે તત્ત્વ એ સૂચવે છે એ તો અનાદિ કાળનું છે. સત્યાગ્રહ શબ્દનો અર્થ તો એટલો જ કે સત્યનો આગ્રહ. સત્યનો આગ્રહ જીવને જોખમે પણ જ્યારે કરીએ ત્યારે સત્યના આગ્રહથી જે બળ ઉત્પન્ન થાય છે તે બળને એક શક્તિ-રૂપે વાપરી શકાય છે. સત્યાગ્રહની આ શક્તિને ગમે તેવા અન્યાય સામે વાપરી ફત્તેહમંદ થઈ શકાય છે.

૨. સત્યાગ્રહી કેવળ ઇશ્વરથીજ ડરે છે; તેથી બીજી સત્તા તેને ભય ઉપજાવી શકતી નથી. તે રાજાના કે બીજા કોઈના ભયથી કરીને કર્તવ્ય છોડતો નથી. સત્ય એજ ધર્મ છે, એ એક સિદ્ધાન્ત છે. પ્રેમ એજ ધર્મ છે, એ બીજો સિદ્ધાન્ત છે. ધર્મ કાંઈ બે હોતા નથી. એટલે સત્ય એ પ્રેમ છે અથવા પ્રેમ એ સત્ય છે. વધારે વિચાર કરવાથી સમજાય છે કે પ્રેમ વિના સત્યનું આચરણ અશક્ય છે. તેથી સત્યની શક્તિ એ પ્રેમની શક્તિ છે; એટલે આપણે વંરભાવ રાખીને દુઃખોનું નિવારણ નથી કરી શકતા. આ વાત સુદ્ધ નથી; પણ સમજવામાં ઘણી સહેલી છે.

૩. આપણાં હજારો કામને વિષે આપણે જોઈએ છીએ કે, તે પ્રેમ અને સત્યથી ભરેલાં હોય છે. બાપ દીકરા વચ્ચેનો સંબંધ,

સ્ત્રી પુરૂષ વચ્ચેનો સંબંધ, કુટુંબમાં કુટુંબના બધા સંબંધોમાં આપણે ઘણું ભાગે સત્ય અથવા પ્રેમની શક્તિ જોવા કરીએ છીએ. એટલે આપણે જાણે અજાણે પણ સત્યાગ્રહી હોઈએ છીએ.

૪. આપણી પોતાની જીંદગી ઉપર નજર ફેરવી જોઈશું તો આપણને માનુષ પડશે કે આપણા સગાસંબંધીઓ સાથેના વર્તનમાં હબરમાં હલક વખતે તો આપણે સત્ય અને પ્રેમને જ વશ થયેલાં હોઈએ છીએ. માણસ હમેશાં સવારથી ઉઠીને સુતાં લગીમાં પોતાનાં બધાં કાર્યોમાં જીકું જોડે છે, જીકું જ આચરે છે, વેર ભાવથી ભર્યો જ હોય છે, એવું કાંઈ જ નથી.

૫. જ્યારે મામ સામા સ્વાર્થો ઉત્પન્ન થાય છે ત્યારે જ સત્યાગ્રહના, પ્રેમબળના કાયદાને અંતગત આવે છે; કેમકે સામસામેના સ્વાર્થનું ઘર્ષણ થાય છે, તેમાંથી રોષ, દ્રેષ આદિ અસત્યની પ્રભા ઉત્પન્ન થાય છે અને તેમાંથી કેવળ ઝેરનો જ વરસાદ વરસે છે.

પાઠ ૭ મો. સત્યાગ્રહ. ભાગ ૨ જો.

જે પુરૂષ કે સ્ત્રી કુટુંબના સંબંધને ઝાળખતાં નથી, તે જો કે મનુષ્યશરીર ધારણ કરનારાં છે, છતાં તેઓ પશુસમાન અથવા જાંઘલી છે. તેઓએ સત્યાગ્રહનો કાયદો જાણ્યો જ નથી. જે કુટુંબના સંબંધને ઝાળખે છે, તે પશુજીવનમાંથી કાંઈક દરજ્જે મુક્ત થયેલાં છે તેઓ એમ માને કે, કુટુંબનો સ્વાર્થ જાળવવાને સારૂ આખું જગત ડુમે તોપણ શું? તો તેઓનો સત્યાગ્રહ એ સમુદ્રમાં રહેલા બિંદુના કરતાં પણ ઓછો છે. એથી ચડતી પંકિતના માણસો પોતાના ગામનાને પોતીકા માનશે અને તેઓની વચ્ચે સત્યાગ્રહના કાયદાનો અમલ કરશે અને જેમ કુટુંબના માણસો એક બીજાની સાથે હમેશાં વઢવાડ કરવાને બદલે

પ્રેમને વશ થઈ, સ્વાર્થનો ત્યાગ કરે છે, તેમ એક ગામના માણસો કરશે. તેથી આગળ વધનાં, પ્રાંતિક જીવનમાં સત્યાગ્રહ દાખલ કરી, પ્રાંતનાં બધાં માણસોને, પોતાનાં ભાઈ બહેન સમજી માણસો, અરસપરસ, પ્રેમશક્તિથી, પોતાનો બ્યવહાર ચલાવશે. એથી આગળ વધેલી પ્રજા, જેમકે હિંદુસ્થાનની, જુદા જુદા પ્રાંતના માણસોને પણ, પોતાનાં ભાઈ બેન સમાન ગણીને, અરસપરસના વર્તનમાં, સત્યાગ્રહનો એટલે પ્રેમબળનો, નિયમ લાગુ પાડશે. આ જમાનામાં, સાધારણ રીતે, પૃથ્વીના કોઈ વિભાગના લોકો આથી વધારે આગળ ગયા નથી, પરંતુ ખરૂં જોતાં પ્રજા પ્રજા વચ્ચે વિરોધ હોવાનું જરાએ કારણ ન હોવું જોઈએ.

૨. આપણું જીવન સાધારણ રીતે જે વિચાર રહિત નહોત્ય, અને જે ચાલતી રૂઢીઓને, અને ચાલતા વિચારોને, ચલણી નાણાંની માફક, તપાસ્યા વિના, સ્વીકારી લેતાં ન હોઈએ તો આપણે જરૂર જોઈ શકીશું કે, જેટલે દરજ્જે આપણે દ્વેષ રાખીએ છીએ, બીજી પ્રજાઓ સાથે દ્વેષ રાખીએ છીએ, અગર જગતમાંના જીવ માત્રની ઉપર દ્વેષ રાખીએ છીએ, તેટલે દરજ્જે આપણે સત્યાગ્રહ એટલે પ્રેમબળના કાયદાથી વિમુખ રહ્યા છીએ, અને તેટલે દરજ્જે આપણે પશુપણામાંથી મુક્ત નથી થયા. મનુષ્ય-માત્રનો પુરૂષાર્થ-શ્રીઓનો તેમજ પુરૂષોનો, પશુપણામાંથી મુક્ત થવામાંજ છે. આનાથી બીજો જગતમાં કોઈ ધર્મ નથી.

૩. હિંદુસ્થાનમાં આપણને આ બધી હકીકત જીના કાળથી શીખવી દેવામાં આવેલી છે અને તેથીજ “વસુધૈવ કુટુંબકમ્” એટલે જગત માત્ર આપણું કુટુંબ છે, એ મહાવાક્ય આપણને ભણાવવામાં આવેલું છે.

૪. દરેક પ્રજા પોતાનું પ્રજાજીવન સત્યાગ્રહને વશ થઈને સંપૂર્ણ-તાએ પાળી શકે છે, એટલુંજ નહિ પણ સત્યાગ્રહને વશ થયા વિના

પ્રજાજીવન સંપૂર્ણતાએ પાળી નજ શકાય. આનું નામ ધાર્મિક-જીવન છે. સંપ્રદાયો, પક્ષો, દેવળો, હવેલીઓ, સ્થાનકો જે આપણને આ સત્યાગ્રહના રસ્તા ઉપરજ રાખે તોજ અને તેટલેજ અંશે તે બધાં સાધન તરીકે કામનાં છે.

૫. જે પ્રજા બીજી પ્રજાની સાથે લડાઈ કરે છે એ પ્રજાએ ધાર્મિક જીવનનો થોડે ઘણે અંશે ત્યાગ કર્યો છે. હિંદુસ્થાન આ તત્ત્વ આખા જગતને આપવાને લાયક છે. એ મારો વિશ્વાસ હું કદી છોડી શકવાનો નથી.

પાઠ ૮ મો. સત્યાગ્રહ અને શસ્ત્રક્રિયા. ભાગ ૧ લો.

સત્યાગ્રહ કેવળ ધાર્મિક સાધન છે, એટલે ધાર્મિક વૃત્તિનાં માણસોથીજ તેનો જ્ઞાનપૂર્વક ઉપયોગ થઈ શકે. સત્યાગ્રહી રોષમાં મરણને વશ નથી થતો અને પોતાની દુઃખ સહન કરવાની શક્તિને લીધે શત્રુ કે જીલમગારને તાબે નથી થતો, એટલે સત્યાગ્રહીમાં, વીરતા, ક્ષમા અને દયા હોવાં જોઈએ. સત્યાગ્રહ એ અહિંસાધર્મ છે. તેથી તે હિંસાનાં અને દરેક ઠેકાણે ધર્મ છે, ઇષ્ટ છે. સત્યાગ્રહ, એ આત્માનું બળ છે અને તે હથીઆરબળ (જડબળ) નો વિરોધી છે.

૨. હથિયારબળ હિંસા છે તેથી સર્વે ધર્મોમાં તે નિંદાયેલ છે; તલવાર મ્હરવામાં કાંઈજ નથી. મારનારો પોતાની ભૂલ સમજે છે ત્યારે ખૂન કર્યાનું પાપ સમજી પોતે હાથ ધસે છે. મરનારે ભૂલથી મરણ વહોરું હશે, તો પણ તેનો જયજ છે. હથિયારબળના હિંમતી પણ હથિયાર વાપરવાની બહુ હદ બાંધે છે. સત્યાગ્રહને હદ છે જ નહિ, અથવા છે તો તે સત્યાગ્રહની તપશ્ચર્યાની, દુઃખ સહન કરવાની શક્તિ છે.

૩. સત્યાગ્રહ અને શસ્ત્રક્રિયા બન્ને અનાદિ કાળથી છે. બન્નેની પ્રશંસા થયેલી પ્રચલિત ધર્મશાસ્ત્રોમાં જોવામાં આવે છે. આ દેવી અને આસુરી સંપત્તિનાં સ્વરૂપ છે. આપણી માન્યતા છે કે હિંદમાં દેવી સંપત્તિ મુખ્યપણે હતી. આસુરી સંપત્તિ મુખ્યપણે હોવાનો સચોટ નમુનો યુરોપે હમણાં થઈ ગયેલાં વિગ્રહથી પૂરો પાડ્યો છે.

૪. દેવી અને આસુરી બન્ને બળ, દુર્બળતા-જેને આપણે તોછડા પણ વધારે અસરકારક શબ્દ 'બાયલા' પણાથી ઓળખીએ છીએ તે કરતાં ઈષ્ટ છે. બેમાંથી એકે બળ વિના લોકોની જાગૃતિનો સંભવ નથી. પોતાનું બળ અનુભવ્યાવિના કદિ જાગૃતિ થાય નહિ. જો આપણે બધા સત્યાગ્રહને પ્રધાનપદ ન આપીએ તો શસ્ત્રક્રિયાનું જોર એની મેળેજ વધે. ઘાસ ખેતરોમાં સ્વેચ્છાએ ઉગી નીકળે છે, તેની માફક શસ્ત્રક્રિયા છે. સત્યાગ્રહરૂપી પાકને માટે પ્રયત્નરૂપી સાહસના ખાતરની જરૂર છે. વાવેલો પાક જેમ ઘાસને નીંદી ન કાઢીએ તો ઘાસમાંજ દબાઈ જાય છે, તેમજ શસ્ત્રક્રિયારૂપી તપશ્ચર્યાથી ભૂમિ સાફ રાખી ઉગવા ન દઈએ, અને ઉગેલા ઘાસને, દયાની ક્રિયાથી કાપી ન નાખીએ, ત્યાંસુધી તે ઉગ્યાજ કરશે.

૫. એટલે સત્યાગ્રહનો પ્રચાર જેમ વહેલો થાય તેમ ઈચ્છવા જેવું છે. તેથી રાજા પ્રજા બન્નેને સુખ છે. સત્યાગ્રહી સરકારને કે કોઈને હેરાન કરવા માગતો નથી સત્યાગ્રહી અવિચારી પગલું ભરતો નથી. સત્યાગ્રહી ઉદ્ધતાઈ વાપરતો નથી એટલે કે બહીષ્કારથી તે વેગળો રહે છે, છતાં સ્વદેશીવ્રત ધર્મ સમજી અડગ રહી હુમેશાં પાળે છે. અરજીઓ વિગેરે, સહ્ય દુઃખોને સાંડ પ્રજાની દુભાયેલી લાગણી જણાવનારો ઈલાજ છે. અસહ્ય દુઃખનો ઈલાજ સત્યાગ્રહજ છે. એ દુઃખ અસહ્ય હશે ત્યારેજ અને જેને અસહ્ય લાગશે તેજ, પોતાનાં તન-મન-ધન અર્પણ કરશે. એવું થવું એ લોકશાસણીની ભારે નિશાની છે. આવા મહાન ત્યાગની પાસે ચક્ર-

વત્તી ની શક્તિ પણ નમી જશે એવી મારી અડગ શ્રદ્ધા છે. હું માનું છું કે સરકાર સાથેના સત્યાગ્રહના પ્રયોગમાં સરકારની સેવા રહેલી છે.

પાઠ ૧ મો. સત્યાગ્રહ અને શસ્ત્રક્રિયા.

ભાગ ૨ જો.

જેઓ તલવાર ચલાવે છે તેઓનું મોત તલવારથીજ થાય છે. તારાનું મોત પાણીમાંજ છે એવી આપણામાં કદાણી છે. દુનિયામાં આટલાં બધાં માણસો હજી છે, એથી જણાય છે કે દુનિયાનું બંધારણ હિથિઆરબળ ઉપર નથી, પણ સત્ય-દયા-આત્મબળ ઉપર છે. લડાઈના હુંગામો છતાં, દુનિયા નભી છે એ મોટો ઐતિહાસિક પુરવો છે કે, લડાઈના બળ કરતાં બીજું બળ તેનો આધાર છે.

૨. હજારો બલકે લાખો માણસો પ્રેમવશ રહી પોતાનું જીવન ગુબારે છે. કરોડો કુટુંબોના કલેશ પ્રેમભાવનામાં સમાઈ જાય છે. સેંકડો પ્રબલો સંપત્તી રહેલી છે. એની નોંધ ઇતિહાસ (આમ થયું છે કહેનાર) કે તવારીખ લેતી નથી અને તે લઈ પણ ન શકે.

૩. જ્યારે દયાનો, પ્રેમનો કે સત્યનો પ્રવાહ રોકાય છે કે તેમાં ભંગાણ પડે છે ત્યારેજ તેની નોંધ તવારીખે ચડે છે. એક કુટુંબના બે ભાઈ લડ્યા, તેમાં એકે બીજા સામે સત્યાગ્રહ કર્યો. બન્ને પાછા સંપત્તી રહેવા લાગ્યા, આની નોંધ કોણ લે છે? જો બન્ને, વકીલોની મદદથી, કે અદાલતોથી (અદાલત પણ એક પ્રકારનું હિથિયાર કે શરીરબળ છે), લડત તો તેઓના નામ છપે ચડત. જે કાયદો કુટુંબને, જાતીને, જમાતને, સંઘને લાગુ

પડે છે તેજ કાયદો આખી પ્રજાને પણ લાગુ પડે છે. કુટુંબોમાં એક કાયદો અને પ્રજામાં બીજો એમ માનવાનું કાંઈજ કારણ નથી. ઇતિહાસ એ અસ્વાભાવિક બીનાની નોંધ લે છે. સત્યાગ્રહ એ સ્વાભાવિક છે, એટલે તેની નોંધ લેવાપણું રહેતું નથી.

૪. હિંદી કોમની પ્રવૃત્તિ માટે ઇંગ્લેન્ડ “પેસીવ રીઝીસ્ટન્સ” શબ્દ યોગ્ય નથી. તેનો ગુજરાતી અર્થ ‘સત્યનું બળ’ એવો થાય છે. હું ધારું છું કે ટોલ્સ્ટોઈ તેને ‘આત્મબળ’ અથવા ‘પ્રેમબળ’ પણ કહેતા; અંત છે પણ તેમજ. સંપૂર્ણરીતે વાપરવામાં આવે તો સત્યાગ્રહના બળને આર્થિક કે બીજી સ્થૂળ સહાયતાની અપેક્ષા નથી. તેમજ તેના પ્રાથમિક રૂપમાં પણ તેને શારીરિક બળ કે બળાત્કારની જરૂર નથી. બળાત્કાર એ મહાન્ આધ્યાત્મિક સત્યાગ્રહબળનો ધાતક છે.

૫. આ બળ જેઓ બળાત્કારનો સંપૂર્ણ ત્યાગ કરશે તેનાથીજ બીકવી શકાશે અને વાપરી શકાશે. તે બળ એવું છે કે જેનો ઉપયોગ એક માણસ તેમજ બધા માણસો સાથે મળીને કરી શકે છે. તેનો ઉપયોગ સર્વત્ર થઈ શકે છે એજ તેની શાશ્વતતા (હંમેશાં ટકવાપણું) અને અજીતતા બતાવે છે. પુરૂષ, સ્ત્રી અને બાળક બધાં તેને વાપરી શકે છે. બળાત્કાર સામે, બળાત્કાર સિવાય બીજો ઉપાય ન હોય ત્યાં સુધી નબળાઓએ તેનો ઉપયોગ કરવાનો છે, એમ કહેવું તદ્દન ખોટું છે. જેઓ પોતાને નબળા માને છે તેઓ માટે આ બળ વાપરવું અશક્ય છે. માણસમાં, પશુમાં છે તે કરતાં કાંઈક ઘડીઆતું તત્વ રહેલું છે અને તે તત્વને પશુત્વ હંમેશાં શરણ થાય છે એમ જેઓ માને છે તેઓજ માત્ર ખરા સત્યાગ્રહી થઈ શકે છે. જેવો વિરોધ પ્રકાશ અને અંધકાર વચ્ચે છે તેવો વિરોધ સત્યાગ્રહના બળ અને બળાત્કાર વચ્ચે છે અને તેથી દરેક પ્રકારના જીલમ અને અન્યાય વચ્ચે છે. જ્યાંસુધી પ્રજા બાણતાં કે

અબળણતાં પોતા ઉપર રાજ્ય કરવા દેવા કબૂલ રહે છે, ત્યાંસુધી તેની ઉપર રાજ્ય કરી શકાય છે, એ સનાતન સૂત્ર ઉપર રાજકીય પ્રકરણમાં, સત્યાગ્રહના ઉપયોગનો આધાર રહેલો છે.

પાઠ ૧૦ મો. સત્યાગ્રહ અને કાયદો. ભાગ ૧ લો.

દેખીતું છે કે, આ સત્યાગ્રહ કાયદેસર છે કે નહિ એવા પ્રશ્નનો જવાબ ત્રાહિત પુરૂષથી અપાય નહિ. તેનો જવાબ સત્યાગ્રહી જ દર્શ શકે. તટસ્થ માણસો સત્યાગ્રહનો આરંભ થયે તેની પરીક્ષા કરી શકે છે. સત્યાગ્રહીને દુનિયાની અપ્રસન્નતા રોકી શક્તી નથી. સત્યાગ્રહનો આરંભ, ગણિતના નિયમ ઉપર આધાર નથી રાખતો. હારજીતના પાસા નાંખી જીતનો પાસો પડે ત્યારેજ સત્યાગ્રહ કરાય; એમ માનનાર ભલે રાજ્યનીતિકુશળ હો, વિચારવંત હો, પણ તે સત્યાગ્રહી નથી. સત્યાગ્રહી સહેજે કામ કરે છે.

૨. અતિ નિર્દોષ આત્મજળનો ઉપયોગ તેના પૂર્ણરૂપમાં થયેથી તાત્કાલિક છૂટકારો અપાવે છે. આવા પ્રયોગ માટે દરેક જણના આત્માને લાંબા અભ્યાસની પુરી જરૂર છે, એટલે ખરા સત્યાગ્રહીને સંપૂર્ણ નહિ તોપણ ઘણું ભાગે, આદર્શપુરૂષ બનવું પડે છે. આપણે બધા તરતજ તેવા માણસો થઈ શકીએ નહિ, પરંતુ આપણામાં જેટલે અંશે સત્યાગ્રહની લાવના વધારે હશે તેટલેજ અંશે આપણે વધારે સારા માણસ થઈશું. એટલે તેના ઉપયોગ માટે વિવાદ હોઈ શકે નહિ. જો થોડાક પણ હિંદીઓ બની શકે તેટલા આદર્શ સત્યાગ્રહી થવાના કાર્યને પોતાનું જીવન અર્પણે તો તેઓએ પોતે પોતાનીજ સેવા (સેવાના ખરા અર્થમાં) કરી; એટલુંજ નહિ, પરંતુ તેઓએ એકંદર મનુષ્યજાતિની સેવા કરી ગણાશે.

૩. સત્યાગ્રહ એવું બળ છે, કે જો તે સર્વમાન્ય થાય તો તે

સમાજના આદર્શોમાં પરિવર્તન કરે અને નિરંદુશ વ્યક્તિ તંત્ર અને સદા વધતા જતા લડાયક ભાવનો નાશ કરે. આ લડાયક ભાવે પશ્ચિમની પ્રજાને ઘણી પીડા કરી છે અને તેને મૃતપ્રાયઃ દશામાં લાવી મૂકી છે અને પૂર્વની પ્રજાનો પણ પરાજય કરી લેશે એમ જણાય છે.

૪. આ રીતે જોતાં સત્યાગ્રહ સર્વોત્કૃષ્ટ અને ઉત્તમ શિક્ષણ છે. બાળકોને અક્ષરજ્ઞાનનું સામાન્ય શિક્ષણ મળે તે પહેલાં તે અપાવું જોઈએ. બાળક અક્ષર લખતાં શીખવા માંડે અને દુનિયાનું જ્ઞાન મેળવવા માંડે તે પહેલાં આત્મા એ લે શું? સત્ય એટલે શું? પ્રેમ એટલે શું? આત્મામાં કઈ કઈ શક્તિઓ શુભ રહી છે તેનું જ્ઞાન તેને ન આપવું એમ નથી. ખરાં શિક્ષણનું અગત્યનું તત્ત્વ એ છે કે જીવનકલહમાં, દ્રેષને પ્રેમથી, અસત્યને સત્યથી, બળાત્કારને સહનશિલતાથી, લોભને સંતોષથી અમ સહેલાઈથી જીતી શકાય છે, એમ બાળક શરૂઆતથી જ શીખે.

૫. દક્ષિણ આફ્રિકાથી રિંદ પાછા વળવા માટે માર્ગ, આ પણ કારણ છે કે, ત્યાં જઈ સત્યાગ્રહી તરીકે મારી પેતાની અપૂર્ણતા જે મને થોડે અંશે તો જણાય છે, તે હજી વધારે જાણી લેવી અને પછી મારે પોતે પૂર્ણ બનવા પ્રયત્ન કરવો. મારી માન્યતા છે કે, પૂર્ણતાની પ્રાપ્તિ હિંદમાં જ અતિ સુગમ છે.

પાઠ ૧૧ મો. સત્યાગ્રહ અને કાયદો. ભાગ ૨ જો.

સત્યાગ્રહ લડાઈબળનો વિરોધી છે. જ્યારે મને કેઈ કામ પસંદ ન પડે ત્યારે તે કામ હું ન કરું તેમાં હું સત્યાગ્રહ અથવા આત્મબળ વાપરું છું. દાખલા તરીકે મને લાગુ પડતો અમુક કાયદો સરકારે પસાર કર્યો, તે મને પસંદ નથી. જો હું સરકારની ઉપર હુમલો કરી તે કાયદો રદ કરાવું તો મેં શરીરબળ વાપર્યું

કહેવાય. જો હું તે કાયદો કબુલજ ન કરું ને તેને લીધે પડતી સબ ભોગવી લઉં, તો મેં આત્મબળ અથવા સત્યાગ્રહ વાપર્યું કહેવાય.

૨. સત્યાગ્રહમાં હું આપભોગ આપું છું. આપભોગ આપવો એ પરભોગ કરતાં સત્સ છે. સત્યાગ્રહથી લડતાં જો લડત ખોટી હોય તો માત્ર લડત લડનાર દુઃખ ભોગવે છે એટલે પોતાની ભૂલની સબ પોતે ઉઠાવે છે એવા ઘણા બનાવો થઈ ગયા છે કે, જેમાં માણસો ભૂલથી સામે થયેલા. કોઈ પણ માણસ બેધડક રીતે નથી કહી શકતો કે અમુક કાર્યો ખરાબજ છે; પણ જ્યારે તેને તે ખરાબ લાગે છે, ત્યારે તેને સાડ તે ખરાબજ છે; એટલે તેણે તે ન કરવું; ને તેમ કરતાં દુઃખ ભોગવવું. સત્યાગ્રહના આ ચાવી છે.

૩. આપણે હમેશાં કાયદાને માન આપનારી પ્રજા છીએ. તેનો ખરો અર્થ તો એ છે કે આપણે સત્યાગ્રહી પ્રજા છીએ. આપણે સારા કે નહારા કાયદા કબુલ કરી લઈએ છીએ એ અર્થ તો આજ કાલનો જોવામાં આવે છે. પૂર્વે એવું કંઈ ન હતું. બહાકથી, કોઈપણ માણસે કશું એ ન કરવું એ તેની ફરજ છે. તેથી જ્યારે ધાર્તી આપી કોઈ આપણી પાસે કામ કરાવવા ઈચ્છે તે કામની સામે થવું તે આપણો હક્ક છે. આવા ભયને વશ થઈએ તો આપણે પુરુષાર્થહીન રહીએ. જેણે પોતાનું પુરુષાર્થ ખોડ્યું છે તે વક્ષાદારી પણ નથી બતાવી શકતો. પશુઓને મનુષ્ય વચ્ચેનો ભેદ, મનુષ્યના પુરુષાર્થમાં રહેલો છે.

૪. જે માણસ પોતે માણસાઈમાં છે, જેને ઇશ્વરનોજ ડર છે તે બીજાથી ડરવાનો નથી. બીજાના કરેલા અન્યાયી લાગતા કાયદા તેને બંધનકર્તા નથી. કોઈ કાયદામાં ક્યાંય એવું નથી કહ્યું કે તમારે આમ કરવુંજ પડે. તે તો એમજ કહે છે કે તમે આમ નહિ કરો તો તમને સબ થશે. આપણે અધમ દશામાં માની

સાઈએ છીએ કે આપણે 'આમ કરવું' એ આપણી ફરજ છે, એ આપણો ધર્મ છે.

૫. એ લોકો એકવાર શીખી લે કે આપણે અન્યાયી લાગે તે કાયદાને માન આપવું એ નામદાંધ છે, એવું 'શિક્ષણ ધર્મ' વિરુદ્ધ છે અને તેમ કરવું એ ગુલામીની હદ છે તો પછી આપણને કોઈનો બુલમી કાયદો ખંધન કરી શકતો નથી. આ સ્વરાજ્યની ચાવી છે. સરકાર કહેશે કે આપણે નાગા થઈને નાચવું. તો શું આપણે નાચશું? હું સત્યાગ્રહી હોઉં, તો સરકારને કહું " એ કાયદો તમારા ઘરમાં રાખો. હું તમારી પાસે નાગો નથી થનારો ને નાચવાનો પણ નથી. "

પાઠ ૧૨ મો. સત્યાગ્રહ અને કાયદો-ભાગ ૩ જો.

પ્રજા જે હુકમને જ્ઞાનપૂર્વક અન્યાયી અથવા બુલમી માને, તે હુકમની સામે થવાનો તેને જન્મથીજ હક્ક છે, અને એ પ્રજાની ફરજ છે. જે ધારો કુટુંબમાં લાગુ પડે છે તેજ રાજા પ્રજાની વચ્ચે પણ લાગુ પડે છે, અને જ્યાં એ ધારાનું ખંડન થાય છે ત્યાં રાજા પ્રજા વચ્ચે કવેશ થાય છે; રૈયત છુપી રીતે બેવફાઈ કરે છે; રાજા અવિશ્વાસુ અને બહેમી બને છે.

૨. સરકારના હુકમની સામે થનાં એક વસ્તુ યાદ રહેવીજ જોઈએ. સરકારના હુકમ ગેરવાજબી છે, એમ આપણે સર્વાંશે ન કહી શકીએ. આપણે તેને ગેરવાજબી માનીએ, છતાં હકીકતમાં એ વાજબી પણ હોય. તેથી જેમ ખાનગી વહેવારમાં, તેમ રાજા પ્રજા વચ્ચે પણ મતભેદનો ફડકો પાંચથોજ થવો જોઈએ. આમ અસ-લના રાજાઓ કરતા. રાજ્યપદનું માન જળવાય તેથી એ પાંચના ફરિયાનો અમલ અદાલતોમાં નથો થયો. પણ રાજસત્તાની મુનસફી ઉપર રહેતો જણાય છે. છતાં છેવટનું પરિણામ તો જેવું સાધારણ

પંચમાં આવે છે તેવું જ આમાં આવે છે. પ્રજામતને માન આપ્યા વિના રાજ્ય ચલાવવું અશક્ય છે. પણ જો રાજા પંચ નીમે તો પ્રજાએ શું કરવું? જે પ્રજામાં પશુબળ પ્રધાનપદ લોગવે છે ત્યાં મારપીટ ચાલે છે, અને શસ્ત્રોનો પ્રયોગ કરી પ્રજા ન્યાય મેળવવા મથે છે. આ પદ્ધતિ નિર્થક છે એમ મારો પોતાનો અનુભવ છે. હું એમ પણ માનું છું કે બધાં ધર્મશાસ્ત્રોએ મારામારી કરીને ન્યાય મેળવવાની પદ્ધતિને વખોડી છે, અને એ પદ્ધતિ આપણે કુટુંબ વ્યવહારમાં તો લાગુ પાડતા જ નથી.

૩. સીધો રસ્તો એ જ છે કે આપણે પોતે હુકમનો નિરાદર કરતાં જે દુઃખ વેઠવું પડે તે ધીરજથી અને રોષ લાવ્યા વિના વેઠવું. આથી ઘણા અર્થ સરે છે. આપણે ખોટા ઠરીએ તો દુઃખ વેઠવું એ યોગ્ય જ હતું. આપણે સાચા હોઈએ તો સામેના પક્ષમાં દયા ઉત્પન્ન થયા વિના રહેનાર જ નથી. એટલે છેવટે સરકારને ન્યાય આપ્યે જ છુટકો. આ શાસ્ત્રપ્રમાણ છે. સત્યનો સદાય જય જ કદાચો છે. અને એ વઃકયનીં સિદ્ધિ આપણે વખતો વખત અનુભવીએ છીએ.

૪. ઘણા માણસોએ કહ્યું તે થોડાએ કબુલ કરવું એ અનીશ્વરી વાર્તા છે. એવા દાખલા હજારો મળી આવશે કે જેમાં ઘણાનું કહેલું ખોટું હોય છે, ને થોડાંએ કહેલું જ સાચું હોય છે. સઘળા સુધારા ઘણા માણસોની સામે થઈને થોડા માણસોએ દાખલ કરાવેલા હોય છે. ઠગના ગામમાં ઘણા કહેશે કે ઠગવિદ્યા શીખવી જ જોઈએ. તો શું એક સાધુ હશે તે પણ ઠગ બનશે? નહિ જ. અન્યાયી કાયદાને માન આપવું જોઈએ એ જહેમ જ્યાંસુધી દૂર નહિ. થાય ત્યાંસુધી આપણી ગુલામી જવાની નથી અને આવો જહેમ માત્ર સત્યાગ્રહી જ દૂર કરી શકે.

પાઠ ૧૨ મો. સત્યાગ્રહની લડત.

સત્યાગ્રહની લડતમાં હારવાનું તો છેજ નહિ. તેથી અમુક વસ્તુ ન મળે તો આપણે ભેઈ શકીએ છીએ કે, તેમાં, સત્ય ગ્રહીતાં ક્યાસ છે, કાંઈ સત્યાગ્રહની ક્યાસ નથી. આ વાત બહુ ધ્યાન-પૂર્વક સમજવા જેવી છે. શરીરબળની લડાઈમાં આવો નિયમ લાગુ પડતો નથી. તેમાં લશ્કરે મળે ત્યારે માત્ર લડવૈયાઓની ક્યાસથીજ હાર થાય એવું નથી હોતું. લડવૈયા અતિ બહાદુર હોય છતાં બીજાં સાધનો કાયાં હોય તો હાર થાય છે. જેમકે તેઓના કરતાં સામાવાળાની પાસે હથિઆર સરસ હોય, અથવા તેઓને જગ્યા સરવ મળી હોય, અથવા તેઓનો પાસે કળા વધારે હોય. આવાં ઘણાંક બહારનાં કારણોથી શરીરબળથી લડનારની હારજીત થાય છે, પણ સત્યાગ્રહથી લડનારને બહારના કારણો બીલકુલ અડચણુ કરી શકતાંજ નથી. માત્ર તેઓની ક્યાસજ તેઓને નડે છે. વળી સાધારણ લડાઈમાં જે હાર ખાય તેના બધા માણસો હાર્યા ગણાય અને હારે છેજ. સત્યાગ્રહમાં એકની જીતથી બીજા બલે જીત્યા ગણાય, પણ બધા હારે છતાં જે પોતે હાર્યો નથી તે બીજાની હારથી હારતો નથી. ત્યારે આવી જે સરસ હાર વિનાની એકજ પરજીમવાળી લડાઈ તે કોણુ લડી શકે ?

૨. સત્યાગ્રહનો અર્થ વિચારતાં જણાયે કે તેની પહેલી શરત એ છે કે તે લડતવાળાને સત્યનો આગ્રહ, સત્યનું બળ હોવું જોઈએ. તે માણસે માત્ર સત્ય ઉપર આધાર રાખવો જોઈએ. એક પગ દહીંમાં અને એક પગ દુધમાં એમ ન થઈ શકે. એવો માણસ વચમાં કચરાઈ જવાનો. સત્યાગ્રહ એ કાંઈ ગાજરની પીપોડી નથી. કે જે વાગે તો વગાડવી, નહિ તો ચાવી જવી. એમ માનનાર રખડી મરવાનો. શરીરબળની ખામીવાળા, અથવા શરીરબળ નથી ચાલતું એજ સત્યાગ્રહ કરે છે એ વાત તદ્દન નમાલી છે. આવું માનનારને લડતની ખબર નથી.

૩. સત્યાગ્રહ, શરીરબળ ક્રાંતિ વધારે તેજસ્વી છે, ને તેની આગળ શરીરબળ એક તણખલા સરખું છે. શરીરબળમાં મુખ્ય વાત એ છે કે, બળીયો માણસ પોતાના શરીરની દરદાર ન કરતાં રણમાં જુએ છે. એટલે કે તે બીકણ નથી. સત્યાગ્રહી તો પોતાના શરીરને કાંદજ નથી ગણતો. તેનામાં બીકતો પેસીજ ન શકે. તેથીજ તે બહારના હથિઆર ધારણ કરી નથી, અને મોતનો ડર રાખ્યા વિના અંત લગી જુએ છે. એટલે સત્યાગ્રહીને શરીરબળવાળા કરતાં વધારે હિમન હોવી જોઈએ. સત્યાગ્રહીને પ્રથમ તો સત્યનું સેવન અને સત્ય ઉપર આરથા હોવાં ઘટે છે.

પાઠ ૧૪ મો. સત્યાગ્રહીનાં લક્ષણો.

સત્યાગ્રહીને પૈસાની બેદરકારી હોવી જોઈએ. દોલત અને અત્યને સદા અણબનાવ રહેલો છે ને તે આખર સુધી રહેશે. જે દોલતને બળગે છે, તે સત્યને બળવી શકતો નથી. આનો અર્થ એમ નથી કે સત્યાગ્રહી પાસે દોલત હોયજ નહિ. તેની પાસે દોલત હોઈ શકે પણ પૈસો તેનો પરમેશ્વર ન થઈ શકે. સત્યને સેવતાં પૈસો રહે તો હીક છે નહિ. તો તે હાથનો મેલ છે. એમ સમજી તેને જતો કરતાં એક પણવાર પણ આંચકો ખવાય નહિ. આવું મન જેણે ન કર્યું હોય તેનાથી સત્યાગ્રહ નજ લેવાય. જે દેશના રાજાની સાથે સત્યાગ્રહી થવું પડે છે તે દેશમાં સત્યાગ્રહીની પાસે દોલત હોવી એ મુશ્કેલીની વાત છે.

૨. રાજનું બળ માણસ ઉપર નથી ચાલતું, તેની દોલત અથવા તો તેની બીક ઉપર ચાલે છે. કાં તો ખબરો લુંટી લેવાની વાતથી અથવા તો તેના શરીરને નુકશાન પહોંચાડવાની બીચથી રાજા રૈયત પાસેથી જે કરાવવું હોય તે કરાવે છે. એટલે જીલમી રાજના રાજ્યમાં ઘણે ભાગે જીલમમાં ભાગ લેનાર માણસથીજ પૈસો એઠો કરી શકાય છે. જીલમમાં ભાગ લેવો એ તો સત્યાગ્રહીથી થાય જ નહિ એટલે આની સ્થિતિમાં

સત્યાગ્રહીએ ગરીબાઈમાં તવંગરી માનવી ઘટે છે. શરીરબળ અજમાવતાં પણ આમાંનું ઘણું તજવું પડે છે, એ પણ વિચારવા જેવું છે. ભુખ, તરસ, ઠંડી અને તાપ વેઠવા પડે છે. કુટુંબની માયા છોડવી પડે છે. પૈસો જતો કરવો પડે છે. સત્યાગ્રહી લડીને જીતે ત્યારે તેની જીતનું પરિણામ તેને તેમજ બોબને સારું જ આવે. સત્યાગ્રહી કોઈ દિવસ સત્યને જાળવીને બાંધી મ નજ થાય.

૩. સત્યાગ્રહીને કુટુંબની માયા છોડવી પડે છે. આ બહુ અઘરી વાત છે, પણ સત્યાગ્રહ તેના નામ પ્રમાણે, તત્ત્વારની ધાર છે, અને અતે આમાં પણ કુટુંબનો લાલ જળવાય છે. કેમકે કુટુંબીઓને સત્યાગ્રહની લગની લાગવાનો વખત આવે છે અને એ લગની જેને લાગી તેને પછી બીજી ઇચ્છા રહેતી નથી. અમુક દુઃખ વેઠતા, ધન ગુમાવતાં, જેલ જતાં, કુટુંબનું શું થશે એ શોક કે શંકા થવાં ન જોઈએ. જેણે દાંત આપ્યા છે તે ચવાણું આપશે સર્પ, વીંછી, વાઘ, વરૂં વિગેરે ભયાનક જંતુ કે પ્રાણીને પોતાનો ખોરાક જે આપી રહ્યો છે તે મણસ જાતને ભૂલવાવાળો નથી. આપણે જે વલખાં નાખીએ છીએ તે શેર બાજરીના કે મુડી ધાનના નહિ પણ ખટ મધુગ સ્વાદ કરવાના, ટાઢ સહન થઈ શકવા પૂરતાં જેવાં તેવાં કપડાંના નહિ, પણ રેશમ કીનખાખના. જે આ લવરી મુકાં દઈએ તેા કુટુંબના ભરણ-પોષણની ચિંતા થોડીજ રહે છે.

૪. આમ સત્યાગ્રહી કેણુ થઈ શકે એનો વિચાર કરતાં છેવટ એ આવે છે કે, જે ધર્મ કે દિન ઉપર ખરી આસ્થાવાળો હોય તેજ સત્યાગ્રહી થઈ શકે. 'મુખમે' રામ બગલમે' છુરી,' વાળાને ધર્મ ઉપર આસ્થા કહેવાય નહિ. દિનનું નામ લઈ, દિતથી ઉલટાં કામ કરવાં એ દિન નહિ. જે ધર્મ-દિન-ઈમાન ખરી રીતે જાગૃત્તાર છે તેનાથી સત્યાગ્રહી થઈ શકાય છે. એટલે

કે જે માણસ ઈશ્વર ઉપરજ બધું છોડે છે તેને જગતમાં કદી હારવાનું રહેલું જ નથી. લોક હાર્યા ઇંહ તેથી તે હાર્યા ગણાય નહિ. લોક જીત્યા માને તેમાં જીત પણ નહિ. તે તો જે જાણે છે તેજ જાણે છે. આ સત્યાગ્રહનું ખરૂં સ્વરૂપ છે. જેણે સત્યાગ્રહની ખાતર સર્વે જતું કર્યું છે તેણે સહુ મેળવ્યું છે, કેમકે તે સંતોષ માને છે. સંતોષ એ સુખ છે. બીજું સુખ ઝાંઝવાની જેમ છે. જેમ તેની આગળ જઈએ છીએ તેમ તે તેટલુંજ દૂર દેખાય છે.

૫. આમ વિચારી દરેક સિદ્ધિ સત્યાગ્રહી બને. એમ હું ઈચ્છું છું. એ હથિયાર, અન્યાયથી થતાં બધાં દુઃખોને દૂર કરવા કામ લાગે છે. માત્ર તેનું ખરૂં સ્વરૂપ સમજવું જોઈએ. તે સમજવું સહેલું તેમજ અઘરું છે. શરીરબળીયા પણ કોઈકજ થાય છે એટલે સત્યબળીયા તો તેથી પણ થોડાજ હોય.

૬. સત્યાગ્રહી કોણ થઈ શકે એ આપણે ટુંકમાં વિચારી ગયા. પણ સત્યાગ્રહ કાંઈ જોલ જવાથી અટકતો નથી. સત્યાગ્રહીને શુભીએ ચડવું પડ્યું છે. ધગધગતા લોખંડના થાંભલાની સાથે ખાથ ભીડવી પડી છે, પવત ઉપરથી ગળડવું પડ્યું છે, ઉકળતા તેલના પેણામાં તરવું પડ્યું છે, બળના વનમાં ચાલવું પડ્યું છે, રાજપાટ વેચી નીચ ઘેર વંચાવું પડ્યું છે, સિંહનાં શુક્રમાં રહેવું પડ્યું છે. આમ સત્યાગ્રહીની કસોટી દુનિયાના જુદા જુદા ભાગમાં જુદી જુદી રીતે થયેલી છે.

પાઠ ૧૫ નો. જેલમાં કોણ જઈ શકે ? ભાગ ૧ લો.

હુસેન અને તેમના સાથીઓને અન્યાય જણાયો, તે અન્યાયને વશ થવાનું કહેવામાં આવ્યું ત્યારે તેમણે ઇનકાર કર્યો. તે વેળા તેઓ જાણતા હતા કે તેમને ભાગે મરણજ છે; પણ જો તેઓ અન્યાયને વશ થાય તો તેમના પુરૂષાર્થને ઝાંખપ લાગે, તેઓ ધર્મ-

હીન થાય. આ વેળા તેઓએ મરણભેટ સ્વીકારી. ઇમામ હુસેને પોતાને સારૂ, પોતાના છોકરા તથા ભત્રીજા સારૂ, મરણની ભેટ અને તરસ સ્વીકાર્યા, પણ તેઓ અન્યાયી શાસનને શરણુ ન થયા. મારી માન્યતા છે કે ઇસલામની ઉત્પત્તિ ઇસલામની તલવારથી નથી થઇ. ઇસલામના ફકીરોની આહુતીથીજ થઇ છે.

૨. દક્ષિણ આફ્રિકામાં સત્યાગ્રહીની કસોટી જેલ જવામાં આવી ગઈ હતી, એટલે જેલ કેણુ જઇ શકે આ સવાલ ઉપયોગી છે. કેટલાક હિંદી જેલ જવા રાજી હતા છતાં કંઈક કારણોને લીધે ન જઈ શક્યા. એવાં શું કારણો હશે ? તે સવાલનો જવાબ જેલ કેણુ જઈ શકે તે સવાલ પુછવાથી ને તેનો જવાબ આપવાથી મળી શકે એમ છે. સત્યાગ્રહીમાં જે ગુણ હોવા જોઈએ ને જે આપણે વિચારી ગયા તે બધા થોડા ઘણા પ્રમાણમાં જેલ જનારમાં હોવા જોઈએ. વધારામાં નાંચેનાની જરૂર છે.

(૧) વ્યસનથી દુર રહેવું.

(૨) શરીર ઠીક કસાયેલુ રાખવું.

(૩) સુવા બેસવાની આળસપાળ રાખવી નહિ.

(૪) ખાવામાં અતિ સાદાઈ રાખવી.

(૫) ખોટું માન ખીસ્સામાં રાખવું.

(૬) ધીરજ રાખવી.

૩. આટલા છ ગુણો મુખ્યત્વે કરીને જેલી ભાઈને ઘટે છે. અનુભવ એવો થયો છે કે ખીડી-દારૂ-સોપારી કે આ સુદ્ધાના વ્યસનથી જેલ જનાર કંટાળી ગયા છે. આમ હોવાથી તેવાઓએ જેલમાં ચોરી કરી છે, એટલે સત્ય તજકું છે ચાતો ખીજી વેળા જેલનું નામ ભુલી ગયેલ છે. એટલે વ્યસનમાત્રથી દુર રહેવું ઘટે છે. એકજ વ્યસનની છુટ હોય, અને તે ઈશ્વરના

નામનું રટણ. સત્યાગ્રહી નામદર્થી થવાનું નથી. તેમ જેલની જરૂર રહેલીયાળ શરીરવાળા ઘણે ભાગે નથી કરી શકતા. મનોમજથી શરીરની તાકાદ ન હોય છતાં, ઘણા વીરતાઓએ સંકટ વેઠ્યાં છે. આ અપ્રાધારણ દાખલા ગણાય. સાધારણ નિયમ તો આ છે કે, શરીરનો ખાંધો નિરોગી અને ઠીક હોવો જોઈએ. તેમ ન હોવાથી કેટલાક કંટાળી ગયેલા છે. સત્યાગ્રહી સમજે છે કે તેનું શરીર તેને ભાડે મળ્યું છે. તેને સાફ અને તેજ સ્વી રાખી પોતે સારા બાકુ નીવડતું એ લાજમ છે.

પાઠ ૧૬ મો જેલમાં કોણ જઈ શકે ? ભાગ ૨ જો.

જેને કમાનદાર ખટલા અને તેની ઉપર સુવાળાં ગાદલાં વિગેરે સુવાને જોઈએ તે માણસ એકાએક ભોંયતળીએ ન સુધ શકે એ સમજાય તેવું છે. ત્યારે આવી આળપપાળ પણ હોડવી જોઈએ. ખોરાક એ લગભગ મોટામાં મોટો સવાલ હોય એવું જોવામાં આવે છે. પણ તે નવાઈ જેવું નથી. જીલ્લે જોઈવામાં અને સ્વાદમાં જેણે જીતી છે તેણે ઘણું જીત્યું ગણાય. સ્વાદીલું જમણું ન ઇચ્છનાર ખડુ થોડાજ જોવામાં આવે છે. આ નાનો સુનો સવાલ નથી. તેમ છતાં જેઓ પરમાર્થ કરવા માગે છે તેમણે સ્વાદની ઇંદ્રીયને જીતેજ છુટકો છે. જે મળ્યું તેને સારૂ ઇશ્વરનો પાડ માનવો. દરેક હિંદીએ વિચારવાનું છે કે હિંદુસ્થાનમાં ત્રણ કરોડ હિંદીને એકજ વર ખાવાનું મળે છે અને તે પણ રોગીનો ટુકડો તથા નિમક (મીઠું) તે ત્રિવાય કાંઈજ નહિ. ત્યારે જેલમાં ત્રણ ત્રણ જખત ફરતુ ફરતુ ખાવાનું મળે તેમાંથી શુજરાન ચલાવવું એ કાંઈ ભારી વાત ન ગણાય. જૂખને ખધું ભાવે છે, થોડા દિવસ ઠીક ન પડે એ બનવા જોગ છે, પણ પાછળથી જેલનો ખોરાક રૂચી જાય. જે હિંદી સત્યાગ્રહી થવા માગે છે તેણે સાદા ખોરાકની ટેવ પાડવી જોઈએ.

૨. ખોટું માન બળવનાર જેલમાં ન જઈ શકે. ત્યાં દરોગાઓની તાબેદારી ઉઠાવવાની હોય છે. જે હુલ્લમાં ગણાય છે તેવાં કામ કરવાં પડે છે. એ કરવામાં માન જાય, તે તો કાંઈ દિવસ કયું નથી. એમ ધારી જેલમાં ન કાંય તો પરિણામ ખરાબ આવે. તાબેદારી કે વગર તાબેદારો એ મનનું કારણ છે. જેનું મન સ્વતંત્ર છે, તે ખાકીટ ઉઠા તો છતાં રાજ સરખો છે. ખાકીટ ઉઠાવવામાં તાબેદારીને બદલે તે આ ઠેકાણે માન સમજે છે.

૩. જેલમાં જતાં ૪ દહાડા ગણવા મંડી જાય તેને દહાડા લાંબા લાગે છે. બહાર વરસો વીતી ગયાં ને તે આપણે ગુમાવી દેધાં, છતાં ભારી ન પડ્યાં. જેલના ત્રણ દહાડા તે ત્રણ વરસ જેવા લાગે છે. આમ કેમ? જવાબ એ કે, જેલ જવું ગમ્યું નથી. હકીકત એ છે કે જેલ જવામાં સુખ મનવાનું છે. મા જેમ બચ્ચાને સારું દુઃખ વેઠીને સુખ માને છે તેમ આપણે દેશને ખાતર, સત્યને ખાતર, દુઃખ વેઠીને સુખ માનવાનું છે. જે દહાડા જેલમાં જશે તેવા બહાર નહિ ગયા હોય એ વિચાર સદાય ઠરી, ધીરજ પકડી, જેટલી જેલ આવી હોય તેટલી ભોગવી લેવી, ને ત્યાં વખતને સારો ઉપયોગ કરવો એટલે કે ઇશ્વરના ભજનમાં, સારા વિચારોમાં, પોતાની ખામીઓ તપાસવામાં, દિવસ ગુજારવા. એટલે એક પંથને દો કાજ કર્યા ખરાબર થશે. આમ છ ગુણ તો જેલીને જરૂર હોવા બેઠાં. પછી બીજા તેની મેળે સુઝી આવશે. ઉપરનું વિચાર્યા પછી સત્યાગ્રહનો ભેદ સમજવાની જરૂર છે. આ ભેદ સમજાય તો તેની છત વિષે કાંઈ ગુચવાડો નજ આવે.

પાઠ ૧૭ મો. સત્યાગ્રહના ભેદ.

સત્યાગ્રહી ધણી છુટો લઈ શકે છે, જે બીજા માણસથી નથી લઈ શકાતી; કેમકે સત્યાગ્રહી તો ખરો રૂઢ બને છે.

તેના મનમાંથી ખીક ગઈ એટલે તે કોઈની ગુલામી નહિ કરે. આવી સ્થિતિએ પહેાંચ્યા પછી તે એક પણ ગેરવ્યાજખી વર્તાણુંકને તાંબે નહિ થાય. આવો સત્યાગ્રહ તે માત્ર સરકારનીજ સામે નહિ, પણ કોમની સામે પણ વાપરી શકાય ને વાપરવો જોઈએ. સરકાર અવળી ચાલે તેમ કોમ પણ વાંકે રસ્તે જાય એવું ઘણી વેળા બને છે. તેવે વખતે સત્યાગ્રહ કોમની સામે વાપરવો એ ફરજ છે.

૨. 'કાયદા સામે થવાની ફરજ'ના લેખક મરહુમ થોરો પોતાની કોમની પણ સામે થયેલ. તેણે 'વિધાયુ' કે કોમ ગુલામોને વેચવાનો ધંધો કરવાથી આડે રસ્તે ચાલે છે, તેથી તે પોતાની કોમની સામે થયો. મહાન દયુથર એકલો પોતાની કોમની સામે થયો હતો. તેને પરિણામે આજે જર્મની છુટ જોગવે છે. ગંદીલીઓ પોતાની કોમની સામે થયો, તેને મારવાને તેની કોમ ખડી થઈ ગઈ, છતાં તેણે પગ ઠોકીને કહ્યું 'મને મારો યા ન મારો પણ પૃથ્વી તો ફરે છે' જ.' આજે સહુ આપણે જાણીએ છીએ કે પૃથ્વી તો ગોળ છે અને ગ્રાવીસ કલાકમાં પોતાની ધરી ઉપર એક ચક્કર મારે છે. કોલમ્બસ પોતાના ખલાસીઓની સામે સત્યાગ્રહી થયો. ખલાસીઓ બહુ થકયા ત્યારે તેઓએ કહ્યું: 'હવે અમેરીકા જડવાનું નથી, પાછા ફરો, નહિ તો મારી નાંખશું.' ધીરજવાન કોલમ્બસે જવાબ આપ્યો: 'મારની ધાસ્તી નથી, પણ આપણે હજુ થોડાંદહાડા આગળ જવું ઘટે છે.' છેવટે અમેરીકા હાથ આવ્યું ને કોલમ્બસ અમર થઈ ગયો.

૩. એવી અજબ દવા તે સત્યાગ્રહની છે. આપણે ધાસ્તી ખાઈને 'સરકાર અગર શાંતિ અમુક નહિ કરેતો ? એમ બોલીએ છીએ; એ આપણામાં સત્યાગ્રહની ખામી બતાવે છે. કેમ જાણે હવે

અમેરિકન સત્યાગ્રહી વીર થોરો

इशीअन महात्मा टाडस्टाय

આપણા હાથમાંથી સત્યાગ્રહનું હથિઆર જતું જ ન રહ્યું હોય એવી બાયલાપણાની વાત આપણે કરીએ છીએ, પણ આપણો સત્યાગ્રહ આપણને જણાવે છે કે આપણે છુટા, આઝાદ, સ્વતંત્ર છીએ. એટલે આપણને કાંઈ ધાસ્તી સમજાવવાનું નથી.

૪. દરેક પ્રજાએ પોતાની શક્તિનો ઉપયોગ, પોતાની પ્રતિષ્ઠાનું, રક્ષણ, અને પોતાના અંતઃકરણને અનુકુળ આચરણ કરવામાં, પૂરેપૂરી છૂટ લોગવવી જ જોઈએ અને તે જ રાજ્ય સર્વોત્તમ છે કે જે જોછામાં જોછી સત્તા વાપરે છે. જે આગેવાનો જન સમાજના મોટા સમુદાયને દોરનારા છે તેમની કોઈપણ સરકાર કે રાજ્ય અવગણના કરી શકતી નથી. પછી ભલે તે નેતાઓ સરકાર કે રાજ્યથી તદ્દન વિરુદ્ધ મત ધરાવતા હોય.

૫. પ્રજા જ્યારે પોતે સત્યને સાફ દુઃખ લોગવવા તૈયાર હોય છે, ત્યારે ખરી સત્તા સરકારની નથી, પણ પ્રજાની છે. આમ બાળીને પ્રજા સરકાર વિષેનું પોતાનું જેર ઓછું કરતી બાય છે અને કહે છે કે સરકાર લોકહિતને સાફ હોવી જોઈએ. આ દશામાં મારી પ્રવૃત્તિ અટકાવવાનું કહેવું, એ મારું જીવન બંધ કરવાનું કહેવા ખરાબર છે. પશુબળની જગ્યાએ આત્મબળ અથવા તેને બીજે નામે જોળખીએ તો પ્રેમબળના ઉપયોગનો જો હું લોકોની પાસે સ્વીકાર કરાવી શકું, તો હું બાણું છું કે આખા જગતની સામે ઉભી થકે એવું હિંદુસ્થાન હું તૈયાર કરી શકું. સ્વતંત્રતા મેળવવાને સાફ અક્ષરજ્ઞાન મેળવવાની જરૂર છે, એવું કહેણ ઇતિહાસનું અજ્ઞાન સુચર છે. મારે મારું કામ ચલાવવું છે એવી ભાવના પ્રજામાં લાવવા સાફ અક્ષરજ્ઞાનની જરૂર નથી.

૬ સત્યાગ્રહમાં બંને પક્ષને સત્યાગ્રહી હોવાની જરૂર નથી. એક પક્ષ સત્યાગ્રહી રહે તોપણ છેવટે સત્યાગ્રહનો જય થાય છે, ને શરૂઆતમાં જે જેર વાપરા લે છે તેનું જેર પણ પોતાનાં જેરની

સામે ઝેર ન મળવાથી સુકાઈ જાય છે. માણસ પોતાનું જોર હવામાં કાઢવા જાય તો તેનો હાથ ઉતરી જાય છે તેમ ઝેર પણ જો સામે ઝેર મળે તોજ વધી શકે છે.

૭. ભાઈ ભાઈના દોષોની સામે લડે છે. ભાઈ પોતાના ભાઈના દુષ્ટ છીનવી લેવા પ્રયત્ન કરે તો બીજો સામે થાય. પણ જ્યારે પહેલાના ઉપર આક્રમણ આવે છે ત્યારે બીજો તેને પૂરી મદદ કરી ભાઈભાવ સિદ્ધ કરી આપે છે, ને આગલો વૈરભાવ પણ ભુલાવી દે છે.

૮. આપણી દાનત શુદ્ધ હશે તો દરેક જણુ શુદ્ધ દાનતથી આપણી સાથે કામ કરશે, કદાચ શુદ્ધ દાનત નહિ રાખે એમ ધણુભર માનીએ તોપણ આપણે આપણી શુદ્ધતા ઉપર વિશ્વાસ રાખવો ઘટે છે. ભલાની સાથેજ ભલાઈ એમાં વીરતા નથી. ભુંડાની સાથે પણ ભલાઈનો પ્રયોગ કરવામાંજ વીરતા રહેલી છે. આપણે અંતરજાને પણ આપણા ભાઈ ગણી અભયદાન આપવુંજ જોઈએ, એ વિનાનો સત્યાગ્રહ દુરાગ્રહ છે.

પાઠ ૧૮ મો. સત્યાગ્રહ અને દુરાગ્રહ ભાગ ૧ લો.

સાધ્ય વસ્તુ મેળવવાના બે માર્ગ છે. સત્યાગ્રહ અને દુરાગ્રહ. આપણા ગ્રંથોમાં તેને દૈવી અને આસુરી પ્રવૃત્તિને નામે વળુ વ્યા છે. સત્યાગ્રહના માર્ગમાં સત્યનો હમેશાં આગ્રહ રહે છે. કોઈ પણ દાસ્યસર. સત્યના ત્યાગ નથી થતો. એમાં દેશને અર્થે પણ જુઠાનો પ્રયોગ થઈ શકે એવું નથી. કેટલીક વેળા આપણને રસ્તો ઘોર લાગે, પરિણામ ભયંકર જણાય, જરા સંકેતોડવાથી, સિદ્ધિ મળવા જવું લાગે, તે છતાં સત્યનો ત્યાગ સત્યાગ્રહી કરતો નથી, તેની શ્રદ્ધા એવે સમયે પણ સૂર્યના તેજની જેમ ઝળ્યા કરે છે.

૨. સત્યાગ્રહી નિરાશ થાય જ નહિ. સત્ય જ તેની તલવાર હોવાથી તેને ગજવેલની તરવારના કે દારૂગોળાનો ખપ પડતો નથી. તે આત્મગણથી, પ્રેમથી વૈરીને પણ વશ કરે છે. મિત્ર-વર્ગમાં વહાલના પ્રેમની કસોટી થતી નથી. મિત્ર મિત્રની ઉપર પ્રેમ કરે એ નવાઈની વાત નથી, તે ગુણ નથી, તેમાં શ્રમ નથી; પણ શત્રુ પ્રત્યે મિત્રતા રાખનારા પ્રેમની કસોટી છે. તે ગુણ છે, તેમાં શ્રમ છે; તેથી તે પુરુષાર્થ છે; તેમાં ખરી બહાદુરી ભરી છે. રાજ્યકર્તા તરફ પણ આપણે આવી દૃષ્ટિ રાખી, તેમના નેક કામોની કિંમત કરી, તેમની ભૂલોને સાફ તેમનો દ્વેષ કરવાને બદલે, તેમને પ્રેમભાવથી ભૂલો બતાવી, તે ભૂલો દૂર કરાવી શકીએ છીએ.

૩. આ પ્રેમ ભાવમાં ભયને અવકાશ નથી. નગળાઈ તો હોયજ નહિ. નબળો પ્રેમ નથી બતાવી શકતો. પ્રેમ શૂરજ બતાવી શકે. બધા માણસો બધાં કાર્યો ભુરી દાનતથી કરે છે એમ નહિ માનીએ. પ્રેમથી કરેલી તેઓના કાર્યની, આપની પરીક્ષા, એવી શુદ્ધ હશે કે તેઓની ઉપર તેની છાપ પડ્યા વિના નહિ રહે. પ્રેમ લગી શકે છે, પ્રેમને ઘણી વેળા લડવું પડે છે.

૪. સત્તાના મદમાં માણસ પોતાની ભૂલ નથી જોતો. એ સમયે સત્યાગ્રહી બેસી નથી રહેતો, પણ પોતે દુઃખ સહન કરે છે. સત્તાધીશના હુકમનો, તેના કાયદાનો, સાદર નિરાદર કરે છે, અને એ નિરાદરથી પડતાં કષ્ટ, જેવાં કે જેલ, ફાંસી દંત્યાદિ સહન કરે છે. આમ આત્મા ઘડાય છે. આમાં કાળક્ષેપ થતા નથી ને એવા વનગપૂત્ર કે દરેલ નિરાદરમાં પાછળથી ભૂત જોવામાં આવે તો એ ભૂલનું પરિણામ માત્ર સત્યાગ્રહી અને તેના સાથી સહે છે. આમાં સત્તાધીશની સાથે કડવારા નથી થતી, પણ છેવટ તે આપણને વશ થઈ વર્તે છે. તે બહુ લે છે કે સત્યાગ્રહીની ઉપર તેનો અમત્ર નથી ચાલી શકવાનો, સત્યાગ્રહીની સંમતિ

વિના તેની પાસેથી તે એક પણ કાર્ય નથી લઈ શકવાનો. આ સ્વરાજ્યની પરિસ્થિતિ થઈ, કેમકે આમાં સંપૂર્ણ સ્વતંત્રતા આવી છે.

પાઠ ૧૯ મો. સત્યાગ્રહ અને દુરાગ્રહ. ભાગ ૨ જો.

૧. આવો સત્યાગ્રહ શિક્ષિત સત્તાધીશની સામે જ ચાલી શકે એમ માનવાનું નથી. વળ સમાન જેનું કંઠેર હૃદય હોય તે પણ આત્માના બળથી પ્રગટ થયેલા અગ્નિમાં પીગળી શકે છે. નીચે પણ એ બળની આગળ બકરી સમાન દીન બની જાય છે. આ અતશિયોક્તિ નથી પણ અક્ષરગણિતનાં પ્રમાણ જેવું છે. આ સત્યાગ્રહ હિંદુસ્થાનનું ખાસ શસ્ત્ર છે.

૨. હિંદુસ્થાનમાં બીજાં શસ્ત્ર છે, પણ સત્યાગ્રહ હિંદુસ્થાનમાં વિશેષે વપરાયલું શસ્ત્ર છે. એ સર્વવ્યાપક શક્તિ છે. સર્વ કાળે વપરાય તેવી છે. સર્વ સ્થિતિમાં વાપરવાની છે. તેને સાડ મહાસભાઓ આદિની મહોરની જરૂર નથી. જેને એ શક્તિનું લાભ થાય તે તેનો ઉપયોગ કર્યા વિના નજ રહે. જેમ પાંપણ આંખની રક્ષા સ્વતઃ કર્યાજ કરે છે તેમ સત્યાગ્રહ પ્રગટે છે ત્યારે તે સ્વતઃ આત્મસ્વતંત્રતાની રક્ષા કર્યાજ કરે છે.

૩. પણ દુરાગ્રહ એથી વિપરીત લક્ષણવાળી શક્તિ છે. તેનો નમુનો આપણે ઉપર વિચારી ગયા તેમ યુરોપમાં આવેલું દારૂણ યુદ્ધ છે. એક પ્રજા બીજી પ્રજાને શરીરબળથી હરાવે તેથી તેનો પક્ષ સાચો કેમ ઠરે? દુર્બળની ઉપર સબળ માણસો ઘણી વેળા અત્યાચાર કરતા જોવામાં આવે છે. દુર્બળ હારી જાય છે તેથી કંઈ તેની અનીતિ સિદ્ધ થતી નથી અને સબળની નીતિ સિદ્ધ નથી થતી. દુરાગ્રહી સાધનનો વિચાર નથી કરતો, ગમે તેવાં યોગ્ય અયોગ્ય-સાધનો વડે પોતાના કાર્યની સિદ્ધિ મેળવવા તરફ તેનું લક્ષ રહે છે. આ ધર્મ નથી પણ અધર્મ છે.

૪. ધર્મમાં કોઈ પણ અંશે અસત્ય ન હોય, કઠોરતા ન હોય,

હિંસા ન હોય, ધર્મનું માપ પ્રેમથી, દયાથી, સત્યથી, થાય છે. તેના ત્યાગથી મળેલું સ્વર્ગ પણ નિંદ છે. સત્યનો ત્યાગ કરવાથી, હિંદુસ્થાનને મળેલું સ્વરાજ્ય પણ નકામું છે. તેમાં છેવટે પ્રજાનો નાશ જ છે.

૫. દુરાગ્રહી અધીરા બની પોતે માની લીધેલા વેરોનો સંહાર કરવા ઇચ્છે છે. આનું પરિણામ એકજ આવે છે. વેરલાવની વૃદ્ધિ થાય છે. પરાજય પામેલ શત્રુ વેરનો સંગ્રહ કરી રાખે છે. તે સમયની રાહ જુએ છે. આમ વેરનો વારસો પેઢી દર પેઢી ઉતરે છે. હિંદુસ્થાન કોઈ પણ કાળે દુરાગ્રહને પ્રધાનપદ ન આપે એ આપણે ઇચ્છવા જેવું છે.

૬ જેઓ સમજપૂર્વક સત્યાગ્રહનો સ્વીકાર કરી પોતાની કાર્યરેખા દોરશે, તેઓ સાધ્ય વસ્તુ પ્રમાણમાં સહેલાઈથી મેળવી શકશે. આરંભમાં લલે નિરાશા જોવામાં આવે, લલે કેટલોક કાળ પરિણામ જોવામાં ન આવે, છતાં સરવાળે સત્યાગ્રહનો સંપૂર્ણ જય છે. દુરાગ્રહી ઘાણીના બેલની જેમ ચક્રમાં ફર્યા કરે છે તે ફરવું ગતિ છે. પ્રગતિ નથી. સત્યાગ્રહી આગળ ધમ્યા કરે છે.

પાઠ ૨૦ મો. સત્યાગ્રહ કે શસ્ત્રોની તાલીમ ?

મારા વિચારોનું ઉતાવળે અવલોકન કરનાર એમ માનશે કે તેમાં કંઈક પરસ્પર વિરોધ રહેલો છે. એક તરફથી હું શસ્ત્રોની તાલીમની માગણી કરું છું, બીજી તરફથી સત્યાગ્રહને સર્વાપરી પદ આપું છું. સત્યાગ્રહમાં શસ્ત્રને ક્યાં અવકાશ હોય ? ખરેખર નજ હોય. પણ શસ્ત્રોની શિક્ષા જે સત્યાગ્રહી નથી તેને સારૂ કદખી છે. આખું હિંદુસ્થાન સત્યાગ્રહી બને એવો ખ્યાલ મને નથી આવી શકતો. બાયલા બની દેશનો કે નિર્બળનો બચાવજ ન કરવો એ સદા સર્વ પ્રકારે ત્યાજ્ય છે. નિરપરાધો સ્ત્રીની ઉપર અત્યાચાર કરનાર પુરૂષની સામે યા તો આપણે પોતે પોતાનું બલિદાન આપી તેને અત્યંત પ્રેમ-બળ વડે વશ કરવો; ને તે કર-

વાની આપણી શક્તિ ન હોય તો આપણે જરૂર શરીરબળ હોય તેટલું ખપાવી અત્યાચારીને અત્યાચાર કરતો રોકીએ.

૨. સત્યાગ્રહી અને શસ્ત્રધારી બંને લડવૈયા છે. શસ્ત્રધારી નિઃશસ્ત્રી થયે દીન બને છે. સત્યાગ્રહી કદી દીન બનતોજ નથી. તે કંકણરૂપ શરીર કે શરીરના આયુધો ઉપર આધાર નથી રાખતો, પણ અજીત અમર આત્માનાં બળ ઉપરજ ઝુકે છે. આ બંનેથી ત્રીજો, તે, પુરૂષ નથી. તેને આત્માનું તો ભાનજ નથી. નહિ તો બીકનો માર્યો નાશેજ નહિ. તે શરીરને કૃપણનાં ધનની જેમ સાચવી રાખતાં સર્વસ્વ ખોઈ બેસે છે. આને મરતાં આવડતું નથી. શસ્ત્રધારી તો મરણને સાથે રાખી ફરે છે. તે કોઈ દહાડો સત્યાગ્રહી થવાનો સંભવ છે.

૩. હિંદુસ્થાનની આશા એજ રાખી શકાય કે આ મહાન્ પવિત્ર આર્યદેશ પોતાની, આર્યતાને, દેવી વૃત્તિને પ્રધાનપદ આપી મોટે ભાગે સત્યાગ્રહનો ઉપયોગ કરશે. શસ્ત્રક્રિયાને સર્વોપરી પદ નહિ આપે. હિંદુસ્થાનમાં શરીરબળ સત્ય છે, એ સૂત્રને માન નહિ મળે, પણ સત્યમેવજયતે એ સૂત્રને તો માન નિઃસંશય મળશે.

૪. સૂક્ષ્મ દ્રષ્ટિથી વિચારતાં માલુમ પડશે કે સત્યાગ્રહથી આપણે સંસાર સુધારો કરી શકીએ છીએ. ન્યાત જાતની ખામીઓ દૂર કરી શકીએ છીએ. હિન્દુ મુસલમાન વચ્ચેના વિદ્વેષો શમાવી એક્ય વધારી શકીએ છીએ, અને રાજ્યપ્રકરણી વિષયોનો નિર્ણય લાવી શકીએ છીએ. કાર્યની સરળતાને અર્થે આપણે વિષયોના ભાગલા પાડીએ એ વાસ્તવિક છે. પણ દરેકનો એક બીજાની સાથે ઘાડ સંબંધ છે એ વિસરવું ન જોઈએ.

૫. રાજ્યપ્રકરણી વિષયો સાથે ધર્મને કે સંસાર સુધારાને

સંખંધ નથી એ વિચાર અયોગ્ય છે. ધાર્મિક વૃત્તિથી રાજ્ય પ્રકરણી વિષયનું છેવટ આપણે એક પ્રકારે લાવી શકશું. ધર્મવૃત્તિને છેડીને આવેલું પરિણામ બીજા પ્રકારનું હશે. રાજ્યપ્રકરણી બાબતોનો વિચાર કરતાં આપણે રખડતા રઝળતા છપન લાખ અજ્ઞાત સાધુઓને છેડી શકતા નથી, મુસલમાન ભાઈઓ, એવા ફકીરોનો ખ્યાલ છેડી શકતા નથી. હિન્દુસંસાર, વિધવાપ્રકરણ કે બાળવિવાહનો, વિચાર નથી તણ શકતો. ખંને ધર્મવાળા પરસ્પરના સંખંધમાં પ્રશ્ન ઉઠાવ્યા કરે છે. તેના પ્રત્યે આંખ આડા કાન નથી કરી શકાતા.

૬. ખરે આપણી મુશ્કેલીઓ હિમાલય જેવડી છે, પણ જેવી આપણી મુશ્કેલીઓ છે તેવાંજ રૂડાં સાધનો તે દૂર કરવાને સારૂ આપણી પાસે છે. આપણે પ્રાચીન પ્રજાનાં સંતાન છીએ. રામ, યુનાન, ઇજિપ્ટ વિગેરે દેશોની સભ્યતાના ક્ષયના આપણે સાક્ષી છીએ. આપણી સભ્યતાને સમુદ્રના પાણી જેમ ભરતી ચોટ થયાં છે. પણ તે સમુદ્રની જેમ અચળ રહેલ છે.

૭ આપણા દેશમાં તદ્દન સ્વતંત્ર રહેવા જેવી તમામ સામગ્રી છે; તેમાં મહાન પર્વતો છે, નદીઓ છે; તેમાં ભારે સૃષ્ટિ સૌંદર્ય છે, તેનાં સંતાનો મહા પરાક્રમનો વારસો મૂકી ગયાં છે. આ મૂલક તપશ્ચર્યાનો ભંડાર છે. અહીંજ સર્વ ધર્મો સાથે રહે છે, અહીંજ સર્વ દેવતાને માન અપાય છે. આવી સામગ્રીઓ છતાં જો આપણે કંઈક અલૌકિક કાર્ય કરી દુનિયાને શાંતિ ન આપી શકીએ, આપણે ઇંગ્રેજ પ્રજાને આપણી સાત્ત્વિક પ્રવૃત્તિથી ન છોડી શકીએ તો આપણે આપણા વારસાને લજવીશું.

.પાઠ ૨૧ મો. આપણે નમાલા કેમ થયા ?

એવો રીવાજ જોવામાં આવે છે કે જે ઇલાજથી અમુક વસ્તુ મળી હોય તેજ ઇલાજથી તે ટકાવી રખાય છે. ભેરથી લીધેલી વસ્તુ

નેરથી ટકાવી રખાય છે. વાઘ અમુક પ્રાણીને નેરથી પકડે છે, ને નેરથી રાખે છે. જેઓ નેરથી કેદ થાય છે તે નેરથીજ રહે છે. નેરથી જીતેલા મૂલકને બાદશાહો નેરથી રાખે છે. તેજ પ્રમાણે ખ્યારથી મેળવેલી વસ્તુ ખ્યારથીજ રખાય છે. મા અતિ ખ્યારથી બચ્ચાંને પોતાનાં દંદરમાં રાખે છે ને અતિ ખ્યારથીજ તેને ઉછેરે છે ને મોટું કરે છે. તેને માર વિગેરે બચપણમાં મારવામાં આવે છે તેમાં નેર વપરાય છે એમ નથી માનવાનું. વળી જ્યારે કંઈ કારણસર મા બચ્ચાંની ઉપરનો પ્રેમ તળે છે ત્યારે બચ્ચું તેને હાથથી નય છે. તેજ પ્રમાણે જે વસ્તુ સત્યાગ્રહથી મળી છે તે સત્યાગ્રહથીજ ટકી રહેવાની છે. અને જ્યારે સત્યાગ્રહ ગયો ત્યારે તે વસ્તુ પણ ગઈ એમ ચોક્કસ માનવાનું છે. સત્યાગ્રહથી મેળવેલી વસ્તુ કોઈ માણસ શરીરબળથી રાખવા માગે તે બનવા જેવું નથી.

૨. આથી સમજવું જોઈએ કે સત્યાગ્રહ એ મનની સ્થિતિ છે. જેનાં મનની સ્થિતિ સત્યાગ્રહમય થઈ છે, તે, સદાય બધી જગોએ, અને બધી સ્થિતિમાં જીતેલોજ છે; તેની સામે રાજા થાય કે પ્રજા થાય, અન્નહયા માણસ થાય કે ઓળખીતા થાય, પરાયા થાય કે સગા થાય, તોપણ તે જીતેલોજ રહે છે.

૩. ઇતિહાસનો શબ્દાર્થ ‘આમ થઈ ગયું’ એ છે. એ અર્થ કરીએ તો સત્યાગ્રહનાં પુષ્કળ પ્રમાણ આપી શકાશે. જે અંગ્રેજી શબ્દનો ‘ઇતિહાસ’ એ તરજીબો છે, અને જે શબ્દનો અર્થ બાદશાહોની તવારીખ છે, તે અર્થ લેતાં, સત્યાગ્રહનું પ્રમાણ હોઈ ન શકે. કથીરની ખાણમાં ચાંદી શોધે કેમ મળે? ઇતિહાસમાં દુનિયાના કોલાહલનીજ કહાણી મળશે. તેથી ગોરા લોકમાં કહેવત છે કે જે પ્રજાને ‘ઇતિહાસ (કોલાહલ) નથી તે પ્રજા સુખી છે. રાજાઓ કેમ રમતા, તેઓ કેમ વેર બાંધતા, એ બધું ‘ઇતિહાસ’માં મળી આવે છે. જે આજ ઇતિહાસ હોય, જે આટલુંજ થયું હોય તો

દુનિયા ક્યારની ડૂબી ગઈ હોત. જો દુનિયાની કથા લગાઈતો શરૂ થતી હોયતો આજે એક પણ માણસ જીવતો ન હોય. જે પ્રજા લગાઈનોજ ભોગ થઈ પડી છે તેની એવીજ દશા થઈ છે.

૪. ટ્રાંસવાલના ૧૯૦૭ ના એશિયાટિક પ્રજા માટેના કાયદા પ્રમાણે ત્યાંના હિંદીઓ ઉપર અમલ થાય એમ આપણે નહોતા માગતા; અને તેથી તે કાયદો આ મહાન સત્યાગ્રહજન પાસે ટકી શક્યો નહિ. આપણા માટે જે રસ્તા ઉઘાડા હતા: તે કાયદાને તાળે થવાનું કહેવામાં આવ્યું તે ટાળે બળાત્કાર કરવાનો, અથવા તે કાયદામાં જાણાવેલી શિક્ષા વેઠી લેવાનો; અને તેમ કરી, રાજ્યકર્તાઓ કે ધારાબાંધનારાઓમાંથી, સહાનુભૂતિનો સુર કઢાવવા માટે, જોઈતા વખત સુધી, આપણામાં રહેલાં આત્મબળને, ખીલવવાનો અને દર્શાવવાનો. જે મેળવવા માટે આપણે પ્રયત્ન આદર્યો હતો તે મેળવતાં આપણને ઘણો વખત લાગ્યો, તેનું કારણ એકે આપણો સત્યાગ્રહ અત્યુત્તમ પ્રકારનો ન હતો. બધા સત્યાગ્રહીઓ આ બળની પૂરી કિંમત જાણતા નથી, તેમ બધા માણસો બળાત્કારથી વિમુખ સમજણ પૂર્વક રહેતા નથી. દરિદ્રતાનો સ્વીકાર આ બળના ઉપયોગ માટે આવશ્યક છે; એટલે કે આપણું પોષણ કરવા માટે અને આપણું અંગ ઢાંકવા માટે આપણી પાસે સાધનો છે કે નહિ, તે વિષે આપણે બેપરવા રહેવું જોઈએ. છેલ્લી લડત દરમિયાન, કંઈ બધા સત્યાગ્રહીઓ આટલી હદસુધી જવાને તૈયાર ન હતા. વળી કેટલાક તો નામનાજ સત્યાગ્રહી હતા. તેઓ કોઈપણ પ્રકારની સમજણ વિના લડતમાં ભાગ લેવા આવતા, ધણીએ વાર મિશ્રિત ભાવથી આવતા, અને જૂજ વાર અપવિત્ર ભાવથી પણ આવતા. વળી જો ચાંપતી દેખરેખ નહોત તો કેટલાકોએ, લડતમાં જોડાયા પછી પણ બળાત્કાર ખુશીથી કર્યો હોત આથી કરીનેજ લગાઈ લગાઈ હતી.

૫. આવું ચમત્કારી સત્યાગ્રહ આપણે નથી સમજતા, તેથીજ હિંદુસ્થાનમાં ગરીબડા અને નમાલા થઈ રહીએ છીએ; અને તેવું સરકારનાજ સંબંધમાં છે એમ નથી, પરંતુ ખાનગી સંબંધમાં પણ તેવુંજ છે. દેશની કેટલીક દેખીતી ખરાબ રૂઢીઓને આપણે જાળવી રાખીએ છીએ તેનું મુખ્ય કારણ સત્યાગ્રહની ખામી છે. આપણે જાણીએ છીએ કે અમુક વસ્તુ ખરાબ છે; પણ બીકથી, આગસથી કે ખોટી શરમથી આપણે છોડતા નથી.

પાઠ ૨૨ મો. સત્યાગ્રહીનાં વ્રતો.

શ્રીયુત્ત ગોખલેએ વિચારપૂર્વક જણાવ્યું હતું કે, આપણા દેશનું રાજકીય જીવન ધાર્મિક કરવાની જરૂર છે. જ્યાંસુધી તેને ધાર્મિક ટેકો નહિ હોય, ત્યાં સુધી કોઈ પણ માણસે, પછી તે ગમે તેટલો મોટો હોય તોપણ, તેણે કરેલું કોઈ પણ કાર્ય વાસ્તવિક રીતે ફલિભૂત નહિ થાય. પણ ધર્મ એટલે શું? આ પ્રશ્ન તરતજ પૂછવામાં આવશે. હું તો એ જવાબ આપીશ કે દુનિયાના બધા ધર્મગ્રંથો વાંચવા છતાં ખરો ધર્મ મળી શકતો નથી.

૨. ધર્મ વસ્તુતઃ બુદ્ધિગ્રાહ્ય નથી, પરંતુ હૃદયગ્રાહ્ય છે. આપણાથી જૂદી એવી એ વસ્તુ નથી, પરંતુ એ એવી વસ્તુ છે કે જેને આપણે આપણા પોતામાંથી જ ખીલવવાની છે. તે સદા આપણાં અંતરમાં જ છે. કેટલાકોને તેનું જ્ઞાન છે, બીજા કેટલાકોને તેનું જરા પણ જ્ઞાન નથી પરંતુ તે તત્ત્વ તેઓમાં પણ છે. આપણામાં રહેલી આ ધાર્મિક વૃત્તિ બાહ્ય સાધનથી કે આંતરિક સાધનથી આપણે જગાડીએ, પછી રીત ગમે તે હોય; અને જો આપણે કંઈ પણ રીતસર કરવા અને ચિરકાળ ટકે તેવું કરવા માગતા હઈશું તો તે વૃત્તિને જગાડવીજ પડશે.

૩. આપણા શાસ્ત્રોએ કેટલાક નિયમો જીવનનાં સૂત્ર અને

સિદ્ધાંતરૂપે જણાવ્યા છે, જેને આપણે સ્વયંસિદ્ધ સત્ય તરીકે સ્વીકારી લેવાના છે. શાસ્ત્રો આપણને કહે છે કે આ નિયમોનું સેવન કરવામાં ન આવે તો ધર્મની થોડી ઘણી પણ ઝાંખી કરવાને આપણે અશક્ત જ રહેવાના. ઘણાં વર્ષો થયાં, આ નિયમોમાં હું પૂણું રીતે માનતો હોવાથી અને શાસ્ત્રના આ આદેશોને અમલમાં મુકવાનો મેં ખરેખર પ્રયત્ન કરેલો હોવાથી, મારા જેવા વિચાર કરનારાઓની સહાયતા મેળવવી મને યોગ્ય જણાઈ છે અને તે મુજબ જે નિયમો ઘડવામાં આવ્યા છે અને જેનું પાલન ફરકે કરવાનું છે તે હું રજુ કરવા ઇચ્છું છું.

પાઠ ૨૩ મો. સત્યવ્રત.

આ નિયમોમાંના પાંચ યમ તરીકે જાણીતા છે; અને સાથી પ્રથમ અને અગત્યનો નિયમ સત્યવ્રતનો છે. જેને આપણે સામાન્ય રીતે સત્ય સમજીએ છીએ (કે બને ત્યાં સુધી આપણે અસત્યનો ઉપયોગ નહિ કરવો, એટલે કે ‘સત્ય એ સર્વોત્તમ નીતિ’ છે એ કહેવતને અનુસરતું સત્ય,) તેજ સત્ય નહિ, (કારણ કે તેમાં આ અર્થ પણ સમાઈ જાય છે કે જો તે સર્વોત્તમ નીતિ ન હોય તો તેને આપણે પડતી મૂકી દઈએ).

૨. પરંતુ જે સત્ય હું સમજાવવા ઇચ્છું છું તે આ છે, કે આપણે આપણું જીવન સત્યના નિયમાનુસાર ગમે તેટલા લોગે ગુજારવું જોઈએ. સત્યનું આ સ્વરૂપ સમજાવવાને મેં પ્રહલાદજીના જીવનનો પ્રસિદ્ધ દ્રષ્ટાંત લીધો છે. તેઓએ સત્યને ખાતર પોતાના પિતાની સામે થવા હિંમત કરી હતી. તેઓએ પ્રતિકાર કરીને અથવા પોતાના પિતાસદૃશ વર્તન કરીને પોતાનું રક્ષણ કરવા પ્રયત્ન કર્યો ન હતો; પરંતુ પોતા ઉપર પોતાના પિતાના થયેલા પ્રહારો અથવા પોતાના પિતાના હુકમથી બીજાઓએ કરેલા પ્રહારો, સામે પ્રહારો કરવાની દરકાર કર્યા વિના, પોતાને જે સત્ય સમ-

બાધુ' હતું તેના રક્ષણ માટે તેઓ પ્રાણ પાથરવા તૈયાર હતા; એટલુંજ નહિ પણ તેઓએ પ્રહારોથી છટકી જવાને ઇચ્છ્યું પણ ન હતું. તેને બદલે, જે અસંખ્ય બળાત્કારો તેઓના ઉપર કરવામાં આવ્યા તે બધા તેઓએ સ્મિતપૂર્વક સહન કર્યા. પરિણામ એ આવ્યું કે અતે સત્યનો જય થયો. પરંતુ કોઈક દિવસ પણ, પોતાના જીવન દરમ્યાનજ સત્ય નિયમની નિશ્ચિતતા દાખવવા પોતે શક્તિમાન થશે એવી માન્યતાથી પ્રહલાદજીએ બળાત્કારો સહન ન હોતા કર્યા. પરંતુ બળાત્કારથી તેમનું મરણ થતે, તો પણ તેઓ સત્યને વળગી રહ્યા હોત આવા સત્યનું સેવન કરવા તથા કરાવવા હું ઇચ્છું છું.

૩. હમણાં મેં એક બનાવ જોયો. તે નજીવો હતો, પરંતુ હું ધારૂં છું કે જેમ તણબલાં પવન કંઈ દિશામાં વાય છે તે બતાવે છે, તેમ આવા નજીવા પ્રસંગો માણસના મનનું વલણ બતાવે છે. પ્રસંગ આ હતો: એક મિત્ર મારી સાથે ખાનગી વાત કરવા ઇચ્છતો હતો, તેથી તે અને હું એકાંતમાં ગયા અને વાતચિત કરવા લાગ્યા. તેવામાં એક ત્રીજો મિત્ર આવ્યો, અને તેણે વિનયથી પૂછ્યું કે 'મેં ખલલ તો નથી કરી.' જે મિત્ર સાથે હું વાત કરતો હતો તેણે કહ્યું 'અરે નહિ, અમે કંઈ ખાનગી વાત કરતા નથી.' મને જરાક નવાઈ લાગી, કારણ કે મને ખાનગીમાં લઈ જવામાં આવ્યો હતો અને હું બાણતો હતો કે આ મિત્રથી તો અમારી વાતચિત ખાનગી હતી. પરંતુ તેણે તરતજ વિનયને લઈને-હું તો તેને વધુ પડતો વિનય કહીશ-કહ્યું; 'અમારી વાતચિત કંઈ ખાનગી નથી, અને તમે (પાછળથી આવેલ મિત્ર) અમારી પાસે ભલે આવો.'

૪. હું એમ કહેવા માગું છું કે આવું વર્તન સત્યનું જે લક્ષણ મેં બાંધ્યું છે તેને અનુકૂળ નથી. હું ધારૂં છું કે તે મિત્રે જેટલી બને તેટલી નમ્રતાથી, પરંતુ ખુલી રીતે અને નિખાલસ

મને સામા ઘણીને, જે સજ્જન હોય છે, અને જ્યાં સુધી તે તેવો નથી એમ ન જણાય ત્યાં સુધી આપણે દરેકને સજ્જન માનવાને બંધાયલા છીએ, તેને જરા પણ માહું લગાડ્યા વિના કહેવું જોઈતું હતું કે, તમે કહો છો તેમ, તમારા અહીં આવવાથી અમને ખલલ પહોંચશે. પરંતુ મને વખતે એમ કહેવામાં આવશે કે આવું વર્તન તો પ્રજાની નમ્રતા સૂચવે છે. મને લાગે છે કે આમ કહેવું વધારે પડતું છે. વિનયને અંગે આપણે આમ કહેતા રહેશું, તો આપણે અવશ્ય દાંલિકોની પ્રજા બનશું.

૫ એક અંગ્રેજ મિત્ર સાથે થયેલી વાતચિત મને યાદ આવે છે, તેની સાથે મારો પરિચય બહુ ન હતો. તે એક મહાવિદ્યાલયનો અધ્યાપક પ્રવર છે અને હિન્દમાં ઘણાં વર્ષો થયાં વસે છે. મારી સાથે તે એકવાર કેટલીક ચર્ચા કરતો હતો, તે વખતે તેણે મને પૂછ્યું; 'તમે, આ કબૂલ કરશો કે નહિ કે જ્યારે હિન્દીઓ 'ના' કહેવા માગે છે ત્યારે પણ તેઓ 'ના' કહેવાની હિંમત નથી કરતાં, જે હિંમત ઘણાં અંગ્રેજો ધરાવે છે.' મારે કહેવું જોઈએ કે મેં તરતજ 'હા' પાડી. તે વાત સાથે હું મળતો થયો. જે માણસને ઉદ્દેશીને આપણે બોલીએ છીએ, તેની લાગણીઓને માન આપવા ખાતર, આપણે નિખાલસ રીતે અને હિંમતથી 'ના' કહેવામાં આપણે આનાકાની કરીએ છીએ. અમે એવો નિયમ રાખ્યો છે કે અમે 'ના' કહેવા ઇચ્છતા હોઈએ, ત્યારે અમારે પરિણામનો વિચાર કર્યા વિના 'ના' પાડવી. આવા પ્રકારનું સત્યવ્રત અમારો પ્રથમ નિયમ છે.

પાઠ ૨૪ મો. અહિંસાવ્રત.

હવે આપણે અહિંસાવ્રતનો વિચાર કરશું. અહિંસાનો શબ્દાર્થ 'મારવું નહિ' એવો થાય છે. પરંતુ મને તેમાં ઘણો અર્થ સમાયેલો જણાય છે. અહિંસાનો અર્થ 'મારવું નહિ'

એટલેજ કરતાં જે પ્રદેશમાં હું જાઉં, તેના કરતાં ઘણાં ઉંચા પ્રદેશમાં, અતિ ઉંચા પ્રદેશમાં, તેમાં રહેલો અગાધ અર્થ મને લઈ જાય છે. અહિંસાનો ખરો અર્થ એ છે કે આપણે કોઈને હાનિ પહોંચાડવી નહિ.

૨. આપણે, જે પોતાને આપણો શત્રુ માનતો હોય તેના માટે પણ અનુદાર વિચાર ન ધરાવીએ. આ વિચારના મર્યાદિત સ્વરૂપ ઉપર જરા ધ્યાન આપજો. હું એમ નથી કહેતો કે 'જેને આપણે આપણા શત્રુ માનતા હોઈએ, પણ હું એમ કહું છું કે 'જે પોતાને આપણો શત્રુ માનતો હોય.' કારણકે અહિંસાધર્મ પાળે છે તેને શત્રુ હોઈ શકેજ નહિ. તે કોઈને શત્રુજ માનતો નથી. પરંતુ એવા લોકો હોય છે કે જેઓ પોતાને તેના શત્રુ સમજતા હોય છે, અને આ માટે તે લાચાર છે. પરંતુ આવા માણસો માટે પણ દુષ્ટ વિચાર ધરાવી ન શકાય.

૩ આપણે પ્રહાર સામે પ્રહાર કરીએ તો આપણું વર્તન અહિંસા ધર્મથી પ્રતિકૂળ ઠરે. પરંતુ હું તેથી પણ આગળ જાઉં છું; આપણા મિત્રની પ્રવૃત્તિ, અથવા, કહેવાતા શત્રુની પ્રવૃત્તિની, ઉપર રોષ કરીએ, તોપણ આપણે અહિંસાનાં પાલનમાં પાછા પડીએ છીએ. હું એમ નથી કહેતો કે આપણે રોષે ન બરાવું, એટલે, આપણે, નમતું મેલવું.

૪. પણ હું એમ કહેવા માગું છું કે, રોષ કરવો એટલે એવું ઈચ્છવું કે, શત્રુને કોઈ પણ જાતની હાનિ પહોંચે અથવા તેને દૂર કરવામાં આવે, (પછી ભલે આપણા પોતાના હાથે નહિ, તો બીજા કોઈના હાથે, અથવા, તો દિવ્ય સત્તાથી). આવો વિચાર પણ આપણે મનમાં રાખીએ, તોપણ આપણે અહિંસા ધર્મથી દૂર રહીએ છીએ. જેઓ સત્યાગ્રહ આશ્રમમાં જોડાય છે તેઓને આ

અર્થ શબ્દશઃ સ્વીકારવો પડે છે. એથી એમ નથી સમજવાનું કે અમે અહિંસા ધર્મ સંપૂર્ણતાથી પાળીએ છીએ; એવું કંઈજ નથી. એ તો એક આદર્શ છે, જે આપણે પ્રાપ્ત કરવાનો છે, અને આપણામાં જે શક્તિ હોય તો, તે આદર્શ આશ્વેજ પ્રાપ્ત કરવા જેવો છે. પરન્તુ એ કંઈ ભૂમિતિનો સિદ્ધાંત નથી કે જે આપણે મોઢે કરી લઈએ; ઉંચા ગણિતના કઠણ પ્રશ્નો ઉકેલવા જેવું પણ તે નથી. તે પ્રશ્નો ઉકેલવાનાં કામ કરતાં તે અત્યંત વધારે કઠણ છે.

૫. ઘણાઓએ તે પ્રશ્નો સમજવા ઉન્નગરાઓ કર્યા છે. જે આપણે આ વ્રત પાળવું હોય, તો આપણે ઉન્નગરાઓ કરવા ઉપરાંત ઘણું વધારે કરવું પડશે. આપણે ઘણીએ ઉઘ વિનાની રાત્રિઓ પસાર કરવી પડશે, અને આપણે આ નેમ પ્રાપ્ત કરી શકીએ, અથવા તેને દ્રષ્ટિગોચર પણ કરી શકીએ, તે પૂર્વે આપણે ઘણીએ માનસિક વ્યથાઓ અને વેદનાઓ સહન કરવી પડશે. ધાર્મિક જીવન એટલે શું એ આપણે સમજવા ઇચ્છતા હઈશું તો તમારે અને મારે તે નેમ અવશ્ય પ્રાપ્ત કરવી જોઈશે. આનાથી વિશેષ હું આ સિદ્ધાંત ઉપર અહીં નહિ જોડું.

૬. જે માણસ આ વ્રતનાં સામર્થ્યમાં માને છે, તેને અંતિમ ભૂમિકા ઉપર, એટલે કે જ્યારે નેમને તે પ્રાપ્ત કરી લેવાનો થાય છે ત્યારે આખી દુનિયા તેના ચરણે આવી પડતી જણાય છે. એમ નથી કે, તે આખી દુનિયાને પોતાના પગે પાડવા ઇચ્છે છે, પણ તેમ થાયજ છે. જે આપણે આપણા પ્રેમ, આપણા કહેવાતા શત્રુ ઉપર એવી રીતે ઢોળશું કે જેનો સંસ્કાર તેના ઉપર સ્થાયી રહે, તો તે પણ આપણને ચઢાવા લાગશે. આમાંથી ખીજે વિચાર આ પણ નીકળે છે કે આ નિયમપ્રમાણે, યોજનાપૂર્વક રચાયેલી ખુનામરફી, તેમ

અુલ્લી રીતે કરવામાં આવતાં ખુનો સંભવતાં નથી, અને દેશ માટે તેમ આપણી છાયા હેઠળના આપણા પ્રિયજનોનાં માનનાં રક્ષણાર્થે પણ કોઈપણ પ્રકારનો બુલમ કરી શકાતો નથી. તે તો માનનું તુચ્છ પ્રકારનું રક્ષણ કહી શકાય.

૭. અહિંસાધર્મ આપણને એમ શીખાડે છે કે, આપણી છાયા હેઠળના જનોનાં માનનું રક્ષણ, અધર્મ કરવા તૈયાર થયેલા માણસોને, આપણો પોતાનો ભોગ આપીને, કરવાનું છે. સામે પ્રહાર કરવામાં જેટલું શારીરિક અને માનસિક શૌર્ય જોઈએ છીએ તેના કરતાં વધારે શૌર્ય, ભોગ આપવામાં, જોઈએ છે. આપણામાં કેટલેક અંશે શરીરબળ-શૌર્ય નહિ-હશે અને આપણે તે બળનો ઉપયોગ પણ કરીએ. પણ જ્યારે તે ખદાશ થઈ જાય છે ત્યારે શું થાય છે? સામે માણસ ક્રોધ અને રોષમાં આવી જાય છે, અને તેના બળ સાથે આપણાં બળનું તોલન કરવા જતાં આપણે તેને વધારે ઉશ્કેરીએ છીએ, અને જ્યારે તે આપણને મરણ તોલ કરી દે છે ત્યારે તેનું બાકીનું બળ આપણા આશ્રિત જન ઉપર તે વાપરે છે; પરંતુ જો આપણે તેની સામે ધા ન કરીએ, પણ આપણા આશ્રિત જન અને શત્રુ વચ્ચે આપણે મક્કમ રીતે ઉભા રહીએ. અને તેના પ્રહારો સામે ધા કર્યા વિના સહન કર્યાજ કર્યે તો શું થશે? હું તમને ખાત્રી આપું છું કે તેનું સર્વ બળ આપણા ઉપર વપરાઈ જશે, અને આપણા આશ્રિતને કોઈપણ ભતની હાનિ નહિ થાય. જે દેશ-લિમાન, યુરોપમાં ચાલ્યું હતું એવા, યુદ્ધને માન્ય કરે છે, તેવા દેશલિમાનની કલ્પના આવા પ્રકારનાં જીવનમાં હોઈ શકતી નથી.

પાઠ ૨૫ મો. બ્રહ્મચર્ય વ્રત.

અમે બ્રહ્મચર્યવ્રત પણ લઈએ છીએ. જેઓ પ્રભાતી સેવા કરવા ઇચ્છે છે, અથવા જેઓને ખરા ધાર્મિક જીવનની ઝાંખી કરવાની

ઉમેદ છે, તેઓ પરણેલા હોય કે ન હોય, તોપણ તેઓએ પ્રહાર-ચારી જીવન ગુજારવું જોઈએ. લગ્ન સ્ત્રીને પુરૂષ સાથે વધારે ગાઢ સંબંધમાં લાવે છે, અને તેઓ બંને વિશિષ્ટ અર્થમાં મિત્ર બને છે. તેઓનો વિયોગ કદી સંભવતો નથી. પણ હું નથી ધારતો કે આપણી લગ્નની કલ્પનામાં કામને અવશ્ય સ્થાન હોવું જોઈએ. ગમે તેમ હો, પણ જેઓ આશ્રમમાં જોડાવવા ઇચ્છે છે તેઓની પાસે આ વાત આ રીતે મુકવામાં આવે છે. હું તેના ઉપર વિસ્તારથી નથી બોલવા માગતો.

પાઠ ૨૬ મો. સ્વાદેન્દ્રિયનિગ્રહવ્રત.

આ ઉપરાંત અમે સ્વાદેન્દ્રિય નિગ્રહવ્રત પણ પાળીએ છીએ. જે માણસ પોતામાં રહેલી પાશવવૃત્તિ જીતવા માંગે છે તે જો પોતાની જીભ વશ રાખે તો તેમ તે સહેલાઈથી કરી શકે છે. મને લાગે છે કે પાળવાનાં વ્રતોમાં આ એક ઘણું કઠણ વ્રત છે. મેં મદ્રાસના વિક્ટોરીઆ હોસ્પિટલમાં ઘણાં રસોડાં જોયાં. તે રસોડાં કંઈ જ્ઞાતિ બંધનના નિયમો જાળવવા માટે નહોતાં કરવામાં આવ્યાં. પરંતુ જૂદા જૂદા સ્થળેથી આવેલા લોકોને પોતાનું અનુકૂળ અને પૂરતો સ્વાદ મળે, માટે તેટલાં બધાં રસોડાં રાખવાની જરૂર જણાઈ હતી. હું તમને એમ જણાવવા માગું છું કે આતો સ્વાદ ઉપર સ્વામીત્વને બદલે કેવળ તેની ગુલામગીરી છે.

૨. હું એટલુંજ કહીશ કે જ્યાં સુધી આપણે આપણાં મનને આ દેવમાંથી નાહી છોડાવીએ, જ્યાંસુધી આપણે આ કાફીની દુકાનો અને આ બધાં રસોડાં ઉપરથી આપણી નજર નહિ ખસેડીએ, જ્યાંસુધી આપણાં શરીરની સારી તંદુરસ્તી જાળવવા માટેના જરૂરી ખોરાકથી આપણે સંતોષ નહિ માનીએ, જ્યાં સુધી માદક અને ગરમ મસાલાઓ જે આપણે આપણા ખોરાકમાં મેળવીએ છીએ તે

એડી દેવાને આપણે તૈયાર નહિ થઈએ, ત્યાંમુધી આપણે આપણામાં રહેલી વધારે પડતી, ખીન જરૂરી અને ઉશકેરે તેવી ગરમી ઉપર કાબૂ કદી મેળવી શકશું નહિ. આપણે આમ નહિ કરીએ તો સ્વાભાવિક રીતે પરિણામ એ આવશે કે આપણે આપણને ઉતારી પાડશું અને આપણને સોંપવામાં આવેલ પવિત્ર ન્યાસનો પણ ગેર ઉપયોગ કરશું, અને પશુ અને જડ કરતાં પણ ઉતરતી ટ્રાટિના બનશું.

૩. ખાવું પીવું અને કામ ઉપલોગ કરવો એ આપણા અને પશુ વચ્ચે સમાન છે, પરંતુ તમે કદી એવી ગાય કે ઘોડો જોયો છે કે જે આપણી પેઠે સ્વાદમાં લપટ બન્યાં હોય છે? શું તમે એમ માનો છો કે આ સંસ્કૃતિનું ચિન્હ છે? શું ખરા જીવનની આ નિશાની છે કે આપણે આપણી ખાવાની વસ્તુઓ એટલી બધી વધારી મૂકવી કે આપણે કયાં છીએ તેનો પણ પતો આપણને ન રહે? અને એક પછી એક પકવાનો શોધતા રહેવાં કે જેને અંતે આપણે સાવ ગાંડા બની જઈએ અને આ પકવાનો વિષે છાપાઓમાં આવતી જાહેરખબરો વાંચવા આપણે દોડીએ?

પાઠ ૨૭ મો. અસ્તેયવ્રત.

ખીજું એક વ્રત અસ્તેય (ચોરી ન કરવી) નું છે. હું એમ કહેવા ઇચ્છું છું કે આપણે બધા એક રીતે ચોર છીએ. મારા તરતના ઉપયોગ માટે જેની મને જરૂર ન હોય એવી વસ્તુ જો હું લઉં, અને મારી પાસે રાખી મુકું, તો હું તેની ખીજ કોઈ પાસેથી ચોરી કરું છું.

૨. હું એમ કહેવા માગું છું કે અપવાદ વિના સૃષ્ટિનો આ મૂળ નિયમ છે કે, સૃષ્ટિ આપણી જરૂરીયાતો પૂરી પાડવા એટલું દરરોજ ઉત્પન્ન કરે છે, અને જો દરેક જણ પોતાને જરૂર જોઈતું લે અને વધારે ન લે, તો આ દુનિયામાં ગરીબાઈ ન રહે

અને આ દુનિયામાં કોઈપણ માણસ ભૂખમરથી ન મરે. આપણામાં આ અસમાનતા ચાલુ છે એનો અર્થ એકે આપણે ચોરી કરીએ છીએ.

૩. આપણામાંની જે વ્યક્તિઓ અન્ધકારમાંથી પ્રકાશમાં જવા ઇચ્છે છે તેઓએ તો અસ્તેયવ્રત પાળવાનું છે. હું કોઈ પાસે પોતાનો કબજો છોડાવવા નથી માગતો. મારા કરતાં બીજા કોઈ પાસે વધારે હોય તો ભલે. પરંતુ મારું પોતાનું જીવન, વ્યવસ્થિત કરવા માટે તો હું જણાવીશ કે જેની મને જરૂર નથી તે હું મારી પાસે રાખી ન શકું. હિંદમાં ત્રણ કરોડ માણસો એવા છે કે જેઓને એક ટંકના ભોજનથીજ સંતોષ માનવો પડે છે, અને તે પણ કેવળ સુકો રોટલો અને ચપટીભર મીઠાથી. જ્યાં સુધી આ ત્રણ કરોડને પૂરતાં વસ્ત્ર અને ખોરાક નથી મળ્યાં ત્યાંસુધી તમને અને મને આપણી પાસે જે કંઈ હોય તે રાખવાનો હક નથી. તમે અને હું વધારે સમજીએ છીએ; એટલે આપણે આપણી જરૂરીયાતોમાં ઘટતો ફેરફાર કરવો જોઈએ. અને સ્વેચ્છાથી ભૂખમરો પણ વેઠવો જોઈએ કે જેથી કરી તેઓની માવજત થાય, તેઓને ખવરાવાય અને વસ્ત્ર પહેરાવાય. આમાંથી એની મેળેજ અપરિગ્રહવ્રત ઉદ્ભવે છે.

પાઠ ૨૮ મો. સ્વદેશીવ્રત.

હવે હું સ્વદેશીવ્રત વિષે બોલીશ. સ્વદેશીવ્રત આવશ્યક વ્રત છે. સ્વદેશી જીવન અને સ્વદેશી ભાવનાથી તમે પરિચિત છો. હું એમ કહેવા માગું છું કે આપણી જરૂરીયાતો સંતોષવાને માટે આપણા પાડોશીઓને મૂકીને બીજા પાસે જઈએ તો આપણે આપણાં જીવનના એક પવિત્ર નિયમનો ભંગ કરીએ છીએ:

૨. મુખ્યથી કોઈ માણસ અહીં આવે અને પોતા પાસેનો

માલ ખરીદ કરવા તમને કહે તો જ્યાંસુધી તમારાં પોતાનાં આંગણાંમાં મદ્રાસમાં જન્મેલો અને મોટો થયેલો વ્યાપારી છે ત્યાં સુધી તમે મુંબઈના વ્યાપારીને ટેકો આપવામાં યોગ્ય કરતા નથી, સ્વદેશીનો મારો આવો વિચાર છે.

૩. તમારાં ગામડામાં જ્યાં સુધી તમારાં ગામનોજ હજમ છે, ત્યાં સુધી મદ્રાસથી તમારી પાસે આવેલા હુશ્યાર હજમને દૂર રાખીને તમે તેને ટેકો આપવાને બંધાયેલા છો. તમને એમ જણાય કે તમારાં ગામના હજમે મદ્રાસના હજમ જેટલી નિપુણતા મેળવવી જોઈએ તો તમે તેને તેવું શિક્ષણ દઈ શકો છો. જોઈએ તો તમે તેને મદ્રાસ મોકલો, કે જેથી તે ત્યાં જઈ પોતાનો ધંધો શીખી આવે. જ્યાં સુધી તમે તેમ ન કરો ત્યાં સુધી તમે ખીજા હજમ પાસે જવામાં વ્યાજખી કરતા નથી. આમ કરવામાંજ ખરૂં સ્વદેશી રહેલું છે. એટલે આપણને જણાય કે ઘણીએ વસ્તુઓ એવી છે કે જે આપણને હિંદમાં મળી શકતી નથી, તો આપણે તેના વિના ચલાવી લેવા પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. આપણને ઘણી વસ્તુઓ જરૂરની જણાય પણ તેના વિના આપણે ચલાવી લેવું જોઈએ. પરંતુ ખાત્રીથી માનજો કે જ્યારે તમારું મન આવા પ્રકારનું થશે, ત્યારે તમારા માથેથી એક મોટો બોલો ઉતરી ગયેલો તમને જણાશે.

૪. આવોજ અનુભવ 'પીલગ્રીમ્સ પ્રોગ્રેસ' ના અનુપમ પુસ્તકના યાત્રાળુને થયો હતો. વખત એવો આવ્યો કે યાત્રાળુ જે મોટો બોલો પોતાના માથે લઈ જતો હતો તે તેના માથેથી તેના ભાન વિના નીચે પડી ગયો, અને મુસાફરીની શરૂઆતમાં જેવો તે હતો તેના કરતાં વધારે છૂટો તે પોતાને માનવા લાગ્યો. તેમજ, જે ઘડીએ આવું સ્વદેશીજીવન અંગીકાર કરશે, તેજ ઘડીએ તમને પોતાને જેવા અત્યારે છો તેના કરતાં વધારે છૂટા થયેલા માનશે.

પાઠ ૨૧ મો. નિર્ભયતાનું વ્રત.

અમે નિર્ભયતાનું વ્રત પણ પાળીએ છીએ. હિંદના મારા પયં-
ટન હરમ્યાન મને જણાયું છે કે હિંદ, શિક્ષિત હિંદ, નિર્ભય કરી
નાંખે એવા લયમાં ઝકડાઈ ગયું છે. જાહેરમાં આપણે આપણું
મોઢું ઉઘાડીએ નહિ, આપણે આપણા સુખદ્ધ મતો જાહેરમાં રજુ
કરીએ નહિ, આપણે તેના વિચારો ધરાવતા હોઈએ, આપણે તેવી
વાતો ખાનગીમાં કરતા હોઈએ, આપણા ઘરખુણે આપણે ગમે તે
કરતા હોઈએ; પરંતુ તેનો ઉપયોગ જાહેર માટે કરીએ નહિ,
તેનું કારણ શું? જો આપણે મૌનવ્રત લીધું હેત, તો મારે કંઈ
કહેવાનું રહેત નહિ. જાહેરમાં બોલવા ટાણે આપણે જે વાતો ઉચા-
રીએ છીએ, તેમાં આપણે ખરેખર માનતા હોતા નથી.

૨. હું એમ કહેવા માગું છું કે એકજ સત્તા એવી છે, જે
આપણે તેને યે.એ રીતે સત્તા કહી શકીએ તો, કે જેનાથી આપણે
ડરવાનું છે, અને તે એક ઇશ્વર છે. આપણે ઇશ્વરથી ડરશું તો ગમે
તેટલી ઉંચી પદવી ધરાવનારા માણસથી પણ આપણે નહિ ડરીએ,
અને આપણે સત્યવ્રત કોઈ પ્રકારે કે રૂપે પાળવા માંગતા હોઈશું
તો નિર્ભયતા અવશ્ય રાખી પડશે. ભગવદ્ગીતામાં તમે જોશો કે
દેવી સંપત્તિમાં પ્રથમ સંપત્તિ અમય જણાવવામાં આવી છે.
આપણે પરિણામથી ડરીએ છીએ; તેથીજ આપણે સત્ય બોલતાં
ડરીએ છીએ. જે માણસ ઇશ્વરથી ડરે છે તે માણસ કદી પણ ઐહિક
પરિણામોથી ડરતો નથી. ધર્મ એટલે શું એ સમજવાની. લાયકાત
આપણે મેળવી શકીએ તે અગાઉ, અને હિંદનું ભાગ્ય દોરવાની
લાયકાત આપણે પ્રાપ્ત કરી શકીએ તે પહેલાં, શું તમને નથી
લાગતું કે આપણે નિર્ભય રહેવાની ટેવ પાડવી જોઈએ? અથવા
જેમ આપણે બીજાથી અંભાઈ ગયા છીએ, તેમ આપણે આપણા

દેશ બાંધવોને આંજી નાખવા માગીએ છીએ? આથી આપણને જણાશે કે નિભંચતાની કેટલી બધી અગત્ય છે.

પાઠ ૩૦ મો. અસ્પર્શ્યતા વ્રત.

આ પછી, અમારે અસ્પર્શ્યતાનું વ્રત પાળવાનું છે, અત્યારે હિંદુ ધર્મ ઉપર બુંશી ન શકાય એવી આ એક કાળી ટીલી છે, તે કલંક અનાદિ કાળથી ઉતરી આવ્યું છે, એમ માનવાને હું ના પાડું છું. હું ધારું છું કે જે વખતે આપણે આપણા જીવન-ચક્રમાં અતિ નીચે સ્થાને હઇશું, તે વખતે અસ્પર્શ્યતાની આ અધમ, નીચ, બંધન કરનારી ભાવના આપણામાં ઉદ્ભવી હશે. તે દોષ હજી સુધી આપણને વળગી રહ્યો છે અને હજી સુધી આપણામાં ઘર કરી રહ્યો છે. મારું મન એમ કહે છે કે એ આપણા ઉપર એક શાપરૂપ છે, અને જ્યાંસુધી એ શાપ આપણા ઉપર છે ત્યાંસુધી હું ધારું છું કે આપણે એમ માનવું જોઈએ કે આ પવિત્ર ભૂમિમાં જે જે દુઃખો આપણી ઉપર પડે છે તે આ મોટું અને અક્ષતવ્ય પાપ જે આપણે કરી રહ્યા છીએ તેની યોગ્ય શિક્ષા તરીકે છે. કોઈ માણસને તંના ધંધાને લઈને અસ્પર્શ્ય લેખવો એ ન સમજી શકાય એવી વાત છે.

પાઠ ૩૧ મો. વિદ્યાર્થી, ધાર્મિકત્વ અને રાજનીતિ.

છેવટે જ્યારે તમે આ નિયમો પાળતા થશો, ત્યારેજ અને તે પહેલાં નહિ, તમે રાજનીતિના વિષયમાં ઉતરી શકશો, તેમાં તમારો આત્મા સંતોષાય તેટલું તમે ઉતરી શકશો, અને અવશ્ય ત્યારે તમે કદિ આડે રસ્તે નહિ જાઓ. ધર્મથી છૂટી પાડેલી રાજનીતિમાં જરાપણ સાર નથી.

૨. આજે તો આમ થાય છે: રાજકીય જીવનનો ઘણો ભાગ વિદ્યાર્થીજીવનમાં જ હોય છે; જ્યારથી વિદ્યાર્થીઓ મહાવિદ્યાલયો છોડી જાય છે, અને વિદ્યાર્થી મટી જાય છે, ત્યારથી તેઓ અધિકારમાં પડી જાય છે અને તેઓ કંગાળ અને તુચ્છ પગારની નોકરી શોધે છે. તેઓની અભિલાષાઓ વધારે ઉંચી જઈ શકતી નથી, ઈશ્વર વિષે તેઓ કંઈ જાણતા નથી. તેઓને પોષકતત્વની-સ્વતંત્રતાની માહિતી હોતી નથી, અને મેં જે નિયમો તમારી પાસે રજુ કર્યા છે તેનાં પાલનથી જે ખરી બળશાળી સ્વતંત્રતા આવે છે તેની પણ તેઓને જાણ હોતી નથી.

૩. દરેક બાળકને દેશની રાજકીય સંસ્થાઓની સમજણ આપવી જોઈએ, તેમજ આપણા દેશમાં નવી ભાવનાઓ, નવી અભિલાષાઓ, અને નવા જીવનનાં આંદોલનો કેવી રીતે ચાલી રહ્યાં છે તેની પણ સમજણ આપવી જોઈએ. પરંતુ તેની સાથે આપણને ધાર્મિક શ્રદ્ધા એટલે કે જે શ્રદ્ધા કેવળ બુદ્ધિનેજ પોષે છે તે નહિ, પરંતુ જે અંતરમાં સ્થાયી કોતરાઈ રહે છે તેના અચળ પ્રકાશની, અચૂક પ્રકાશની જરૂર છે. પ્રથમ તો આપણે ધાર્મિકત્વ અનુભવવાનું છે, અને જે ઘડીએ આપણે તેમ કરશું, તે ઘડીથીજ મને લાગે છે કે જીવનની સર્વે દિશાઓ આપણા માટે ખુલ્લી થાય છે, અને આખા જીવનમાં ભાગ લેવાનો વિદ્યાર્થીઓને અને દરેક જણને તે પવિત્ર હક પ્રાપ્ત થાય છે.

પાઠ ૩૨ મો. અહિંસાની અતિશયતા. •

લાલા લજપતરાયનો લેખ છાપાઓમાં ઘણીવાર ટાંકવામાં આવ્યો છે; તેથી મારું વલણ સમજાવવું મને વ્યાજબી જણાય છે. તેઓ કહે છે કે અહિંસાવાદને અત્યંત ઉંચું પદ આપવાથી હિંદની અધોગતિ થઈ છે. તેમના પ્રતિ યોગ્ય સદ્ભાવ રાખી હું કહું છું

કે અહિંસાના અતિશય સેવનનો સમય, અને પુરૂષને છાજે તેવા ગુણોથી રહિત થવાનો સમય, એકજ હતો; એમ માનવાને ઐતિહાસિક આધાર હોય એમ જણાતું નથી. છેલ્લાં પંદરસો વર્ષ દરમ્યાન, આપણે પ્રજા તરીકે શારીરિક બળનો પૂરતો પૂરાવો આપ્યો છે; પરંતુ અંદર અંદરના કડકે આપણને વીંખી બાધાં છે, અને આપણા ઉપર સ્વદેશપ્રેમની સત્તાને બદલે સ્વાર્થની સત્તા વ્યાપી રહી છે. એટલે ધર્મની ભાવનાને બદલે આપણે અધર્મની ભાવનાથી દોરાયા છીએ.

૨ જૈનો ઉપરનો નામદાંધનો આરોપ કેટલે અંશે સત્ય ઠરશે એ હું કહી શકતો નથી. હું તેઓનો પક્ષ લઈ ખેલતો નથી. જન્મથી હું વૈષ્ણવ છું; અને બાળવયમાંજ મને અહિંસા શીખાડવામાં આવી હતી. જેમ જગતના બીજા મોટા ધર્મોના ધર્મગ્રંથોમાંથી મેં ઘણો ધાર્મિક લાભ મેળવ્યો છે, તેમ જૈનના ધર્મગ્રંથોમાંથી પણ મેળવ્યો છે. સદ્ગત તત્ત્વજ્ઞાની રાયચંદ કવિ-જેઓ જન્મથી જૈન હતા-તેઓના અંગત સમાગમથી મને ઘણો લાભ થયો છે. એટલે, અહિંસા વિષેના મારા વિચારો દુનિયાના ઘણાખરા ધર્મોના અભ્યાસનું પરિણામ છે; છતાં હવે તેનો આધાર આ ગ્રંથોનાં પ્રમાણ ઉપર જરાપણ રહ્યો નથી. તે મારાં જીવનનાં અંગરૂપ છે. મેં જે ધર્મગ્રંથો વાંચ્યા છે, તેમાંથી જે અર્થ હું કાઢતાં શીખ્યો છું તેના કરતાં તેમાંથી જૂદોજ અર્થ નીકળે છે, એવું હવે કદી મને ઓચિતું જણાય, તોપણ અહિંસાનો જે વિચાર હું અહીં રજૂ કરું છું, તેનેજ વળગી રહીશ.

૩. આપણાં શાસ્ત્રો એમ બોધ કરતાં જણાય છે કે, જે માણસ અહિંસાનું સંપૂર્ણતાથી ખરેખર પાલન કરે છે તેની આગળ દુનિયા પાછી ભરે છે. તે પોતાની આસપાસનાં વાતાવરણ ઉપર એટલી બધી અસર કરે છે કે સાપ અને બીજા ઝેરી જંતુઓ પણ

देशभक्त लाला लजपतराय

સ્ત્રીરત્ન દેવી સરોજિનિ નાયક

તેને હેરાન કરતા નથી. એમ કહેવાય છે કે આસાઇના સેન્ટ ડ્રિસિસને આવો અનુભવ હતો.

પાઠ ૩૩ મો. અહિંસાના પ્રકાર.

નગાત્મક (Negative) રૂપમાં અહિંસાનો અર્થ કોઈ પણ જીવન્ત પ્રાણીને શરીર કે મનથી ઇબ્બ ન કરવી એ છે. એટલે, અન્યાય કરનારનાં શરીરને નુકસાન ન પહોંચાડી શકાય, અથવા તેના પ્રતિ દ્વેષભાવ ન રાખી શકાય, અને તેમ કરીને તેને માનસિક વ્યથા પણ ન આપી શકાય. મારા સ્વાભાવિક કર્મો—જે દ્વેષભાવથી જન્મેલાં હોતાં નથી—તેનાથી, અન્યાય કરનારને થતી પીડાનો સમાવેશ આ કથનમાં થતો નથી. એટલે તેની પાસેથી બાળકને, જેને તે મારવા તૈયાર થયો છે—એમ આપણે કલ્પના કરીએ—તેને ખસેડી લેતાં અહિંસા મને અટકાવતી નથી. વાસ્તવિક રીતે જોતાં, મારે અહિંસાનું યોગ્ય પાલન કરવું હોય તો મારે અન્યાય કરનારની પાસેથી તેના લોગ થઈ પડનારને, બાળકને—જે હું તેવા બાળકનો કોઈ પણ રીતે પાલક હોઉં તો—જેથી લેવો જોઈએ.

૨. એટલે દક્ષિણ આફ્રિકાના સત્યાગ્રહીઓ માટે એ બહુ યોગ્ય હતું કે તેઓ, યુનિયન સરકાર જે દુઃખ તેઓને દેવા મથતી હતી, તેની સામે થયા. તેઓ સરકાર માટે કોઈ પણ પ્રકારનો દ્વેષભાવ ધરાવતા ન હતા. જે જે વખતે સરકારને તેઓની મદદની જરૂર પડતી તે તે વખતે મદદ કરી તેઓએ આ સાબીત કરી આપ્યું હતું. તેઓનો વિરોધ સરકારના હુકમોનો અનાદર કરવામાં હતો. તે એટલી હદસુધી કે તેમ કરતાં સરકારના હાથે મરણની પળે તોપણ તે સહન કરી લેવું. અહિંસાના સેવકને પોતાને જ સમજીને દુઃખ સહન કરવાનું હોય છે, પરંતુ તે કહેવાતા અન્યાય કરનારને બાંધીખૂંટીને ઇબ્બ કરી શકતો નથી.

૩. ભાવાત્મક (positive) રૂપમાં, અહિંસાનો અર્થ વિશ્વ-વ્યાપી પ્રેમ અને અનહદ ઔદાર્ય થાય છે. હું અહિંસાનો સેવક હોઉં, તો મારે મારા શત્રુ ઉપર પ્રેમ રાખવો જોઈએ. હું જે નિયમ મારા અન્યાય કરનાર પિતાને કે પુત્રને લગાડું તેજ નિયમ મારે અન્ય અન્યાય કરનારને—પછી તે મારો શત્રુ હોય કે અજાણ્યો માણસ હોય—તેને લાગુ પાડવો જોઈએ.

૪ આ ક્રિયાત્મક (Active) અહિંસામાં સત્ય અને નિર્ભયતાનો અવશ્ય સમાવેશ થઈ જાય છે. માણસ પ્રેમપાત્ર વ્યક્તિને છેતરી શકતો નથી. તે તેનાથી ખૂટીતો નથી, તેમ તેને ખૂટીવરાવતો નથી અભયદાન સર્વ દાનોમાં શ્રેષ્ઠ છે. જે માણસ ખરેખર તે આપે છે, તેની પાસે સર્વ વિરોધ શમી જાય છે. જે પોતે ભયાગ્રસ્ત છે તે અભયદાન આપી શકતો નથી. માટે, તેણે પોતેજ નિર્ભય થવું જોઈએ. એટલે, અહિંસાનું સેવન અને ભીરૂતા એક સાથે હોઈ શકતાં નથી. અહિંસાના પાલનને અત્યંત શાયની અપેક્ષા છે.

૫. અહિંસા, સૈનિકના ગુણો કરતાં પણ અનંત રીતે ચઢીચાલી છે. જનરલ ગોર્ડનનું એક જાણીતું પુતળું છે, તેમાં તેના હાથમાં માત્ર લાકડીજ આપવામાં આવી છે. પરંતુ જે સૈનિકને રક્ષણ માટે એક લાકડીની પણ જરૂર પડે છે, તે તેટલે અંશે સૈનિક ઓછો છે. સાચો સૈનિક તો તે છે કે જે મરવું કેમ તે જાણે છે અને જે ગોળી-ઓના વર્ષાદ્રમાં પણ જરાય ચસ્તો નથી.

૬. આવો એક અંબરીષ હતો. દુર્વાસાએ તેને બહુ પજવ્યો, છતાં તેણે આંગળી સરખી પણ ઉગામી નહિ; પણ પોતે મક્કમન રહ્યો. ક્રૌંચ તોપચીઓ મૂર લોકોનો ઘાણ કહાડતા હતા. પરંતુ તેઓ ' યા અદ્વાહ ' નો ઘોષ કરતા તોપના મોઢા સામે ધસ્યા હતા. તેઓનું શૈર્ય ઘણું અંશે અંબરીષના જેવું જ હતું; પરંતુ હતાશ થવાથી જન્મેયું હતું; જ્યારે અંબરીષનું શૈર્ય પ્રેમનું ફળ હતું.

છતાં મૂર લોકોનાં શાર્યે, તેઓની મરણ માટેની તત્પરતાએ, તોપચીનો પરાજય કર્યો. તોપચીઓ હર્ષદેલા બન્યા; તેઓએ પોતાની ગ્રેપીઓ ઉડાડી, તોપ ફેડવી બંધ કરી, અને પોતાના અત્યારલગણના શત્રુને મિત્ર ગણી લેયા. અને તેવીજ રીતે દક્ષિણ આફ્રિકાના સત્યાગ્રહીઓ, હજારોની સંખ્યામાં, તુરંત શારીરિક સુખ માટે સ્વમાન ન વેચતાં, મરવા તૈયાર થયા હતા આવી અહિંસા ક્રિયાત્મક રૂપવાળી છે. તે કદી પણ સ્વમાનનું વેચાણ કરતી નથી.

પાઠ ૩૪ ઓ. અહિંસક સૈનિક.

શસ્ત્રથીજ બની શકે તેટલું રક્ષણ કરવા તૈયાર થયેલ પુરૂષના કરતાં, અહિંસાના સેવક પાસેથી એક નિરાધાર બાળાને વધારે સારું, અને વધારે વાસ્તવિક, રક્ષણ મળશે. રક્ષણ કરનાર, અહિંસાનો સેવક હશે, તો જૂલમગાર તેનાં મૃત શરીર ઉપર થઈનેજ તેની પાસે જઈ શકશે; પરંતુ રક્ષણ કરનાર, શસ્ત્રબદ્ધ પુરૂષ, હશે તો, જૂલમગારને, તેના માત્ર પરાલવજ કરવા રહેશે; કારણ કે એમ માની લેવાયું છે કે તેવો પુરૂષ, પોતાનું જડબળ ચાલે ત્યાં સુધી લડે, તો તેણે સ્વધર્મ પાળ્યો કહેવાય. અહિંસાનો સેવક તો જૂલમગારનાં શરીરનીજ સામે પોતાના આત્માનેજ ઉલો કરે છે, એટલે જૂલમગારનો આત્મા જાગે એવી વક્રી રહે છે, અને—તે બાળાના અંગત શાર્યને વિચાર બાળુએ રાખીએ તો—તેનાં શીલનું રક્ષણ થવાનો જેટલો સંભવ આવા સંજોગોમાં રહે છે તેટલો બીજા કોઈ પણ કદ્દપી શકાય એવા સંજોગોમાં રહેતો નથી.

૨. આપણે આજે નામદ છીએ, તેનું કારણ આપણને પ્રહાર કરતાં આવડતું નથી એ નથી, પરંતુ આપણે મરતાં ડરીએ છીએ, એ છે. જે મરણની ભીતિથી, ખરે કે ખોટો ભય આવતાં, નામી બન્ય છે, છતાં જે હુરદ્દી એમ ઈચ્છે છે કે બીજા કોઈ

પુરૂષ ડરાવનાર પુરૂષનો નાશ કરી ભયને દૂર કરે, તે જૈન ધર્મના પ્રચારક મહાવીરનો કે બુદ્ધનો કે વેદનો અનુયાયી હોઈ ન શકે. જે માણસ વ્યાપારમાં બીજાને છેતરીને તેનું ટીપે ટીપે લોહી ચૂસી તેનો પ્રાણ હરે છે, અથવા જે, થોડીક ગાયોનું હથિયારથી રક્ષણ કરે છે, પરંતુ ખાટકીનો જીવ લે છે, અથવા જે, સ્વદેશનું માની લીધેલું ભણું કરવા વાસ્તે કેટલાક અમલદારોનું ખુન કરતાં અચકાતો નથી તે, અહિંસાનો અનુયાયી હોઈ શકે નહિ. આ બધાં કાર્યો દ્વેષથી, ભીડતાથી કે ક્રુથી પ્રેરાયલાં છે. ગાય કે દેશ માટેનો પ્રેમ તો નામનો જ છે, પરંતુ આવી પ્રવૃત્તિ ડાંખીલા સ્વભાવને અથવા પોતાના ગર્વને તૃપ્ત કરવા માટેજ યોગ્યલક્ષી હોય છે.

૩. અહિંસા, મારા નમ્ર મત પ્રમાણે, રીતસર સમજવામાં આવે તો તે અહિંક તેમજ પારલૌકિક, સર્વ દુઃખોને મટાડવા માટે ચિંતામણિરૂપ છે. તેનું અતિશય સેવન કરવું શક્ય નથી. અત્યારે તો આપણે તેનું જરાપણ સેવન કરતા નથી. અહિંસા બીજા ગુણોના સેવનની આડે નથી આવતી. પરંતુ અહિંસાનું પ્રાથમિકરૂપે પણ સેવન થઈ શકે તે પૂર્વે બીજા ગુણોનું સેવન આવશ્યક છે. મહાવીર અને બુદ્ધ સૈનિકો હતા; તેમજ ટોલ્સ્તોઈ પણ હતા. તેઓનેજ પોતાની પ્રવૃત્તિનું ગંભીર સ્વરૂપ યથાર્થ રીતે જ્યાલમાં આવ્યું હતું. તેઓજ યોગ્ય, સુખી, ઉદાત્ત અને દેવી જીવનનું રહસ્ય મેળવી શક્યા હતા. આપણે આ ઉપદેશકોના સહભાગી બનશું, તો આપણે દેશ ફરીથી પાછો દેવોનું નિવાસ-સ્થાન બનશે.

પાઠ ૩૫ મો. સ્વદેશીનું ધર્મક્ષેત્ર.

મેં બહુ વિચાર કર્યા પછી સ્વદેશીનું લક્ષણ બાંધ્યું છે, અને મને લાગે છે કે તેનાથી મારા કહેવાનો ભાવાર્થ બહુ સારી રીતે

સમજી શકાશે. સ્વદેશી આપણામાં રહેલી તે ભાવના છે કે જે આપણને આપણી પાસેની પરિસ્થિતિનો ઉપયોગ કરવા અને તેની સેવા કરવા તથા દૂરની પરિસ્થિતિનો ત્યાગ કરવા પ્રેરે છે. દાખલા તરિકે, મારામાં સ્વદેશી ભાવના હોય તો, ધર્મના વિષયમાં, મારે મારા બાપદાદાના ધર્મનેજ વળગી રહેવું જોઈએ. તેમ કરવાથી હું મારી નિકટની ધાર્મિક પરિસ્થિતિનો ઉપયોગ કરું છું. જો મને તેમાં ખામી જણાય, તો તે દૂર કરીને મારે તેની સેવા કરવી જોઈએ. રાજકીય વિષયમાં, મારે દેશી સંસ્થાઓનોજ ઉપયોગ લેવો જોઈએ, અને તેની પૂરવાર થયેલી ખામીઓ કાઢી નાખીને મારે તેની સેવા કરવી જોઈએ. આર્થિક વિષયમાં, મારે મારી પાસે વસનારાઓએ ઉત્પન્ન કરેલી વસ્તુઓનોજ ઉપયોગ કરવો જોઈએ, અને જે ઉદ્યોગમાં ન્યૂનતા જણાય તે દૂર કરી તેને પગભર કરી મારે તેની સેવા કરવી જોઈએ. એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે જે સ્વદેશી ભાવનાનુસાર આચરણ કરવામાં આવે, તો સત્યયુગ જલદી આવે.

૨. સ્વદેશીનાં ઉપર વર્ણવેલાં ત્રણ ક્ષેત્રોનો આપણે દૂકમાં વિચાર કરીશું. હિંદુધર્મ પરંપરાને જાળવી રાખે છે, તેથી કરી તે જખરદસ્ત સત્તાવાળો થયો છે. આમ થવાનું કારણ એ છે કે તેનાં મૂળમાં સ્વદેશી ભાવના રહેલી છે. તે અત્યંત સહિષ્ણુ છે, કારણ કે તે કોઈ પાસે ધર્મની ફેરબદલી કરાવતો નથી, અને જેમ તેને વિકાસ ભૂતકાળમાં થતો જણાયો છે તેમ આજે પણ થઈ શકે છે. કેટલાક ખોટી રીતે માને છે તેમ હિંદુધર્મે ઔદ્ધર્મને હાંકી કાઢ્યો નથી, પરંતુ તેણે તે ધર્મને પોતામાં જ મેળવી દીધો છે. સ્વદેશી ભાવનાને લઈને હિંદુ પોતાનો ધર્મ બદલવા ના પાડે છે. તેમ કરવામાં તેની એવી કંઈ ખાસ માન્યતા હોતી નથી કે હિંદુધર્મ સર્વોત્તમ ધર્મ છે; પરંતુ, તે જાણે છે કે પોતે તેમાં સુધારા દાખલ કરીને તેને ન્યૂનતારહિત બનાવી શકે છે. આ

જે મેં હિંદુધર્મ વિષે કહ્યું છે તે, હું માનું છું કે, જગતના બીજા મોટા ધર્મેને પણ લાગુ પડે છે. છતાં, એટલું તો ખરું કે છે હિંદુ-ધર્મની બાબતમાં આમ ખાસ કરીને છે.

૩. હિંદુમાંની મોટી ધર્મપ્રચારક સંસ્થાઓએ હિંદુ માટે જે કંઈ કયું છે અને કરે છે તે વાસ્તે હિંદુ તેનો બહુ ઝાણી છે. પરંતુ જો આ સંસ્થાઓ ધર્માન્તર કરાવવાની પ્રવૃત્તિ છોડી દઈ માત્ર પરોપકારી કાર્યો ચાલુ રાખે, તો શું તેઓ વધારે ભલું ન કરી શકે અને ધર્મનાં મૂળ તત્વની સેવા વધારે સારી રીતે ન કરી શકે ? હું અંતઃકરણપૂર્વક અને વિનયપૂર્વક આ સૂચના કરું છું. વળી, તમારી પાસે આ વિચાર રજુ કરવા માટે મેં કંઈક અધિકાર મેળવ્યો છે. મેં બાઇબલનો અભ્યાસ કરવા પ્રયત્ન કર્યો છે. હું મારા ધર્મગ્રંથોમાં તેની ગણતરી કરું છું. મારા હૃદય ઉપર “સર્મન ઓન ધી માઉન્ટ”નાં રહસ્યે લગભગ ભગવદ્ગીતા જેટલી જ અસર કરી છે. “લીડ કાઉન્ડલી લાઇટ” અને તેના જેવાં બીજાં દેવી પદો ભક્તિપૂર્વક ગાવામાં હું કોઈ ખ્રીસ્તીશ્રી ઉતરું એમ નથી.

૪. હું ખ્રીસ્તી ધર્મના બુદ્ધા બુદ્ધા સંપ્રદાયના ધર્મપ્રચારકના સમાગમમાં આવ્યો છું. અને તેઓમાંથી કેટલાક સાથે તો હું આજદિન સુધી મિત્રતા ભોગવવા લાગ્યશાળી થયો છું. એટલે તમે કદાચ માન્ય કરશો કે મેં ઉપત્તી સૂચના એક ધર્માધિ હિંદુ પેઠે નથી કરી, પરંતુ ખ્રીસ્તી ધર્મ માટે માન ધરાવનાર એક નમ્ર અને નિષ્પક્ષપાત ધર્મના વિદ્યાર્થી તરીકે કરી છે. એમ તો નહિ હોય કે “ગો યી અંટુ ઓલ ધી વર્લ્ડ” એ સંદેશ કંઈક સંકુચિત રીતે સમજવામાં આવ્યો હોય અને તેનો ભાવ ભૂલાઈ જવાયો હોય ?

૫. આની તો ના નહિ જ પાડવામાં આવે, અને

આ હું અનુભવથી કહું છું કે, ઘણા ખરાબે ધર્માન્તર કેવળ નામનો જ કર્યો હોય છે. કેટલાકે ઉપદેશની ઉત્તમતાને લીધે તેમ કરતા નથી, પરંતુ ભૂખમરાને લઈને તેમ કરવા દોરાય છે. અને દરેકની બાબતમાં ધર્માન્તરથી એક એવો દોષ રહી જાય છે કે જે અપરિહાય છે. આ પણ હું અનુભવથી જ કહું છું કે દરેકે દરેક મોટા ધર્મમાં નવજીવનની પ્રાપ્તિ અને અંતરનો વિકાસ પૂર્ણ રીતે થઈ શકે છે. વળી હું એમ કહેવા ઇચ્છું છું, કે યુરોપમાં વિગ્રહથી થયેલા ભયંકર અત્યાચારથી એમ જણાય છે કે શાંતતાની ભૂર્તિ, નેઝરથવાગ્રી જીસસનો, સંદેશ યુરોપમાં ભાગ્યે જ સમજવામાં આવ્યો છે, અને વખતે તેનું સ્પષ્ટીકરણ કરવા માટે પૂર્વની મદદ પણ લેવી પડે.

પાઠ ૩૬ મો. સ્વદેશીનું રાજકીય ક્ષેત્ર.

હું નથી માની શકતો કે ધર્મનો રાજકીય પ્રવૃત્તિ સાથે સંબંધ નથી. ધર્મથી છૂટી પડેલી રાજકીય પ્રવૃત્તિને શબની પેઠે અગ્નિસંસ્કાર કરવો જોઈએ. મને લાગે છે કે ધર્મને રાજકીય પ્રવૃત્તિથી છૂટો પાડવામાં આવ્યો ન હોત તો બંનેની ઘણી વાર થતી જણાય છે એવી અધોગતિ થઈ ન હોત. કેઈ એમ નથી માનતું કે દેશનું રાજકીય જીવન સારી સ્થિતિમાં છે.

૨. સ્વદેશી ભાવનાનું પાલન કરતો હોવાથી, હું દેશી સંસ્થાઓ ઉપર મારું લક્ષ્ય આપું છું; એટલે હું ગ્રામ્ય પંચાયતોને જ વળગી રહું છું. હિંદ ખરેખર એક પ્રજાસત્તાક દેશ છે, અને તેને લઈને જ તે અત્યાર સુધી તેના ઉપર કરવામાં આવેલ દરેક પ્રહાર સામે ટકી શક્યુ છે. રાજા અને અમીરો, પછી તેઓ હિંદી હો કે પરદેશી હો, તેઓ માત્ર કર ઉઘરાવવાના પ્રસંગ ઉપર, વિશાળ જનસમૂહના સંબંધમાં આવતા; અન્યથા, તેવું ભાગ્યે જ બનતું. પ્રજા પણ રાજાને રાજાનો ભાગ આપી છૂટતી, અને પછી પોતાની

રૂચીમાં આવે તેવું ઘણુંએ કરતી. જ્ઞાતિનું વિસ્તૃત બંધારણ પ્રજાની ધાર્મિક જરૂરીયાતો પૂરી પાડતું એટલું જ નહિ, પરંતુ તેની રાજકીય આવશ્યકતાને પણ પહોંચી વળતું. આમ્યજનો આમ્યવ્યવહાર જ્ઞાતિબંધારણ દ્વારા ચલાવતા; અને તેનાથી જ તેઓ રાજ્યસત્તાના જુલમની સામે થતા. જે પ્રજા જ્ઞાતિવ્યવસ્થા ઉત્પન્ન કરવા સમર્થ થઈ છે તેમાં વ્યવસ્થા કરવાની અદ્ભુત શક્તિ નથી એમ કહેવું અઘટિત છે.

૩. સ્વદેશી ભાવનાના ત્યાગથી બહુ હાની પહોંચી છે, તેને લઈને અમારે ભારે મુશ્કેલી વચ્ચે કામ કરવું પડ્યું છે. અમે કેળવાયલા વર્ગે અમારું શિક્ષણ વિદેશી ભાષા મારફત લીધેલું હોવાથી પરિણામે અમે અમારા જનસમૂહ ઉપર અસર કરી શક્યા નથી. અમે જનસમૂહના પ્રતિનિધિ થવા ઇચ્છીએ છીએ, પરંતુ તેમાં અમે નિષ્ફળ નીવડીએ છીએ. લોકો અંગ્રેજી અમલદારો કરતાં અમારી કદર વધારે કરતા નથી. આ બેમાંથી એકે વર્ગ તેઓનાં અંતરપટ ઉપર સંસ્કાર પાડી શકતો નથી. તેઓની અભિલાષાઓ અમારી અભિલાષાઓ નથી. એટલે અમારા વચ્ચે અંતરાય પડ્યો છે. ખરી રીતે જોતાં તમને જણાશે કે અમારામાં વ્યવસ્થા કરવાની શક્તિ નથી એમ નથી પરંતુ પ્રતિનિધિઓ અને જેઓના અમે પ્રતિનિધિ થવા ઇચ્છીએ છીએ તેઓ બંને વચ્ચે સંબંધ નથી.

૪. છેલ્લા પચાસ વર્ષ દરમિયાન અમને અમારી માતૃભાષામાં શિક્ષણ આપવામાં આવ્યું હોત, તો અમારા વડીલોને, અમારા નોકર ચાકરોને, અમારા પાઠશીઓને અમારાં જ્ઞાનનો લાભ મળ્યો હોત. બોઝ અને રે જેવાની શોધો રામાયણ અને મહાભારતની પેઠે ઘરઘરનો ખજાનો થઈ પડી હોત અત્યારે તો, તે શોધો પરદેશીઓએ કરેલી શોધો જેટલીજ જ લોકોને અનણી

છે. વિષયમાત્રનું શિક્ષણ માતૃભાષા દ્વારા આપવામાં આવ્યું હોત, તો હું એમ કહેવા હિંમત કરું છું કે તેનો વિકાસ આશ્ચર્ય-કારક રીતે થયો હોત. આમ્યસુખાકારી અને એવા બીજા પ્રશ્નોનો નિવેડો ક્યારનો આવી ગયો હોત. આમ્યપંચાયતો અત્યારે વિશેષ રીતે જીવંત સંસ્થાઓ બની હોત. અને હિંદ ક્યારનું એ અત્યારે પોતાની પરિસ્થિતિને અનુકૂળ એવું સ્વરાજ્ય લોગવી રહ્યું હોત. ભૂલ સુધારવા માટે હજી પણ મોડું થયું નથી.

પાઠ ૩૭ મો. સ્વદેશીનું આર્થિક ક્ષેત્ર. ભાગ ૧ તો.

હવે હું સ્વદેશીનો છેલ્લો ભાગ હાથ ધરું છું. આર્થિક અને ઔદ્યોગિક જીવનમાં સ્વદેશીનો ત્યાગ કરવાથી દેશને હાનિ પહોંચી છે. લોકોની અત્યંત ગરીબાઈ તેને આભારી છે. હિંદની બહારથી એક પણ જથ્થા સંવ્યાપાર અર્થે અહીં લાવવામાં આવી ન હોત, તો હિંદ આજે દહીં દુધથી છલકાતી ભૂમિ થઈ રહી હોત. પરંતુ તેવું ભાગ્ય જ ન હતું. આપણે લોભી બન્યા હતા.

૨. ઇંગ્લાંડનું પણ તેમજ હતું. તેણે પોતાની નીતિ બદલે કરી છે કે હિંદીઓના હિત માટે જ તે હિંદને સંભાળે છે. જો આ ખરું હોય, તો લેંકેશાયરે વચ્ચે આવવું નહિ જોઈએ; અને જો સ્વદેશી સિદ્ધાંત સંગીન હોય તો લેંકેશાયરને વચ્ચેથી ખસી જવામાં કંઈ નુકશાન નહિ થાય, જો કે ક્ષણભર તો તેને ધક્કો પહોંચવા જેવું લાગશે!

૩. વેર લેવાના ભાવથી ઉપાડવામાં આવેલી બાયકોટની ચળવળ જેવી સ્વદેશીની ચળવળ હું લેખતો નથી. હું તો તેને સૌ કોઈને પાળવાના ધાર્મિક નિયમ તરીકે માનું છું. હું અર્થશાસ્ત્રી નથી; પણ મેં કેટલાક એવા ગ્રંથો વાંચ્યા છે કે જેના ઉપરથી મને જણાય છે કે ઇંગ્લાંડ પોતાને જોઈતી બધી વસ્તુઓ ઉપજાવીને પોતાનું પોષણ કરી શકે એમ છે. આ વાત સાવ હસાડવા

જેવી લાગશે. અને તેમાં સત્ય ન હોઈ શકે એના સાથી સરસ પૂરાવો આ આપવામાં આવશે કે દુનિયાના સાથી મોટા આયાત કરનારા દેશો માંહેનો તે એક છે. પરંતુ હિંદ પોતાનો નિભાવ ન કરી શકે ત્યાં સુધી તેના માટે લેકેશાયર કે પછી બીજા કોઈ દેશની ઉપાધિ કરવી શક્ય નથી. અને પોતાની હદમાં જ પોતાની જરૂરીયાતોને પહોંચી વળવા માટે જોઈતી દરેક વસ્તુ તે પેદા કરે અને તેમ કરવામાં તેને મદદ કરવામાં આવે તો જ હિંદ પોતાનો નિભાવ કરી શકે.

૪. ગાંડી અને નાશકારક હરિકાઈ, જે અંદર અંદર લડાની મારે છે, જે ખાર અને બીજા અનેક દોષોને પોષે છે, તેનાં વમળમાં હિંદને પડવાની જરૂર નથી, હિંદે પડવું નહિ જોઈએ. પરંતુ, તેના મોટા ક્રોડાધિપતિઓને દુનિયાની સાથે હરિકાઈમાં ઉતરતાં કોણ રોકી શકશે ? ખચિત કાયદાથી તેમ થઈ શકશે નહિ. છતાં પ્રજામતનું દબાણ અને યોગ્ય મનમાનતું ઘાણુંએ કરી શકે એમ છે.

૫. મારી મુસાફરી દરમિયાન જેટલા બને તેટલા વણકરોને મળવા મેં ખાસ પ્રયત્ન કર્યો હતો. એક પછી એક કુટુંબને એક વખત આગાહી લોગવતા આખરૂદ્ધાર ધંધામાંથી ક્ષરેગ થતા જોઈ, મારું હૈયું પીડાયું હતું. આપણે સ્વદેશી સિદ્ધાંતનું પાલન કરતાં હોઈએ તો તમારી અને મારી આ ફરજ છે કે આપણી જરૂરીયાતો પૂરી પાડી શકે એવા પાડોશીઓ શોધી કાઢવા જોઈએ, તથા જેઓને તે કામ કરતાં નથી આવડતું તેઓને તે શીખાડવું જોઈએ. આપણા કેટલાક એવા પાડોશીઓ છે કે જેઓ ઉપયોગી ધંધાની શોધમાં છે. આમ થશે ત્યારે જ હિંદનું દરેક ગામડું પોપણ અને રક્ષણ માટે પોતા ઉપર જ આધાર રાખતું બનશે, અને જે વસ્તુની સ્થાનિક પેદાશ નહિ જ હોય તેવી જ જાણસોની આયાત તથા નિકાશ કરશે.

પાઠ ૩૮ મો. સ્વદેશીનું આર્થિક ક્ષેત્ર. ભાગ ૨ જો.

પ્રજાને જો એક વખત એવી ખાત્રી થઈ જાય કે તેઓનો ધર્મ માત્ર હિંદમાં જ બનેલાં કપડાં પહેરવાનો અને હિંદમાં જ ઉત્પન્ન થયેલો ખોરાક લેવાનો છે તો પછી તેઓ બીજા કોઈ કપડાં પહેરવા અથવા બીજા કોઈ ખોરાક લેવા લલચાશે નહિ. લાડ કંઈને આ પીવાનો રીક્ષા દાખલ કર્યો અને પ્રજા આ નુકસાનકારક વસ્તુનો ભોગ થઈ પડતી જણાય છે. તેણે સેંકડો અને હજારો સ્ત્રી-પુરૂષોની હોજરીને નુકસાન પહોંચાડ્યું છે, અને તેઓની ટૂંકી આવક ઉપર તે, એક વધારે પડતા બોજરૂપ થઈ પડી છે.

૨. જીવનની કોઈ પણ પ્રવૃત્તિમાં કાયદો વચ્ચે પડે એ મને ઈષ્ટ નથી. કાયદો ગમે તેવો હોય તોપણ તે એક પ્રકારનું અનિષ્ટજ છે. તેમ છતાં, પરદેશી માલ ઉપર કડક આચાર વેરો નાખવામાં આવે તો હું તેને ચલાવી લઈશ, બલકે વધાવી લઈશ, તેનો ખચાવ કરીશ. નાતાલની ખ્રિષ્ટિ સંસ્થાને, મોરિસિયસ નામની બીજી ખ્રિષ્ટિ સંસ્થાનમાંથી આવતી ખાંડ ઉપર જગત નાખી પોતાના ખાંડના ઉદ્યોગનું રક્ષણ કયું હતું. હિંદનો વ્યાપાર હિંદની મરજી ઉપરાંત અરક્ષિત રાખી ઈંગ્લાંડે હિંદના સંઘર્ષમાં પાપ કયું છે. તેમ કરવામાં વખતે તેને અમૃત મળ્યું હશે, પરંતુ આ દેશને તો તે ઝેરરૂપ થઈ પડ્યું છે.

૩. ઘણીવાર એમ કહેવામાં આવ્યું છે કે આર્થિક જીવનમાં તો હિંદ સ્વદેશીનો સ્વીકાર કરી શકે એમ નથી. જોયો તરફથી આ વાંધો રજુ કરવામાં આવે છે તેઓ સ્વદેશીને જીવનના એક નિયમ તરીકે નથી ગણતા. તેઓની નજરે આ કેવળ દેશાભિમાનથી પ્રેરાયેલો પ્રયત્ન છે, અને તેમાં કોઈ પણ જાતનો આત્મત્યાગ કરવો પડે તો તે છોડી દેવા જેવો છે.

૪. આગળ આપવામાં આવેલાં લક્ષણ પ્રમાણે, સ્વદેશી એક

ધાર્મિક નિયમ છે, અને કદી કોઈ વ્યક્તિને શારીરિક અગવડ વેઠવી પડે તોપણ તેનો વિચાર કર્યા વિના તેનું પાલન કરવાનું છે, અને તેમ કરવા જતાં, એક સોઈ કે ટાંચણી વાપરવી છોડી દેવી પડે, કારણ કે આ વસ્તુઓ હિંદમાં નથી બનતી,—તો તેથી આપણને મુંઝવણ થવી ન જોઈએ. સ્વદેશીવ્રત પાળનાર, સેંકડો જણસો જે આજે તેને જરૂરની જણાય છે તે વિના ચલાવી લેતાં શીખે છે. વળી, સ્વદેશીધર્મ પાળવો શક્ય નથી એવી દલીલ કરી જેઓ સ્વદેશી છોડી દે છે તેઓ ભૂત્રી બન્ય છે કે સ્વદેશી તો એક લક્ષ્ય છે; જેની પ્રાપ્તિ માટે એકસરખો પ્રયત્ન કરવાનો છે. આપણા દેશમાં મળી શકતી ન હોય એવી વસ્તુઓ માટે હાલ તુરત તો છૂટ મૂકી, અમુક નક્કી કરેલી વસ્તુઓના સંબંધમાં આપણે સ્વદેશીનું પાલન કરશું.

પાઠ ૩૧ મો. સ્વદેશીનું આર્થિક ક્ષેત્ર ભાગ ૩ જો.

સ્વદેશી સામે રજુ કરવામાં આવતા વાંધાઓમાં હવે એક જ વાંધાનો વિચાર કરવો બાકી છે. વિરોધીઓ 'તેને એક અતિ સ્વાર્થી નિયમ તરીકે ગણે છે, અને કહે છે કે તેને માટે ચઢીયાતાં નીતિશાસ્ત્રમાં પ્રમાણ નથી. તેઓનાં મને તો સ્વદેશીનું પાલન કરવું એ જ ગંભીર દશા પાછી સ્વીકારવા સમાન છે. હું આ દલીલનું વિસ્તારથી પૃથક્કરણ કરવા નથી ઇચ્છતો છતાં હું એટલું જણાવીશ કે સ્વદેશી એ એક જ એવો સિદ્ધાંત છે કે જે નમ્રતા અને પ્રેમને અનુકૂળ છે.

૨. હું મારાં કુટુંબની ભાગ્યે જ સેવા કરી શકતો હોઉં, તેવે વખતે આખાં હિંદની સેવા કરતા પહાર પડવા વિચાર કરો એ મદ જ કહેવાય. હું મારાં કુટુંબને જ મારા પ્રયત્નનું લક્ષ્ય બનાવું, અને તેમ કરીને હું એમ માનું કે હું આખા રાષ્ટ્રની સેવા કરું છું, બલકે આખી માણસજાતની સેવા કરું છું, તો તે વધારે સાફ

કહેવાય. આમાં જ નમ્રતા છે, આમાં જ પ્રેમ છે. કમ'ના સારા-સારનો નિર્ણય વૃત્તિ ઉપરથી કરાય છે.

૩. બીજાઓને હું પીડા કરતો હોઉં છતાં તે ઉપર ધ્યાન આપ્યા વિના મારા કુટુંબની સેવા કરવી મારા માટે શક્ય છે. જેમ કે, હું એક એવું કામ લઉં કે જેને લઈ હું લોકો પાસેથી પૈસા કઢાવી શકું, અને તેમ કરી હું પૈસાદાર બનું અને પછી કુટુંબની ઘણીએ અઘટતી ઇચ્છાઓ પૂરી પાડું. આમ કરવાથી હું નથી સેવા કરતો કુટુંબની, કે નથી કરતો રાજ્યની. અથવા, હું એમ માનું કે મારાં તથા જેઓ મારા ઉપર આધાર રાખે છે તેઓનાં ભરણપોષણ માટે કામ કરવા વાસ્તેજ ઈશ્વરે મને હાથ પગ આપ્યા છે તો પછી હું મારું તથા જેઓ ઉપર હું સીધી અસર કરી શકું તેઓનું જીવન એકદમ સાદું કરી નાખું. આમ કરવાથી બીજા કોઈને હાનિ કર્યા વિના હું મારા કુટુંબની સેવા કરું છું.

૪. બધા આ સ્થિતિએ એકજ વખતે નહિ પહોંચી શકે, પરંતુ આપણામાંથી જેઓને આમાં સત્ય જણાય છે અને જેઓ તેને અમલમાં મૂકે છે, તેઓ તે પુણ્યશાળી દિવસ ક્યારે આવશે તેનો ખ્યાલ અચૂક રીતે કરી શકશે તથા તે જલદીથી આવે એમ કરશે. જીવનરેખા આ પ્રમાણે દોરવાથી, બીજા બધા દેશોને બાતલ કરી હિંદની સેવા કરતો જણાવા છતાં હું બીજા કોઈ દેશને નુકશાન પહોંચાડતો નથી.

૫. મારું દેશાભિમાન વ્યાવર્તક તેમ અભિવ્યાપક છે. મારી જન્મભૂમિની સેવામાં હું મારું ચિત્ત પૂર્ણ નમ્રતાથી પરોવું છું; એટલે તે વ્યાવર્તક છે. પરંતુ મારી સેવા સ્પર્ધા કે વિરોધ રૂપે નથી; એટલે તે અભિવ્યાપક છે. 'તમારી પ્રવૃત્તિ એવી રીતે બોઠવો કે જેથી તમારા પાદેશીને ખલલ ન પહોંચે' આ સૂત્ર કેવળ

કાયદાનું જ નથી, પરંતુ એ તો જીવનનો એક મહાન નિયમ છે. અહિંસા અથવા પ્રેમનાં યોગ્ય પાલનની એ કુચી છે. મહાન ધર્મના રક્ષકો પણ નવી પ્રથા પાડી શકે છે. આચારથી પોતાના ઉપદેશને પાવન કરી તેઓ લોકોને સમજાવી શકે છે કે દ્વેષ ભાવથી પોષાતું દેશાભિમાન મારે છે, પરંતુ પ્રેમભાવથી પોષાતું દેશાભિમાન તારે છે.

પાઠ ૪૦ મો. પોશાક અને સંસ્કૃતિ.

પરદેશી કાપડનો ઉપયોગ કરીએ તો આપણે સ્વદેશી ભાવનાનો ઘાત કરીએ એમાં તો શંકા નથી; પરંતુ વિલાયતી હોય સીવત્યલાં કપડાં પહેરવાથી પણ તેનો ઘાત થાય છે. ખચીત આપણે પહેરવેશ આપણા સંજોગો સાથે કેટલેક અંશે સંબંધ ધરાવે છે. શોભા અને ખુબીમાં આપણે પહેરવેશ બકીટપાટલુન કરતાં બેહુદા ચઢીયાતો છે. પાયબમો અને ખમીસ પહેચું હોય, અને તેમાં ખમીસના છેડા છૂટા ઉડતા હોય, તેની ઉપર કમર મુધીનો ડગલો પહેર્યો હોય, અને સાથે 'નેક-ટાઇ' બાંધી હોય એવા કોઈ હિંદીનો દેખાવ કંઈ ખુબસુરત ન કહેવાય. સ્વદેશી ભાવનાને લઈને આપણે ધર્મના વિષયમાં લગ્ય ભૂતકાળની કિંમત આંકતાં અને તદનુસાર વર્તમાન ઘડતાં શીખીએ છીએ.

૨. જો આપણને સ્વભાષા પ્રત્યે અરૂચી હોય, આપણાં કપડાં ન ગમે, આપણો પોશાક અણગમો ઉપજાવે, આપણને શીખાની શરમ આવે, આપણો ખોરાક સારો ન લાગે, આપણી હવા પણ ઠીક ન જણાય, આપણા લોકો અણબંડ ને આપણો સંગ રાખવા અયોગ્ય જણાય, આપણી સભ્યતા ભુંડી લાગે ને વિદેશી રૂઢી લાગે, દુકમાં આપણું બધું અપ્રિય લાગે ને પરદેશી પ્રિય લાગે તો સ્વરાજને શો અર્થ? મને લાગે છે કે સ્વદેશી પ્રત્યે આપણને પ્રેમ તો ખરો

પણ રાગ સુદ્ધાં થવો જોઈએ. આપણાં દરેક કાર્યમાં સ્વદેશીની છાપ નજરે પડવી જોઈએ. સ્વરાજની રચનાજ આપણું ધણું એકં-દરે સાફ છે તેવી કલ્પના ઉપર બંધાર્થ થકે. જે જે દેશમાં સ્વરાજની ચળવળ થઈ છે, તે તે દેશમાં દેશીની કિંમત પૂરી આવેખાઈ છે.

૩. સ્કૉટલાંડના સિપાહી મરણને જોખમે પણ પોતાની કીલ્ટ છેડવા ઇચ્છતા નથી. તેને આપણે વિનોદમાં ઘાઘરા પલટણ દંહીએ છીએ. એ ઘાઘરાની પાછળ જે બળ રહ્યું છે તેની સાક્ષી દુનિયા પૂરે છે. એટલે અગવડાળો, શત્રુ તુરત ઓળખી થકે એવો, એ ઘાઘરો છે. છતાં સ્કૉટલાંડના સિપાહી તેનો ત્યાગ નથી કરતા. આપણા દોષોને સંઘરી રાખવા એમ કહેવાનો અહીં આશય નથી. પણ આપણું ધણું વિગુણ હોય તોપણ તે આપણને ગ્રાહ્ય છે. પરદેશી સ્વનુષિત હોય તોપણ ત્યાજ્ય છે. જે આજે વિગુણ હશે તેને આપણે આપણાં પરાક્રમે ગુણપૂરિત કરી શકીશું. હું ઇચ્છું છું કે દરેક ભાઈ બેનને રંગેરંગે સ્વદેશી જુસ્સો વ્યાપે ને મહા સંકટો, અગવડે સહીને પણ તેઓ સ્વદેશી અડગ રહી પાળે.

૪. યુરોપમાં ચાલી રહેલાં, ~~અમન અમન ઉમર્યા~~, દેખાય છે કે, અર્વાચીન સંસ્કૃતિમાં, રાજસી અને તામસી સત્તા પ્રબળ છે, જ્યારે પ્રાચીન આર્ય સંસ્કૃતિમાં, સાત્વિક સત્તા, પ્રબળ છે. અર્વાચીન સંસ્કૃતિ, મુખ્યતઃ ભોગ પ્રધાન છે, આપણી, મુખ્યતઃ ધર્મપ્રધાન છે. અર્વાચીન સંસ્કૃતિમાં જડ પ્રકૃતિના નિયમોનું સંશોધન કરાય છે, અને મનુષ્યની બુદ્ધિ શક્તિનો ઉપયોગ, વસ્તુ, ઉત્પન્ન કરવાનાં સાધનો, અને વિનાશ કરવાનાં ઉપકરણો, શોધવામાં અને રચવામાં કરાય છે; જ્યારે આપણી સંસ્કૃતિની પ્રવૃત્તિ મુખ્યતઃ આધ્યાત્મિક નિયમો શોધવાની છે.

૫. આપણાં શાસ્ત્ર સ્પષ્ટ રીતે જણાવે છે કે યથાર્થ જીવન

માટે, સત્યનું યોગ્ય પાલન, બ્રહ્મચર્ય, અહિંસા, પરધનનાં હરણમાં સંયમ, અને દૈનિક જરૂરીયાતો માટે જોઈતી વસ્તુઓ ઉપરાંત બીજી વસ્તુઓનો અપરિગ્રહ અપરિહાર્ય છે. આ વિના, દિવ્ય તત્વનું જ્ઞાન સંભવી શકતું નથી. આપણી સંસ્કૃતિ નિશંક રીતે કહે છે કે અહિંસાધર્મ, જેનું ક્રિયાત્મકરૂપ શુદ્ધ પ્રેમ અને દયા છે, તેનો યોગ્ય અને પૂર્ણ વિકાસ જેનામાં થયો છે. તેને આપું જગત નમે છે. ઉપર જણાવેલા વિચારની સત્યતા સિદ્ધ કરનારાં દૃષ્ટાંતો એટલાં બધાં મળી શકે છે કે જેથી મન તદ્દન નિઃસંદેહ બને છે.

પાઠ ૪૧ મો. શુદ્ધ સ્વદેશીનું માહાત્મ્ય.

૧. હું આખા હિંદુસ્થાનમાં ભ્રમણ કરી રહ્યો છું. ગરીબોની હાય મારાથી સાંભળી જતી નથી. જે દેશ મરડી વિગેરેના સુધારા કરવામાં પૂરતું ખર્ચ ન કરી શકે એ દેશ ભિખારીજ હોય. જે દેશના અમલદાર વર્ગનો પગાર ઘણે ભાગે બહાર ખર્ચાય, એ દેશની પ્રજા દિવસે દિવસે કંગાળ બનવીજ જોઈએ. જે દેશના માણસો કકળતી ટાઢમાં ઉત્તના વસના અભાવે સોના સરખું ખાતર બાળી નાંખી પોતાની ટાઢ સમાવે તેની કંગાળીયતમાં શી ક્યાશ હોય? આખા હિંદુસ્થાનમાં ભ્રમતાં મેં ક્યાંઈ એ પ્રજા વર્ગમાં નૂર નથી જોયું. મધ્યમ વર્ગ મહા વ્યથામાં ઘેરાયેલો છે. કનિષ્ઠ વર્ગને ઉંચે આલ ને નીચે ધરતી છે. તેને સારૂં સારો દિવસ છેજ નહિ.

૨. નાના મોટા બધા પૂછી રહ્યા છે કે 'અમને સસ્તું કાપડ મળી શકતું નથી. અમારી કમાણી મોંઘું કાપડ લેવા પૂરતી નથી. અનાજ મોંઘું, કાપડ મોંઘું, અમે શું કરીએ?' આમ પૂછી નિઃશ્વાસ મૂકે છે. આવાઓને સંતોષકારક જવાબ દેવો એ મારું કાર્ય છે; સૌ દેશસેવકની એ ફરજ છે.

૩. હિંદુસ્થાનની ફોલત તેના ઘરેણામાં ભોંય તળે દટાયેલી છે, એ કેવળ કલ્પના છે. જે છે તેની કાંઈ ગણતરી નથી. લોકોની કમાણી વધી નથી, ત્યારે ખર્ચ વધ્યાં છે. આંકડાઓ ગમે તે સિદ્ધ કરી શકે એ અત્રેજી કહેવત યથાર્થ છે. આંકડાઓ ઉપરથી અર્થશાસ્ત્રીઓ હિંદુસ્થાનની ચડતી દશા ભલે સિદ્ધ કરે, પણ લોકોઆ હિસાબ કરનારા મારા જેવા તે આંકડાઓ ભેંધ શંકાયુક્ત થઈ ડોકી ધુણાવે છે. મારી આંખનો પૂરાવો મને ખસ છે. ઉપરથી દેવ આવીને બીજું કહે તોપણ હું જરૂર કહીશ કે હિંદુસ્થાનમાં ગરીબાઈ વધતી ચાલી છે અને હું તેને કંગાળ થતું જોઉં છું.

૪. આપણી કાચી પેદાશની ચીજો યુરોપમાં જાય અને આપણે તેને લીધે આકરા દામ આપવા પડે એ સર્વ વિચારશીલ હિંદીને અસહ્ય હોવું જોઈએ. આનો પહેલો અને છેલો ઉપાય સ્વદેશી જ છે. આપણું રૂ આપણે કોઈને આપવા બંધાયેલા નથી. હિંદુસ્થાનમાં સ્વદેશીનો ડંકો વાગ્યોછે તેથી રૂના નીપજાવનારા, પરદેશમાં કાપડ બનાવવાને સારૂ પોતાનું રૂ નહિ આપે. જ્યાં રૂ પાકતું હશે તે જગ્યાએ તે રૂ સાફ થઈને કંતાઈને તેનું જ કાપડ વણાવી સહુ વાપરશે.

૫. જેઓ મોજશોખમાં, ટાપકટૂપકમાં ગ્રસ્ત નથી થયા તેઓ પવન વેગે સ્વદેશીનો પ્રચાર કરી શકે છે. સાધારણ રીતે એવાં થોડાં ગામ હશે કે જ્યાં હજી પણ વણકર નહિ હોય. એ વણકરોને હાથે કાંતેલું સુતર આપી, આપણે જોઈએ તેવું કાપડ વણાવી શકીએ છીએ. આજે એ કાપડ ભલે જાડું હોય. આપણે પ્રયત્ન કરતાં રહીશું તો એ કાપડને જેવું ચીજું અને સ્વચ્છ જોઈતું હશે તેવું કરાવી શકીશું. આમ કરવાથી આપણી હાજતો પૂરી પડશે, અને આપણા વણકરોને આપણે ઉચી પામરીએ ચઢાવીશું.

૬. આપણી સ્ત્રીઓને, આપણા બાળકોને આપણે ઘણી સહેલાઈથી સુતર કાંતતાં અને વણતાં ચીખવી શકીએ છીએ. આપણાં ઘરમાંજ કંતાયેલાં અને વણાયેલાં કાપડથી બીજું પવિત્ર શું હોઈ શકે? હું જાતિ અનુભવથી કહેવા ઈચ્છું છું કે આ પ્રમાણે કરવાથી ઘણા દુઃખમાંથી ઉગરી જઈશું, ઘણી નકામી હાજતો આપણે કાઢી નાખીશું, અને આપણું જીવન આપણને સૌન્દર્ય ભર્યું એક કાવ્યસમાન લાગશે. આવું જીવન હિંદુસ્થાનમાં એક વખત હતું.

૭. હિંદુસ્થાનમાં સ્વદેશીનો મંત્ર સર્વવ્યાપક થયાથી એક ક્ષણની અંદર કરોડો માણસોએ હિંદુસ્થાનના આર્થિક ઉદ્ધારની આવી મેળવી લીધી છે. સ્વદેશીના શિક્ષણને સાડે સેંકડો વર્ષની જરૂર નથી. જ્યારે ધર્મભગૃતિ થાય છે ત્યારે એક ક્ષણની અંદર વિચારોમાં મહાપરિવર્તન થઈ શકે છે. પણ તેને સાડે નિઃસ્વાર્થ ત્યાગ અને પ્રમાણિકતાની પૂરી જરૂર છે.

પાઠ ૪૨ મો. શુદ્ધ સ્વદેશી વ્રતનું માહાત્મ્ય ભાગ ૧ લો.

હમેશાં વ્રત લેવામાં આવે છે તે કેવળ કઠિણ વસ્તુઓને સાડે જ હોય છે. ઘણા પ્રયત્ન કરતાં છતાં પણ જ્યારે આપણે અમુક કાર્ય કરવામાં સફળતા નથી મેળવતા ત્યારે આપણે વ્રત લઈને આપણને પોતાને એવી રીતે બાંધી લઈએ છીએ કે એમાંથી છુટી મળી જ ન શકે. આ સિવાયની બીજી કૃતિને વ્રત ગણી શકાય જ નહિ.

૨. બનતા સુધી અમુક કાર્ય કરીશું એમ કહેવાથી વ્રત લીધું નહિ કહી શકાય. બનતા સુધી સ્વદેશી ચીજ જ વાપરશું એમ કહીને જો આપણે સ્વદેશીવ્રતધારી કહેવાઈએ તો તો વાઈસરોયથી માંડીને છેક મજૂર સુધીમાં થોડા જ માણસ હશે કે જે બનતા સુધી એ વ્રતનું પાલન કરનારા નહિ હોય. પણ આપણે જો પંક્તિમાંથી

બહાર નિકળીને બહુ વિશેષ કાર્ય કરવાને માગીએ છીએ. સર્વ વસ્તુઓને વિશે એ વ્રત હાલ લેવું અશક્ય છે. ઘણો વિચાર કરતાં મને યોગ્યું જણાઈ આવેલું છે કે એ વ્રત સંપૂર્ણતાએ આપણા પહેરવાના અને વાપરવાના સુતરનાં રેશમનાં કે ઉનનાં કપડાંઓ વિષે જ લઈ શકીએ છીએ.

૩. આપણે પરદેશી કાપડને ઉત્તેજન આપીને અઘોર પાપ કયું. આપણે હિંદુસ્થાનમાં ખેતી છોડીને સુંદરમાં સુંદર ધધો મુકયો અને જે ધધાને કળીરે દીપાવ્યો છે અને જેણે કળીરને જન્મ આપ્યો હતો તે ધધાનો લગભગ નાશ થયો. સ્વદેશીવ્રતનો અર્થ એ છે કે આપણે આ અઘોર પાપનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા ઇચ્છીએ છીએ, લગભગ નષ્ટ થયેલા ધધાનો જીર્ણોદ્ધાર કરવા ઇચ્છીએ છીએ અને કરોડે રૂપિયા જે હિંદુસ્થાનની બહાર ચાલ્યા જાય છે તેનો આપણે બચાવ કરવા ઇચ્છીએ છીએ.

૪. એવા પરિણામ સહેલાઈથી લાવી નજ શકાય. એમાં કઠિનતા હોવીજ જોઈએ સહેલાઈથી મળેલી વસ્તુની કિંમત હોતી નથી. જો આપણે હિંદુસ્થાનની મહા ઉત્તરિ માંગતા હોઈએ તો આ વ્રત લીધે જ છુટકો છે. જ્યાં ધર્મ લાગણી ઉત્પન્ન થાય છે ત્યાં મુશ્કેલીના વિચારને થોડો જ અવકાશ મળે છે. હિંદુસ્થાનની હવા એવી છે કે તેમાં ઘણાં થોડાં કપડાંથી આપણે ગુબરો કરી શકીએ છીએ. ત્રણ ચતુર્થાંશ કપડાં આપણામાંના ઘણા માણસો કેવળ નકામાં વાપરે છે એમ કહેવામાં અતિશયોક્તિ નથી. કારીગરોનો ભંડોળ અખૂટ છે. વણકરોને માત્ર ઉત્તેજન જોઈએ છે. જ્યાં માણસ ઇરાદો કરે છે ત્યાં બધી અડચણોને દૂર કરવાને શક્તિ મેળવી લે છે.

૫. દરેક હિંદુને, દરેક મુસલમાનને, દરેક પારસીને, દરેક ખ્રીસ્તીને, દરેક ચાહુદીને, જે આ દેશને પોતાનો માને છે,

જેણે આ દેશને પોતાનો કર્યો છે, તે સૌએ સ્વદેશીવ્રત લેવું, અને બીજાઓને તેનું પાલન કરવાની સલાહ આપવી, એ તેઓની ફરજ છે. જન્મભૂમિની પ્રત્યે આટલું આપણાથી ન થઈ શકે તો આ દેશમાં આપણો જન્મ ફેગટ ગયો ગણાય. ઉંડો વિચાર કરશે તે જોઈ લેશે કે આવા સ્વદેશી વ્રતમાં શુદ્ધ અર્થશાસ્ત્ર રહેલું છે. ઈંગ્લાંડના અર્થશાસ્ત્રનું અનુકરણ કરવામાં આપણી અધોગતિ છે.

૬ અમુક પ્રસંગે હુષાવેશમાં આવીને આપણે ઘણાં કાર્યો કરવાને તૈયાર થઈ જઈએ છીએ અને પાછળથી કેટલીક વેળા પસ્તાવું પડે છે. વ્રત એ ધાર્મિક વસ્તુ છે. અને કોઈ પણ વ્રત આપણે આવેશમાં લઈ શકતા જ નથી. મનને શુદ્ધ કરી, ચિત્તને શાંત કરી, ઈશ્વરને દરમ્યાન રાખીને જ વ્રતો લઈ શકાય. વ્રતને વિષે એવી કલ્પના છે કે મનુષ્ય વ્રતો લઈ અને પાળીને જ ધરાય છે.

પાઠ ૪૩ મો. શુદ્ધ સ્વદેશી વ્રતનું માહાત્મ્ય ભાગ ૨ જો.

ઓછાં કપડાંથી ચલાવી લેવા પુરતો ત્યાગ બસ નથી. પણ સંપૂર્ણ સ્વદેશી વ્રતને સાડું એ પણ જરૂરનું છે કે આપણી પાસે જે પરદેશી કપડાં હોય તેની હોળી કરવી. જો આપણને સિદ્ધ થયું હોય કે પરદેશી કપડાંનો ઉપયોગ કરી આપણે ગુંડો કર્યો છે, હિંદને પારાવાર નુકસાન કર્યું છે, વણકરોનો નાશ કર્યો છે, તો એવા પાપથી ખરડાયલાં કપડાં અગ્નિમાં જવાને જ લાયક છે.

૨. આ પ્રસંગે સ્વદેશી અને બાંયકોટ વચ્ચેનો લેહ સમજી લેવાની આવશ્યકતા છે. સ્વદેશી એ ધર્મ ભાવના છે. પ્રત્યેક મનુષ્યનું એ સ્વાભાવિક કર્તવ્ય છે. તેમાં લોકસંગ્રહ રહેલો છે. સ્વદેશીવ્રત વેર વાળવાના ઇરાદાથી કે સજા કરવાના ઇરાદાથી

લેવાય જ નહિ. સ્વદેશીવ્રત કોઇ બીજા બનાવની ઉપર આધાર નથી રાખી શકતું. બાંયકોટ એ કેવળ દુનિયાદારી અને રાજ્યપ્રકરણી હથિયાર છે, તેમાં દ્વેષભાવના રહેલી છે, સભા કરવાની વૃત્તિ રહેલી છે. બાંયકોટથી અતે હું તો પ્રભને બહુ નુકશાનજ ભેઠ શકું છું. ને જે સદાયને સાડ સત્યાગ્રહી રહેવા ઇચ્છે છે તેનાથી બાંયકોટની પ્રવૃત્તિમાં હરગીજ ભાગ લેવાય જ નહિ.

૩. સંપૂર્ણતાએ સત્યાગ્રહ પાળનાર સ્વદેશીવ્રત સિવાય રહી શકે નહિ. ફક્ત એકજ પરદેશના માલનો બહિષ્કાર કરીએ તો બીજા પરદેશોનો સડેલો માલ પણ આપણા દેશમાં ઘુસી જાય એ ભુલવાનું નથી. સ્વદેશીનો પાયો ચુસ્તપણે રોપાય એ જોવાની મારી તીવ્ર ઇચ્છા છે, અને સત્યાગ્રહની ભારે પ્રવૃત્તિ ચાલી રહેલી હોય તેવે સમયે આવી પ્રવૃત્તિ સ્હેજે ચાલી શકે છે એવો મારો અનુભવ છે.

૪. સ્વદેશીવ્રત નીચે પ્રમાણે લઈ શકાય છે. “હું ઇશ્વરને દરમ્યાન રાખીને આજથી મારી વપરાશને સાડ હિંદુસ્થાનનાં રૂમાંથી, રેશમમાંથી, અગર ઉનમાંથી બનેલા કાપડનો જ ઉપયોગ કરીશ. એવાં પરદેશી કાપડનો સર્વાંશે ત્યાગ કરીશ, અને મારી પાસે જે પરદેશી કપડાં હશે તેને હું ભસ્મ કરીશ; એવી હું પ્રતિજ્ઞા લઉં છું.”

૫. આ પ્રતિજ્ઞા બરાબર પાળવાને સાડ હાથે કાંતેલા સુતરનાં, હાથ વણાટનાં કપડાં જ વાપરવાં જોઈએ. હિંદુસ્થાનનું રૂ બહાર જઈ સુતર બની હિંદુસ્થાનમાં આવે અને તેનું વણાટ હિંદુસ્થાનમાં થાય એ સ્વદેશી નથી. આપણું જ રૂ આપણા જ દેશમાં બનેલા રેટિયામાં કંતાય અને તેમજ સાળમાં વણાય ત્યારે આપણે સંપૂર્ણતાને પહોંચ્યા ગણાઈએ.

૬. ઉપર પ્રમાણેનું સંકુચિત સ્વદેશીવ્રત લેનાર કંઈ કપડાં

સ્વદેશી પહેરીને સંતોષ નહિ માની લે. પણ બીજી વસ્તુઓ વિષે પણ બની શકે ત્યાં સુધી સ્વદેશીનું જ પાલન કરશે. પોતાનાં કાર્યથી દેશનું બહુ થશે કે ભૂંડું એવો વિચાર સૌ ન કરી શકે. પણ જેઓ શિક્ષિત છે, વિચારશીલ છે, જેઓએ પોતાની બુદ્ધિને કેળવી છે, જેઓ દેશસેવા કરવાને ઉત્સુક છે, તેમની તો ચોખ્ખી ફરજ છે કે પોતાનું હરેક ખાનગી કે બહાર કાર્ય કરતાં તે વિચાર કરવો બેઠાં.

૭. કેટલાએક માણસો એમ માને છે કે હિંદુસ્થાનની મિલોમાં વણાયેલું કાપડ વાપરું એટલે પોતે સ્વદેશી વાપરનારા થયા. હકીકત તો આવી છે કે બીજાં કપડાં માત્ર પરદેશી રૂના અને પરદેશમાં કંતાયેલા સુતરનાં આવે છે. એટલે માત્ર વણતર હિંદમાં થયું એટલો જ સંતોષ વાળી શકાય. હાથની સાળમાં વણાયેલાં પણ બીજાં કાપડમાં સુતર પરદેશી રૂનું પરદેશમાં કંતાયેલું વપરાય છે. આવું કાપડ વાપરીને સ્વદેશીવત પાળ્યું ગણાય જ નહિ. એ તો કેવળ મનને છેતરવાની વાત થઈ.

૮. સ્વદેશી પાળવામાં પણ સત્યાગ્રહની એટલે સત્યના આગ્રહની જરૂર છે. પુરૂષોને બ્યારે એટલો આવેશ આવશે કે હું કેવળ હાંમેટી પહેરીને મારો વ્યવહાર ચલાવીશ પણ સ્વદેશી સિવાય બીજું કાપડ નહિ વાપરું, અને સ્ત્રી પણ આવેશપૂર્વક કહેશે કે અમે અમારા ગુણ અવયવ ઢાંકવા પૂરતું જ કાપડ વાપરીને નિર્વાહ કરીશું, પણ પરદેશી કાપડ નહિ વાપરીએ; ત્યારે જ આપણે સ્વદેશી જેવા મહાત્મમાં સંપૂર્ણ દ્વિભૂત થઈશું.

પાઠ ૪૪ મો. ધાર્મિક અને રાજકીય મીરતા.

અહિંસાધર્મનાં પરિણામો રાજકીય વિષયમાં કેવાં આવશે તે આપણે બેઠાં. આપણાં શાસક અભયદાનને અમૂલ્ય દાન

લેખે છે. આપણા રાજ્યકર્તાઓને પૂર્ણ અભયદાન કરેથી આપણે તેઓ સાથે સંબંધ કેવો થશે તેનો પણ જરા વિચાર કરીએ. જો તેઓને ખાતરી જ થઈ શકતી હોય કે આપણે તેઓનાં કાર્ય વિશે ગમે તેવા વિચાર ધરાવતા હોઈશું છતાં તેઓનાં શરીર ઉપર હુમલો કદી નહિ કરીએ તો તરત જ અન્યોન્યમાં વિશ્વાસનું વાતાવરણ ઉત્પન્ન થાય, અને બંને પક્ષમાં એવું નિખાલસપણું જન્મે કે જેથી કરી ચિંતા કરાવનાર ઘણાં પ્રશ્નોનો લાયક અને વ્યાજબી નીવેડો લાવવાનો રસ્તો નીકળે.

૨. અહિંસાનું પાલન કરતાં આ યાદ રાખવાની જરૂર છે કે જેના પ્રતિ અહિંસાવૃત્તિ રાખવામાં આવે તે પણ તેવીજ વૃત્તિ રાખે એવી આશા ન રખાય; જો કે પાલનમાં જેમ જેમ પૂર્ણતા આવતી જાય છે તેમ તેમ સામોપક્ષ પણ તેવી જ વૃત્તિ સ્વીકારવા લાગે છે, એવો નિયમ જ છે. આપણામાંથી ઘણા એમ માને છે, અને હું તેઓમાંનો એક છું કે આપણે આપણી સંસ્કૃતિ દ્વારા જગતને એક સંદેશ પહોંચાડવાનો છે.

૩. મને લાગે છે કે અહિંસાધર્મની અવગણના કરવા અથવા તેને મર્યાદિત કરવા કંઈ કારણ નથી, પરિણામ ઉપર, નજર ન રાખતાં, તેનું પાલન કરવા હિંમત કરવી જોઈએ; અને એમ કરેથી, તમારી માન્યતામાં કેટલું બળ છે તેની પણ ખાતરી થશે. આ રીતે, તમે હિંદનો ઉદ્ધાર કરી શકશો એટલું જ નહિ, પરંતુ હમે માનવજાતિની ઉત્તમમાં ઉત્તમ પ્રકારની સેવા કરશો.

૪. “હું આયસમાજનો બહુ ઋણી છું. મને તેની પ્રવૃત્તિ-માંથી અનેકવાર પ્રેરણા મળી છે. મેં તેના અનુયાયીઓમાં ઘણી ત્યાગવૃત્તિ જોઈ છે. હિંદની મારી મુસાફરી દરમિયાન, હું ઘણા આયસમાજીઓના સમાગમમાં આવ્યો છું, જે માટે હું તેમને આભાર માનું છું; તેની સામે જ હું પુસ્તકો દિલથી

જણાવી દઉં છું કે હું સનાતની છું. મને તો હિંદુધર્મમાં સંપૂર્ણ સંતોષ છે. તે ધર્મ એટલો વિશાળ છે કે તેમાં દરેક પ્રકારની માન્યતાને આશ્રય મળે છે. આર્યસમાજીઓ, શીખો, અને બ્રહ્મસમાજીઓ ભલે પોતાને હિંદુઓથી જુદા ગણાવવા ઇચ્છે; પરંતુ મને તો શંકા નથી કે આગળ જતાં તેઓ બધા હિંદુધર્મમાં ભળી જશે, અને તેમાંથી જ શાંતી મેળવશે. બીજી બધી મનુષ્યકૃત સંસ્થા પેઠે હિંદુ ધર્મમાં અપૂર્ણતા અને દોષ રહ્યાં છે. સુધારા માટે પ્રયત્ન કરવા કોઈ ઇચ્છે, તો તેના માટે આ ક્ષેત્ર મોટું છે. પરંતુ, હિંદુ ધર્મથી છુટા પડવાનું કંઈ કારણ નથી.

૫. હિંદુને હાલ શાની જરૂર છે એ વિષે મને મારી મુસાફરી દરમ્યાન જગે જગે પુછવામાં આવ્યું છે. સામાન્ય રીતે કહીએ તો આપણને અત્યારે ખરી ધાર્મિક ભાવનાની જ ઘણામાં ઘણી જરૂર છે. આ ઉત્તર સર્વ કાળ માટે સત્ય છે.

૬. આપણી ધાર્મિક ભાવના મૃતપ્રાય થઈ ગયેલી હોવાથી, આપણે સદા ભયભીત દશામાં રહીએ છીએ. આપણે રાજકીય તેમ જ ધાર્મિક સત્તાથી ઠરીએ છીએ; આપણા વિચારો દર્શાવી શકતા નથી; અને રાજકીય સત્તાથી હબકી જઈએ છીએ. હું માનું છું કે આવી રીતે વર્તવાથી આપણે તેઓનું તથા આપણું પોતાનું અહિત કરીએ છીએ. ધર્મગુરુઓ અને રાજ્યાધિકારીઓ એવું તો ન જ ઇચ્છે કે આપણે તેઓ પાસે સત્ય સંતાડવું. નિહરતા રાખવી એટલે આપણે બીજાની લાગણીને માન ન આપવું, અથવા તેનો વિચાર જ ન કરવો, એમ કદી પણ સમજવાનું નથી. ચિરસ્થાયી અને વાસ્તવિક પરિણામ પ્રાપ્ત કરવા હોય તો આપણે અવશ્ય પહેલાં તો નિહર થવું જોઈશે. આ ગુણ ધાર્મિક ભગૃતિ વિના પ્રાપ્ત કરી શકાતો નથી.

૭ આપણે ઇશ્વરથી ઠરશું તો પછી માણસથી નહિ ઠરીએ. જો આપણે સમજીએ કે આપણામાં દેવ વસે છે જે આપણા દરેક વિચાર અને કૃતિનો સાક્ષી છે, જે આપણું રક્ષણ કરે છે અને આપણને સન્માર્ગે દોરે છે, તો આપણને આખા જગતમાં ઇશ્વર સિવાય બીજા કોઈનો ભય નહિ રહે. અધિકારીઓના પણ અધિકારી પરમાત્મા પ્રતિ વક્ષાદારી બીજી બધી વક્ષાદારીના કરતાં ચઢીયાતી છે, અને તેના થકી જ બીજાઓ પ્રત્યેની વક્ષાદારી સકારણુ ઠરે છે.

પાઠ ૪૫ મો. શિક્ષણનો ઉદ્દેશ-ઉત્તમ ચારિત્ર.

ધણા વિદ્યાર્થીઓએ મને પ્રશ્ન કર્યો છે કે ‘મારે શું કરવું’ હજી છે. હું દેશસેવા કેવી રીતે કરી શકું? આજીવિકાને માટે મારે શું કરવું યોગ્ય છે?’ મને જણાયું છે કે આજીવિકાને માટે વિદ્યાર્થીઓને બહુ ચિંતા થયા કરે છે. આ પ્રશ્નનો ઉત્તર વિચારતાં પહેલાં શિક્ષણનો ઉદ્દેશ શું છે એનો વિચાર કરવો આવશ્યક છે.

૨. હક્ષત્વીએ કહ્યું છે કે કેળવણીનો ઉદ્દેશ ચારિત્ર ઘડવાનો છે. ભારતવર્ષના ઋષિમુનીઓએ કહ્યું છે કે વેદાદિ સંપૂર્ણ શાસ્ત્ર જાણવા છતાં પણ જો મનુષ્ય આત્માને ન ઓળખી શકે, સર્વ બંધનમાંથી મુક્ત થવાને યોગ્ય ન બને, તો તેનું જ્ઞાન વ્યર્થ છે. બીજું વચન આ છે કે જેણે આત્મા જાણ્યો છે; તેણે સર્વસ્વ જાણ્યું છે.

૩. અક્ષરજ્ઞાન વિના પણ આત્મજ્ઞાન થવું સંભવે છે. પચગ-બર મહામહા સાહેબે અક્ષરજ્ઞાન મેળવ્યું ન હતું. જીવસ કાંઈરો કોઈ શાળામાં વિદ્યાભ્યાસ કર્યો ન હતો. આમ છતાં, આ મહાત્મા-ઓને આત્મજ્ઞાન નહોતું થયું એમ કહેવું એ ધૂષ્ટતા જ છે. તેઓ વિદ્યાલયોમાં પરીક્ષા દેવા ન હોતા ગયા છતાં આપણે તેઓને પૂજ્ય ગણીએ છીએ. વિદ્યાનું બધું ફળ તેઓને મળી ચૂક્યું હતું. તેઓ મહાત્મા હતા.

૪. તેઓની દેખાડેખી કરીને આપણે વિદ્યાલય છોડી દઇએ તો આપણે ભટ્ટ થઇએ; પરંતુ આપણને પણ આપણા આત્માનું જ્ઞાન ચારિત્રથી જ મળી શકે છે. પણ ચારિત્ર એટલે શું? સદાચારનું ચિન્હ શું? સદાચારી પુરૂષ, સત્ય, અહિંસા, બ્રહ્મચર્ય અચરિત્રહ, અસ્તેય, નિર્ભયતા આદિ વ્રતોનું પાલન કરવામાં પ્રયત્નશીલ રહે છે. તે પ્રાણ છોડી દેશે પરંતુ સત્યને કદી નહિ છોડે. તે પોતે મરશે પરંતુ બીજા કોઇને નહિ મારે. તે પોતે દુઃખ સહન કરશે પરંતુ બીજાને દુઃખ નહિ દે, અને પોતાની ઓ ઉપર પણ ભોગદાર ન રાખતાં તેની સાથે મિત્ર જેમ રહેશે.

૫. સદાચારી આ પ્રમાણે બ્રહ્મચર્ય પાળી યથાશક્તિ શરીરમાં રહેલ સત્ત્વનું રક્ષણ કરે છે, તે ચોરી નથી કરતો; તેમ લાંચ નથી લેતો. તે પોતાનો તેમજ બાબનો સમય ગુમાવતો નથી. તે અકારણ ધનસંચય કરતો નથી. તે એશઆરામ નથી વધારતો અને નકામી ચીજોનો ઉપયોગ કેવળ શોખને ખાતર નથી કરતો; પરંતુ સાદાઈમાં જ સંતોષ મેળવે છે. 'પોતે શરીર નથી પરંતુ આત્મા છે, અને આત્માને હણનાર જગતમાં કોઈ નથી', આ પ્રમાણે દૃઢ વિચાર રાખી આધિ, વ્યાધિ અને ઉપાધિનો ભય તે છોડે છે અને ચક્રવર્તીથી પણ દબાતો નથી; પણ નિર્ભય રહી પોતાનું કામ કરે ભય છે.

૬. જો કદી વિદ્યાલયો ઉપયુક્ત પરિણામ લાવી ન શકે તો તેમાં વિદ્યાર્થીની, શિક્ષણની અને શિક્ષકની, ત્રણેની ખામી હશે. પરંતુ ચારિત્રની ખોટ પૂરી પાડવાનું કામ તો વિદ્યાર્થીઓના જ હાથમાં છે. જો તે ચારિત્ર ધડવા નહિ ધ્વંષિતો હોય તો શિક્ષક કે પુસ્તક તેને તે વસ્તુ નહિ આપી શકે તેથી કરીને મેં ઉપર કહ્યું છે તેમ શિક્ષણનો ઉદ્દેશ સમજવો જરૂરનો છે. ચારિત્રવાન થવા મુખ્ય રાખનાર વિદ્યાર્થી કોઈ પણ પુસ્તકમાંથી ચારિત્ર વિષે જોધ લઈ લેશે.

પાઠ ૪૬ મો. આજીવિકાનું સાધન-બાહુબળ.

રામચંદ્રજીની મૂર્તિનાં દર્શન ઇચ્છનાર તુલસીદાસને કૃષ્ણની મૂર્તિ રામરૂપે દેખાઈ. વિદ્યાલયના નિયમનું પાલન કરવા ખાતર જ બાઈબલના વર્ગમાં જનાર, બાઈબલનાં જ્ઞાનથી અજાણ રહે છે. ગીતામાં દોષ કાઢવાની મતલબથી ગીતા શીખનારને ગીતામાં દોષ મળી આવશે. મુમુક્ષુ પુરૂષને ‘ગીતાજી’ મોક્ષનું સર્વોત્તમ સાધન બતાવે છે. કેટલાકને કુરાન-એ-શરીફમાં કેવળ દોષજ જણાય છે, બીજાઓ તેનું મનન કરી આ સંસાર સાગર તરવા સમર્થ બને છે. આ રીતે જોતાં, જેવી ભાવના હોય છે તેવી સિદ્ધિ થાય છે.

૨. પરંતુ મને ભય છે કે ઘણા વિદ્યાર્થીઓએ ઉદ્દેશનો ખ્યાલ નથી કર્યો હોતો. તેઓ માત્ર રૂઢીને આધીન થઈ શાળામાં જાય છે. કેટલાક આલ્લવિકાના હેતુથી જાય છે. મારી અદ્યપમતિ પ્રમાણે શિક્ષણને આલ્લવિકાનું સાધન સમજવું એ નીચ વૃત્તિ કહેવાય. આલ્લવિકાનું સાધન શરીર છે, અને શાળા એ ચારિત્ર ઘડવાનું સ્થાન છે. તેને શરીરની હાજતો પૂરી પાડવાનું સાધન સમજવું એ વાદળી માટે ભેંસને મારવા સમાન છે. શરીરનું પોષણ શરીરથીજ કરવું યોગ્ય છે. આત્માને તે કાર્યમાં કેમ રોકી શકીએ ?

૩. ‘તારા પરસેવાથીજ તું તારો રોટલો કમાઈ લે’ એવું મહાવાક્ય જીસસ ક્રીસ્ટનું છે. શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતામાંથી પણ આજ ધ્વનિ નીકળતો જણાય છે. આ જગતમાં લલ ટકા માણસો આ નિયમને આધીન રહે છે અને નિર્ભય બને છે. જેણે દાંત આપ્યા છે તે આવાણું પણ આપશે. આ સત્ય વચન છે. પરંતુ આજસુ માટે તે નથી કહેવામાં આવ્યું. વિદ્યાર્થીઓએ આરંભમાં જ આ શીખી લેવું આવશ્યક છે કે પોતે પોતાની આલ્લવિકા પોતાના બાહુબળથી પેદા કરી લેવાની છે.

૪. આજીવિકા માટે મનુરી કરતાં લક્ષ્મી આવવી નહિ જોઈએ. આમ કહેવામાં મારી આ મતલબ નથી કે આપણે બધાએ હુંમેશાં કોદાળી વાપર્યાં કરવી. પણ આ સમજવાની જરૂર છે કે બીજો ધંધો કરતાં હોવા છતાં આજીવિકા માટે કોદાળી વાપરવામાં જરાય ખુરાઈ નથી અને આપણા મનુરભાઈઓ આપણાથી નીચા નથી. આ સિદ્ધાંતને ગ્રહણ કરી, તેને પોતાનો આદર્શ સમજી, પછી ગમે તે ધંધામાં તે પડે, તોપણ તેની ક્ષય કરવાની રીતિમાં શુદ્ધતા અને અસાધારણતા માલમ પડશે. વળી તે લક્ષ્મીનો ગુલામ નહિ બને; લક્ષ્મી તેની દાસી બની રહેશે.

૫. જે વિદ્યાર્થી શિક્ષણના ઉદ્દેશનો વિચાર કર્યા વિના શાળામાં જાય છે તેણે તે ઉદ્દેશ સમજી લેવાની જરૂર છે. તે આજે જ નિશ્ચય કરી શકે છે કે હું આજથી શાળાને ચારિત્ર ધડવાનું સાધન સમજીશ. મને પૂર્ણ વિશ્વાસ છે કે આવો વિદ્યાર્થી એક માસમાં પોતાનાં ચારિત્રમાં જખડું પરિવર્તન કરી નાખશે અને તેના સાથીઓ પણ તેની સાક્ષી દેશે. આ શાસ્ત્રવચન છે કે આપણે જેવા વિચાર કરીએ છીએ તેવા આપણે થઈએ છીએ.

૬. ઘણા વિદ્યાર્થીઓ એમ માને છે કે શરીર માટે કંઈ અધિક પ્રયત્ન કરવો ઉચિત નથી. પણ શરીર વાસ્તે વ્યાયામ બહુ આવશ્યક છે. જે વિદ્યાર્થીઓ પાસે શરીર સંપત્તિ નથી તે શું કરી શકવાનો છે ? દુધને કાગળનાં વાસણમાં રાખ્યું રાખી શકાતું નથી તેમ શિક્ષણરૂપી દુધ વિદ્યાર્થીઓના કાગળ જેવા શરીરમાંથી નીકળી જવાનો સંભવ રહે છે. શરીર આત્માનું નિવાસસ્થાન હોવાથી તીર્થક્ષેત્ર જેવું પવિત્ર છે. તેની રક્ષા કરવી જોઈએ. વહેલી સવારમાં દોઢ કલાક અને સાંજના દોઢ કલાક નિયમસર અને ઉત્સાહપૂર્વક સ્વચ્છ હવામાં ફરવાથી શરીરમાં તાકાત વધે છે અને મન પ્રસન્ન રહે છે, અને તેમ કરવામાં આજેલો સમય

ખરબાદ જતો નથી. આવા વ્યાયામથી અને આરામથી વિદ્યાર્થીની ખુદ્ધિ તીવ્ર થશે અને બધી વાત શોધતાથી યાદ કરી શકશે.

પાઠ ૪૭ મો. વિદ્યાર્થીજીવન અને ધર્મનું શિક્ષણ.

વિદ્યાર્થીજીવન નિર્દોષ હોવું જોઈએ. જેની ખુદ્ધિ નિર્દોષ છે તેને જ શુદ્ધ આનંદ મળી શકે છે. તેને સંસારમાં આનંદ લેવા કહેવું એજ એનો આનંદ લઈ લેવા ખરાખર છે. જેનો આ નિશ્ચય હોય છે કે ‘મારે ઉચ્ચ પદ પ્રાપ્ત કરવું છે’, તેને તે મળે છે. નિર્દોષ ખુદ્ધિથી રામચંદ્રે ચંદ્રમાની ઇચ્છા કરી અને તેમને ચંદ્રમા મળ્યો.

૨. એક રીતે વિચારતાં જગત મિથ્યા જણાય છે, અને બીજી રીતે જોતાં તે ‘સત્’ ભાસે છે. વિદ્યાર્થીઓ માટે તો જગત છે જ, કારણ કે તેણે આ જ જગતમાં પુરુષાર્થ કરવાનો છે. રહસ્ય સમજ્યા વિના જગતને મિથ્યા કહી સ્વેચ્છાચાર કરનાર અને જગતના ત્યાગનો દાવો કરનાર ભલે સંન્યાસી હો, પરંતુ તે મિથ્યાજ્ઞાની છે.

૩. જ્યાં ધર્મનો અભાવ છે ત્યાં વિદ્યા, લક્ષ્મી, આરોગ્ય વિગેરેનો પણ અભાવ છે. ધર્મ રહિત સ્થિતિમાં તદ્દન શુષ્કતા છે; શૂન્યતા છે. ધર્મ જાણ્યા વિના વિદ્યાર્થીઓ નિર્દોષ આનંદ મેળવી શકતા નથી. આ આનંદ લેવા માટે શાસ્ત્રપઠન, શાસ્ત્રચિંતન, અને વિચાર મુજબ જ આચાર આવશ્યક છે. કોઈ પણ રીતે ધર્મશિક્ષણ પ્રાપ્ત કરવું એ વિદ્યાર્થીનું કર્તવ્ય છે.

૪. પણ ધર્મ એટલે શું? ધર્મનું શિક્ષણ કેવા પ્રકારનું હોઈ શકે? આ વાતોનો વિચાર આ સ્થાને થઈ શકે એમ નથી. પરંતુ આટલી વ્યવહારિક સલાહ, અનુભવના આધારે, હૃદયનું કે તમે રામચરિત માનસના અને મગવદ્ગીતાના ભક્ત થાઓ. તમારી પાસે

માનસ રૂપી કોહીનૂર આવી પડયું છે; તો તેને ગ્રહણ કરી લ્યો. પણ એટલું યાદ રાખજો કે આ બે ગ્રંથોનો અભ્યાસ ધર્મ સમજવા માટે કરવાનો છે. આ ગ્રંથ લખનાર ઋષિઓની મતલબ ઇતિહાસ લખવાની ન હતી, પણ ધર્મ અને નીતિનું શિક્ષણ દેવાની હતી. કરોડો માણસો આ ગ્રંથોનો અભ્યાસ કરે છે અને પોતાનું જીવન વિશુદ્ધ બનાવે છે. તેઓ નિર્દોષ બુદ્ધિથી અભ્યાસ કરીને તેમાંથી નિર્દોષ આનંદ લઇ આ સંસારમાં વિચરે છે.

૫. રામ હતા કે નહિ, જેમ તેઓએ રાવણનો વધ કર્યો તેમ હું મારા શત્રુને મારું કે ન મારું એવી શંકા તેને સ્વપ્ને પણ નથી આવી શકતી. તે તો શત્રુને જોતો છતાં રામચંદ્રની સહાયતા યાચી નિર્ભય રહે છે. રામાયણના કર્તા તુલસીદાસજી પાસે શસ્ત્ર તરીકે કેવળ દયા જ હતી. તુલસીદાસજીને કોઇનો સંહાર કરવાની ઇચ્છા ન હતી. જે ઉત્પન્ન કરે છે તે નાશ કરે છે. રામ ઇશ્વર હતા; તેમણે રાવણને ઉત્પન્ન કર્યો, તેમને તેનો સંહાર કરવાનો અધિકાર હતો. જ્યારે આપણે ઇશ્વરપદને પ્રાપ્ત કરીશું ત્યારે આપણી સંહારશક્તિ વિષે આપણી યોગ્યતાનો વિચાર કરી લઇશું. આટલી પ્રસ્તાવના તે મહાન ગ્રંથો માટે કરવાની મેં ઘૂંટતા કરી છે. હું પોતે એક વખત સંશયાત્મક હતો અને વિનાશ થવાનો ભય રહ્યા કરતો હતો. તે અવસ્થામાંથી નીકળી શ્રદ્ધાળુ થઈ શક્યો છું. આ પુસ્તકોએ મારા ઉપર જે અસર કરી છે તેનું વર્ણન કરવું મને યોગ્ય જણાયું છે.

૬. ઇસ્લામી વિદ્યાર્થીઓ માટે કુરાન-એ-શરીફ સર્વોપરિ ગ્રંથ છે. તેઓને પણ ધર્મભાવથી આ ગ્રંથનો અભ્યાસ કરવાની હું સલાહ આપું છું. કુરાન-એ-શરીફનું રહસ્ય જાણવું જોઈએ. મારો એવો પણ વિચાર ખરો કે હિંદુ મુસલમાને એકબીજાના ધર્મગ્રંથો વિનયપૂર્વક શીખવા જોઈએ અને સમજવા જોઈએ.

પાઠ ૪૮ મો. વિદ્યાર્થીનો રાજનીતિના વિષયમાં ભાગ.

એવો પ્રશ્ન પૂછાય છે કે વિદ્યાર્થીઓ માટે રાજનીતિના વિષયમાં ભાગ લેવો ઉચિત છે કે અનુચિત? હું કારણ બતાવ્યા વિના આ વિષયમાં મારો અભિપ્રાય પ્રગટ કરું છું. રાજકીય ક્ષેત્રના જે ભાગ છે. એક કેવળ શાસ્ત્રનો છે, અને બીજો શાસ્ત્રના અમલનો છે. વિદ્યાર્થીઓ માટે શાસ્ત્રપ્રદેશમાં જવું આવશ્યક છે, પરંતુ અમલના પ્રદેશમાં પ્રવેશ કરવો હાનીકારક છે. વિદ્યાર્થીઓ શાસ્ત્રનું શિક્ષણ લેવાના ઉદ્દેશથી રાજકીય સભાઓમાં, મહાસભાઓમાં જઈ શકે. આવા સંમેલનો તેઓને પદાર્થપાઠ આપનાર નીવડે છે. તેમાં જવાને તેઓ પૂરા સ્વતંત્ર છે.

૨. આવી સભાઓમાં વિદ્યાર્થી વ્યાખ્યાન આપી ન શકે, મત આપી ન શકે. પરંતુ સ્વયંસેવકોનું કામ, જે અભ્યાસમાં ખલલ ન પહોંચતી હોય, તો, કરી શકે. વિદ્યાર્થીએ પદ્માપક્ષથી દૂર રહેવું જોઈએ. તટસ્થ રહી પ્રજાના નેતાઓ ઉપર પૂજ્યભાવ રાખવો જોઈએ. તેઓના ગુણદોષની તુલના કરવાનું કામ તેઓનું નથી. વિદ્યાર્થી તે ગુણગ્રાહી હોય છે; તે ગુણની પૂજા કરે છે.

૩. વડીલોને પૂજ્ય સમજી, તેઓનાં વચનને માન આપવું એ વિદ્યાર્થીના ધર્મ છે. આ વચન ઉચિત છે. જે માન આપતાં નથી શીખ્યો, તેને માન નથી મળતું. ધૃષ્ટતા વિદ્યાર્થીઓને લબ્ધ છે. આ કામમાં ભારતવર્ષમાં વિચિત્ર સ્થિતિ ઉભી થઈ છે; વડીલો વડીલપણું છોડતા જણાય છે, અથવા તો તે પોતાની મર્યાદા નથી સમજતા. તે વખતે વિદ્યાર્થીએ શું કરવું? વિદ્યાર્થીમાં ધર્મવૃત્તિ હોવી જોઈએ એવી મેં કલ્પના કરી છે. ધર્માચરણ કરનાર વિદ્યાર્થીએ ધર્મસંકટ આવતાં પ્રહલાદનું સ્મરણ કરવું જોઈએ. આ બાળકે જે સમયે અને જે અવસ્થામાં પિતાની

આજ્ઞાનો બહુ આદરપૂર્વક અનાદર કર્યો, તેવા સમયમાં અને તેવી અવસ્થામાં આપણે પણ તેવા પ્રકારના વડીલોનો સાદર અનાદર કરી શકીએ છીએ. આ મર્યાદાની બહાર જઈ કરવામાં આવેલો અનાદર દોષમય છે. વડીલોનો અનાદર કરવામાં પ્રજનો નાશ થાય છે. વડીલપણું કેવળ વયમાંજ નથી, પરંતુ વયને લઈને મળેલાં જ્ઞાન, અનુભવ અને ચાતુર્યમાં છે. જ્યાં આ ત્રણે વસ્તુનો અભાવ છે. ત્યાં કેવળ વયને લઈને વડીલપણું રહે છે. કેવળ વયનીજ પૂજા કોઈ કરતું નથી.

પાઠ ૪૧ મો. વિદ્યાર્થીની દેશસેવા અને વ્યવસાય.

એવો પ્રશ્ન પૂછવામાં આવે છે કે વિદ્યાર્થી કેવા પ્રકારની દેશસેવા કરી શકે? તેનો સીધો ઉત્તર તો આ છે કે વિદ્યાર્થી વિદ્યા સારી રીતે સંપાદન કરે અને તેમ કરતાં શરીરની સ્વસ્થતા જાળવી રહે અને આ વિદ્યાધ્યન દેશને માટે કરવાનો આદર્શ રાખે. મને વિશ્વાસ છે કે આમ કરેથી વિદ્યાર્થી પૂર્ણ રીતે દેશસેવા કરે છે. વિચારપૂર્વક જીવન વ્યતીત કરવાથી અને સ્વાર્થ છોડી પરોપકાર કરવાનું ધ્યાનમાં રાખવાથી આપણે વિના પરિશ્રમે પણ બહુ કાર્ય કરી શકીએ છીએ.

૨. તંબાકુ પાન ખાવાની આદત ખરાબ તેમ જાદી છે. ઘણા સ્ત્રી પુરૂષો આ દેવના ગુલામ થઈ પડ્યા છે. આ ગુલામીમાંથી આપણે છૂટવું જોઈએ. કોઈ અજાણ્યો પુરૂષ ભારતવર્ષમાં આવી પહોંચે તો તેને અવશ્ય જણાશે કે આપણે આખો દિવસ કંઈને કંઈ ખાયા કરીએ છીએ. સંભવ છે કે પાનમાં અન્ન પચાવવાનો થોડોક ગુણ હશે, પરંતુ નિયમપૂર્વક ખાવામાં આવેલું અન્ન પાન વિગેરેની મદદ વિના પચી શકે છે. નિયમપૂર્વક ખાવાથી પાનની જરૂર રહેતી નથી. પાનમાં તો કંઈ સ્વાદ પણ નથી; જરૂરો પણ અવશ્ય તજવો જોઈએ. વિદ્યાર્થીએ સદા સંયમનું પાલન કરવું જોઈએ.

૩. તંબાકુ પીવાની ટેવનો પણ વિચાર કરવો જરૂરનો છે. આ વિષયમાં આપણા રાજ્યકર્તાઓએ બહુ ખરાબ દૃષ્ટાંત આપણી પાસે રજુ કર્યો છે. તેઓ જ્યાં ત્યાં સિગરેટ પીઆ કરે છે. તેને લઈને આપણે પણ ફેશન સમજીને મોઢાને ચીમની બનાવીએ છીએ. તંબાકુ પીવાથી હાની થાય છે એ બતાવવા માટે ઘણાં પુસ્તકો લખાયાં છે.

૪. આપણે આવા સમયને કળિકાળ કહીએ છીએ. ખ્રીસ્તીઓ કહે છે કે જે વખતે પ્રજાઓમાં સ્વાર્થ, અનીતિ, અને દુર્વ્યસન પેસે છે તે વખતે જીસસ ક્રીસ્ટ ફરીથી અવતાર લે છે. આમાં કેટલું માનવા જેવું છે તેનો વિચાર હું અહીં નથી કરતો. છતાં મને જણાય છે કે હાડ, તંબાકુ, કોકીન, અફિયુ, ગાંજો, ભાંગ, વિગેરેના વ્યસનોથી દુનિયા પીડા પામી રહી છે.

૫. વિદ્યાર્થીઓના જ્ઞાનની કિંમત તેમનાં કાર્યોમાં રહેલી છે. સેંકડો પુસ્તકોનું જ્ઞાન મગજમાં ભરવાથી તેની કિંમત મળી શકે છે, પરંતુ તેના પ્રમાણમાં કાર્યની કિંમત અનેક ઘણી વધારે છે. મગજમાં ભરેલાં જ્ઞાનની કિંમત માત્ર કાર્યની કિંમત જેટલીજ છે. બાકીનું બધું જ્ઞાન મગજને નકામા ભારરૂપ છે. એટલે મારી તો હું મેશાં આજ વિનંતિ છે અને આજ આગ્રહ છે કે તમે જેવું શીખો અને સમજો તેવુંજ આચરણ કરજો. તેમ કરવામાં ઉન્નતિ છે.

પાઠ ૫૦ મો. માતૃભાષા ભાગ ૧ લો.

મધ્ય અને પૂર્વ યુરોપના યાહુદીઓ દુનિયાના ઘણા ભાગોમાં ફેલાઈ ગયા છે. તેઓએ પરસ્પરના વ્યવહાર માટે એક સમાન ભાષાની જરૂર જણાવાથી ચીડીશને ભાષાનો દરજ્જો આપ્યો છે. તેઓ

દુનિયાનાં સાહિત્યમાં મળતા ઉત્તમ પુસ્તકોનો ચીડીશમાં તરબુમો કરવામાં ફત્તેહ પામ્યા છે. તેઓ ઘણી પરભાષાઓ બહુ સારી રીતે જાણે છે, છતાં તેઓના આત્માને ખીજી ભાષામાં શિક્ષણ મળેથી શાંતિ ન વળી. તેમજ 'પોતાનું' પદ સમજી શકે તે પૂર્વે યાહુદી પ્રજાએ વિદેશી ભાષા શીખવા તકલીફ ઉઠાવવી જોઈએ એવું તેઓના નાના શિક્ષિત વર્ગે ઇન્છયું નહિ. એટલે જે એક વખતે કેવળ ભાંગીટૂટી બોલી લેખાતી હતી, પણ જે યાહુદી બાળકો પોતાની મા પાસેથી શીખતા, તેને તેઓએ ખાસ પ્રયત્ન કરીને, દુનિયાના ઉત્તમ વિચારોનો તેમાં તરબુમો કરીને કિમતી કરી છે.

૨ ખરેખર આ એક અદ્ભુત કર્મ છે. તે કામ અત્યારની પેઢીએ જ કર્યું છે. તે ભાષાનું વેબ્સ્ટરના કોષમાં એવું લક્ષણ આપવામાં આવ્યું છે કે તે એક વિવિધ ભાષાઓથી બનેલી ભાંગીટૂટી બોલી છે અને જૂદા જૂદા રાજ્યોમાં વસતા યાહુદીઓ પરસ્પર વ્યવહાર કરવામાં તેનો ઉપયોગ કરે છે. આ પ્રમાણે હવે જો તેની માતૃભાષાનું વર્ણન કરવામાં આવે તો મધ્ય અને પૂર્વ યુરોપના યાહુદીને માહું લાગી જાય. જો આ યાહુદી સાક્ષરો, એક પેઢી દરમ્યાન, પોતાના જનસમૂહને એક ભાષા આપી શક્યા છે કે જેને માટે તેઓ મગરૂરી ધરાવે છે, તો ખચીત, આપણી દેશી ભાષાઓ, જે પકવ ભાષાઓ છે, તેની ખામીઓ દૂર કરવાનું કાર્ય આપણા માટે સહેલું હોવું જોઈએ.

૩. દક્ષિણ આફ્રિકા આપણને તે જ પાઠ શીખાડે છે. ત્યાં કય ભાષાના અપભ્રંશ ટાલ અને અંગ્રેજી વચ્ચે હરિકાઈ ચાલતી હતી. બેાર માતાઓએ અને બેાર પિતાઓએ નિશ્ચય કર્યો હતો કે પોતાના બાળકો જેઓની સાથે તેઓના બાલ્યમાં ટાલ ભાષામાં વાતચીત કરે છે, તેઓ ઉપર અંગ્રેજી ભાષામાં શિક્ષણ લેવાનો બોલો નહિ નાંખવા આપે. અહીં પણ અંગ્રેજી માટે જબરો

પક્ષ હતો. તેના પક્ષવાદીઓ શક્તિવાળા હતા. પરંતુ બેર દેશાભિમાન પાસે અંગ્રેજીને નમવું પડ્યું હતું. એ જાણવા જેવું છે કે તેઓએ ઉંચી ડયનો પણ અસ્વીકાર કર્યો. શાળાના શિક્ષકો, જેઓને યુરોપની સુધરેલી ડય ભાષા બોલવાની ટેવ પડી છે, તેઓને પણ વધારે મહેલી ટાલ ભાષા બોલવાની ફરજ પડી છે. અને દક્ષિણ આફ્રીકામાં. ટાલ ભાષા જે માત્ર થોડા વર્ષો ઉપર સાદા પણ બહાદૂર ગામડીયાઓ વચ્ચે વાત કરવાનું સમાન સાધન હતું, તેમાં અત્યારે ઉત્તમ પ્રકારનું સાહિત્ય ખીલી રહ્યું છે.

૪. આપણો વિશ્વાસ આપણી ભાષાઓમાંથી ઉઠી ગયો હશે, તો તે આપણા પોતામાં વિશ્વાસના અભાવનું ચિહ્ન છે. આપણી અધોગતિની તે ચોખ્ખી નીશાની છે. અને જે ભાષાઓ આપણી માતાઓ બોલે છે તે માટે આપણને જરા પણ માન નહિ હોય, તો તે આપણને કદી સ્વતંત્ર પ્રજા બનાવી શકશે નહિ.

પાઠ ૫૧ મો. માતૃભાષા ભાગ ૨ જો.

જાપાનનો ઉત્સાહ જે દિશામાં ચાલે છે એ યોગ્ય છે કે નહિ એ વિચાર એક બાજુ રાખીએ તો આપણને જાપાનનું સાહસ સ્તબ્ધ કરે તેવું જણાશે. તેઓએ પ્રજાજાગૃતિ પોતાની ભાષા મારફતે કરી છે, તેથી તેઓનાં દરેક કાર્યમાં નવીનતા જોવામાં આવે છે. તેઓ શિક્ષકને શીખવતા થઈ ગયા છે. જાપાનની પ્રજાનું જીવન કેળવણીને લીધે ઉછળી રહ્યું છે. ને જગત વિસ્મયપૂર્વક જાપાનની પ્રવૃત્તિ જોઈ રહ્યું છે.

૨. સ્વામીશ્રી દયાનન્દે હિંદી ભાષાની સેવા કરી છે, તુકારામ અને રામદાસે મરાઠી ભાષાને દીપાવી છે, પ્રેમાનન્દે અને શામળાં ભટે તથા છેક આધુનિક કાળમાં હલપતરામે ગુજરાતી

સાહિત્ય વધાર્યું છે તે બધાનો જથ્થો અંગ્રેજી ભાષા લઈ શકે તેમ નથી. ઉપરના દાખલાઓ પરથી એમ સિદ્ધ થતું જણાય છે કે માતૃભાષાના વિકાસને સારૂ અંગ્રેજી ભાષાના જ્ઞાન કરતાં માતૃભાષા ઉપરના પ્રેમની, તેની ઉપર શ્રદ્ધાની જરૂર છે.

૩ માતૃભાષાદ્વારા કેળવણી આપતાં અંગ્રેજી ભાષાના જ્ઞાનને ધક્કો પહોંચે કે નહિ એ વિચાર કરવાની આવશ્યકતા હું સ્વીકારતો નથી. એ ભાષાની ઉપર બધા કેળવાયેલા હિંદીને પ્રભુતા મેળવવાની જરૂર નથી. એટલું જ નહિ પણ એ પ્રભુતા મેળવવા ઉપર રૂચિ ઉત્પન્ન કરવાની પણ જરૂર નથી એવી મારી નમ્ર માન્યતા છે.

૪ કેટલાક સાક્ષરોને ભય છે કે જો આપણે અંગ્રેજી મારફતે બધું શિક્ષણ નહીં લઈએ પણ તેને એક પરભાષા તરીકે શીખીશું તો જેવું ફારસી, સંસ્કૃત વગેરેનું થાય છે તેવું અંગ્રેજીનું થશે. મારે માનપૂર્વક કહેવું જોઈએ કે આ વિચારમાં કંઈક ખામી છે. ઘણા અંગ્રેજો પોતાની કેળવણી અંગ્રેજીમાં મેળવ્યા છતાં કૈંચ વગેરેનું ઉચ્ચ જ્ઞાન ધરાવે છે ને તેનો પોતાના કાર્યમાં પૂરનો ઉપયોગ કરી શકે છે. હિંદુસ્થાનમાં એવા હિંદી પણ છે જેઓએ શિક્ષણ અંગ્રેજી મારફતે લીધું છે છતાં કૈંચ ઇત્યાદિ ઉપર તેમનો કાબુ જેવો તેવો નથી.

૫. હકીકત તો એવી છે કે જ્યારે અંગ્રેજી પોતાને સ્થાને જશે ને માતૃભાષાને તેમનું પદ મળશે ત્યારે આપણાં મન જે અત્યારે રૂંધાઈ રહ્યાં છે તે કેદખાનામાંથી છૂટશે. ને કેળવાયેલાં, ખેડાયેલાં, છતાં તાબા રહેલાં મગજને અંગ્રેજી ભાષાનું જ્ઞાન મેળવવાનો બોલો ભારે નહિ લાગે. અને મારી માન્યતા તો એવી પણ છે કે તે પ્રસંગે શીખાયેલું અંગ્રેજી આપણા આજના અંગ્રેજી કરતાં વધારે શોભીતું હશે અને બુદ્ધિ તીવ્ર હોવાથી તેનો વધારે સારો ઉપયોગ થઈ શકશે. લાભાલાભની દૃષ્ટિએ આ માર્ગ સર્વ અર્થને સાધનારો જણાશે.

પાઠ ૫૨ મો. ગુજરાતી ભાષા.

એક વિષયમાં તો બધી ભાષાઓ અધુરી છે. માણસની ટુંકી સમજણમાં નહિ આવે એવી વાતો; એટલે ઇશ્વર વિષે કે અપારતા વિષે વાત કરીએ, તો બધી ભાષા અધુરી છે. માણસની બુદ્ધિને આશ્રયે ભાષા ચાલે છે; માટે જ્યારે બુદ્ધિ ટુંકી પડે છે, ત્યારે ભાષા અધુરી હોય છે. ભાષાનો સાધારણ નિયમ એ છે કે લોકોનાં મનમાં જેવા વિચાર ભરેલા છે, તેવાજ તેમની ભાષામાં બોલાય છે. જે લોક વિવેકી તો તેમની વાચા વિવેક ભરેલી; જે લોક મૂઢ તો વાચા તેમના જેવીજ.

૨. નરસિંહ મહેતાની જે ભાષા છે, જેમાં નંદશંકરે પોતાનો કરણધેલો લખ્યો, જેમાં નવલરામ, નર્મદાશંકર, મણિલાલ, મલ-બારી વગેરે લેખકો લખી ગયા છે, જે બોલીમાં મરહુમ રાજચંદ્ર કવિએ અમૃતવાણી સંભળાવી છે, જે ભાષાની સેવા કરી શકે એવી હિંદુ, મુસલમાન ને પારસી જાતિઓ છે, જેના બોલનારામાં પવિત્ર સાધુ થઈ ગયા છે, જે વાપરનારામાં ધનાઢયો છે, જેમાં પરદેશ ખેડનારા વહાણુવટીઓ થઈ ગયા છે, જેમાં મુળુ માણેક ને જોધા માણેકના શૂરાતનના પડઘા આજ પણુ બરડા ડુંગરમાં સંભળાય છે તે ભાષાના વિસ્તારની સીમા હોય નહિ. તે ભાષાની મારફતે જ ગુજરાતીઓ સંપૂર્ણ કેળવણી લઈ શકે.

૩. વૈદકશાસ્ત્ર, નૌકાશાસ્ત્ર, કે વિદ્યુતશાસ્ત્રનું સંપૂર્ણ જ્ઞાન ગુજરાતી ભાષામાં ન આપી શકાય એવું કાંઈ જ નથી. અંગ્રેજી ભાષા જાણ્યા પછી શરીર માંહેના બુદ્ધા બુદ્ધા અવયવોનું જ્ઞાન મળી શકે અથવા તો ત્યાર પછી જ જીવતા માણસનું હાડકું વેરી શકાય, એવો કશોએ નિયમ નથી.

૪. ઘણાને વખતે ખબર નહિ હોય કે આપણી કચેરીની ભાષા ગુજરાતી ગણાય છે. સરકાર કાયદાઓ ગુજરાતીમાં પણ તૈયાર કરાવે છે. દરબારોમાં વંચાતા ભાષણોના તરજુમા તેજ વેળા વંચાય છે. ચલણી નોટોમાં અંગ્રેજીની સાથે ગુજરાતી વગેરેનો ઉપયોગ જોવામાં આવે છે. માપણીદારને શીખવાનું ગણિત વગેરે કઠિન હોય છે પણ તે કાર્ય જો અંગ્રેજી મારફતે થતું હોત તો મહેસુલ ખાતાનું કામ બહુ ખરચાળ નીવડત. તેથી માપણીદારને સારૂ પરિભાષા ઉત્પન્ન કરવામાં આવી છે. તેમાં લીધેલા શબ્દો આપણને સારાંદર્શન ઉપજાવે એવા છે. આપણામાં ભાષા પ્રતિ ખરી પ્રીતિ હોય તો આપણને જે સાધનો છે તેનો તો આજે જ ઉપયોગ કરી શકીએ.

૫. વકીલો જો પોતાનું કાર્ય ગુજરાતી ભાષા મારફતે લેતા થઈ જાય તો અસીલનો ઘણો પૈસો બચે. અસીલોને કાયદાની જરૂર પડતી કેળવણી મળે ને અસીલો પોતાના હક્ક સમજતા થઈ જાય. દુભાષીયાનું ખર્ચ બચે. ભાષામાં કાયદાના શબ્દો પ્રચલિત થાય. આમાં વકીલોને થોડો સરખો પ્રયાસ કરવો પડે તેમ છે ખરું. તેઓના અસીલને તેથી હાનિ નહિ થાય એ મારી ખાતરી છે, મારો અનુભવ છે. ગુજરાતીમાં કરેલી દલીલનો પ્રભાવ ઓછો પડશે એ ભય રાખવાનું જરાએ કારણ નથી. આપણા કલેક્ટરો વગેરેને ગુજરાતી જાણવું ફરજિયાત છે. પણ આપણા અંગ્રેજી ઉપરના મિથ્યા મોહને લીધે આપણે તેઓના જ્ઞાનને કાટ ચઢાવીએ છીએ. ન્યાયાધીશો હુકમોમાં શિક્ષાવચન કહી સાંભળાવે છે. અદાલતમાં જનારો વર્ગ તે સાંભળવા તત્પર હોય છે પણ તેઓને ન્યાયાધીશોના છેવટના શુદ્ધ હુકમ સિવાયનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થતું નથી. પોતાના વકીલોનાં ભાષણ પણ તેઓ નથી સમજી શકતા.

૬. અંગ્રેજી શાળામાંથી નીકળેલા તખીઓની પણ એ જ હાલત છે. તેઓ દરદીને જોઈતું જ્ઞાન હઈ શકતા નથી. તેઓને શરીરનાં અવયવોનાં ગુજરાતી નામ તો આવડે નહિ. એટલે ઘણે ભાગે તેમને માત્ર ફવાચિઠ્ઠી લખવા ઉપરાંત દર્દી સાથે લેવા દેવા હોતી નથી. એમ કહેવાય છે કે હિન્દુસ્થાનમાં શિખરો ઉપરથી ચોમાસામાં પાણીના ધોધ પડે છે, તે આપણે અવિચારને લીધે નકામા જવા દઈએ છીએ. સુવર્ણમય ખાતર આપણે લાખો રૂપિયાનું હંમેશાં પેદા કરીએ છીએ ને પરિણામે રોગો બહારી લઈએ છીએ. તેમજ અંગ્રેજી ભાષા ભણવાના બોબથી કચરાઈ ગયેલા આપણે દીર્ઘદૃષ્ટિના અભાવે ઉપર પ્રમાણે પ્રજાને જે મળવું જોઈએ તે હઈ શકતા નથી. આ વાક્યમાં અતિશયોક્તિ નથી પણ તે મારી તીવ્ર લાગણી દર્શાવનારું છે. માતૃભાષાનો જે અનાદર આપણે કર્યો છે તેનું ભારે પ્રાયશ્ચિત્ત આપણે કરવું પડશે. તેથી પ્રજાએ ઘણું સહ્યું છે. તેમાંથી પ્રજાને ઊગવવી એ શિક્ષિત વર્ગની ફરજ છે.

૭. અંગ્રેજીમાંથી ભાષાંતર કરનારામાંના કોઈ એવું ધારતા દેખાય છે કે અમે તો માના દૂધની સાથે ગુજરાતી ભાષાનું જ્ઞાન ધાવ્યા, અને અંગ્રેજી શીખ્યા છીએ, માટે સાક્ષાત દ્વિભાષી બની ગયા, ગુજરાતીનો અભ્યાસ શા વાસ્તે કરવો ! પણ પરભાષાના સંપાદનના શ્રમ કરતાં, સ્વભાષામાં પ્રવીણતા મેળવવાનો અભ્યાસ અધિક છે. શામળાદિક ગુજરાતી કવિઓના ગ્રન્થમાં જુઓ. તુકે તુકે અભ્યાસનાં પ્રમાણ દેખાય છે. મનોયત્ન કર્યા પૂર્વે ગુજરાતી કાચી દેખાય, પણ પછી ખરી પાકી જણાશે. યત્નકારી અધુરો તો તેની ભાષા પણ અધુરી; પણ જો વાપરનારના યત્ન સંપૂર્ણ, તો ગુજરાતી પણ સંપૂર્ણ. હા, શણગારેલી પણ દેખાય.

૮. ગુજરાતી, આર્યકુળની, સંસ્કૃતની પુત્રી, ઘણી ઉત્કૃષ્ટ ભાષાઓની સગી ! તેને કોણ કદી અધમ કહે ? પ્રભુ એને આશીર્વાદ

દેભે. જુગના અંત લગી એની વાણીમાં સદ્વિદ્યા, સદ્જ્ઞાન, સદ્ધર્મનો સુખોષ હોજો. અને પ્રભુ કર્તા, માતા, શેષક એનું વખાણ સદા સુણાવજો.”

પાઠ ૫૩ મો. શિક્ષણના વિષયો. ભાગ ૧ છો.

હમણાં સુપ્રીના શિક્ષણની રચના કરવામાં આપણી કૌટુંબિક વ્યવસ્થા ઉપર તેમજ આપણી હાજતોનો વિચાર કરવામાં નથી આવ્યો એ સ્વાભાવિક છે.

૨. જો કે અક્ષરજ્ઞાન વિના ઘણાંએ કાર્યો થઈ શકે છે. તોપણ અક્ષરજ્ઞાન વિના ન ચાલી શકે એ ભારી દૃઢ માન્યતા છે. અક્ષર કેળવણીથી બુદ્ધિ ઘડાય છે, તીવ્ર થાય છે, અને તે વડે આપણી પરમાર્થ કરવાની શક્તિ ઘણી વધે છે. આ જ્ઞાનની કિંમત મેં કોઈ દહાડો ઝોછી આંકેલી જ નથી. મેં તો માત્ર તેને યોગ્ય સ્થાન આપવા પ્રયત્ન કર્યો છે. પુરૂષે સ્ત્રી પાસેથી જનસમાજના સ્વાભાવિક હક્કો છીનવી લેવાનું અથવા તેઓને તે હક્કો ન આપવાનું કારણ વિદ્યાનો અભાવ ન હોવો જોઈએ, પણ એ સ્વાભાવિક હક્કો નિભાવવાને સારૂ, દીપાવવાને સારૂ, તેનો પ્રચાર કરવાને સારૂ, વિદ્યાની આવશ્યકતા છે જ. વળી વિદ્યા વિના લાખોને તો શુદ્ધ આત્મજ્ઞાન પણ ન મળી શકે. અનેક લખાણોમાં આપણને નિર્દોષ આનંદ લેવાનો અખુટ ભંડાર ભર્યો છે તે પણ વિદ્યા વિના આપણને ન મળી શકે. વિદ્યા વિનાનો માણસ પશુ સમાન છે એ અતિશયોકિત નથી પણ શુદ્ધ ચિત્ર છે. એટલે જેમ પુરૂષને તેમ સ્ત્રીને કેળવણી તો જોઈએ જ.

૩ મેંકાલેએ આપણા સાહિત્યને તિરસ્કાર્યું, આપણને વહેમી ગણ્યા. યોજકોમાંના ઘણાખરાને આપણા ધર્મવિષે ગાઢ અજ્ઞાન

હતું. કેટલાકે તેને અધર્મ માન્યો. આપણા ધર્મગ્રંથો વહેમનો સંગ્રહ મનાયા. આપણી સભ્યતા ખામીવાળી લાગી. આપણે પહેલી પ્રજા, તેથી આપણાં બંધારણોમાં ખામી ખૂબ હોવી જોઈએ એમ મનાયું. તેથી શુદ્ધભાવે ભૂલ ભરેલું બંધારણ રચાયું. નવી રચના કરવાની હતી ત્યાં ચોજકોને તો નજીકની જ સ્થિતિ હાથ લાગે. રાજ્યકર્તાને મદદ કરનાર વકીલો, તબીબો, મહેતાઓ જોઈશે, આપણને બધાને નવું જ્ઞાન જોઈશે. આ વિચારથી બધી રચના થઈ. એટલે આપણા સંસારનો વિચાર કર્યા વિના પુસ્તકો રચાયાં અને અંગ્રેજી કહેવતનો તરજુમો કરીએ તો “ ઘોડા આગળ ગાડી” મૂકાઈ.

૪. મલબારી કહી ગયા છે કે જો ઇતિહાસ ભૂગોળ શીખવવાં હોય, તો પ્રથમ છોકરાંને ઘરનાં ઇતિહાસ ભૂગોળ શીખવવાં જોઈએ, મને તો યાદ છે કે મારે નસીબે ઇંગ્લાંડના ‘કાઉન્ટી’ (નાના પરગણાં) ગોખવાનું પહેલું આવેલું. જે વિષય ઘણો રસિક છે તે મારે સાડા જેર સમાન થઈ પડ્યો હતો. ઇતિહાસમાં મને ઉત્સાહ આવે એવું કંઈ મેં જોયું ન હતું. ઇતિહાસ સ્વદેશાભિમાન શીખવવાનું સાધન હોય છે. આપણી શાળાની ઇતિહાસ શીખવવાની પદ્ધતિમાંથી મને આ દેશના વિષે અભિમાનનું કારણ નથી મળ્યું. તે શીખવા મારે બીજાં જ પુસ્તકો વાંચવાં પડ્યાં છ.

૫. અંગ્રેજીત આદિ વિષયોમાં પણ દેશી રૂઢિને સ્થાન થોડું જ આપવામાં આવ્યું છે. જૂની પદ્ધતિનો લગભગ ત્યાગ થયો છે. આંક શીખવવાની દેશી પદ્ધતિ જતાં આપણા વડવાઓમાં દાખલા ગણવાની જે ઝડપ હતી તે આપણામાં નથી રહી.

૬. વિજ્ઞાન શુષ્ક છે. તેનાં જ્ઞાનનો ઉપયોગ બાળકો કરી શકે એવું હોતું જ નથી. ખગોળ જેવાં શાસ્ત્રો બાળકોને આકાશ

ખતાવીને શીખવી શકાય તે માત્ર પુસ્તકોમાંથી શીખવવામાં આવે છે. કોઈપણ નિશાળીઆને નિશાળ છોડ્યા પછી પાણીના ટીપાનું પૃથક્કરણ કરતાં આવડતું હોય એવું હું જાણતો નથી.

૭. આરોગ્યનું શિક્ષણ કંઈજ નથી એમ કહેવામાં અતિશયોક્તિ નથી. સાઠ વરસની કેળવણીને અંતે આપણને મરકી વગેરે રોગોમાંથી બચતાં આવડતું નથી. આપણા દાકતરો તે રોગોને દૂર નથી કરી શક્યા. એ આપણી કેળવણી ઉપર હું મોટામાં મોટો આક્ષેપ સમજું છું. આપણાં ઘરોની અંદર આરોગ્યતાના નિયમોએ પ્રવેશ કર્યો હોય એવો અનુભવ મેં સેંકડો ઘરો જોયા છતાં મેળવ્યો નથી. સર્પાદિ કરંડે તો શું કરવું એ આપણા ગ્રેજ્યુએટો કહી શકે એ વિષે મને પૂર્ણ શંકા છે. જો આપણા દાકતરોને નાની ઉમરથી દાકતરી શીખવાનો પ્રસંગ મળી શક્યો હોત તો અત્યારે દીન સ્થિતિ તેઓની વર્તે છે તે ન જ હોત. આ આપણી કેળવણીનું ભયંકર પરિણામ છે.

પાઠ ૫૪ મો. શિક્ષણના વિષયો. ભાગ ૨ જો.

હિંદુસ્થાનમાં ઓછામાં ઓછા ૮૫ ટકા વસ્તીનો ધંધો ખેતીનો છે. ૧૦ ટકાનો ધંધો કારીગરનો છે; તેમાં મુખ્યત્વે કરીને વણાટકામ કરનારનો; અને બાકીના પાંચ ટકામાં મુત્સદ્દી વિગેરે છે. ૬૫ ટકાની પ્રજાએ તો પોતાના માળાપ જે ધંધો કરે છે, તે બાબત વિષે જ્ઞાન મેળવવું એ તેમની દૂરજ છે. ખેતી અને વણાટકામ એ બે ધંધાનું જ્ઞાન બચપણથી જ આપણી શાળાઓમાં મળે એવી સગવડ હોવી જોઈએ. ખેતીનું અને વણાટકામ વિગેરેનું સુંદર જ્ઞાન આપી શકાય એવી સ્થિતિ લાવવાને સારૂ આપણી નિશાળો બંધી ગામ અથવા શહેરોના બહુ વસ્તીવાળા ભાગમાં નહિ પણ ન્યાં મોટાં ખેતરો કરી શકાય તેવી અને કેળવણી લગભગ ખુલ્લી

હવામાં લઈ શકાય તેવી જગ્યામાં હોવી જોઈએ. આવી નિશાળોમાં નિશાળીઆઓની રમત ગમત તે નિશાળોના ખેતરમાં હળ ચલાવવાની હશે.

૨. વણાટનો ધંધો ખેડુતોને સારૂ અવકાશના સમયનો હતો અને છે. હમણાં સુધીની કેળવણી કેવળ મુત્સદ્દી વર્ગ પેદા કરે છે ને તેનું વલણ એવું છે કે સોની, લુહાર કે મોચી પણ જો શાળામાં સપડાયો તો તે પણ મુત્સદ્દી બની જાય છે. સારી કેળવણી તો સહુ લે એમ આપણે ઇચ્છવું જોઈએ પણ આપણી કેળવણીને અંતે બધા મુત્સદ્દી થાય તો ?

૩. આપણી કેળવણીમાં ક્ષત્રિય કળાને સ્થાન નથી. મને પોતાને તે દુઃખની વાત નથી. મેં તો અનાયાસે પ્રાપ્ત થયેલું સુખ માની લીધું છે. પણ પ્રજાને હથીઆર વાપરતાં શીખવું છે. જેને શીખવું હોય તેને તે પ્રસંગ મળવો જોઈએ.

૪. સંગીતને ક્યાંએ સ્થાન નથી જોતો. સંગીતની અસર આપણી ઉપર બહુ થાય છે. એનો આપણને આગેહુબ ખ્યાલ નથી રહ્યો. નહિ તો સંગીત આપણાં બાળકોને ગમે તેમ કરીને આપણે આપ્યું હોત. વેદોની રચના સંગીત ઉપર થયેલ જોવામાં આવે છે. મધુર સંગીત આત્માના તાપને શાંત કરી શકે છે. હજારો માણસોની સભામાં આપણે કેટલીક વેળા બળભળાટ જોઈએ છીએ; તે બળભળાટ હજારો કંઠમાંથી એકસુર કોઈ રાષ્ટ્રીય ગીત ચાલે તો બંધ થઈ જાય છે. શૂરાતન ચલાવવાને સારૂ હજારો બાળકો એકે અવાજે વીરરસવાળું કાવ્ય ગાઈ શકે એ જેવું તેવું નથી. ખલાસી અને બીજા મજૂરો 'હરિહર' 'અદ્વાબેલી' વગેરે ધ્વનિ એકે અવાજે કહાડે છે ને તેથી તેઓ પોતાનું કાર્ય કરી શકે છે એ સંગીતની શક્તિનો દાખલો છે. અંગ્રેજી મિત્રોને

મેં ગાયન ગાઇ પોતાની ટાઢ સમાવતા જોયા છે. નાટકનાં ગાયનો ગમે તેમ, ગમે તેવે અવસરે, આપણાં બાળકો ગાતાં શીખે છે, બેસુરા હારમોનિયમ વાજાં વગેરે ઠોકે છે, તેથી તેઓને નુકશાન થાય છે. જે સંગીતનું શુદ્ધ શિક્ષણ મળે તો નાટકનાં ગાયનો ગાવામાં ને રાગડા તાલુવામાં સમય નહિ ગાળે. ગવૈયો જેમ બેસુરં કે કવખતે નથી ગાતો તેમ શુદ્ધ સંગીત શીખનાર મેલા સંગીતને હાથ નહિ અડાડે.

૫. વ્યાયામ શબ્દમાં રમતો ઇત્યાદિનો સમાવેશ કર્યો છે. તેમાં દેશી પદ્ધતીનો ત્યાગ થયો છે અને ટેનિસ, ક્રિકેટ ને ફુટબોલનું સામ્રાજ્ય સ્થપાયું છે. આ ત્રણે રમતોમાં રસ છે એમ કબૂલ કરવામાં બાધ નથી. પણ જે આપણે પાશ્ચાત્ય વસ્તુઓથી મોહાઈ ન ગયા હોત તો આપણે એટલીજ રસીક, ખરચ વિનાની રમતો, જેવી કે ગેડીદડો, મોઈદાંડીઓ, ખોખો, મગમાટલી હુડતુતુ, ખારોપાટ, નવનાગેલીઓ, સાતતાળી વગેરેનો ત્યાગ ન કરત. કસરત જેમાં આઠે અંગને પૂરતી તાલીમ મળે છે અને જેમાં ઘણું રહસ્ય રહ્યું છે તેનો અને ફુસ્તીના અખાડાનો લગભગ લોપ થઈ ગયો છે. જે કોઈપણ પાશ્ચાત્ય વસ્તુની નકલ કરવી યોગ્ય હોય તો 'ડ્રિલ'-કવાયતની નકલ કરવા જેવું છે એમ મને લાગે છે. એક મિત્રે ટીકા કરેલી કે આપણને ચાલતાં આવડતુંજ નથી, અને એકઠા થઈને રીતસર ચાલવાની તો મુદ્દલ ખબરજ નથી. હબરો માણસો તાલબંધ ચુપકીથી ગમે તે દિશામાં બળ્ળે ચારચારની હાર બાંધી ચાલી શકે એ શક્તિ આપણામાં નથી. આવી કવાયતનો કેવળ લડાઈમાંજ ઉપયોગ છે એવું કાંઈ નથી. ઘણાં પરોપકારી કામોમાં કવાયતનો ભારે ઉપયોગ થઈ શકે છે, જેમકે આગ હોલવવામાં, ડૂબેલાને મદદ કરવામાં, માંદાને ડાળીમાં લઈ જવામાં કવાયત બહુજ કિંમતી સાધન છે. આમ

આપણી શાળાઓમાં દેશી રમતો, દેશી કસરતો, અને પાશ્ચાત્ય પદ્ધતિની ડિલની આવશ્યકતા છે.

પાઠ ૫૫ મો. શ્રી શિક્ષણ.-ભાગ ૧ લો.

જેમ પુરૂષશિક્ષણને સારૂ ચાલતી રચના ખામીઓથી ભરેલી છે તેમજ શ્રીશિક્ષણનું છે. ભારતવર્ષમાં શ્રીપુરૂષોનો શો સંબંધ છે, શ્રી જનમંડળમાં શું સ્થાન લોગવે છે, તેનો વિચારજ કરવામાં આવ્યો નથી.

૨. પ્રાથમિક કેળવણીનો ઘણો ભાગ બંને વર્ગને સામાન્ય હોઈ શકે, તે ઉપરાંત બંને બહુ અસમાનતા છે. પુરૂષ શ્રી વચ્ચે જેમ કુદરતે ભેદ રાખ્યો છે તેમજ કેળવણીમાં ભેદની આવશ્યકતા છે. સંસારમાં બંને સરખાં છે પણ તેમના કાર્યમાં વિભાગ જોવામાં આવે છે. ગૃહનું રાજ્ય લોગવવાનો અધિકાર શ્રીનો છે. બહારની વ્યવસ્થાનો અધિષ્ઠાતા પુરૂષ છે. પુરૂષ આજીવિકા લાવનાર છે. શ્રી સંગ્રહ કરનાર અને વ્યય કરનાર છે.

૩. શ્રી બાળકનું પોષણ કરનારી છે, તેની વિદ્યાતા છે; તેની ઉપર બાળકના ચારિત્ર્યનો આધાર છે, તે બાળ શિક્ષિકા છે, તેથી તે પ્રજાની માતા છે. પુરૂષપ્રજાનો પિતા નથી. અમુક મુદત પછી પિતાની અસર પુત્ર ઉપર થોડી રહે છે. માતા પોતાનો દરજ્જો કદિ છોડતી જ નથી. બાળક પુરૂષ અવસ્થાએ પહોંચ્યા પછી પણ માતાની પાસે બાળકની જેમ જોલ કરે છે. પિતાની સાથે એવો સંબંધ નથી રાખી શકતો.

૪ શ્રી અને પુરૂષ એક દરજ્જાનાં છે, એકજ નથી; એ અપૂર્વ જોડી છે, એક બીજાની પૂરણી છે અને બંને અરસપરસ ટેકા રૂપ છે. તે એટલે સુધી કે એકને અભાવે બીજાનો સંભવ જ નથી. પણ જો પુરૂષ અથવા તો શ્રી સ્થાનભ્રષ્ટ થાય તો બંનેનો

નાશ થાય, એ સિદ્ધાંત ઉપલી સ્થિતિમાંથીજ નીકળી આવે છે. સ્ત્રી કેળવણીની રચના ઘડનારે આ વાત નિરંતર યાદ રાખવી જોઈએ. દંપતીની બાહ્ય પ્રવૃત્તિમાં પુરૂષ સર્વોપરી છે. તેથી બાહ્ય પ્રવૃત્તિનું વિશેષ જ્ઞાન તેને આવશ્યક છે. આંતર પ્રવૃત્તિમાં સ્ત્રીનું પ્રાધાન્ય છે, તેથી ગૃહવ્યવસ્થા, બાળકોની માવજત અને કેળવણી વગેરે વિષયોમાં, સ્ત્રીને વિશેષ જ્ઞાન જોઈએ.

૫. આ યોજના કુદરતી હોય, યોગ્ય હોય, તો સ્ત્રીને સારૂ સ્વતંત્ર કમાણી કરવાનો પ્રબંધ ન હોય. જ્યાં સ્ત્રીઓને તાર માસ્તરનું કે ટાઇપીસ્ટનું કે ખીબાં ગોઠવવાનું કામ કરવું પડે ત્યાં સુવ્યવસ્થાનો ભંગ થયેલો હોવો જોઈએ, તે પ્રજાએ પોતાની શક્તિનું દેવાળું કાઢ્યું છે, તે પ્રજા પોતાની થાપણ ઉપર રહેવા લાગી છે, એવી મારી માન્યતા છે.

૬. એટલે એક તરફથી આપણે સ્ત્રીને અધિકારમાં ને અધમ દશામાં રાખીએ તે ખોટું છે. તેમજ બીજી તરફથી સ્ત્રીને પુરૂષનું કામ સોંપવું તે નિર્બળતાની નિશાની છે ને સ્ત્રીની ઉપર ભુલમ કર્યા જેવું છે એટલે સ્ત્રીઓને સારૂ અમુક વર્ષ પછી નોખી ઘટનાની જરૂર છે. તેમને ગૃહવ્યવસ્થાનું, ગર્ભકાળની માવજતનું, બાળને ઉછેરવા વગેરેનું જ્ઞાન આપવું તે શિક્ષણનાં ક્રમમાં નવો વિષય છે. તેમાં શોધખોળ ને નિર્ણય કરવા સારૂ ચારિત્ર્યવાન જ્ઞાનવાન સ્ત્રીઓ અને અનુભવ પામેલ પુરૂષોની મંડળીએ યોજના ઘડવાની જરૂર છે.

પાઠ ૫૬ મો. સ્ત્રીશિક્ષણ.-ભાગ ૨ જો.

“ સ્ત્રી કેળવણીને આપણે માત્ર કન્યા કેળવણીથી જ પહોંચી વળવાના નથી. હજારો કન્યા બાર વર્ષની ઉંમરે બાળલગ્નનો ભોગ થઈ આપણી નજરેથી અલોપ થઈ જાય છે. તેઓ ગૃહિણી બને

છે ! આ પાપી રિવાજ જ્યાં સુધી આપણામાંથી નહિ જાય ત્યાંસુધી પુરૂષોને શ્રીશિક્ષક બનતાં શીખવું પડશે. તેઓની આ વિષયની કેળવણીમાં આપણી ઘણી આશાઓ છુપાયલી પડી છે. આપણી શ્રીઓ આપણા વિષયનું પાત્ર અને આપણી રસોયણ મટી આપણી સહચરી, આપણી અર્ધાંગના, આપણા સુખ દુઃખની ભાગીયણ ન બને ત્યાં લગી આપણા સર્વ પ્રયાસ મિથ્યા જણાય છે.

૨. કોઈ પોતાની સ્ત્રીને પશુસમાન ગણે છે. આ સ્થિતિને સાડ કેટલાંક સંસ્કૃત વચનો, તુલસીદાસનો એક પ્રસિદ્ધ દુહો બહુ જવાબદાર છે. તુલસીદાસજીએ એક જગ્યાએ લખ્યું છે કે દાર ગંબાર શુદ્ધ અઠ નારી, યે સર્વ તાબનકે અધિકારી. તુલસીદાસજીને હું પૂછું છું. પણ મારી પૂજા આંધળી નથી. કાંતો ઉપરનો દુહો ક્ષેપક છે, અને જો તુલસીદાસનો જ હોય તો તેણે વગર વિચાર્યે પ્રચલિત રૂઢીને અનુસરી જોડી કહાડેલો હોવો જોઈએ.

૩ સંસ્કૃત વચનો વિષે તો એવો વહેમપેસી ગયેલો જોવામાં આવે છે કે સંસ્કૃતમાં લખાયેલા શ્લોકો તો કેમ જાણે શાસ્ત્રકથન જ હોય નહિ ! આ વહેમ દૂર કરીને આપણામાં સ્ત્રીને હલકી ગણવાની જે પ્રથા પડેલી છે તેને જડમૂળથી ઉખેડવી જોઈશે. બીજી તરફથી વિષયાંધ થઈ આપણામાંના કેટલાક સ્ત્રીને ઢીંગલીદેવી ગણી તેની પૂજા કરે છે ને જેમ ઠાકોરજી પહોરે પહોરે નવીન આભૂષણોથી શણગારાય છે તેમ શણગારે છે. આ પૂજાદોષમાંથી પણ નીકળી જવું જરૂરનું છે. છેવટે તો જેમ શંકરને ઉમા, રામને સીતા, નળને દમયંતી હતાં તેમ આપણી સ્ત્રીઓ આપણી ગોષ્ઠીમાં ભાગ લેતી, આપણી સાથે વાદવિવાદ કરતી, આપણાં ઉદ્વેગારો સમજતી, તેને પોષતી, પોતાની અલૌકિક પ્રેરણાશક્તિથી આપણી બાહ્યોપાધિઓને સાનમાં સમજી, તેમાં ભાગ લેતી, આપણને શીત-જતામય શાંતિ દેતી થશે, ત્યારે જ આપણો ઉદ્ધાર સંભવે છે, તે પહેલાં નહિ.

૪. જ્યાં લગી બાળલગ્નની હાંસડી આપણે પહેરવી સરળ હશે, ત્યાં લગી પુરૂષોએ પોતાની સ્ત્રીઓના શિક્ષક બનવું પડશે, અને એ શિક્ષણ માત્ર અક્ષરનું જ નહિ. ધીમે ધીમે રાજ્યપ્રકરણી, સંસાર સુધારાના વિષયોમાં તેઓને પ્રવેશિત કરી શકાય છે. આ કરતાં પહેલાં અક્ષરજ્ઞાનની જરૂર જણાતી નથી. આવા પુરૂષે પોતાનું સ્ત્રી પ્રત્યેનું વલણ ફેરવવું પડશે. સ્ત્રી પુખ્ત ન થાય ત્યાં લગી શિક્ષાવસ્થામાં રહે અને ત્યાં લગી પુરૂષો તેમની પ્રત્યે બ્રહ્મચર્ય પાળે. આપણે જડતા (ઇનર્શિયા) રૂપી શક્તિના દાબ તળે કચરાયેલા નહોઈએ તો આપણે બાર કે પંદર વર્ષની બાળા ઉપર કદી પ્રસવની મહાબ્યથાનો બોલો ન જ મુકીએ. એ વિચાર કરતાં પણ આપણને કંપારી છુટવી જોઈએ.

પાઠ ૬૭ મો.—સ્ત્રીઓને અંગ્રેજી કેળવણી.

સ્ત્રીઓને અંગ્રેજી કેળવણીની જરૂર છે કે નહિ એ વિષે બે બોલ કહેવાની જરૂર છે. મને તો લાગ્યું છે કે આપણા સાધારણ ક્રમમાં સ્ત્રી અથવા પુરૂષ બેમાંથી એકેને સાડા અંગ્રેજી આવશ્યક નથી, કમાણીને અર્થ અને રાજ્યપ્રકરણી પ્રવૃત્તિને સાડજ પુરૂષોને અંગ્રેજી ભાષાનાં જ્ઞાનની જરૂર હોઈ શકે. સ્ત્રીને નોકરીઓ શોધવાની કે વેપાર કરવાની ઉપાધિ વિષે હું માનતો નથી, એટલે અંગ્રેજી ભાષાનું જ્ઞાન થોડી સ્ત્રીઓ જે લેશે, જેને લેવું હશે તે પુરૂષોને સાડા સ્થપાયલી શાળામાં લઈ શકે.

૨. સ્ત્રીઓને સાડા સ્થપાયલી શાળામાં અંગ્રેજી દાખલ કરવું એ આપણી પરાધીનતા લ'બાવવાનું કારણ થઈ પડશે. અંગ્રેજી ભાષામાં રહેલો ભારે ખબનો જેમ પુરૂષોને તેમ સ્ત્રીઓને મળવો જોઈએ એ વાક્ય મેં ઘણું મુખેથી સાંભળ્યું છે અને ઘણું ઠેકાણે વાંચ્યું છે. હું નમ્રતાપૂર્વક કહીશ કે આમાં કાંઈક ભૂલ થાય છે.

પુરૂષોને અંગ્રેજી ખજાનો આપવો અને શ્રીઓને નહિ એવું તો કોઈ કહેતું નથી.

૩. જેને સાહિત્યનો શોખ છે, તે આખી દુનિયાનું સાહિત્ય સમજવાની ઇચ્છા કરશે તો તેને રોકી રાખનાર કોઈ આ જગતમાં નથી, પણ જનસમાજની હાજતો સમજીને જ્યાં કેળવણીક્રમ ઘડાયેલા હોય ત્યાં ઉપર જણાવ્યાં એવાં સાહિત્યપ્રેમીને સારૂ યોજના ન ઘડી શકાય. એવાંને સારૂ આપણા ઉન્નતિકાળમાં જૂદી જૂદી સ્વતંત્ર સંસ્થાઓ જેમ યુરોપમાં છે તેમ હશે. સુવ્યવસ્થિત ક્રમમાં જ્યારે ઘણું શ્રીપુરૂષો કેળવણી લેતાં થઈ જશે, અને કેળવણી નહિ પામેલ અપવાદ રૂપે ગણાશે, ત્યારે ખીજી ભાષાના સાહિત્યના રસનો સ્વાદ આપનારા આપણી ભાષાના લેખકો જથ્થાબંધ નીકળી આવશે.

૪. જો આપણે સાહિત્યરસ હમેશાં અંગ્રેજી ભાષામાંથીજ લેતા રહીશું તો આપણી ભાષા હમેશાં નમાલીજ રહેશે, એટલે કે આપણે હમેશાં નમાલાની પ્રજા રહીશું. પરભાષાનાં સાહિત્યમાંથીજ આનંદ ખેંચવાની આદત એ, જો ઉપમાને સારૂ મને માફ કરી શકાય તો મારે કહેવું જોઈએ કે, ચોરીના માલમાંથી આનંદ લેવાની ચોરની આદતના જેવી છે.

૫. પોપે જે આનંદ ઇલીયડમાંથી લીધો તે તેણે પ્રજાની પાસે અલૌકિક અંગ્રેજીમાં મૂક્યો. ઓમરખખ્યામની રૂબાઈમાંથી જે આનંદ ફીટઝરાલ્ડે લીધો તેને એવા પ્રભાવભર્યાં અંગ્રેજીમાં મૂક્યો કે તેથી તેનું કાવ્ય લાખો અંગ્રેજો ખાયખલની જેમ સાચવે છે. ભંગવદ્ધગીતામાંથી એડવીન આરનોલ્ડે રસનાં કુડાં પીધાં, તે પીવા સારૂ તેણે પ્રજાને સંસ્કૃત ભાષા શીખવાનો આગ્રહ ન કર્યો, પણ અંગ્રેજી ભાષામાં પોતાનો આત્મા રેડીને સંસ્કૃત અથવા

પાલીની સાથે શોભી શકે એવી અંગ્રેજી ભાષામાં મૂકી, પ્રજાને પોતાનો રક્ષ પીવરાવ્યો.

૬. અંગ્રેજી ઉપરનો ખોટો મોહ આપણે તજીએ, અને આપણી, અથવા તો આપણી ભાષાની શક્તિ વિષેનો આપણો અવિશ્વાસ છોડીએ તો કાર્ય મુશ્કેલ નથી. સ્ત્રી અથવા પુરૂષે અંગ્રેજી ભાષા શીખવામાં પોતાનો કાળ નહિ ગાળવો એ વચન તેઓનો આનંદ ઓછો કરવાના હેતુથી નથી બોલતો, પણ જે આનંદ અંગ્રેજી શિક્ષા લેનારા બહુ કષ્ટ વડે લે છે તે આનંદ આપણને સહેલાઈથી મળે એ હેતુથી બોલું છું. પૃથ્વી અમૂલ્ય રત્નોથી ભરેલી છે. બધાં સાહિત્યરત્ન અંગ્રેજી ભાષામાંજ નથી. બીજી ભાષાઓ પણ રત્નોથી ભરપૂર છે. એ બધાં મારે તો પ્રજા સાડુ નોંધએ. એમ કરવાને તો એકજ રસ્તો છે અને તે એ કે આપણામાંના કેટલાક જેઓને યોગ્ય શક્તિ હોય તેઓ તે તે ભાષા શીખી તેમાંના રત્નો આપણને આપણી ભાષા મારફતે આપી દે.

પાઠ ૧૮ મો.—હિગ્રીનો મોહ અને કેલ્વર્ણીની સંસ્થાઓ.

મારી માન્યતા છે કે કૉલેજ, હાઈસ્કુલ વગેરેના શાળાગારોમાં આ ગરીબ દેશથી ન સહન થઈ શકે એવું ખર્ચ કરવાને બદલે જે પ્રાથમિક કેળવણી, સૃષ્ટિસૌહર્યનો કંઈપણ ખ્યાલ રહ્યો હોય અને આરોગ્યની સંભાળ રહેતી હોય એવી જગ્યાએ સુશિક્ષિત, પીઠ અને નીતિમાન શિક્ષકો મારફત આપવામાં આવે તો થોડી મુદતે આપણે ઘણાં મહત્વનાં પરિણામો નોંધ શકીએ. પ્રાથમિક કેળવણીનું સ્વરૂપ બદલવુંજ નોંધએ.

૨. ‘હિગ્રી’નો ભારે મોહ રાખી ચરીક્ષામાં ઉત્તીર્ણ થવા ઉપર જ આપણા જીવનનો આધાર રાખવાથી પ્રજાને ભારે નુકશાન થયું છે. ‘હિગ્રી’એ સરકારી નોકરીઆત વર્ગનેજ કામની છે

એ આપણે ન ભૂલી જવું જોઈએ. પ્રજાની ઇમારત કંઈ નોકરીઆત વર્ગ ઉપર ચણવાની નથી; તેમ સૌને નોકરી વિના ઘણી જ સારી ધનપ્રાપ્તિ થઈ શકે છે, એમ આપણે ચોમેર જોઈએ છીએ. અલણ જેમ પોતાની હોંશિઆરીથી કરોડાધિપતિ થઈ શકે છે, તેમ લણેલ વર્ગ કેમ ન થઈ શકે? જો લણેલ વર્ગ ભીતિ છોડે તો તેઓમાં અલણ જેટલું સામર્થ્ય તો જરૂર આવી શકે.

૩. 'ડિઝી'નો મોહ છૂટે તો દેશમાં ખાનગી શાળાઓ ઘણી ચાલી શકે. કોઈ રાજ્યકર્તા પ્રજાની બધી કેળવણી સાચવી શકતા નથી. અમેરિકામાં તો મુખ્યત્વે ખાનગી સાહસ જ છે. ઈંગ્લાંડમાં અનેક સંસ્થાઓ ખાનગી સાહસથી જ ચાલે છે. તેઓ પોતાનાં જ પ્રમાણપત્રો આપે છે, આ કેળવણીને સારામાં સારા પાયા ઉપર મૂકવાને સાડ લગીરથ પ્રયત્નની જરૂર છે. તેમાં ધનનું, મનનું, તનનું અને આત્માનું અર્પણ થવું જોઈશે.

૪. અમેરિકામાંથી આપણે થોડું જ શીખી શકીએ એવું મને લાગ્યું છે. પણ એક વસ્તુ તો અનુકરણ કરવા જેવી છે. ત્યાંની કેળવણીની મહાન સંસ્થાઓ એક મોટા ટ્રસ્ટની દ્વારા ચાલે છે. તેમાં કરોડો રૂપીઆની થાપણ ધનાઢય લોકોએ આપી છે. તે ટ્રસ્ટની મારફતે અનેક ખાનગી શાળાઓ નભે છે. તેમાં જેમ ધન એકઠું થયું છે તેમ શરીર સંપત્તિવાળા, સ્વદેશાભિમાની વિદ્વાન ગૃહસ્થો એકઠા થયા છે. તેઓ બધી સંસ્થાઓ તપાસે છે અને તેઓનું રક્ષણ કરે છે. તેઓને યોગ્ય લાગે ત્યાં ને તેટલી મદદ આપે છે. એ મદદ અમુક બંધારણ કબુલ કરે એવી સંસ્થાઓ સહજે મેળવી શકે છે.

૫. આ ટ્રસ્ટ વડે, ઉત્સાહી હીલચાલથી અમેરિકાના ઘરડા ખેડુતોને ખેતીની નવીન શોધોવાળું જ્ઞાન મળી શક્યું છે. આવી કંઈક યોજના ગુજરાતમાં થઈ શકે તેમ છે. ધન છે, વિદ્વાતા

છે, ધર્મવૃત્તિનો લોપ નથી થયો. બાળકો તો વિદ્યાની વાટ જોઈ રહ્યાં છે. જ્યારે પરોપકારવૃત્તિ જ વાસ કરશે ને વિદ્વતા પણ તેવી જ હશે ત્યારે લક્ષ્મી પોતાની મેળે ત્યાં આવી પડશે. ધનાઢય માણસો હમેશાં શંકાયુક્ત રહે છે. શંકાનાં કારણો હોય છે, એટલે આપણે જો લક્ષ્મીદેવીને આરાધવા માંગતા હોઈશું તો પાત્રતા સિદ્ધ કરવી પડશે.

૬. ઘણા ધનની જરૂર છે છતાં તેની ઉપર ભાર દેવાની જરૂર નથી. જેને રાષ્ટ્રીય કેળવણી દેવી છે તે શીખ્યો નહિ હોય તો મજૂરી કરતો શીખશે; શીખીને એક વૃક્ષની નીચે જેને વિદ્યાદાન જોઈતું હશે તેને આપશે. આ બ્રાહ્મણધર્મ છે, જેને આચરવો હોય તે આચરી શકે છે. એવા બ્રાહ્મણો ઉત્પન્ન થશે તેને લક્ષ્મી અને સત્તા બન્ને નમશે.

પાટ ૫૦. મો.—રાષ્ટ્રીય ભાષાનાં લક્ષણો.

રાષ્ટ્રીય ભાષાનાં લક્ષણોનો વિચાર કરીએ.

૧. તે ભાષા અમલદાર સાડ સહેલી હોવી જોઈએ.
૨. તે ભાષાની મારફત, હિંદુસ્થાનનો પરસ્પર ધાર્મિક, આર્થિક અને રાજ્યપ્રકરણી વ્યવહાર શક્ય હોવો જોઈએ.
૩. તે ભાષા હિંદુસ્થાનના ઘણા લોકો બોલતા હોવા જોઈએ.
૪. તે ભાષા, રાષ્ટ્રને સાડ સહેલી હોવી જોઈએ.
૫. તે ભાષાનો ખ્યાલ કરતાં, ક્ષણિક કે અલ્પસ્થાયી સ્થિતિ ઉપર, વજન ન મૂકવું જોઈએ.

૨. અંગ્રેજી ભાષામાં આમાંનું એક પણ લક્ષણ નથી.

પહેલું લક્ષણ છેલ્લું મૂકવું જોઈતું હતું, પણ મેં પહેલું મૂક્યું છે. કેમકે તે લક્ષણ અંગ્રેજી ભાષામાં હોય એવો આભાસ આવે છે. વધારે વિચાર કરતાં આપણે જોઈશું કે હાલ પણ અમલદાર વર્ગને સાડ તે સહેલી ભાષા નથી. અહીંના રાજ્ય બંધારણની કલ્પના એવી છે કે અંગ્રેજી વર્ગ એાએ થશે, તે એટલે સુધી કે છેવટે વાઈસરોય અને બીજા આંગળીના વેઢા પર ગણી શકાય તેટલા અમલદાર અંગ્રેજ રહેશે. મોટો વર્ગ આજે હિંદીજ છે, ને તે વધતોજ જશે. તે વર્ગને સાડ હિંદુસ્થાનની ગમે તે ભાષા કરતાં અંગ્રેજી મુશ્કેલ છે એમ તો સૌ કોઈ કબુલ કરશે.

૩. બીજું લક્ષણ વિચારતાં આપણે જોઈએ છીએ કે અંગ્રેજી ભાષા જનસમાજ બોલતી થઈ જાય એ શક્ય ન હોય ત્યાં લગી આપણો ધાર્મિક વ્યવહાર અંગ્રેજીમાં નહિજ ચાલે. એટલે દરજ્જે અંગ્રેજી ભાષા સમાજમાં પ્રસારે એ અશક્ય જણાય છે.

ત્રીજું લક્ષણ અંગ્રેજીમાં ન હોઈ શકે કેમકે તે હિંદુસ્થાન ની મોટી સંખ્યાની બોલી વધી.

ચોથું લક્ષણ પણ અંગ્રેજીમાં નથી કેમકે આખા રાષ્ટ્રને સાડ પ્રમાણમાં તે સહેલી નથી.

પાંચમા લક્ષણનો વિચાર કરતાં આપણે જોઈએ છીએ કે અંગ્રેજી ભાષા જે સત્તા આજે ભોગવે છે તે ક્ષણિક છે. ચિરસ્થાયી સ્થિતિ તો એ છે કે હિંદુસ્થાનમાં પ્રજાના રાષ્ટ્રીય કાય માં અંગ્રેજી ભાષાની જરૂરીઆત થોડીજ પડશે.

૪. અંગ્રેજી સામ્રાજ્યના વ્યવહારમાં તેની જરૂર પડશે. તે સામ્રાજ્યના રાજ્યવ્યવહારની (ડિપ્લોમસિની) ભાષા હશે, એ જૂદો પ્રશ્ન છે. તે વ્યવહારને સાડ અંગ્રેજીની જરૂર રહેશે.

આપણે ક્યાંએ અંગ્રેજી ભાષાનો દ્વેષ નથી કરતા. માત્ર તેને તેના સ્થાન બહાર જવા દેવા નથી માગતા; એજ આગ્રહ છે. અંગ્રેજીના સાહિત્યભંડારમાંથી મેં બહુ રત્નોનો ઉપયોગ કર્યો છે, અંગ્રેજી ભાષાની મારફત આપણે વિજ્ઞાન વિગેરે વિષયમાં ખૂબ જ્ઞાન મેળવ્યું છે, તેમ છતાં, આ ભાષાને પોતાનું ઉચિત સ્થાન દેવું એ એક વાત છે, અને તેની મૂર્તિપૂજા કરવી એ બીજી વાત છે. સામ્રાજ્યની ભાષા તો અંગ્રેજી હશે ને તેથી આપણા માલવિયાજી, શાસ્ત્રીઆર, બેનરજી વગેરે જેવાને એ ભાષા શીખવાની ફરજ પાડીશું, અને તેઓ હિંદની કીર્તિ બીજા દેશોમાં જગવશે એમ ખાતરી રાખીશું.

૫. પણ રાષ્ટ્રની ભાષા અંગ્રેજી ન હોય. અંગ્રેજીને રાષ્ટ્રીય ભાષા બનાવવી એ એસ્પેરેન્ટો દાખલ કરવા જેવું છે. અંગ્રેજી રાષ્ટ્રીય ભાષા થાય એવી કલ્પના આપણી નિર્બળતા સૂચવે છે. એસ્પેરેન્ટોનો પ્રયાસ માત્ર અજ્ઞાન સૂચવશે. ત્યારે કઈ ભાષા પેલાં પાંચ લક્ષણોવાળી છે? હિંદી ભાષામાં એ બધાં લક્ષણો છે એમ કબુલ કર્યા વિના ચાલશેજ નહિ.

પાઠ ૬૦ મો.-હિંદી ભાષા.

હિંદી ભાષા હું એને કહું છું કે જે ઉત્તરમાં હિંદુ તથા મુસલમાન બોલે છે ને દેવનાગરી અથવા ઉર્દુલિપિમાં લખે છે. જે માધુર્ય ઉત્તર હિંદના ગામડીયાની બોલીમાં મને દેખાય છે તે લખનાના મુસલમાન લાઈઓની બોલીમાં કે પ્રયાગજીના પંડિતોની બોલીમાં જણાતું નથી. એજ ભાષા શ્રેષ્ઠ કહેવાય કે જે જનસમૂહ સહેલાઈથી સમજી શકે. ગામડીયાઓની બોલી બધા સમજે છે.

૨. એવી દલીલ થતી જેવામાં આવે છે કે હિંદી અને ઉર્દુ બે નોખી ભાષા છે. આ દલીલ વાસ્તવિક નથી. ઉત્તર વિભાગમાં મુસલમાન અને હિંદુ બન્ને એકજ ભાષા બોલે છે. ભેદ શિક્ષિત વર્ગે પાડ્યો છે. એટલે કે હિંદુ શિક્ષિત વર્ગે હિંદીને કેવળ સંસ્કૃતમય કરી મૂકી છે, તેથી કેટલાક મુસલમાન તે નથી સમજી શકતા. લખનૌના શિક્ષિત મુસલમાન ભાઈઓ ફારસીમય ઉર્દુ બોલીને તે હિંદુથી ન સમજાય તેવી કરી મૂકે છે. આ બંને પરિભાષા છે ને તેને પ્રજાવર્ગમાં ક્યાંએ સ્થાન નથી. હું ઉત્તરમાં રહ્યો છું, હિંદુ મુસલમાન સાથે ખૂબ ભળ્યો છું, ને મારું હિંદી ભાષાનું જ્ઞાન ઘણું ઓછું હોવા છતાં મને તેમની સાથે વ્યવહાર રાખવામાં જરાએ અડચણ નથી આવી. જે ભાષા ઉત્તર વિભાગમાં જનસમાજ બોલે છે તેને ઉર્દુ કહો કે હિંદી બંને એકજ છે. ઉર્દુ લિપિમાં લખો તો તે ઉર્દુ નામે ઓળખો, તેજ વાક્યો નાગરીમાં લખો તો હિંદી કહેવાશે.

૩. હિમાલયમાંથી નીકળતી ગંગા અનંત કાળ સુધી વહ્યા કરશે, તેમ ગામડીયાની હિંદીનું ગૌરવ રહેશે, અને જેમ નાના પહાડોમાંથી નીકળતા ઝરણાઓ સુકાઈ જાય છે, તેજ સંસ્કૃતમય અને ફારસીમય હિંદીની દશા થશે.

૪. હિંદુ-મુસલમાન વચ્ચે જે ભેદ કરવામાં આવે છે તે કૃત્રિમ છે. તેવી જ કૃત્રિમતા હિંદી અને ઉર્દુ ભાષાના ભેદમાં રહેલી છે. હિંદુઓની બોલીમાંથી ફારસી શબ્દોનો સર્વથા ત્યાગ કરવો, અથવા મુસલમાનોની બોલીમાંથી સંસ્કૃત શબ્દોનો સર્વથા ત્યાગ કરવો આવશ્યક નથી. બેનો સ્વાભાવિક સંગમ, ગંગા-યમુનાના સંગમ જેવો શોભાયમાન અને અચળ રહેશે. હિંદી અથવા ઉર્દુ મુગલ લોકના વખતમાં પણ રાષ્ટ્રીય ભાષા બની રહી હતી.

૫. હાલ તુરત મુસલમાન જરૂર ઉર્દુ લિપિમાં લખશે, હિંદુ ઘણેભાગે દેવનાગરીમાં લખશે. “ઘણેભાગે” શબ્દનો પ્રયોગ કરું છું કેમકે હજારો હિંદુ આજ પણ પોતાનું હિંદી ઉર્દુ લિપિમાં લખે છે, ને કેટલાક તો દેવનાગરી લિપિ જાણતા પણ નથી. છેવટે જે લિપિમાં ઝાઝી સરળતા અને જોર રહેશે તે લિપિ વધારે ભાગે લખાશે, ને તે રાષ્ટ્રીય લિપિ થશે. પાંચ લક્ષણો ધારણ કરવામાં આ હિંદીની હરિફાઈ કરનારી ખીજ એકે આવા નથી.

પાઠ ૬૧ મો.—હિંદીનું રાષ્ટ્રીય ભાષા તરીકે નિર્માણ.

હિંદીથી ખીજ પદવી ખંગાળો ભોગવે છે. છતાં ખંગાળો ભાઈ પણ ખંગાળ બહાર હિંદીનો ઉપયોગ કરે છે. હિંદી બોલનારો જ્યાં જાય ત્યાં હિંદીનો ઉપયોગ કરે છે. ને તે કોઈને આશ્ચર્યકારક નથી લાગતું. હિંદી ધર્મ પ્રચારકો, ઉર્દુ મોલવીઓ, આખા હિંદુસ્થાનમાં પોતાનાં વ્યાખ્યાનો હિંદીમાં જ આપે છે, ને અલણ પ્રજા તે સમજી લે છે. અલણ ગુજરાતી પણ ઉત્તરમાં જઈ હિંદીનો પ્રયોગ થોડો ઘણો કરી લે છે ત્યારે ઉત્તરનો ભૈયો મુંબઈના શેઠની દરવાનગી કરતો છતો ગુજરાતીમાં બોલવાનો ઇનકાર કરે છે, ને શેઠ, ભૈયાની સાથે ભાગ્યુંતુટયું હિંદી બોલી નાંખે છે.

૨. મેં જોયું છે કે દ્રાવીડ પ્રાંતમાં પણ હિંદીનો ધ્વનિ સંભળાય છે. મદ્રાસમાં તો અંગ્રેજીથી વ્યવહાર ચાલે એ કહેણ બરાબર નથી. ત્યાં પણ મેં મારો વ્યવહાર હિંદીમાં ચલાવ્યો છે. સેંકડો મદ્રાસી ઉતાડને મેં ઇતરવર્ગ સાથે હિંદીમાં બોલતા સાંભળ્યા છે. વળી મદ્રાસના મુસલમાન ભાઈ તો બરાબર હિંદી બોલી જાણે છે. સમસ્ત હિંદુસ્થાનના મુસલમાન ઉર્દુ બોલે છે એ અહીં ધ્યાનમાં રાખવા જેવું છે ને તેઓની સંખ્યા બધા પ્રાંતોમાં નાની-

સૂની નથી. આમ હિંદીભાષા રાષ્ટ્રીયભાષા તરીકે નિર્માણ થઈ ચૂકી છે. તેને આપણે ઘણાં વર્ષો પૂર્વે રાષ્ટ્રીય ભાષા તરીકે વાપરી છે. ઉર્દુની ઉત્પત્તિ પણ હિંદીની એ શક્તિમાં રહેલી છે.

૩. મુસલમાની બાદશાહો ફારસી કે આરબીને રાષ્ટ્રીય ભાષા નહિ બનાવી શક્યા. તેમણે હિંદી વ્યાકરણ કબુલ રાખી ઉર્દુલિપિ વાપરીને ફારસી શબ્દોનો વિશેષ ઉપયોગ કર્યો. પણ જનસમાજની સાથેનો વ્યવહાર તેમનાથી પરદેશી ભાષાવડે ન થઈ શક્યો. આ દશા કંઈ અંગ્રેજી રાજ્યકર્તાને અજાણી નથી. જેને લડાયક વર્ગનો અનુભવ છે તે જાણે છે કે સિપાહી વર્ગને સાડા સંજાઓ હિંદી કે ઉર્દુમાં રાખવી પડી છે. આમ હિંદી જ રાષ્ટ્રીય ભાષા થઈ શકે એમ આપણે જોઈએ છીએ. છતાં મદ્રાસના શિક્ષિત વર્ગને સાડા એ સવાલ મુશ્કેલીભર્યો છે.

૪. દક્ષિણી, ગુજરાતી, સિંધી, બંગાળી, ભાઈઓ થોડા માસમાં હિંદી ઉપર સારો કાબુ મેળવી શકે છે. તામિલભાઈઓને તેટલું સહેલ નથી. તામિલાદિ દ્રાવીડ વિભાગની ભાષાઓ છે ને તેની રચના તથા તેનું વ્યાકરણ સંસ્કૃતથી જૂદાં જ છે. માત્ર શબ્દોની એકતા સિવાય બીજી એકતા સંસ્કૃત ભાષાઓ અને દ્રાવિડભાષાઓ વચ્ચે જોવામાં આવતી નથી. પણ આ મુશ્કેલી માત્ર વર્તમાન શિક્ષિત વર્ગને સાડા છે. તેઓના સ્વદેશભિમાન ઉપર આધાર રાખવાનો ને વિશેષ પ્રયાસ કરી હિંદી શીખી લેવાની આશા રાખવાનો આપણને અધિકાર છે.

૫. ભવિષ્યને સાડા તો દરેક મદ્રાસી નિશાળમાં હિંદી હાખલ થવાથી મદ્રાસ અને બીજા પ્રાંતો વચ્ચે વિશેષ પરિચય થશે. અંગ્રેજી ભાષા દ્રાવીડ પ્રજામાં પ્રવેશ નથી કરી શકી. પણ હિંદીને પ્રવેશ કરતાં સમય લાગે તેમ નથી.

પાઠ ૬૨ મો.-અંગ્રેજી ભાષા.

આપણે અંગ્રેજી ભાષાનાં શિક્ષણને મિથ્યા માન આપતાં શીખ્યા છીએ. પરભાષા મારફતે શિક્ષણ લેવામાં જે બોલે મગજ ઉપર પડે છે તે અસહ્ય છે, તેથી આપણાં બાળકો બીજો બોલો ઉપાડવાને અસમર્થ થાય છે. આથી આપણા ગ્રેજ્યુએટ ઘણે ભાગે નિઃશક્તિ, નબળા, નિરૂત્સાહી, રોગી ને કેવળ નકલી બને છે. શોધકશક્તિ, વિચારશક્તિ, સાહસ, ધૈર્ય, વીરતા, નિર્ભયતા વગેરે ગુણો ક્ષીણ થઈ જાય છે. કેટલાક જેઓ ઉપરના ગુણો બતાવી શકે છે તેઓ અકાળ મૃત્યુનો ભોગ થઈ પડે છે.

૨. એક અંગ્રેજે લખ્યું છે કે શાહિયુસ કાગળ જેમ અસલ લેખને વિષે છે તેમ યુરોપ બહારની પ્રજા યુરોપી પ્રજાને વિષે છે. જેમ શાહિયુસ કાગળનું કામ વધારે પડતી શાહી ચુસી લેવાનું છે. તેમ આપણે સુધારાની અતિશયતા એટલે તેના દોષો-નેજ ગ્રહણ કરનારા છીએ. એમ એ લેખકે માનેલ છે. આ વિચારમાં જેટલું સત્ય હશે તે કંઈ એશિયાની સ્વાભાવિક અયોગ્યતા ને લીધે નથી. આ પરિણામનું કારણ કેળવણીના વાહનની અયોગ્યતાજ છે.

૩. દક્ષિણ આફ્રિકાની સીદી પ્રજા સાહસિક, શરીરે કઠાવર ને ચારિત્ર્યવાન છે. જે બાળલગ્નાદિની ખામીઓ આપણામાં છે તે તેઓમાં નથી, છતાં જે સ્થિતિ આપણી છે તે તેઓની છે. તેઓમાં શિક્ષણનું વાહન ડચ છે. તેઓ પણ આપણી જેમ ડચ ઉપર તુરત કાબુ મેળવે છે ને આપણી જેમ તેઓ પણ કેળવણીને અંતે શક્તિહીન બને છે. ઘણે ભાગે માત્ર નકલ કરનારાની વડે છે. અસલ વસ્તુ તો તેઓમાં પણ માતૃભાષાની સાથે અસ્ત થયેલી જોવામાં આવે છે.

૪. પૂનાના કેટલાક પ્રોફેસરો સાથે ઉદ્ઘણથી વાત કરવા મને તક મળી હતી. તેઓએ મને ખાત્રી આપી હતી કે દરેક હિંદી યુવક, અંગ્રેજી ભાષા દ્વારા પોતાનું જ્ઞાન મેળવતો હોવાથી, ગ્રેજ્યુએટ થતાં સુધીમાં પોતાના જીવનનાં ઓછામાં ઓછાં છ અમૂલ્ય વર્ષો ગુમાવે છે. આપણી શાળાઓ અને કોલેજોમાંથી બહાર પડતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા સાથે તેને ગુણવાથી જણાશે કે પ્રભને કેટલાં હજારો વર્ષોનું નુકશાન થયું છે.

૫. મેટ્રીક્યુલેશન સુધીની કેળવણી પૂરી કરતાં સાધારણ રીતે બાર વર્ષ જાય છે, આટલાં વર્ષમાં આપણને ઘણું જીજ્ઞ સામાન્ય જ્ઞાન મળે છે. પણ આપણે મુખ્ય પ્રયાસ એ જ્ઞાન આપણા કાર્યની અંદર ગુંથી દેવામાં તેનો ઉપયોગ કરવામાં નથી હોતો, પણ અંગ્રેજી ભાષા ઉપર જેમ તેમ કાળુ મેળવવામાં હોય છે. વિદ્વાન માણસોએ પોતાનો અભિપ્રાય દર્શાવ્યો છે કે જો મેટ્રીક્યુલેશન સુધીનું જ્ઞાન સૌને પોતપોતાની ભાષામાં અપાય તો ઓછામાં ઓછાં પાંચ વર્ષ બચે. એટલે દસહજાર મેટ્રીક્યુલેટની પાછળ પ્રભનાં પચાસ હજાર વર્ષની નુકસાની ગઈ. આ મહા ગંભીર પરિણામ છે, એટલુંજ નહિ પણ આપણે આપણી પોતાની ભાષાઓને ભીખારી બનાવીએ છીએ.

૬. અંગ્રેજી ભાષા કોઈપણ હિંદીને ન જાણવી જોઈએ એવો આશય આ લેખનો નથી; જેમ રૂશીયામાં થયું, જેમ દક્ષિણ આફ્રિકા અને જાપાનમાં થાય છે તેમ આપણે પણ કરીએ. અંગ્રેજી શિક્ષણની આવશ્યકતાની માન્યતાએ આપણને ગુલામ બનાવ્યા છે. તેણે આપણને ખરી રાષ્ટ્રીય સેવા માટે નાલાયક કરી મુક્યા છે. પડી ગયેલી ટેવને લીધે, આપણે જોઈ શકતા નથી કે શિક્ષણનું વાહન અંગ્રેજી થવાથી, આપણામાં બુદ્ધિભેદ ઉત્પન્ન થયો છે. આપણે જનસમૂહથી છુટા પડી ગયા છીએ,

રાષ્ટ્રના ઉત્તમ મગજો પાંજરામાં પુરાઈ ગયા છે; અને જે નવા વિચારો આપણે પ્રાપ્ત કર્યા છે તેનો લાભ જનસમૂહને મળ્યો નથી.

૭. આ દેહલા સાઠ વર્ષ થયા, આપણે વસ્તુતત્વ ગ્રહણ કરવાને બદલે અપરિચિત શબ્દો અને તેના ઉચ્ચારો ગોખવામાં રોકાયેલા છીએ. આપણા માતૃપિતા પાસેથી મળેલાં શિક્ષણના પાયા ઉપર ચણતર કરવાને બદલે, આપણે તેને લગભગ બધું વિસરી જઈએ છીએ. ઇતિહાસમાં આના જેવો ખીલો એક દૃષ્ટાંત નથી. આ એક રાષ્ટ્રીય આકૃત છે માટે આપણે આપણી દેશી ભાષાઓ તરફ પાછા ફરવું, અને હિંદીને રાષ્ટ્રીય ભાષા તરીકેના તેના પદ ઉપર સ્થાપવી, અને આપણા સર્વે પ્રાંતિક સમારંભો આપણી પોત પોતાની ભાષાઓમાં ચલાવવા અને રાષ્ટ્રીય સમારંભો હિંદીમાં ચલાવવા. આપણા અંગ્રેજી મિત્રો માટે પણ અંગ્રેજીમાં બોલવાની જરૂર હોવી ન જોઈએ. દરેક અંગ્રેજી સનદી અને લશ્કરી અમલદારને હિંદી જાણવી પડે છે. ઘણા ખરા અંગ્રેજી વેપારીઓ તે શીખે છે, કારણ કે પોતાના વેપાર માટે તેઓને તેની જરૂર પડે છે.

૮. પકવ વિચારકોની આ પ્રાચીન ભૂમિમાં આપણામાંથી ટાગોર કે બોઝ કે રાય નીકળે તેથી આપણે આશ્ચર્ય પામવું ન જોઈએ. છતાં દુઃખદળીના તો એ છે કે તેવા તો બહુજ થોડા છે. મારી એવી માન્યતા છે કે આજ સુધીની આપણી શિક્ષણ પ્રવૃત્તિમાં રહેલા અગત્યના દોષને લઈને આપણી બધી રાષ્ટ્રીય પ્રવૃત્તિઓને બહુ સોસવું પડ્યું છે.

પાઠ ૬૩ મો. શિક્ષિત સ્ત્રીઓની ફરજ.

શિક્ષિત સ્ત્રીઓ અશિક્ષિતનો સમાગમ નથી કરતી; ઘણી વાર નથી ધમ્મિતી. આ રોગ દૂર થવો જોઈએ; શિક્ષિત સ્ત્રીઓને તે બાબતમાં પોતાની સહજ ફરજનું જ્ઞાન થવાની જરૂર છે. આવા

જગવિખ્યાત કવિવર રવિન્દ્રનાથ ટાગોર

મહાત્મજીની શ્રીયુત્ત અરવિંદ દોષ

દોષોમાંથી પુરૂષવર્ગ પણ મુક્ત નથી, પણ સ્ત્રીવર્ગ ને પુરૂષોની પાછળ ચાલવાની આવશ્યકતા નથી. સ્ત્રીમાં નવી ભાવનાઓ ઉત્પન્ન કરવાની અને તેને અમલમાં મુકવાની જે શક્તિ રહેલી છે તે પુરૂષમાં નથી.

૨. પુરૂષ પ્રમાણમાં અવિચારી, ઉતાવળો અને સદાય નવી-નતાની શોધમાં રહે છે. સ્ત્રી ગંભીર, ધીરજવાન અને પુરાણી વસ્તુઓને ઘણે ભાગે પકડી રહેનારી ભોવામાં આવે છે. એટલે જ્યારે તેને કોઈ પણ નવી વસ્તુ સુઝે છે, ત્યારે તેની ઉત્પત્તિ તેનાં હૃદયક્રમણમાંથી ભોવામાં આવે છે. એ પ્રમાણે ઉદ્ભવેલી વસ્તુને વિષે તેને અચળ શ્રદ્ધા હોય છે અને તેથી તેનો પ્રચાર જલદી થઈ શકે છે. એટલે મારી માન્યતા છે કે જો શિક્ષિત સ્ત્રીઓ કેવળ પુરૂષની નકલ કરવાનું ઇંડી દઈ સ્ત્રીઓ વિષેના મહાન પ્રશ્નોનો સ્વતંત્ર વિચાર કરે તો આપણે ઘણી ગુંચવણો સહેલાઈથી ઉકેલી શકીએ.

૩. વિધવાનો સવાલ જેવો તેવો નથી. તેમાં ઘણી સ્ત્રીઓ પ્રાણાર્પણ કરી શકે છે. વિધવા પોતાની ઇચ્છાનુસાર પુનર્લગ્ન કરે એ એક વાત છે, પણ પુનર્લગ્ન કરવાનું બાળવિધવાઓને શિખવવા પાછળ કાળક્ષેપ કરવો તે તદ્દન ભુલ્લી વાત છે. તેને બદલે સ્ત્રીઓ ઘરભંગ થયેલા પુરૂષને નહિ વરવાનો અથવા પોતાની દીકરી નહિ દેવાનો, તેમજ પારણામાં જીલવાને લાયક બાળવરને પોતાની દીકરીઓની આહુતિ નહિ આપવાનો, દૃઢ નિશ્ચય કરે અને કરાવે તો એમાંથી હિંદુસ્થાન સરસ પરિણામ આપે એવો મને વિશ્વાસ છે. નાની મોટી સેંકડો વિધવાઓનો ઉપયોગ દેશને કેમ મળે એ બહુ વિચારવા જેવું છે; અને એ વિચાર શિક્ષિત સ્ત્રીઓ ન કરે તો કોણ કરશે ?

૪. કેટલીક વિધવાઓ હવેલીમાં કે કહેવાતા સાધુસંતોની સેવામાં સમય ગાળે છે અથવા તો ટાયલામાં. હવેલીએ જવામાંજ

ધર્મ છે એવું મને ભાસતું નથી. હેતુસર હવેલીએ જવાથી કાયદો ન થાય એમ પણ કહેવા નથી ઇચ્છતો. પણ બીજાં કાર્યો છોડીને હવેલીમાં બેસવું એ પરમાર્થની પરિસીમા છે, એવો વિચાર તો કેવળ વહેમરૂપ જણાય છે. તેજ પ્રમાણે જે સાધુસંતને કોઈ પ્રકારની સેવાની જરૂર નથી તેની પાસે બેસી રહેવું અને તેની અનેક પ્રકારની સેવા કરવી એમાં બંનેનો બીજાક છે, અને બ્યર્થ કાળક્ષેપ છે. આવી પ્રવૃત્તિમાંથી કાઢીને હિંદુસ્થાનનો ઉપકાર કરવાની પારમાર્થિક પ્રવૃત્તિમાં વિધવાઓને ભેડવી એ તેમનું શુદ્ધ પુનર્લગ્ન છે. આ સાહસ શિક્ષિત સ્ત્રીઓ કાં ન કરે? કરવાને ઇચ્છનારી એવી સ્ત્રીઓએ પોતે પ્રથમ તો ઉદ્યોગની પાઠશાળાનો પહેલો પાઠ ભણવો ભેઈશે, ૩ કાંતવું ભેઈશે અને શાળે બેસવું ભેઈશે.

૫. બીજાની તપશ્ચર્યા વડે જેમ આપણને વિમાન નથી મળી શકતું તેમ પુરૂષ થકી સ્ત્રી જાતિની ઉન્નતિ નહિ થાય. પુરૂષ સ્ત્રીની ઉન્નતિ ન ઇચ્છે અથવા સ્ત્રી પુરૂષની મારફતે ઉન્નતિ ન મેળવે એમ કહેવાનો આશય અહીં નથી, પણ હરકોઈ વ્યક્તિ કે જાતિ આપબળથી જ ઉન્નતિ મેળવી શકે છે એ સિદ્ધાંત આપની સમક્ષ મૂકવા ઇચ્છું છું. એ નવો નથી પણ ઘણી વેળા તેનો અમલ કરતાં આપણે ચૂકી જઈએ છીએ.

૬ સ્ત્રીની સ્વતંત્રતાનો માર્ગ શિક્ષણદ્વારા નથી, પરંતુ પુરૂષોની તેઓ પ્રતિની દૃષ્ટિમાં અને તદનુસાર થતાં વર્તનમાં ફેરફાર કરવામાં છે. શિક્ષણ જરૂરનું છે, પણ તે સ્વતંત્રતાની પાછળ હોવું ભેઈએ. આપણે સ્ત્રી વર્ગને તેનાં યોગ્ય સ્થાને પહોંચાડવાને અક્ષરજ્ઞાનની વાટ ન ભેવી ભેઈએ. અક્ષરજ્ઞાન વિના પણ આપણી સ્ત્રીઓ પૃથ્વી ઉપરની કોઈ પણ સ્ત્રી જેટલી સ્વસ્કારી જણાઈ છે. ઉપાય મોટે ભાગે પતિઓના હાથમાં રહેલો છે.

૭. જ્યાં સુધી સ્રી હિંદુસ્થાનમાં એક રતિભાર પણ દબા-
યલી રહેશે, અથવા ઓછા હક્કો ભોગવતી હશે ત્યાં સુધી
હિંદુસ્થાનનો ખરો ઉદ્ધાર થવાનો નથી.

પાઠ ૬૪ મો.—સ્રીજાતિની વિશેષ અવનતિનું મૂલ.

સ્રીની ઉન્નતિ એટલે શું? અવનતિ થઈ હોય તો જ ઉન્નતિનો
પ્રશ્ન ઉઠે. અવનતિ હોય તો ક્યાંથી થઈ અને તે કેમ ટળે?
હિંદુસ્થાનમાં ચોતરફ ફરતાં મેં જોયું છે કે ટપ ટકા સ્રીપુરુષ
પોતાનું નિર્દોષ જીવન આપણી હીલચાલોથા અલિપ્ત રહી ગાળ્યા
કરે છે. તેઓમાં સ્રીપુરુષ પોતપોતાના ભાગ યોગ્ય રીતે ભજવ્યે
જાય છે. ખંનેમાં કેળવણી અથવા તેનો અભાવ, જે કહો તે એક
સરખાં છે, અને ખંને એક બીજાને સાહાય્ય કરી રહ્યાં છે. એમનાં
જીવનમાં જે જે ખામીઓ જોવામાં આવે છે તે, બાકીના ૧૫
ટકા રહ્યા, તેઓના જીવનની ખામીનો કાંઈક પડઘો છે. હું માનું
છું કે જોડેનો આ ટપ ટકાના જીવનનો સારો અભ્યાસ કરે તો તેઓ
પોતાની કાર્યરેખા બહુ સુંદર રીતે ઘડી શકે.

૨. આ સમયે આપણે જે વિચારી શકીશું તે ઘણું ભાગે માત્ર
ઉપયુક્ત ૧૫ ટકાને જ લાગુ પડતું હશે. તેમાં પણ જે અવનતિ
સ્રીપુરુષ ખંનેને સામાન્ય છે તેનો વિચાર અહીં અસ્થાને
હશે. એટલે આપણે સ્રીપુરુષને મુકાબલે જ્યાં સ્રીની અવનતિ
વિશેષ રહેલી છે તેનો જ વિચાર કરવો રહ્યો. કાયદાઓ
ઘડવાનું કાર્ય ઘણું ભાગે પુરુષને હસ્તક રહેલું છે. તેણે
હમેશાં વિવેકદૃષ્ટિ વાપરેલી જોવામાં નથી આવતી.
સ્મૃતિકાંશોએ સ્રીઓને વિષે જે જે લખેલું છે. તેનો બચાવ
સર્વથા નથી થઈ શકતો. બાળલગ્ન, વિધવાઓની ઉપરના બાપ્તા
વિગેરે સ્મૃતિઓનાં વાક્યોને આભારી છે. તેઓને શૂદ્ર વર્ગની

સાથે મૂકવાથી હિંદુ સંસારને કલ્પનામાં ન આવી શકે એટલો ધક્કો પહોંચ્યો છે.

૩. મારાં આ વચનોમાં અને ઘણી વેળાએ ખ્રીસ્તીઓના આક્ષેપો વચ્ચે શબ્દોનું સરખાપણું જોવામાં આવશે. પણ અમારી વચ્ચે એ ઉપરાંત બીજી કંઈ પણ સમાનતા નથી. ખ્રીસ્તી લેખકોનો આક્ષેપ હિંદુધર્મનું મૂળ ઉખેડવાના હેતુથી થયેલો છે. હું મને પોતાને બહુ ચુસ્ત હિંદુ ગણું છું, અને મારો આક્ષેપ, હિંદુધર્મની ન્યૂનતા દૂર કરી તેને પોતાનું અસલી ભવ્ય સ્થાન મળે, એવા હેતુથી મૂકાયેલો છે. ખ્રીસ્તી ટીકાકાર સ્મૃતિની અપૂર્ણતા બતાવી તેને સામાન્ય ગ્રંથ તરીકે ગણાવવા માગે છે. મારો પ્રયત્ન એમ બતાવવાનો છે કે સ્મૃતિની અપૂર્ણતાનું કારણ તેમાંના ક્ષેપક શ્લોકો છે, અથવા તો આપણા અધઃકાળમાં માન્ય થયેલા સ્મૃતિકારોએ મૂકેલા એ શ્લોકો છે. એ શ્લોકોને કાઢીને શેષ રહેલી સ્મૃતિની અપૂર્ણતા બતાવી શકાય છે.

૪. મિથ્યાભિમાનથી અને અજ્ઞાનથી સ્મૃતિમાં ને બીજા હિંદુ-ધર્મમાં ગણાતા બધા ગ્રંથોમાં ક્યાંએ ખામી નથી એમ માની, મનાવી હું હિંદુધર્મનો લુલો બચાવ બિલકુલ કરવા માગતો નથી. તેથી હિંદુધર્મ ચઢતો નથી પણ પડે છે, એવી મારી દૃઢ માન્યતા છે. જે ધર્મમાં સત્યને ઉત્કૃષ્ટ પદ અપાયલું છે તે ધર્મમાં અસત્યની પૂરણી હોયજ નહિ.

પાઠ ૬૫ સો. સ્ત્રી જાતિની અવનતિ દૂર કરવાના હલાજ.

સ્ત્રી જાતિની અવનતિ દૂર કરવામાં મહાભગીરથ પ્રયત્ન તો હિંદુ ધર્મશાસ્ત્રમાં સ્ત્રીઓને વિશે રહેલા આક્ષેપો, દૂર કરવાનો છે. એ પ્રયત્ન કેાણુ કરી શકે? અને કેમ થઈ શકે? મારી અલ્પ મતિ પ્રમાણે મુખ્યત્વે એ પ્રયત્ન કરવાને સાડ આપણે સીતા,

દમયંતી, અને દ્રોપદિના જેવી પવિત્રતાવાળી, તેઓના જેવી અતિશય આગ્રહવાળી, સંયમી સ્ત્રીઓની જરૂર પડશે. એ વેળા આ સતીઓને પૂજનારો હિંદુ સંસાર આધુનિક સતીઓને પણ પૂજશે. એઓનાં વચન શાસ્ત્ર પ્રમાણુ જેવાં ગણી હિંદુ સંસાર શીલી લેશે; અને સ્મૃતિ આદિમાં રહેલાં કટાક્ષોથી આપણે લાજીશું અને તેને ભૂલી જઈશું. આવાં પરિવર્તન હિંદુધર્મમાં સદાએ થતાં આવ્યાં છે, અને થશે. અને તેથી એ ધર્મ આજ લગી નહીં રહ્યો છે, અને નહ્યા કરશે.

૨. ઉપર પ્રમાણે શ્રીજાતિની અવનતિનું મૂળ અને તે દૂર કરવાના ધ્યેય રૂપ સાધનોનું આપણે કંઈક અવલોકન કર્યું. પ્રથમ કાર્ય તો જેટલી સ્ત્રીઓને આ અવનતિનું ભાન કરાવી શકાય એટલી સ્ત્રીઓને ભાન કરાવવાનું છે. એ કાર્ય અક્ષર કેળવણીથી જ થઈ શકે, એમ માનનારાઓમાંનો હું નથી. એમ માનતાં કાર્યસિદ્ધિને સાડ ઘણા કાળ જોઈએ. તેટલા કાળની કશીએ જરૂર નથી એ હું ક્ષણે ક્ષણે અનુભવતો આવ્યો છું. અવનતિનું જ્ઞાન આજે જ, અક્ષર જ્ઞાનને સાડ રોકાયા વિના, આપણે આપી શકીએ છીએ.

૩. હું બિહાર જીલ્લાની ઉંચા કુળની ઘણી ખેડેનોને મળ્યો, તેઓ બધી પરદામાં રહેનારી હતી. મારે સાડ, ખેડેન જેમ ભાઈની પાસે પરદો નથી રાખતી તેમ, તેઓએ પરદો દૂર કર્યો. આ ખેડેનો ભણેલી ન હતી. તેઓને મળતાં પહેલાં તુરતજ મને એક અંગ્રેજ બાઈ ઘણા ભાઈઓની સાથે હું બેઠો હતો. તેઓની વચ્ચે આવીને મળી ગઈ, પણ હિંદુ ખેડેનોને મળવા મારે અલગ કોટડીમાં જવું પડ્યું. મેં તેઓને વિનોદમાં સૂચવ્યું કે ચાલો આપણે બધાં જ્યાં પુરૂષો બેઠા છે ત્યાં જઈને બેસીએ. તેઓએ ઉમંગથી કહ્યું “અમે તો બહુ રાજી છીએ;

પણુ આપણા રીવાજ પ્રમાણે અમારે રજા મેળવવી જોઈએ. અમને આ પરદો જરાએ ગમતો નથી, એ તમે તોડાવી નાંખો.”

૪. આમાં જેટલો કડ્ડારસ છે તેટલુંજ મારાં ઉપલાં વચનોનું સમર્થન છે. આ બાઈઓને અક્ષરજ્ઞાનની પૂર્વે પોતાની દશાનું ભાન થયું હતું. આ બાઈઓએ મારી મદદ માગી તે તો યોગ્ય જ હતું, પણ હું તેઓને વિષે જ તેઓના છુટકારાની શક્તિ ધમ્મિયું, અને તે શક્તિ તેઓમાં છે એમ તેઓએ કયુલ પણ કરેલું. આ બાઈઓનો પરદો થોડા સમયની અંદરજ પડી ગયેલો હશે.

૫. સ્ત્રી એ પુરૂષની સહચારિણી છે, તેના સરખાજ મનવાળી છે; પુરૂષની બધી પ્રવૃત્તિ સૂક્ષ્મતાએ જાણવાનો તેને અધિકાર છે. જેટલી છુટ પુરૂષ લોગવે છે તેટલીજ તેને લોગવવાનો હક્ક છે, અને જેમ પુરૂષ પોતાના ક્ષેત્રમાં સર્વોપરી છે તેમ સ્ત્રી પોતાના ક્ષેત્રમાં છે. આ સ્થિતિ સ્વાભાવિક હોવી જોઈએ. એ કાંઈ અક્ષરજ્ઞાનનાં પરિણામ ન હોય. અજ્ઞાનરૂપી અંધ કુપમાં ડુબેલા જડ પુરૂષો પણ, ન શોભી શકે, ન લોગવી શકે તેવો અધિકાર, કુડી પ્રથાને લીધે સ્ત્રીઓ ઉપર લોગવે છે. સ્ત્રીઓની આ દશાને લીધે આપણી ઘણી પ્રવૃત્તિઓ અર્ધે જઈ અટકી પડે છે. આપણાં ઘણાં કાર્યો પૂરાં શોભી નીકળતાં નથી. અર્ધીં મુડીથીજ વેપાર કરનારા પચ્છમખુદ્ધિ વેપારીના જેવી આપણી સ્થિતિ છે.

૬. જો મારું કહેવું યોગ્ય હોય તો ઘણી ખેડેનો, જેઓને પોતાની દશાનું ભાન નથી તેઓને ભાન કરાવવામાં રોકાશે. એનો અર્થ એમ થયો કે જેટલો વખત મળે તેટલો વખત મેળવી, અતિશય પછાત રહી ગયેલા વર્ગોમાં જઈ, તમને જે મળ્યું છે તે એમને આપશો. જો તમે પુરૂષવર્ગની ધાર્મિક, રાજ્યપ્રકરણી અને સાંસારિક પ્રવૃત્તિમાં ભાગ લેતાં થઈ ગયાં હો તો તેઓને એ વિષયનું જ્ઞાન આપશો. જો તમે બાળકોને ઉછેરવા વિષે સારી

માહિતી મેળવી હોય તો તે પણ આપશે. જો તમે સ્વચ્છ હોવા, સ્વચ્છ પાણી, સ્વચ્છ અને સાદો ખોરાક, કસરત વિગેરેના સ્થૂળ અને સૂક્ષ્મ લાભો જાણી અને અનુભવી લીધા હોય તો તે આ ખંડેનોને જણાવશે. આમ કરતાં તમે ચઢશે અને તેઓને ચઢાવશે.

પાઠ ૬૬ મો. અસ્પર્શ્યતાની રૂઢી.

હું મને ધર્મના વિષયમાં બાળક નથી માનતો, પણ લગભગ ૪૦ વર્ષનો અનુભવી હોવાનો દાવો કરું છું. કેમકે તેટલાં વર્ષો થયાં મેં ધર્મ વિષે વિચારો કર્યા છે ને મનન કર્યું છે. વિશેષમાં જ્યાં જ્યાં મને સત્ય લાસ્યું છે ત્યાં ત્યાં મેં તેનો અમલ કર્યો છે.

૨. મારી માન્યતા છે કે શાસ્ત્ર વાંચવાથીજ ધર્મનું સ્વરૂપ નથી મળતું. યમાદિ પાળ્યા વિના શાસ્ત્ર વાંચવાથી માણસ આડે રસ્તે ચઢે છે એમ આપણે હમેશાં જોઈએ છીએ. પંડિતાઈ મેળવવા સારૂ જેણે શાસ્ત્ર વાંચ્યાં હોય તેની પાસેથી હું શાસ્ત્રનો અર્થ ગ્રહણ નહિ કરું. મારાં આચરણની રેખા હું ભદ્ર મેક્ષમુલરનાં બહોળાં વાંચનથી લખાયેલાં શાસ્ત્રોમાંથી ન દોરું. આધુનિક કાળમાં શાસ્ત્ર જાણવાનો દાવો કરનારા ઘણા કેવળ અજ્ઞાની અને દુર્લી જોવામાં આવે છે. હું ધર્મગુરૂની શોધમાં છું. ગુરૂની આવશ્યકતા છે એમ માનું છું. પણ મારી નજરે યોગ્ય ગુરૂ ચઢ્યો નથી ત્યાં સુધી હું જ મારો ગુરૂ થઈ બેઠો છું. એ માર્ગ વિકટ છે છતાં આ વિષમ કાળમાં એ યોગ્ય લાગે છે.

૩. હિંદુ ધર્મની વ્યાખ્યા કોઈ આપી શક્યું નથી. એવી તેની પ્રાઠતા અને ઉદારતા છે. વૈષ્ણવ સંપ્રદાયમાં મારો જન્મ છે, અને તે વૈષ્ણવ તત્વ મને અતિશય પ્રિય લાગ્યું છે. વૈષ્ણવ ધર્મમાં કે હિંદુધર્મમાં ભગી ઢંડ વગેરે અસ્પર્શ્ય છે એવું મેં અનુભવ્યું નથી. આલડછેટને અખખાએ અઢકેરું અંગ ગણ્યું છે. હિંદુધર્મને અંગે

કેટલીક રૂઢીઓ જામેલી છે. તેમાંની કેટલીક સ્તુત્ય છે, બીજી નિંદ્ય છે. અસ્પર્શ્યતાની નિંદ્ય છે. ધર્મને નામે તેથી બે હજાર વર્ષનું પાપ હિંદુધર્મને માથે ચઢ્યું છે ને હજી ચઢતું જાય છે. એ રૂઢીને હું 'પાખંડ કહું છું'. તે પાખંડમાંથી આપણને નીકળવું પડશે. તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત આપણે કર્યાં જ કરીએ છીએ.

૪. મનુસ્મૃતિ આદિ શાસ્ત્રોમાંથી આ રૂઢિના ટેકામાં શ્લોકો ટાંકવા નિરર્થક છે. તે શાસ્ત્રોમાં ઘણા શ્લોકો ક્ષેપક છે. ઘણાનો કંઈ અર્થ રહ્યો નથી. એવો એક પણ હિંદુ મેં જોયો નથી કે જે મનુસ્મૃતિનાં બધાં શાસનોનું પાલન કરતો હોય અથવા ઈચ્છતો હોય. જો તેમ કરે તો તે ભ્રષ્ટ થાય એવું સહજે સિદ્ધ કરી શકાય તેમ છે.

૫. સનાતન ધર્મની રક્ષા શાસ્ત્રોમાં છપાયેલા બધા શ્લોકોને ચોચ્ચ બતાવવાથી નથી થવાની, પણ તે શાસ્ત્રોમાં જે અચલિત સિદ્ધાંતો છે તે મુજબ વર્તન કરવાથી થવાની છે. જે જે ધર્મના પ્રચારકોની પાસે મને વાર્તા કરવાનો પ્રસંગ મળ્યો છે તેમણે આ વાત કબુલ કરેલી છે. કેટલાક વિદ્વાન ગણાતા અને લોકોમાં પૂજાતા ધર્મપ્રચારકોને પૂછતાં તેઓએ જણાવ્યું છે કે રૂઢી સિવાય ભંગી ઈત્યાદિ તરફની આપણી વર્તણૂંકનો કંઈ જ બચાવ નથી.

૬. હકીકતમાં ઉપલી રૂઢી કોઈ પાળતું નથી. આગગાડીમાં તેઓનો સ્પર્શ થાય છે; મિલોમાં તેઓ નોકર છે તેને આપણે અડીએ છીએ; મહાવિદ્યાલયોમાં અત્યંત જોખમી થયા છે તે સા સાંખી રહે છે. અંગ્રેજો તેમ જ મુસલમાનોને ત્યાં તેઓ માન પામે છે ને અંગ્રેજો તેમ જ મુસલમાનોને અડકતાં આપણે અચકાતા નથી. તેમનામાંના ઘણાની સાથે ભેટી આપણે માન પામીએ છીએ. ખ્રીસ્તી થયા પછી તેમને અસ્પર્શ્ય ગણવાની આપણી હિંમત પણ નથી ચાલતી. આમ જે રૂઢિ પાળી શકાય તેવી નથી તે રૂઢિનો બચાવ શાણા હિંદુ પોતાની જુદી માન્યતા હોય તો પણ ન કરે.

પાઠ ૬૭ મો. અસ્પર્શ્યતામાં તિરસ્કાર.

આ અસ્પર્શ્યતામાં તિરસ્કાર નથી એ કથનને કયું વિશેષણ લગાડવું એ મને સુજતું નથી. આગગાડીમાં જે જાણેઅજાણે આપણા ડાખામાં ઢેડ આવે તો તેની ઉપર પ્રહાર થાય ને ગાળોનો વરસાદ વરસે ! તેને ચાવાળા ચા ન વેચે, દુકાનદારો તેને માલ ન આપે, ને મરતા હોય તોપણ તેને આપણે ન અડકીએ. તેને આપણે આપણો એંઠવાડ ખાવા આપીએ, આપણું ઉતરેલાં મેલાં કપડાં પહેરવા આપીએ, તેને લણાવવા કોઈ હિંદુ જાય નહિ, તેનાથી સારા મકાનમાં રહેવાય નહી. મને ન અડશે એવો ઉચ્ચાર તેના મોંમાંથી કઢાવીએ. આનાથી વિશેષ નિશાનીઓ તિરસ્કારની શી હોઈ શકે ? તેઓની દશા શું સૂચવે છે ?

૨. જેમ યુરોપમાં ધર્મને નામે ગુલામીનું ધૂર્ત ચાલ્યું હતું, તેમ આપણામાં ધર્મને નામે ભંગી તરફનો તિરસ્કાર છે. જેમ યુરોપમાં પણ છેવટ સુધી ગુલામીનો ખચાવ ખાઈખલમાંથી કરનારા નીકળતા, તેમ હું પવિત્ર ખચાવ કરનાર જેઠું છું. અસ્પર્શ્યતાનો દોષ આપણે હઠપૂર્વક ધર્મમાંથી કાઢવો પડશે. તે વિના દેશમાંથી મરફી, કોલેરા, મેલેરીઆ વગેરે રોગોનો નાશ થવો અસંભવિત છે.

૩. ધંધામાં તો નીચતા નથી જ. દાકતરો, અને આપણી માતાઓ, મેલું ઉપાડવાનો ધંધો કરે છે. કોઈ ટીકાકારે લખ્યું છે કે તેઓ તો પાછા સાફ થાય છે. જે ભંગી તેમ નથી કરતા તો તે કલંક તેઓની ઉપર નથી, આપણી ઉપર છે. જ્યારે આપણે તેઓને પ્રેમભાવે ભેટશું ત્યારે તેઓને સાફ રાખવાનો પ્રયત્ન પણ કરીશું.

૪. પ્રીતિભોજનની સાથે આપણે આ હિલચાલને ઘસડવાની જરૂર નથી. તેની સાથે તેનો સંબંધ નથી. આ હિલચાલમાં

વર્ણાશ્રમ ધર્મનો લોપ નથી. તેની અતિશયતા દૂર કરી તેનો ખચાવ કરવાનો આશય છે. ભંગી પોતાનો ધંધો છોડે એવું પણ આ હિલચાલ કરનારા ઇચ્છતા નથી. પણ મેલું ઉપાડવાનો ધંધો વૈષ્ણવને છાજે તેવો પવિત્ર ને આવશ્યક છે એમ ખતાવવાનો આશય છે. એ ધંધો કરનારા હલકા નથી પણ ખીજા ધંધાદારીઓની સાથે સરખો હક્ક ધરાવનારા છે ને તેઓની પ્રવૃત્તિથી દેશ રોગોમાંથી બચે છે તેથી તેઓ વૈદ્યાદિની જેમ માનનીય છે.

૫. આ દેશ જેમ તપશ્ચર્યા, પવિત્રતા, કૃપા ઇત્યાદિથી પૂરિત છે, તેમજ સ્વચ્છંદ, પાપ, ક્રૂરતા આદિથી ભરપૂર છે. આવે સમયે સર્વને ઘટે છે કે પાખંડની સામે થવામાં કટિબદ્ધ થવું. અને આ પવિત્ર કાર્યને વધાવી તેના પુણ્યના ભાગીદાર થવું અને છ કરોડની વસ્તી હિંદુધર્મથી નિરાશ થઇ તેનો ત્યાગ ન કરે એમ કરવામાં સહાય કરવી.

૬. મારી ધાર્મિક જવાબદારી પૂરી સમજીને હું આ હીલચાલમાં ભાગ લઉં છું. કાળ જતાં નર્મદાશંકરની જેમ વિચારો બદલાય તેવું ભવિષ્ય, એક ટીકાકારે, મારે વિષે પણ, ભાખ્યું છે. જો તેવો સમય આવે તો તે વેળા મેં હિંદુધર્મનો, ધર્મમાત્રનો ત્યાગ કર્યો સમજાશે. હિંદુ ધર્મને ઉપયુક્ત કલંકમાંથી છોડાવતાં આ દેહ પડે તોપણ તેમાં વિશેષ કંઈ નથી એવી મારી દૃઢ માન્યતા છે. જે ધર્મમાં નરસિંહ મહેતો ઇત્યાદિ થયા છે તે ધર્મમાં અસ્પર્શ્યતાને અવકાશ નજ હોય.

પાઠ ૬૮ મો. જાતિભેદ.-ભાગ ૧ લો.

જાતિભેદના પાયા ઉપર હિંદુ સમાજની ઇમારત ઉભી રહી શકી છે એવી મારી માન્યતા છે. સર વિલિયમ હન્ટરે પોતે લખેલા હિંદુસ્થાનના ઇતિહાસમાં એમ લખ્યું છે કે જાતિભેદની

સંસ્થા કાયમ હોવાથી હિંદુસ્થાનમાં દરિદ્ર લોક માટે કાયદો. (Pauper law) ઘડવાની જરૂર પડી નથી. આ વિચાર મને વ્યાજબી લાગે છે.

૨. જ્ઞાતિસંસ્થામાં સ્વરાજ્યનું બીજ છે. જુદી જુદી જાતિઓ લશ્કરની ટુકડીઓ જેવી છે. સેનાધિપતિ દરેક સિપાહીને ઓળખતો હોતો નથી. પરંતુ દરેક સિપાહી પાસેથી તેની ટુકડીના મુખ્ય અધિકારી મારફત કામ લે છે. તેજ પ્રમાણે જાતિલેદના સાધન વડે આપણે સમાજ સુધારાનું કાર્ય સહેલાઈથી કરી શકીએ, અને આપણાં ધાર્મિક, વ્યાવહારિક, નૈતિક, રાજકીય ચક્ર ગમે તેમ ફેરવી શકીએ.

૩. જ્ઞાતિખંધારણ એ કેવળ સ્વાભાવિક સ્થિતિ છે. આપણા દેશમાં તેને ધાર્મિક સ્વરૂપ આપવામાં આવ્યું છે; બીજા દેશોમાં તેનો ઉપયોગ પૂરી રીતે ધ્યાનમાં ન આવવાથી જ્ઞાતિની સંસ્થા સ્થૂળ રૂપે જ કાયમ રહી, અને તેથી કરી તે દેશોને તેનાથી બહુ લાભ થયો નથી. મારા વિચાર આવા હોવાથી જાતિલેદનો નાશ કરવા વાસ્તે જે પ્રયત્નો ચાલી રહ્યા છે, તેની સામે મારો વિરોધ છે.

૪. પરંતુ, જ્ઞાતિખંધારણમાં જે દોષો જણાઈ આવતા હોય, તે અવશ્ય કાઢી નાંખવા જોઈએ. અને તેમ કરવા વાસ્તે પ્રથમ જ્ઞાતિખંધારણનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ જાણી લેવું જોઈએ. મેં ઉપર જણાવ્યું છે તેમ, આપણે જ્ઞાતિખંધારણને ધાર્મિક રૂપ આપ્યું છે. જ્ઞાતિ એ કેવળ સંયમ કરવાનું સાધન છે. જ્ઞાતિ આપણા લોગની પરિસીમા નક્કી કરે છે; એટલે કે જ્ઞાતિની બહાર આપણને લોગ લોગવવાનો અધિકાર રહેતો નથી. આપણે બીજી જાતિના લોક સાથે લોજન વ્યવહાર કે લગ્નવ્યવહાર કરશું નહિ, આવી યોજના હોવાથી અનાચાર ઓછો થાય એવો બહુ સંભવ રહે છે.

૫. એક સાથે જમવાથી મિત્રતા વધે છે એ વાત અનુભવવિરૂદ્ધ છે. જો એમ કરવાથી મિત્રતા વધતી હોય તો યુરોપમાં ચાલેલું મહાયુદ્ધ જન્મ્યું ન હોત. લોજનના વિષયને આપણે નિષ્કારણ અતિશય મહત્વ આપ્યું છે. લોજનક્રિયા, શોચક્રિયા જેટલીજ ગંદી છે; લેદ એટલીજ કે શોચક્રિયાના અંતે આપણને શાંતિ મળે છે, અને જો જીલ વશ નથી રાખવામાં આવતી તો લોજન કર્યા પછી અસ્વસ્થતા ઉપજે છે.

૬. જે પ્રમાણે શોચાદિ કર્મો આપણે એકાંતમાં કરીએ છીએ, તેજ પ્રમાણે સામાન્ય લોજનાદિ કર્મો, પણ આપણે એકાંતમાંજ કરવાં જોઈએ. લોજન કરવું એ કેવળ શરીરના નિલાવ અર્થે છે. જો આ વચન ખરું હોય તો એ દેખીતું છે કે તે વિષે જેટલો થોડો આડંબર કરીએ તેટલું સારું.

પાઠ ૬૦. મો. જાતિભેદ.-ભાગ ૨ જો.

જે વાત લોજનને લાગુ પડે છે તેજ વાત લગ્નને લાગુ પડે છે. અમુક જ્ઞાતિના લોકો સિવાય બીજા સાથે લગ્નવ્યવહાર સામે પ્રતિબંધ રાખવાથી સંયમ કરાય છે અને સંયમ તો ગમે ત્યારે સુખદાયકજ નીવડે છે. જેટલી જાળ વધારે પાથરવામાં આવે, તેટલું સંકટ પણ વધારે આવે. તેથીજ આપણી પંક્તિના માણસો-માંથીજ ચરવધૂ શોધવાની પ્રથામાં મને દોષ જણાતો નથી. જે દેશોમાં જ્ઞાતિ ધર્મના આધારે નથી, ત્યાં પણ શંકરતા ન થવા પામે તે ઉપર જહુ ધ્યાન આપવામાં આવે છે. ઈંગ્લાંડમાં 'બ્લ્યૂ બ્લડ'નું રહસ્ય આજ પણ છે. લોર્ડ સોલ્સબરી પોતે એલીઝાબેથના વંશજ છે એમ કહી સંભળાવતા. આ વાત તેમને તથા અંગ્રેજ પ્રજાને અભિમાન લેવા જેવી જણાતી.

૨. આ પ્રમાણે ભોજન અને લગ્નસંબંધી જે બંધન છે તે સામાન્ય નિયમ તરીકે સ્તુત્ય છે. તેમાં અપવાદ છે અને રહેશે. આ વાત હિંદુ સમાજે બાણતાં અબાણતાં પણ કબુલ કરી છે, પરંતુ ખરી રીતે વિચારતાં, આ કંઈ અપવાદ નથી. હું ભગ્ની સાથે જમું અને તેમ કરવામાં મારી નજરે વિશેષ સંયમ હોય તો તે બાબતમાં જ્ઞાતિને કંઈ કરવાપણું રહેતું નથી. અથવા મારી જ્ઞાતિમાંજ મનગમતી કન્યા ન મળે, અને લગ્ન કર્યા વિના વિષયલપટ થાઉં એવો સંભવ હોય તો તેવા સંજોગોમાં મને યોગ્ય લાગે એવી, ગમે તે જ્ઞાતિની કન્યા સાથે લગ્ન કરું તો મેં સંયમ કર્યો કહેવાય; અને તેથી કરીનેજ મારું આ કર્મ જાતિબધારણના મૂળતત્ત્વની વીરુદ્ધ નથી. સામાન્ય નિયમનો અનાદર કરી ઉપહું પગલું ભરવામાં મારે હેતુ ઈન્દ્રિયહમન કરવાનો હતો એ બતાવી આપવાની જવાબદારી મારા ઉપર રહે છે, અને મારા ભાવી વર્તન ઉપરથી તે જણાઈ આવશે. પરંતુ ત્યાં સુધી જ્ઞાતિથી મળવા બેઠતા હુકલ મને ન મળે તો તેથી અસંતુષ્ટ ન થતાં જ્ઞાતિના સંબંધમાં મારે જે કર્તવ્ય હોય તે મારે કર્યા કરવુંજ બેઠ્યે.

૩. ભોજન અને લગ્ન ઉપરાંત બીજા પણ કાયદાઓ જાતિ-બધારણમાં રહેલા છે. તેમાંજ પ્રાથમિક શિક્ષણનું સાધન તૈયાર છે. દરેક જાતિ પોતપોતાનામાં શિક્ષણ માટે તજવીજ કરી શકે. મહાસભાની ચુંટણીની સામગ્રી પણ તેમાંજ તૈયાર છે. પ્રત્યેક પ્રતિષ્ઠિત જાતિ પોતપોતાના પ્રતિનિધિ ચુંટે, ટંટે દુર કરવા માટે લવાદ, અદાલત પણ તેમાં તૈયારજ છે. પ્રત્યેક જાતિ અંદર-અંદરના કળાઓની નીકાલ પોતેજ કરે. કદી ચુદ્ધ માટે સેના તૈયાર કરવી હોય, તો જેટલી જાતિ તેટલી ટુકડીઓ આપણી પાસે તૈયાર છે.

૪. જાતિબધારણનું મૂળ હિંદુસ્થાનમાં એટલું બધું ઉંડું ઉતરેલું છે કે તેને ઉખેડી નાખવાનો પ્રયત્ન કરવાને બદલે તેમાંજ

સુધારો કરવાનો પ્રયત્ન કરવો એજ સ્તુત્ય છે એમ મને લાગે છે. કેટલાક લોક એમ કહેશે કે જ્ઞાતિબંધારણ વિષે ઉપર જણાવેલા વિચારો ને બરાબર હોય, તો જ્ઞાતિની સંખ્યા જેટલી વધે તેટલી સારી એમ કહેવું પડશે; અને જો એમ કદી થવા લાગે તો દશ દશ માણસની એક નાત બનશે. આ દલીલ બરાબર નથી.

૫. નાતની ઉત્પત્તિ અને લયનો આધાર વિશિષ્ટ વ્યક્તિ અથવા સમૂહની ઇચ્છા ઉપર ટકી રહ્યો નથી. હિંદુસમાજમાં જરૂરીયાત પ્રમાણે જ્ઞાતિની ઉત્પત્તિ, લય અને સુધારણા થયાં છે, અને દૃશ્ય કે અદૃશ્ય રીતે અત્યારે પણ થઈ રહ્યાં છે.

૬. હિંદુ જ્ઞાતિબંધારણ કેવળ જડ નિર્જીવ સંસ્થા નથી; તે જીવંત સંસ્થા છે; અને પોતાના નિયમાનુસાર પોતાનું કામ કરી રહી છે. આજે દુર્દૈવને લઈને તેમાં આડંબર, ઢોંગ, વિષય-લપટતા, કલહ વગેરે દોષો નજરે પડે છે. પરંતુ આ ઉપરથી એટલીજ વાત સિદ્ધ થાય છે કે લોકમાં ચારિત્રબળ નથી. તે ઉપરથી જ્ઞાતિબંધારણ દોષવાળું છે એમ ઠરાવી શકાતું નથી.

પાઠ ૭૦ મો. ધર્મવૃત્તિ.

જે પુરૂષ સાધુ જીવન ગાળે છે, જેની વૃત્તિઓ સાદી છે, જે સત્યની મૂર્તિ છે, જે નમ્રતામય છે, જે સત્યનું સ્વરૂપ છે, જેણે પોતાપણનો આત્મતિક ત્યાગ કર્યો છે તે પુરૂષ પોતે જાણે અથવા ન જાણે તોપણ તે ધર્માત્મા છે.

૨. આ કઠણ કળિકાળમાં સ્વચ્છ ધર્મવૃત્તિ કોઈકેજ જગ્યાએ જોવામાં આવે છે. ઋષિઓ, મુનિઓ, અને સાધુઓનું નામ ધરાવી જેઓ હાલ જમણ કરતા જોવામાં આવે છે તેમનામાં આ વૃત્તિ ભાગ્યેજ જોવામાં આવે છે. તેઓ ધર્મના ખજાનચી નથી એ સૌ કોઈ જાણે.

શકે છે. એકજ સુંદર વાક્યમાં ધર્મ ક્યાં હોઈ શકે એ લક્ષ્મી શિરોમણિ કવિ નરસિંહ મહેતાએ બતાવી આપ્યું છે.

“જ્યાં લગી આત્મા તત્ત્વ ચીન્યો નહિ,

ત્યાં લગી સાધના સર્વે જૂઠી.”

આવું તેના અનુભવસાગરમાંથી નીતરી આવેલું તેનું વચન છે. એ ઉપરથી આપણે જાણી લઈએ છીએ કે મહાતપસ્વી, મહાયોગી જે યોગની બધી ક્રિયાઓ જાણતો હોય, તેમાં પણ ધર્મ વસે છે એમ હમેશાં હોતું નથી.

૩. યુગે યુગે મોક્ષ માર્ગે લઈ જનારી પ્રધાન પ્રવૃત્તિઓ જોવામાં આવી છે. જ્યારે જ્યારે ધર્મની શિથિલતા જોવામાં આવે છે ત્યારે ત્યારે ધર્મજાગૃતિ કોઈ પ્રધાન પ્રવૃત્તિથી થયેલી હોય છે. આવી પ્રવૃત્તિ હમેશાં તે તે સમયના વાતાવરણની સાથે સંબંધ રાખતી હોય છે. આ સમયે આપણી પડતી દશા આપણી રાજ્યદારી સ્થિતિમાં જોઈએ છીએ. અપૂર્ણ વિચારને લઈને આપણે એમ માની લઈએ છીએ કે રાજ્યદારી સ્થિતિ સુધરે તો પડતીમાંથી ચઢતી તુરત થાય. આ વાક્ય એક પક્ષે જ ખરું છે. રાજ્યદારી સ્થિતિ સુધરે નહિ ત્યાં સુધી ચઢતી થાય નહિ.

૪. પણ રાજ્યદારી સ્થિતિમાં ગમે તે પ્રકારે પરિવર્તન થાય તોયે ચઢતી થાય એવું કાંઈ નથી. એ પરિવર્તન નીપજાવનારાં સાધનો મેલાં હોય તો પરિણામે ઉન્નતિ ન હોય પણ અવનતિ હોવાનો ખડું સંભવ રહે. સ્વચ્છ સાધનથી જ રાજ્યદારી સ્થિતિમાં થયેલું પરિવર્તન આપણને ઉચ્ચ માર્ગે લઈ જાય. લોક-જાગૃતિ માત્ર રાજ્યદારી પ્રવૃત્તિદ્વારાજ થઈ શકે એ તો સૌએ જાણે છે. એ પ્રવૃત્તિને જો ધર્મનું સ્વરૂપ અપાય તો રાજ્યદારી

પ્રવૃત્તિ મોક્ષમાર્ગે દર્શાવનારી થઈ પડે. રાજ્યદ્વારી પ્રવૃત્તિ જ્યાં સુધી તેમાં ધર્મવૃત્તિ દાખલ ન થાય ત્યાંસુધી શુષ્ક રહે.

૫. આ જમાનામાં રાજ્યદ્વારી સંન્યાસીજ સંન્યાસને દીપાવી શકવાના છે. શુદ્ધ ધર્મમાર્ગે જનારો કોઈપણ ભારતવાસી રાજ્યપ્રકરણી કાર્યોમાં ભાગ લીધા વિના ભાગ્યેજ રહી શકે. એટલે બીજા રૂપમાં કહેતાં શુદ્ધ ધર્મમાર્ગી લોકસેવાનો અંગીકાર કર્યા વિના રહીજ શકતો નથી, અને રાજ્યતંત્રની જાળમાં આપણે બધા એટલે બધે દરજ્જે ગુન્થવાયલા છીએ કે રાજ્યતંત્રમાં પડ્યા વિના લોકસેવા સંભવિત નથી.

૬. જે ખેડુતો અસલના વખતમાં રાજ્યાધિકારી કોણ છે તેને વિષે અજ્ઞાત રહેવા છતાં પોતાનું સરળ જીવન નિર્ભયપણે ગુજારી શકતા હતા, તેઓની એવી નિરાળી સ્થિતિ હવે રહી નથી. આવે સમયે તેમનું ધર્મચરણ રાજપ્રકરણી સ્થિતિ અવલંબીને હોવું જોઈએ. આ મહત્વનો સ્વીકાર આપણા સાધુઓ, ઋષિઓ મુનિઓ, માલવીઓ, પાદરીઓ કરે તો સ્થળે સ્થળે સેવક સમાજ હોય, અને ધર્મવૃત્તિ હિંદુસ્થાનમાં વ્યાપક સ્વરૂપ પકડે કે જેથી રાજ્યતંત્ર શુદ્ધ થાય. હિંદુસ્થાન જે ધાર્મિક સામ્રાજ્ય ભોગવતું હતું, એમ આપણે જાણીએ છીએ, તે સામ્રાજ્ય તે પાછું ભોગવે. હિંદનાં બંધનો એક ક્ષણમાં તુટે અને એક પ્રાચીન દૃષ્ટાએ પોતાની અમર વાણીમાં વર્ણવેલી સ્થિતિ ઉત્પન્ન થાય. “લોખંડનો ઉપયોગ તલવાર બનાવવામાં નહિ, પણ હળ બનાવવામાં થશે, અને સિંહની સાથે ઘેટાં મિત્રભાવે વિચરશે.”*

* “And they shall beat their Swords into ploughshares and their spears into pruning hooks.” Bible: Isaiah 2, 4.

“The wolf and the lamb shall feed together and the lion shall eat straw like the bullock.” Ibid 65, 25.

પાઠ ૭૧ મો. ધાર્મિક સામ્રાજ્ય.

પરિષદો ભરાઈ વીખરાઈ જઈ પોતાની પાછળ કાર્યકારી મંડળ મૂકે અને તેમાં, પોતાના ધંધામાંથી બચતા વખતમાં કામ કરનારા નહિ, પણ પરિષદોના ઠરાવોનો અમલ કરવો, એને જેઓ પોતાનો મુખ્ય અને ખાસ ધંધો ગણી શકે, તેવા માણસો હોય તોજ કામ થઈ શકે.

૨. સેવા એજ ધર્મ માનનારા ઘણા નીકળે ત્યારે આપણે મહાન પરિણામો નિપજાવી શકીએ. હિંદુસ્થાન સારે નસીએ ધર્મખંદ છે. એટલે દેશસેવામાં આ કાળે ધર્મની પરિસીમા છે એ ખ્યાલ ઉત્પન્ન થવાથી ધાર્મિક વૃત્તિવાળા માણસો રાજકીય કામમાં વધુ સંખ્યામાં જોડાય છે. જે કાળે સાધુ સંતો આ પ્રકરણ હાથમાં લેશે તે કાળે હિંદુસ્થાન ધાર્યાં કાર્ય સહેલથી કરી શકશે.

૩ હિંદુસ્થાનની વૃત્તિ સૈનિક બળ મેળવવાની થશે ત્યારે તે થોડા સમયમાં પ્રાપ્ત થઈ શકે એવી વસ્તુ છે. મારવાની શક્તિ એ કઠોર વૃત્તિનું પરિણામ છે. એ વૃત્તિને પોષતાં વાર નથી લાગતી. તે ઘાસની જેમ ઉગી શકે છે.

૪ હિંદુસ્થાન જ કર્મભૂમિ છે, ખાકીની ભોગ ભૂમિ છે; એ દેવ વાણી છે. એ મારા મનમાં ઠસી રહેલું છે. આ દેશનું કાર્ય બીજા દેશોના કરતાં વિચિત્ર છે એમ મને લાગે છે. હિંદુસ્થાન ધાર્મિક સામ્રાજ્ય ભોગવવા યોગ્ય છે. જેવી તપશ્ચર્યા આ દેશમાં થઈ છે તેવી બીજે ક્યાંએ નથી થઈ. હિંદુસ્થાનને શસ્ત્રોની ઓછી જરૂર છે. તે દિવ્યાસ્ત્રથી લડતું આપ્યું છે; હજી લડી શકે છે. બીજી પ્રભાઓએ શરીરબળ પૂજ્યું છે. યુરોપમાં ચાલેલું દારૂણ મુદ્દ તેનો સચોટ દાખલો છે.

૫. હિંદુસ્થાન આત્મબળ વડે સર્વ જીતી શકે છે. આત્માની શક્તિની પાસે શરીર શક્તિ તુલ્યવત્ છે એવા અનેક દાખલા મળી આવે છે; એવું કવિઓએ ગાયું છે; અનુભવીઓએ વર્ણવ્યું છે. હૃષ્ટપુષ્ટ ત્રીસ વરસનો જીવાન પોતાના એંશી વર્ષના આપની પાસે બકરી જેવો થઈ વર્તે છે. આ પ્રેમબળની નીશાની છે. પ્રેમ એજ આત્મા છે. એ આત્માનો ગુણ છે. એજ પ્રેમનો ઉપયોગ શ્રદ્ધા પૂર્વક આખા જગત ઉપર આપણે કરી શકીએ છીએ.

૬. જીવદયાનો અર્થ સહેલાઈથી થઈ શકતો નથી એમ ક્ષણે ક્ષણે હુંતો અનુભવી રહ્યો છું. જીવદયા એ આત્માનો ખસુસ ગુણ છે. તેને લઈને દયામય આત્માના પ્રસંગમાં આવેલો જીવ તેની દયાનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ તુરત કરી લે છે. જીવદયામાં અકગણિતને ક્યાંએ સ્થાન મળી શકતું નથી. સડેલા આટામાં અસંખ્ય જીવોનો ઉપદ્રવ થયો હોય છે. શરીરને સ્વચ્છ રાખવા જતાં પણ અસંખ્ય જંતુઓનો નાશ થાય છે. વિશુદ્ધ દયા, આટો ન સડે, શરીર અસ્વચ્છ ન થાય એવા ઉપાયો શોધશે. તેમજ તેવી (વિશુદ્ધ) દયા, ગુપ્ત પ્રવેશનાં કારણો શોધી, પવિત્રતા વધારવાના ઉપાયો લેશે. ગુપ્ત પ્રવેશોનો બોલો ઉઠાવી અપવિત્રતાને ઢાંકી, નિર્ભય બનાવી, તેને ઉત્તેજન નહીં આપે.

પાઠ ૭૨ મો. ગૌરક્ષા.

ગાય એ હિંદુસ્થાનનો રક્ષા કરનારી છે. તે હિંદુસ્થાનને ઘણી ઘણી રીતે ઉપયોગી પ્રાણી છે. ગૌરક્ષા કરવાની પ્રથા જૂના કાળની જણાય છે. તેની ઉત્પત્તિ આ દેશની આવશ્યકતામાં રહેલી છે. જ્યાં નેવું ટકા માણસ ખેતીની ઉપર નિભાવ કરે છે, જ્યાં ખેતી માટે બેલની જરૂર પડે છે, ત્યાં ગાયની રક્ષા સહેજે કરવાની ફરજ આવી પડે છે. આવે સ્થળે માંસાહારી પણ ગાયનો ત્યાગ કરે. આવાં સ્વાભાવિક કારણોજ ગાયની રક્ષાને સાફ બસ છે.

૨. પણ જેમ હું ગાયને પૂછું છું તેમ માણસને પણ પૂછું છું. જેમ ગાય ઉપયોગી છે તેમ માણસ પણ ઉપયોગી છે. પછી તે મુસલમાન હોય કે હિંદુ હોય. ત્યારે શું ગાયને બચાવવા હું મુસલમાન સાથે લડીશ? તેને મારીશ? આમ કરવાથી હું મુસલમાનનો તેમ જ ગાયનો દુશ્મન બનીશ. મારો ભાઈ ગાયને મારવા દોડે તો મારે શું કરવું? મારે મારવો કે પગે પડવું? જો તેને પગે પડવું એમ તમે કહેશો તો મારે મુસલમાનભાઈને પણ પગે પડવું અને જો તે ન સમજે તો મારે ગાયને જતી કરવી, કેમકે તે મારા અખત્યારની વાત નથી. મને જો ગાયની ઉપર અત્યંત દયા આવતી હોય તો મારે મારો પ્રાણ દેવો પણ મુસલમાનનો પ્રાણ લેવો નહિ. આ ધાર્મિક કાયદો છે, એમ હું માનું છું.

૩. અહિંસાને હિંદુધર્મમાં પ્રધાનપદ આપવામાં આવ્યું છે. ગાયને બચાવવાને માટે મારનારની હિંસા કરવી એ કેવળ અધર્મ જ છે. તેઓને હાથે ગાયની હત્યા ન થાય એવું આપણે ઇચ્છતા હોઈએ તો તેઓનાં દિલ ફેરવવાની જરૂર છે. જબરદસ્તીથી આપણે એ કાર્ય નથી કરી શકતા. પ્રાર્થના અને વિનયથી તેનાં હૃદયમાં પ્રવેશ કરી, તેનામાં રહેલા દયાભાવને જાગૃત કરી આપણે કાર્યસિદ્ધિ કરી શકીએ. આવી રીતે કાર્ય કરવામાં આપણે એવી પ્રતિજ્ઞા કરી લેવી ઘટે છે કે હું ગાયની રક્ષા કરવાનું કામ કરીશ અને તેમ કરવામાં મુસલમાન તેમજ બીજા ભાઈઓ સાથે દ્વેષ કે વેરભાવ નહિ રાખું, તેમ જ તેઓની ઉપર કોઈ નાહુ કડું અથવા તેમને મારીશ નહિ. આવું અભયદાન દીધા પછી જ આપણે તેમની સાથે વાત કરવાને અધિકારી થઈએ છીએ.

૪. આ યાદ રાખવાનું છે કે જે જે ચીજને આપણે પાપ સમજીએ છીએ તેને આપણા મુસલમાન ભાઈઓ પાપ નથી માનતા. એટલું જ નહિ પરંતુ કોઈ કોઈ અવસરે ગાયની હત્યા

કરવામાં પુણ્ય સમજે છે. દરેક માણસને પોતાનો ધર્મ પાળવાની જરૂર છે. ગાયની હમેશાં હત્યા કરવી જરૂરની છે એવું ઇસ્લામી ધર્મનું ફરમાન હોત તો હિંદુસ્થાનમાં શુદ્ધ શાંતિનો સદા અભાવ રહ્યો હોત, પરંતુ મારી સમજ તો એવી છે કે બકરી ઇદ આદિ તહેવારોમાં ગાયનો વધ કરવાની ફરજ નથી પરંતુ જ્યારે આપણે જીલમથી તેનો અટકાવ કરવાને ઇચ્છીએ છીએ ત્યારે ઇસ્લામી ભાઈઓ ગૌવધ કરવાની ફરજ છે એમ માની બેસે છે. ગમે તેમ હો તોપણ મારો દૃઢ નિશ્ચય છે કે આ પ્રશ્નનો નિર્ણય કેવળ તપશ્ચર્યાથી જ થઈ શકે છે. આ અવસરે ગાયના નિમિત્તે પ્રાણ દેવો એ આપણી અતિમ તપશ્ચર્યા છે.

૫. આ ભીષ્મ તપશ્ચર્યા કરવાનો પણ બધા હિંદુઓને અધિકાર નથી. બીજાને પાપકર્મ કરવામાંથી રોકવાવાળાએ પોતે તેમાંથી મુક્ત થવું જોઈએ. હિંદુ સંસાર ગાય અને તેના વંશ ઉપર બહુ ભારે અત્યાચાર કરી રહ્યો છે. તેનું પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ આપણી ગાયોની હાલની દશા છે. જેનું લોહી અને માંસ સૂકાઈ ગયું છે; જેની ચામડીમાંથી હાડકાં ચોખ્ખાં દેખાઈ આવે છે, જેને ખાવાનું પૂરું મળતું નથી, અને જેની ઉપર અસહ્ય બોલો નાખવામાં આવે છે અને પુછડું મરડી કે પરોણી મારીને જેને ચલાવવામાં આવે છે તેવા હજારો બળદોને જ્યારે હું જોઉં છું તે સમયે મારું હૃદય રડે છે, મારું શરીર ધ્રુજે છે.

૬. આપણી સ્વાર્થબુદ્ધિ એટલી તીવ્ર રહે છે કે આપણે ગાયનું બધું દુધ હરી લેવામાં જરા પણ શરમાતા નથી. કલકત્તાની ડેરીમાં જોશો તો વાછરડાઓને માતાના દુધ વગરના રાખવામાં આવે છે; અને ત્યાં કુંકવાની ક્રિયા કરીને બધું દુધ કાઢી લેવામાં આવે છે. આ ડેરીઓના માલિક અને કારભારીઓ હિંદુ જ હોય છે, અને દુધ પીવામાં પણ મોટો ભાગ હિંદુઓનો જ

છે. આવી ડેરીઓ જ્યાં સુધી ચાલે છે અને ત્યાંનું દુધ આપણે પીએ છીએ ત્યાં સુધી આપણા મુસલમાન ભાઈઓને કંઈ પણ કહેવાનો આપણને શું અધિકાર છે! આપણુ વિચારવાનું જરૂરનું છે કે આખાં ભારતવર્ષમાં મોટાં શહેરો કસાઈખાનાં બની રહ્યાં છે. તેમાં હજારો ગાયો અને બળદોનો વધ થાય છે, અને ત્યાંથી જ ઘણે ભાગે અંગ્રેજ ભાઈઓને માંસ દેવામાં આવે છે. કે જેમને માટે જ હરહમેશ કમમાં કમ ૩૦ હજાર ગાયો અને વાછરડાંઓ કપાય છે.

૭. એટલે આપણું બીજું કામ અંગ્રેજ ભાઈઓમાં આંદોલન કરવાનું છે. તેમાં આપણે પંશુબળનો ઉપયોગ નથી કરી શકતા. અંગ્રેજ ભાઈઓને પણ આપણે તપશ્ચર્યા અને વિનયથી જીતવા જોઈએ. ગૌમાંસનું લક્ષણ તેમને માટે ધાર્મિક ક્રિયા નથી. તેમને સમજાવવું એ પ્રમાણમાં સહેલું હોવું જોઈએ. જ્યારે આપણે ઉપર કહેલા હિંસાના દોષથી મુક્ત થઈશું, અને અંગ્રેજ-ભાઈઓને આપણે ગૌમાંસનું લક્ષણ અને ગાયબળદનો વધ નહિ કરવાનું સમજાવી શકીશું, ત્યારે આપણા મુસલમાન ભાઈઓ પણ કોઈ બીજી જાતની કુરબાનીથી પોતાની ધર્મક્રિયા કરશે.

પાઠ ૭૩ મો. ગૌરક્ષામાં દિલ ફેરવવાનાં જરૂર.

આપણે મુસલમાન ભાઈઓ સાથે પ્રેમ વચનથી મસલત કરવાથી તેઓ પણ હિંદની સ્થિતિ સમજી ગાયનો બચાવ કરવા તત્પર થશે. તેઓને વિનવી તેઓની સાથે સત્યાગ્રહ કરી આપણે તેમને ગાયના બચાવમાં રોકી શકીએ છીએ. પણ આમ કરવા સારૂ આપણે આ સવાલનું ખરૂં સ્વરૂપ સમજવું જોઈએ. આપણે આપણા ભાઈઓને મારવાને બદલે મરવા તૈયાર થવું જોઈએ. જ્યારે આપણને ગાયની ખરી કિંમત જણાશે ને આપણામાં શુદ્ધ દયા સ્ફુરશે ત્યારેજ આપણે તેમ કરી શકવાના.

૨. 'હા' અને 'ના'ને હમેશાં વેર છે. જો હું વાદ કરું તો મુસલમાન પણ વાદ કરશે. જો હું ટેડા બનીશ તો તે પણ ટેડા બનશે. જો હું વેંત નમીશ તો તે હાથ નમશે; ને કદાચ નહિ નમે તો, હું નમ્યો તે કાંઈ ખોટું કયું નહિ કહેવાય. જ્યારે આપણે હઠ કરી ત્યારે ગાયનો વધ વધ્યો.

૩. આપણી સ્વતંત્રતા આપણે ચહાતા હોઈએ તો બીજાની છીનવી લેવાનો આપણને અધિકાર નથી. એક બીજાની સ્વતંત્રતા છીનવી લેવાના પ્રયત્નથી ઝઘડા થાય છે. જો કોઈ મુસલમાન રોકથી કહેશે કે “કોઈ પણ હિંદુએ ઢોલ ન વગાડવાં” તો હિંદુ કદી નહિ માને; પણ જો આપણા મુસલમાન ભાઈઓ નમ્રતાથી કહેશે કે ‘તમે ઢોલ ન બજાવો, અમારા ધર્મકાર્યમાં નમાજમાં ખલલ ન કરો; તેમ કરશો તો અમે અમારું ખુન રેડીશું.’ તો હું માનું છું કે એવો અજ્ઞાની હિંદુભાઈ કોઈ નહીં નીકળે કે જે આ વિનતિની વિરૂદ્ધ વર્તન કરી શકે જો આપણે એખલાસ ચાહતા હોઈએ તો તે મોહોબતથી થશે; ડર દઇને કદી નથી થઈ શકવાનો.

૪. આ કાર્ય કરવામાં ઘણી વસ્તુઓનો સમાવેશ એક સામટો થઈ જાય છે. હિંદુ મુસલમાન વચ્ચેનો કલેશ ટળશે, અને સંપ વધશે. ગાયનું રક્ષણ થશે. દુધ, ઘી આપણને ચોખ્ખાં ને સોંઘાં મળશે અને આપણા બેલ દુનિયાને જોવા લાયક થશે. આપણી શુદ્ધ તપશ્ચર્યા હશે તો આપણે ગાયનો વધ ઈંગ્રેજ, મુસલમાન કે હિંદુ બધાને હાથે થતો અટકાવી શકીશું.

૫. જ્યારે આપણે આપણા હિંસાકાંક્ષી દોષનો સ્વીકાર કરીશું ત્યારે આપણી ગૌશાળાનો પ્રબંધ બદલાઈ જશે. આપણી ગૌશાળાઓમાં આપણે માત્ર દુર્બળ ગાયોને જ નહિ રાખીએ; પરંતુ તેમાં હુષ્પુષ્ટ ગાય અને બળદને રાખીશું. ઢોરોની ઓલાદને સુધારવાનો પ્રયત્ન કરતા રહીશું; અને આપણી ગૌશાળાઓમાં

આપણે શુદ્ધ દુધ, ઘી, ઇત્યાદિ પણ પેદા કરી શકીશું. આ સવાલ કેવળ ધાર્મિકજ નથી. તેમાં હિંદુસ્થાનની આર્થિક ઉન્નતિનો સમાવેશ થઈ જાય છે. અર્થશાસ્ત્રીઓએ સખળ દાખલાઓ આપી સિદ્ધ કરી આપ્યું છે કે હિંદુસ્થાનમાં ઢારો એવાં દુર્બળ છે કે આજાં ગાયબળદોને રાખવામાં જે ખરચ થાય છે તેનાથી દુધની આવક ઘણીએ ઓછી થાય છે.

૬. આપણે આપણી ગૌશાળાઓને અર્થશાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરવાનું અને આ મોટા પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવાનું સ્થાન બનાવી શકીએ. ગૌશાળામાં વધારે ખરચ આવે છે તે હાલ આપણે પૂરું પાડવાનું હોય છે. જે ગૌશાળાની હું કલ્પના કરી રહ્યો છું. તે ભવિષ્યમાં આર્થિક સ્વતંત્રતા પ્રાપ્ત કરી શકશે. આવી ગૌશાળાઓ શહેરની અંદર નહિ હોવી જોઈએ. શહેરને પાદરે સેંકડો એકર જમીન લઈ ત્યાં તેવી ગૌશાળાઓ રાખી શકાય. તેમાં ગાયોને માટે અનાજ તથા હરેક પ્રકારનું ઘાસ વગેરે પેદા થઈ શકે. અને તેના મળમૂત્રાદિનું જે કિંમતી ખાતર થાય તેનો આપણે સુંદર ઉપયોગ કરી શકીએ.

પાઠ ૭૪ મો. હિંદુ સ્વમાન.

ખરાબરીયા જ ભાગીદાર થઈ શકે. ઉંદર ખીલાડીને સહીયાડ ન હોય. કીડી અને હાથી વચ્ચે ભાગીદારી ન હોય. આપણને ગમે તે શરીરબળીઓ ડરાવી શકે, આવી સ્થિતિ હોય ત્યાં સુધી આપણે ખીજની સાથે કેવી રીતે સરખા થઈ શકીએ. કોઈ ઢેડ મળે તેને હું મારી સાથે બેસવાનું કહું, ખાવાનું કહું, છતાં પણ તે કંપે. તે પોતાના બળથી જ્યારે મારાથી ડરતો બંધ થાય ત્યારે જ તે મારા સરખો થયો ગણાય. તે વિના તે એક સરખો છે એમ કહેવું એ દાઝયા ઉપર ડામ દેવા ખરાબર છે.

૨. અંગ્રેજ પ્રબળ નામે અંગ્રેજ અધિકારિઓએ હિંદુસ્થાનને શસ્ત્રરહિત કરી જે અધાર પાપ કર્યું છે તે બે હબ્બુ અધિકારીવર્ગ નહિ ચેતે તો તેનાં બધાં પુણ્યને ધોઈ નાંખશે. ન કરે નારાયણુ ને હિંદુસ્થાનને કાંઈ પણ ભારે ધબ્બ પહોંચે, હિંદુસ્થાન બીજી પ્રબળ હસ્તક બન્ય તો હિંદી પ્રબળની હાય ઇંગ્રેજ પ્રબળને એવી સખ્ત લાગશે કે તે પ્રબળ જગતની આગળ ઝંખવાણી પડશે અને તેને તેત્રીસ કોટિ પ્રબળને નામદર્ બનાવવા સાડે ફીટકાર લાગશે. ઇંગ્રેજ માત્રને હિંદુસ્થાનમાં પેસતાંજ આપણી તરફ તિરસ્કારનું, પોતાની મોટાઈનું, આપણાથી અળગા રહેવાનું શિક્ષણ આપવામાં આવે છે. તેઓના વાતાવરણમાં એ રહ્યું છે. ઉંચા અધિકારવાળા આ વાતાવરણમાંથી મુક્ત થવા અને નીચેનાને મુક્ત કરવા પ્રયત્ન કરે છે, પણ એકદમ સફળતા નથી મેળવી શકતા.

૩. પાછલા દોષો યાદ કરી અત્યારે થતો લાભ જતો કરવો એ વિચારવંતનું કામ નથી. ચાલુ સ્થિતિનો ખ્યાલ કરી કર્તવ્યની રેખા બાંધવી એ ડાહ્યા માણસનું કામ છે.

૪ આપણે જે ગામમાં રહેતા હોઈએ તે ગામના આપણા શત્રુ પર ધાડ આવે ને તેથી આખા ગામને નુકશાન થવાનો સંભવ હોય તો આપણે શત્રુતાને ભુલી જઈશું, અને આવી પડેલી ધાડ દૂર કરવા સાડે શત્રુની બહારે ચડશું, ને ધાડપાડુને હાંકી કહાડશું.

૫ એક હબ્બરની વસ્તીમાં આઠ માણસો આવી લુટફાટ કરી ચાલ્યા જઈ શકે એ દેખાવ આખી દુનિયામાં હિંદુસ્થાનમાં જ બની શકે છે. આ બનાવને જરા તપાસીએ. આઠ માણસને હઠાવી ન શકે એવા શરીરે તદ્દન દુર્બળ ગામડીઆ નથી. તેઓ ધારે તો જરૂર હઠાવી શકે. ત્યારે કેમ ધારતા નથી? ધર્મ તો આડે નથી આવતો. તેઓ દયા લાવી બેસી રહે છે એવું તો નથી. બીજા

કોઈ આવીને તેનો ખચાવ કરે તો તેનો તેઓ સ્વીકાર કરે છે. કારણ એ છે કે તેઓને મરણનો ભારે ભય છે. એવી લડાઈમાં પડી પોતાનું શરીર કોણ જોખમમાં નાખે? છોને લુટે. સરકારનું કામ છે. એ ફેડી લેશે એમ વિચારી ઘરમાં ભરાઈ રહે છે. પડોશીનું ઘર બળે, તેની લાજ લુટાય, માલ જાય, તેની આ તત્વજ્ઞાનીને પરવા નથી. જ્યાં સુધી આ તત્વજ્ઞાન (અન્ધકાર) નો નાશ નથી થયો ત્યાં લગી હિંદુસ્થાનમાં ખરી શાંતિ થવાની નથી. સરકારી કે ખીજા સિપાહી આવે ત્યારે જ આપણે ગામ ખચાવી શકીએ એ સ્વમાન જાળવનારને સારૂ અસહ્ય સ્થિતિ છે.

પાઠ ૭૨ મો. ભૌતિક પ્રગતિ એજ નૈતિક પ્રગતિ છે ?

જીવનમાં એવી કેટલીક ક્ષણો આવે છે કે જ્યારે કોઈ વિષે આપણને બાહ્ય પ્રમાણની અપેક્ષા રહેતી નથી. અંતરાત્મા આપણને કહે છે: 'તું ખરા રસ્તે છે; જમણી કે ડાબી બાજુએ ન વળતો; પરંતુ તે સીધા અને સાંકડા માર્ગે તું ચાલ્યા કરજે; આવી સહાયતાથી આપણે ધીમે ધીમે પરંતુ ખાતરીથી અને એક સરખી રીતે આગળ વધી શકીએ છીએ.

૨. દરેક મનુષ્યને જીવવાનો હક છે અને તેથી પોતાનું પોષણ કરવાનાં સાધનો અને જ્યાં જરૂર હોય ત્યાં પોતા માટે વસ્ત્ર અને ઘર મેળવવાનો પણ હક છે. 'આવતી કાલની ચિંતા ન કરો'; આ આદેશનું પ્રતિપાદન દુનિયાના લગભગ બધા ધર્મગ્રંથો કરે છે. સુવ્યવસ્થિત સમાજમાં પોતાની આજીવિકા પ્રાપ્ત કરવી દુનિયામાં સૌથી સહેલી વસ્તુ હોવી જોઈએ. ખચીત, દેશની સુવ્યવસ્થાની કસોટી, તેના લક્ષ્યાધિપતિઓની સંખ્યા ઉપરથી નથી કરવાની, પરંતુ તેના જનસમુદાયમાં કેટલે અંશે જૂખમરાનો અભાવ છે તેના ઉપરથી કરવાની છે. એક જ પ્રશ્ન તપાસવાનો છે, અને તે આ છે; ભૌતિક પ્રગતિ એજ નૈતિક પ્રગતિ છે એવો સર્વસામાન્ય નિયમ ખાંધી શકાય કે કેમ ?

૩. આપણે હવે કેટલાંએક ઉદાહરણો તપાસીશું. જે અરસામાં રોમે બેહદ સંપત્તિ સંપાદન કરી હતી, તેજ અરસામાં તેનું નૈતિક પતન થયું હતું. તેજ પ્રમાણે મીસર દેશનું અને ઇતિહાસને જાણીતા બીજા ઘણા ખરા દેશોનું થયું હતું. જે વખતે રાજવંશી લગવાન કૃષ્ણના વંશજો અને સંબંધીઓ સંપત્તિમાં ગરકાવ થઈ ગયા હતા, તેજ વખતે તેઓ પણ હેઠે પડ્યા હતા. રોકફેલર અને કારનેગી જેવા ધનિકોને સંપત્તિની પ્રાપ્તિ થવાથી, નૈતિક પ્રાપ્તિ પણ થઈ હતી એમ ખાસ કહી ન શકાય.

૪. દક્ષિણ આફ્રીકામાં આપણા હજારો દેશબંધુઓના ઘણા નિકટ સમાગમમાં આવવા હું ભાગ્યશાળી થયો છું. ત્યાં મને લગભગ બિનઅપવાદ એવો અનુભવ થયો હતો કે જેની સંપત્તિ વિશેષ હતી, તેની નીતિ પણ તેના પ્રમાણમાં શિથિલ હતી. ઝાઝુ ન કહેતાં, સત્યાગ્રહના નૈતિક યુદ્ધમાં ગરીબોએ પોતાનો ક્ષણે આપ્યો હતો, પરંતુ ધનિકો તેમ નહોતા કરી શક્યા. જેટલે અંશે ગરીબમાં ગરીબની, સ્વાભિમાનની વૃત્તિ, દુખાઈ હતી, તેટલેજ અંશે ધનિકોની નહોતી દુખાઈ. અહીં આપણા દેશમાં પણ સંપત્તિના હોવાથી ખરા વિકાસને હાની પહોંચી છે. હું એમ માનું છું કે ઘણાએ અર્વાચીન પાઠ્ય પુસ્તકો કરતાં દુનિયાનાં ધર્મશાસ્ત્રો, અર્થશાસ્ત્રના નિયમો સમજાવવા માટે વધારે સંગીન અને નિઃસંદેહ લેખો છે.

પાઠ ૭૬ મો. બુદ્ધિપુર્વક દરિદ્રતાનો સ્વીકાર.

જે પ્રશ્ન આપણે આજે વિચારીએ છીએ તે કંઈ નવો નથી. આજથી બે હજાર વર્ષ ઉપર આ જ પ્રશ્ન જીસસને પૂછવામાં આવ્યો હતો. સેંટ માર્કે * તે પ્રસંગનું આખેહુબ વર્ણન કર્યું છે. જીસસ

શાંત ચિત્તે બેઠા છે, તેઓ ઉત્સાહમાં છે, અને અમરતાની વાતો કરે છે. પોતાની આસપાસની દુનિયાને તેઓ પીછાને છે. પોતાના સમયના તેઓ સૌથી મોટા અર્થશાસ્ત્રી છે. તેઓ દેશકાળનો ઉપયોગ યથાર્થ કરી શક્યા છે, બલકે, તેઓ તેનાથી પણ, દેશકાળથી પણ, પર ગયા છે.

૨. તેમની તેજસ્વિતા પૂર્ણ રીતે ઝળકી રહી છે. તેવામાં એક જણ હોડતો આવે છે, પગે પડે છે, અને પૂછે છે: ‘સદ્ગુરુ, મને અમરતા શું કરવાથી મળી શકે?’ જીસસે તેને કહ્યું: ‘તું મને સદ્ગુરુ શા માટે કહે છે? ઈશ્વર એક જ સદાત્મા છે; તે સિવાય તેવું બીજું કોઈ નથી. તું ધર્મના આ આદેશો જાણે છે? વ્યભિચાર ન કર, હિંસા ન કર, ચોરી ન કર, ખોટી સાક્ષી ન પૂર, દગો ન કર, માત-પિતાને માન આપ.’ તેણે જવાબ આપતાં કહ્યું ‘ગુરુજી, આ બધાનું પાલન મેં મારા બાલ્યથીજ કર્યું છે.’ જીસસને તેના તરફ જોતાં તેના ઉપર બહાલ આવ્યું, અને કહ્યું, ‘એકની તારામાં ખામી છે. તારે ઘેર જા, તારું સવ સ્વ વેચી નાખ, અને ગરીબને આપી દે; અને તેમ કરેથી તને સ્વર્ગમાં સંપત્તિ મળશે. પછી પાછો આવ, મારા ધર્મકાર્યમાં જોડા, અને મને અનુસર. પરંતુ તે આ સાંભળતાં ખેદ પામ્યો અને નિરાશ થઈ ચાલ્યો ગયો; કારણ કે તેની પાસે ઘણી સંપત્તિ હતી.

૩. જીસસે ચોમેર નજર ફેરવી અને પોતાના શિષ્યોને કહ્યું: ‘જેઓ પાસે લક્ષ્મી છે તેઓ ભાગ્યે જ દેવના દરબારમાં દાખલ થઈ શકશે.’ આ શબ્દો સાંભળતાં, શિષ્યોને નવાઈ લાગી. જીસસે ફરીથી તેઓને કહ્યું, ‘શિષ્યો! જેઓને લક્ષ્મીમાં શ્રદ્ધા છે તેઓ માટે દેવના દરબારમાં દાખલ થવું અતિશય કઠણ છે. સોયના નાકામાંથી વખતે ઉંટ પસાર થઈ શકે, પરંતુ દેવના દરબારમાં તો ધનિકને પેસવું અતિશય કઠણ છે. આવી રીતે સર્વોત્તમ શબ્દોમાં

જીવનનું સનાતનસૂત્ર સમજાવવામાં આવ્યું છે. પરંતુ આ શબ્દો ઉપર શિષ્યોને શ્રદ્ધા ન બેઠી. તેઓએ જીસસને કહ્યું: ‘પરંતુ, વ્યવહારમાં તો તે સૂત્રનો ભંગ થતો જણાય છે.’

૪. ‘અમે અમારું સર્વસ્વ વેચી નાખીએ, અને અમારી પાસે કંઈ ન રહે, તો પછી, અમારી પાસે ખાવાને પણ કંઈ નહિ રહે. અમારી પાસે પૈસો હોવો જોઈએ, નહિ તો અમે સાધારણ રીતે પણ નીતિમાન નહિ રહી શકીએ.’ આવી રીતે તેઓએ પોતાની મુશ્કેલી રજૂ કરી. તેઓ અતિશય આશ્ચર્ય ચક્રિત થયા, અને અંદર અંદર કહેવા લાગ્યા ‘ત્યારે ઉદ્ધાર કેનો થઈ શકશે?’ જીસસે તેઓ તરફ જોઈને કહ્યું; ‘માણસ માટે તેમ કરવું અશક્ય હશે, પરંતુ ઇશ્વર માટે તેમ નથી. ઇશ્વર માટે તો બધું સંભવે છે.’

૫. ત્યાર પછી પિટરે તેમને કહ્યું: ‘પણ અમે તો સર્વસ્વનો ત્યાગ કર્યો છે, અને તમારી પાછળ આવ્યા છીએ.’ જીસસે જવાબ આપ્યો: ‘નિઃસંદેહ રીતે હું તમને કહું છું કે જે મારા માટે અને ધર્મ માટે, પોતાનાં ઘરખાર, ભાઈઓ, બહેનો, પિતા, માતા, સ્ત્રી, બાળક અને ભૂમિનો ત્યાગ કરે છે, તેને હેરાનગતિ ભોગવવા છતાં ઇહ લોકમાંજ ઘરખાર, ભાઈઓ, બહેનો, માતાઓ, બાળકો અને ભૂમિ, સોગણી રીતે મળી રહે છે, અને પરલોકમાં અમર જીવન મળે છે. પરંતુ આ માર્ગે જવામાં જેઓ સૌથી પહેલાં હશે, તેઓમાંથી ઘણાઓ છેલ્લાં રહી જશે, અને છેલ્લાં જનારાઓમાંથી કેટલાંક પહેલાં થઈ જશે.’

૬. બીજા હિંદુ-ધર્તર ગ્રંથોમાંથી આનાજ જેવા અવતરણો ઉતારવાનો શ્રમ મેં નથી ઉઠાવ્યો, અને જીસસે જણાવેલા નિયમને અનુભોદન દેનાર વચનો, અને ઉપર ટાંકેલા બાઈબલના

ઉતારાઓ જેના તરફ મેં તમારું ધ્યાન ખેંચ્યું છે તેના કરતાં વધારે સખળ વચનો આપણા સાધુસંતોના લખાણોમાંથી અહીં કહી સંભળાવવા નથી ઇચ્છતો. જે પ્રશ્ન આપણે અત્યારે વિચારીએ છીએ તેનો સખળમાં સખળ ઉત્તર, પ્રત્યક્ષ રીતે, જગતના સૌથી મોટા ઉપદેશકોનાં જીવનમાંથી મળે છે.

૭. જીસસ, મહામદ, બુદ્ધ, મહાવીર, નાનક, કબીર, ચૈતન્ય, શંકર, દયાનંદ, રામકૃષ્ણ, વિગેરે હજારો માણસો ઉપર અત્યંત કાબૂ ધરાવતા હતા, અને તેઓનાં ચારિત્ર ઘડવામાં નિમિત્તભૂત થયા હતા. તેઓનાં જીવનથી જગત વધારે સંપન્ન બન્યું છે. અને આ બધાઓએ બુદ્ધિપૂર્વક દરિદ્રતાનો સ્વીકાર કર્યો હતો.

પાઠ ૭૭ મો. અર્થશાસ્ત્રનું અમૂલ્ય સત્ય.

મને લાગે છે કે જેટલે અંશે આપણે હાલની લોગની ઘેલછાને આપણી નેમ તરીકે માન્ય કરીએ છીએ, તેટલેજ અંશે પ્રગતિના માર્ગે આગળ વધવાને બદલે આપણે પાછા પડીએ છીએ, એટલેજ, મેં મારો વિચાર આટલા વિસ્તારથી રજૂ કર્યો છે. હું એમ માનું છું કે આર્થિક પ્રગતિ, જેનો અર્થ મેં ઉપર સમજાવ્યો છે, તે ખરી પ્રગતિને પ્રતિકુળ છે. તેથી જ, પ્રાચીન આદર્શ, સંપત્તિ સંપાદન કરવાની પ્રવૃત્તિ ઉપર અંકુશ મુકવાનો હતો.

૨. આથી લોગની લાલસાનો નાશ થઈ જાય છે એમ નથી. આપણામાંથી હજી પણ એવા નીકળશે, જેમ હમેશાં થતું આવ્યું છે, કે જેઓનાં જીવનની નેમ લક્ષ્મી પાત્ર કરવાની હોય છે. પરંતુ આપણે સદા એમ જ માન્યું છે કે તેવી નેમ રાખવી એ આદર્શને વિસારી મુકવા બરોબર છે. આ જાણતાં આનંદ થાય એવું છે કે આપણામાંથી મોટામાં મોટા ધનિકોને ઘણી વાર એમ થાય છે કે જો તેઓ પોતાની ઇચ્છાથી ગરીબાઈમાં રહ્યા હોત તો તેઓ વધારે ઉંચી દશા લોગવતા હોત.

૩. શ્રી અને ભગવાનની સેવા સાથે સાથે ન થઈ શકે એ અર્થશાસ્ત્રનું એક અમૂલ્ય સત્ય છે. આપણે આપણી પસંદગી કરવાની છે. પશ્ચિમની પ્રજા અત્યારે વિરોધની સત્તા હેઠળ ચગદાય છે. તેઓની નૈતિક પ્રગતિ અટકી પડે છે. તેઓ પ્રગતિનો ખ્યાલ પૈસા ઉપરથી કરે છે. અમેરીકાની સંપત્તિ આદર્શ મનાય છે. બીજી પ્રજાઓની આંખ તેના ઉપર છે. મેં આપણા ઘણા દેશ બંધુઓને એમ કહેતા સાંભળ્યા છે કે તેઓ અમેરીકા જેટલી દોલત મેળવવાનો પ્રયત્ન અમેરીકાની યુક્તિઓ ગ્રહણ કર્યા વિના કરશે. મને લાગે છે કે કદી આવો પ્રયત્ન કરવામાં આવશે તો તે જરૂર નિષ્ફળ નીવડશે. એક જ ઘડીએ આપણે ડાહ્યા, શાંત અને ઉન્નત ન થઈ શકીએ. હું ઇચ્છું છું કે આપણા નેતાઓ આપણને નીતિની નજરે જગતમાં સર્વોપરિ પદ મેળવવા શીખાડે.

૪. એમ કહેવાય છે કે આપણી ભૂમિ એક વખત દેવોનું નિવાસસ્થાન હતું જે ભૂમિ મિલની ચીમનીના ધૂમાડાથી અને તેના ઘોંઘાટથી ભેવી ન ગમે તેવી કદ્રુપી થઈ છે, અને જેના રસ્તા ઉપર ખીચોખીચ ભરેલા ઘણા ડબાઓ ખેંચી જતાં એન્જીનો વેગથી દોડી રહ્યાં છે, તે ભૂમિ દેવોનું નિવાસસ્થાન રહે એ કદપી શકાતું નથી. આવી રીતે મુસાફરી કરનારાઓને 'પોતે શાની શોધમાં છે' તેની ભાગ્યેજ ખબર હોય છે; તેઓ ઘણીવાર બેધ્યાન હોય છે; તેઓને ગાડરની પેઠે એક જ ડબામાં દબાવીને પૂરવામાં આવતા હોવા છતાં, અને સાવ અપરિચિત જનો-જેઓ બની શકે તો તેઓને બહાર કાઢી મૂકે, અને તેવીજ રીતે તેઓ પણ તેવા અપરિચિત જનોને કાઢી મૂકવા ઇચ્છતા હોય છે-એવા જનો સાથે હોવા છતાં, તેઓના મનમાં કંઈ જ લાગતું નથી. હું આ વસ્તુઓનો ઉલ્લેખ કરું છું, કારણકે ભૌતિક પ્રગતિના ચિહ્ન રૂપે તેને રજુ કરવામાં આવે છે. પરંતુ તેનાથી આપણા મુખમાં રતિભાર પણ વધારો થતો નથી.

પાઠ ૭૮ મો. ધનને બદલે નીતિની સત્તા.

વૉલેસ* નામના એક મોટા વિજ્ઞાનીએ પોતાનો મત વિચારપૂર્વક આ પ્રમાણે રજુ કર્યો છે: 'ભૂતકાળના અત્યારે મળતા પ્રાચીનમાં પ્રાચીન લેખો ઉપરથી, આપણને એમ માનવાને ઘણાં કારણો મળે છે કે, સામાન્ય નૈતિક વિચાર અને કલ્પના પ્રમાણભૂત નીતિનું ધોરણ, અને તેના આધારે રચાયેલા આચાર, અત્યારની પ્રચલિત સ્થિતિ કરતાં કોઈ રીતે પણ ઉતરતાં ન હતાં,' સંપત્તિ મેળવી જે સ્થિતિએ અંગ્રેજી પ્રજા પહોંચી છે તેનું નિરીક્ષણ તેણે ઘણાં પ્રકરણો લખી કર્યું છે.

૨. તે કહે છે કે ઝડપથી થતી સંપત્તિમાં વૃદ્ધિ, અને સૃષ્ટિ ઉપરની આપણી સત્તામાં થતો વધારો, આપણી અપરિપકવ સંસ્કૃતિ ઉપર અને આપણા ઉપરચોંટિયા ખ્રીસ્તી ધર્મ ઉપર અનહદ ભારરૂપ થઈ પડ્યાં છે. તેનીજ સાથે પૂર્વે કદી ન અનુભવેલી એવી અનીતિ જીવનમાં પેડી છે અને તે આપણને તાબુબ કરી નાખે છે. વળી તેણે એમ પણ સિદ્ધ કર્યું છે કે કારખાનાઓ સ્ત્રીપુરૂષ અને બાળકોના ભોગે ઉભાં કરવામાં આવે છે, અને જેમ જેમ દેશની દોલત વધતી જાય છે તેમ તેમ તેની નીતિ શિથિલ પડતી જાય છે.

૩ ગામની અસુઘડતા, પ્રાણુઘાતક ધંધાઓ, માલમાં ભેળ-સેળ કરવાની રૂઝિત, લાંચ, અને જુગાર, આ બધાનો વિચાર કરી તેણે ઉપર કહ્યા પ્રમાણે બતાવી આપ્યું છે. તેણે એમ પ્રતિપાદન કર્યું છે કે સંપત્તિ વધવાથી ન્યાયમાં અનીતિ પેડી છે, દારૂને લાઘે થતાં મરણોની અને આપઘાત કરનારની સંખ્યા વધી છે, અકાળે થતાં જન્મની સરેરાસમાં અને જન્મથી રહી જતી ખોડામાં વધારો

* A. R. Wallace: 'Studies; Scientific and Social.'

થયો છે, તથા વ્યભિચારે ધ'ધાનુ' રૂપ લીધું છે. પોતાનું નિરીક્ષણ પૂરું કરતાં તેણે આ ધાર્મિક શબ્દો કહ્યા છે.

૪ 'છૂટા છેડાની અદાલતોના વહિવટ ઉપરથી દોલત અને નવરાશના પરિણામોનાં ખીજાં રૂપો ધ્યાનમાં આવે છે. લ'ડનના ઉપલા વર્ગમાં લાંબો વખત સુધી ફરેલ એવા એક મારા મિત્રે મને ખાતરીપૂર્વક જણાવ્યું છે કે લ'ડન તેમ જ ધનિકોના આશ્ર-નિવાસમાં વારંવાર અનેક પ્રકારની લોગલીલા થતી જેવામાં આવે છે, જેવી રોમના અધમમાં અધમ સામ્રાટના સમયમાં પણ લાગ્યે જ થતી.

૫. મારી આ દૃઢ માન્યતા છે કે ખ્રિસ્ત પાસેથી આપણે વાસ્તવિક નીતિના વિષયમાં લાગ્યે જ કંઈ મેળવવાનું છે; અને જે આપણે સાવચેત નહિ રહીએ તો લોગપ્રધાનવાદના રોગને લઈને ખ્રિસ્ત જે દોષોનો લોગ થઈ પડ્યું છે તેને આપણે આપણા દેશમાં ફાળવ કરી દઈશું. જે આપણે આપણી સંસ્કૃતિને વળગી રહીશું, અને આપણા નૈતિક વ્યવહાર સરળ રાખીશું, એટલે કે લઘ્ય ભૂતકાળનાં ગીત ગાવાને બદલે, આપણે તે સમયના જેવું જ જીવન ગાળીશું તો જ લાભ મેળવી શકીશું.

૬ આપણે આદર્શોથી ડરવું નહિ જોઈએ; તેમ તે પ્રમાણે યથાશક્તિ વર્તન કરવામાં પાછા પડવું ન જોઈએ; જ્યારે આપણી પ્રજા સુવર્ણ કરતાં વિશેષ, સત્યની સત્તા, અને સંપત્તિના આડંબર કરતાં વિશેષ, નિર્ભયતા, અને સ્વાર્થ કરતાં વિશેષ ઔદાર્ય બતાવશે ત્યારે જ તે ખરી ધાર્મિક પ્રજા થશે. જે આપણા ઘરોમાં આપણા મહેલોમાં, આપણા મંદીરોમાં, આપણે ધનની સત્તાને બદલે નીતિની સત્તા સ્થાપીશું તો જ ખરી સેનાનો ભાર બેઠાર્યા વિના પણ આપણે જમે તેવા શત્રુના સમૂહ સામે લડી શકીશું.

૭. જો આપણે પ્રથમ દેવદરબારની અને દેવની ઋણુતાની શોધ કરીશું તો પછી કદી ખોટું ન પડે એવું વચન છે કે આપણને બીજું બધું મળી રહેશે. આ જ ખરૂં અર્થશાસ્ત્ર છે. તમે અને હું તેવા શાસ્ત્રનું જતન કરી શકીએ, અને આપણાં જીવનમાં તેનો અમલ કરી શકીએ એવી મારી અંતરની આશા છે.

પાઠ ૭^{મો}. નીતિના સંગીન પાયા ઉપરજ સહકારિતા.

સહકારિતાની પ્રવૃત્તિનો આધાર તેમજ સાધન નીતિમય હોવાં જોઈએ. તે વિના, જે માણસોને લાલ કરવા એ પ્રવૃત્તિ હાથ ધરવામાં આવે તેઓને જ તેભારે હાની પહોંચાડે એવો ભય રહે છે. આપણા વડીલોએ એક એવું સુંદર બંધારણ રચ્યું છે કે જે અનેક યુગો થયાં ટકી રહ્યું છે. તેમાં એવી તજવીજ કરવામાં આવી છે કે અતિશયતાનું નિવારણ આપોઆપ થઈ જાય છે. અત્યારે જે છે તેમાં દોષો જણાય તો તે દોષોને અવશ્ય દુર કરો, અને જો આપું બંધારણ જ સડેલું જણાય, તો તેનો પણ તમે ભલે નાશ કરો, પરંતુ તેમ કરવા પહેલાં ખાતરી કરી જોશો કે તે તેવું જ છે.

૨. હું મારા પોતાના અનુભવ ઉપરથી જ એક દૃષ્ટાંત આપીશ. સહકારિતાના નિયમને અનુસરતી એવી એક બેંક હતી. તે લગભગ નવ લાખ રૂપિયાની આપ લે કરતી હતી. ઉછીનું લેનારને ઠીક રીતે વ્યાજના ઓછા દરે ધીરધાર કરવામાં આવતું. પરંતુ તેઓ આ બેંકને સાવ આધીન થઈ પડ્યા હતા. તેઓને પોતાનો પાક અન્યના કહેવા પ્રમાણે તૈયાર કરવો પડતો, અને બેંકે ઠરાવેલા દરે વેચવો પડતો. જો આને સહકારિતા કહેવામાં આવે તો મને તે ઇષ્ટ નથી. તેને નીતિનો આધાર નથી, અને તેમાં ઉધાર લેનારનું ખુરૂં સમાયલું છે. લાલ કરવાનો આડંબર કરનારના કરતાં જૂનો મહાજન વધારે ઇચ્છવા બેગ છે.

૩. દક્ષિણ આફ્રિકામાં બે'કો સાથે લેવંડદેવડ કરનાર એવા સે'કડો માણસોના પરિચયમાં હું પચ્ચીસ વર્ષ સુધી આવ્યો છું. આ અનુભવના આધારે મેં એવો મત બાંધ્યો છે કે જે ડામીચી વધારે કરે છે તે બે'કોમાં પ્રતિષ્ઠા પણ વધારે ધરાવે છે. આ મત મેં વારંવાર જણાવ્યો છે અને મારામાં તો મક્કમ થઈ બેઠો છે. બે'કો તેના ચારિત્રની કે નીતિની તપાસ કરતી નથી. તેઓને તો એટલું જ ભોઈએ છે કે હુ'ડીઓ વખતસર સ્વીકારવામાં આવે. જેમ સર્પ કોઈ વસ્તુ ઉપર વીંટાઈ જાય છે તેમ ધીરધારની આ રીતિએ આપણી સુંદર પૃથ્વીને ઘેરી લીધી છે, અને જે આપણે ધ્યાન નહિ આપીએ તો એવી વક્રી છે કે તે આપણો પ્રાણ પણ હરી લે.

૪. આ રીતિને લઈને ઘણાં ઘરો પાયમાલ થયેલાં મેં જોયાં છે, અને આવી ધીરધારની રીતિને સહકારિતાનું કે પછી બીજું કોઈ નામ આપવામાં આવે તો તેથી કંઈ વસ્તુસ્થિતિમાં ફેર પડતો નથી. આવા ઘાતક વ્યવહારથી યુરોપ અત્યારે જડમૂળથી ઉખડી જતું દેખાય છે, અને તે દેખાવ આપણે લાચારીથી ભોઈ રહ્યા છીએ. જેની પાસે પૈસો વધારે તેનો યુદ્ધમાં તેમ અદાલતમાં જય અંતે થાય છે. આ વાત જેટલી અત્યારે ખરી પડે છે તેટલી પૂર્વે કદી પણ નહોતી પડતી.

૫. ધીરધારની ચાલુ માન્યતા ઉપર મેં સૌથી વધારે ધ્યાન આપ્યું છે તે એમ બતાવવા માટે કે જેટલે અંશે સહકારિતાની ચળવળ નીતિમય છે અને જેટલે અંશે તેના નેતા તરીકે માત્ર ધર્મભાવનાથી જ પ્રેરાયેલા પુરૂષો છે તેટલે જ અંશે તે હિંદને આશીર્વાદરૂપ નિવડી શકશે. એટલે આથી એમ સિદ્ધ થાય છે કે જે માણસો નીતિના ધોરણે ચાલવા ઇચ્છે છે પરંતુ જેઓથી અત્યંત ગરીબાઈને લીધે અથવા મહાજનના ત્રાસને

લઇને તેમ કરવું બની શકતું નથી, તેઓ જ માટે સહકારિતા હોવી જોઇએ. થોડાં વ્યાજે નાણું મેળવી શકવાની સગવડ કરી આપવાથી નીતિબ્રષ્ટ કે અનીતિમાન પુરૂષને નીતિમાન નહિ કરી શકાય. પરંતુ પરોપકારી પુરૂષોનું ડહાપણ તો સન્માર્ગે જવા પ્રયત્ન કરનાર જનોને મદદ કરવામાં છે.

૬. સહકારિતાની યોજના કંઈ નવી નથી. પોતાના પાકનો નાશ વાંદરાઓ અને પક્ષીઓ ન કરે એટલા માટે તેઓને ઢાલ વગાડી દૂર રાખવાનું કામ રૈયત સાથે મળીને કરે છે. તેઓ સહકારિતાના નિયમે જ એક બળાંનો ઉપયોગ કરે છે. મેં કેટલાક ખેડુતો એવા જોયા છે કે જેઓ પોતાનાં ઢારનું રક્ષણ એક સાથે રહી કરવામાં એટલી હદ સુધી જાય છે કે ચરવા માટે પોતાની સરસમાં સરસ જમીન અલાયદી કાઢતાં અચકાતા નથી. તેઓ ઘણા લોભી મહા-જનો સામે એક સંપથી થયેલા જણાયા છે. ગમે તેટલી સત્તા-વાળો મહાજન હશે, છતાં જો તેની સત્તા આસુરી હશે, તો, નીતિના તત્વ ઉપર રચાયેલી સહકારિતા પાસે તેને અવશ્ય નમવું પડશે.

પાઠ ૮૦ મો. આગગાડીના ત્રાસ.

જે હાડમારી રેલ્વેના ત્રીજા વર્ગના મુસાફરો ભોગવી રહ્યાં છે, તેમાંથી તેઓનો છૂટકારો કરવા જેવી અસરકારક સેવા બજાવવાનો સુંદર અવસર, દરેક કાર્યકર્તાને-જે પોતાનો આખો કે થોડો વખત તેવા કાર્યમાં રોકવા ધારે છે, તેને-ભાગ્યે જ મેળી શકે. આ બાબત ગરીબ અને મધ્યમવર્ગના આપણા લાખો દેશબાંધવોને લગતી છે.

૨. આપણી અત્યંત જ વર્ગો તરફની દૂર વર્તણૂકથી તેઓ શારીરિક સ્વચ્છતાના નિયમો અને સ્વમાનના વિચારમાત્ર માટે બેદરકાર

થઈ ગયા છે; તેવી જ રીતે દરેક પ્રકારની અગવડ અને અપમાન લાચારીથી સહન કરવાની ટેવથી, પ્રજાની દેખીતી રીતે અધોગતિ થઈ રહી છે. એકાદ ગંદા ડબામાં જગ્યા મેળવવા માટે જેઓને હડકાયલા કુતરાની પેઠે હમેશાં ધક્કા મુક્કો કરવી પડે, ઉભા રહેવાની જગ્યા મેળવવા માટે પણ જેઓને ખૂદાર ઉભી, બારીમાંથી ગાળા-ગાળી અને ટંટો કરવો પડે, મુસાફરી દરમ્યાન કચરામાં જેઓને લોટવું પડે, કૂતરાની પેઠે જેઓને નાસતો લેવો પડે અને તેની જ પેઠે જેઓને ખાવો પડે, પોતા કરતાં શરીરે વધારે જોરાવર પાસે જેઓને સદા નમવું પડે, અને બકરાની પેઠે સિંચાઈ જેઓને ઘણીએ રાત બેઠાં બેઠાં જેટલી ઉંઘ મળે તેટલાંથી જ ચલાવી લેવું પડે, તેઓની પૂરી અધોગતિ થયા સિવાય બીજું શું સંભવી શકે ?

૩. હાવરા-લાહોર લાઈનમાં આપણા કાબુલી દોસ્તો ત્રીજા વર્ગના મુસાફરોનું થોડું ઘણું બાકી રહેલું દુઃખ પૂરું કરે છે. દરેક કાબુલી, સપાટ ભૂમિ ઉપરથી આવનાર ગમે તેટલા મુસાફરો કરતાં પોતાને વધારે જોરાવર માને છે. આવા ત્રાસની અસર પ્રજાનાં ચારિત્ર ઉપર અધમ પ્રકારની થયા વિના ન જ રહે. આપણે ગણ્યાગાંઠ્યા કેળવાયલાઓએ મુસાફરવર્ગને આ ત્રાસમાંથી છોડાવવા જોઈએ, અથવા તેઓની વતી બોલવાનો કે તેઓને દોરવાનો આપણો દાવો હમેશ માટે છોડી દેવો જોઈએ.

૪. હું માનું છું કે આગગાડીમાં ત્રીજા વર્ગના ઉતાડૂઓ ઉપર જે દુઃખો પડે છે તે ખરેખર અસહ્ય છે. હિંદની પ્રજાને મૂંઝે મોઢે દુઃખો સહન કરવાની તાલીમ મળી છે, એટલે લાખો આ દુઃખ સહન કરે છે. આમ દુઃખ સહન કરવામાં બહુ ગુણ છે પણ તેની સીમા હોવી જોઈએ. કેવળ નબળાઈથી સહન કરેલું દુઃખ નામરદાઈ છે. આગગાડીની હાડમારી સહન થઈ રહી છે એ નામરદાઈનો આભાસ આપે છે. આ દુઃખો બે પ્રકારનાં છે. એક તો રેલ્વેખાતાંની ખામીને લીધે, ને બીજો ઉતાડૂઓની બેદરકારીને લીધે. આ હાડમારીના ઇલાજ

પણ બે પ્રકારના છે. જેનું કારણ રેલ્વેખાતું છે ત્યાં સર્વેએ જેને કડવો અનુભવ થાય તેણે તે ખાતાને લખવું. ગુજરાતી ભાષા માં પણ લખી શકાય. વર્તમાનપત્રોમાં પોકાર કરવા. બીજો ઇલાજ એ છે કે જ્ઞાનવાન ઉતાડૂઓએ અજ્ઞાત ઉતાડૂઓને રીત-ભાતનું જ્ઞાન આપવું. તેની ગંદાઈ, બેઠરકારી વગેરે તરફ તેનું ધ્યાન ખેંચવું.

૫. સમાજ સેવા માટે આ પૂરતું કામ છે. આવા પ્રકારના કાર્ય માટે સ્વયંસેવકો ગાડીમાં બેસે, લોકોની કર્તવ્યવૃત્તિ કેળવે, ગરદી ઘટાડવા, ગાડી અને બીજા અમલદારોને બોલાવે, મુસાફરો ગાડીમાં ચઢઉતર, ધક્કા મૂકી વિના, કરે તેની સંભાળ રાખે. ઘણા વખત લગણુ આપણે દુઃખ વેઠ્યું છે એટલે ઉતાવળની જરૂર નથી, એમ કહેવું એ ઉત્તર ન કહેવાય. ખોટાને ભોગવટાનો હક્ક ન મળી શકે.

પાઠ ૮૧ મો. આગગાડીના ત્રાસના ઇલાજ ભાગ ૧ લો.

હું અધિકારી વર્ગને સૂચવીશ કે

જે તમે સ્ટેશન માસ્તર હો તો તમારાથી મુસાફરોનાં ઘણાં દુઃખનું નિવારણ થઈ શકે. તમે પોતે ગરીબ ઉતાડૂઓની સાથે વિવેક વાપરી, તમારી નીચેનાઓને તેમ કરવાનો દાખલો બેસાડી શકશો.

૨. તમે ટીકીટ આપવાનો હોદ્દો ભોગવતા હો તો પહેલાં અને બીજા વર્ગના ઉતાડૂઓને જેટલો વખત આપો છો અને તેઓના ઉપર જેટલું ધ્યાન રાખો છો, તેટલો વખત અને તેટલું ધ્યાન ગરીબોને પણ મળવું જોઈએ એ તમે સ્હેજ વિચારે સમજી શકશો. ગરીબોની ઉપર રેલ્વેની હસ્તીનો આધાર છે. અને તેની પાસેથી મળેલા પૈસા ઉપર તમારા પગારનો મોટો આધાર છે.

૩. કેટલાક ટીકીટ આપનારા, ગરીબોને ગાળ દે છે, તુકારી નાંખે છે, અને તેમ ક્યાં પછી પણ જેટલી મોડી બને તેટલી

મોડી ટીકીટ આપે છે. આમાં કશી મોટાઈ નથી. માગનારને વેળા-સર ટીકીટ આપવામાં તેનો ઘણો વખત બચે છે, અને તમને કાંઈ હાની થતી નથી.

૪. તમે જો સિપાઈ હો તો તમારે લાંચ રૂશવતથી બચવું ઘટે છે. ગરીબોને ધક્કા નહિ મારવાનો નિશ્ચય કરવો ઘટે છે, અને તેઓની ઉપર રહેમ નજર રાખવી ઘટે છે. એટલું સમજવું જોઈએ કે જનસમૂહના તમે નોકર છો, તેના સરદાર નથી. તેઓને અડચણમાંથી બચાવવા એ તમારો ધર્મ છે. તમે પોતેજ અડચણ રૂપ બનો એ તો અન્યાય જ ગણાય.

૫. હું શિક્ષિત ઉતાડૂઓને સૂચવીશ કે તમે ભણેલા છો અને તમને દેશની દાઝ છે. તમારી દેશ દાઝનો પ્રયોગ તમારા પ્રસંગમાં આવતા અશિક્ષિત અથવા ગરીબ ઉતાડૂઓનું ભલું કરવામાં કરો તો તે અનાયાસે પ્રાપ્ત થયેલી દેશસેવા ગણાશે. દાખલા તરીકે કોઈ ઉતાડૂ ઉપર જીલમ થતો હોય તો તમે તેને અનેક પ્રકારે મદદ કરી શકો છો. તમે ત્રીજા વર્ગમાં ન જતા હો તોપણ અનુભવને અર્થે કોઈ પણ વાર જશો તો ત્રીજા વર્ગના ઉતાડૂઓને ઘણો લાભ થવા સંભવ છે.

૬. તમે તમારો દરજ્જો બતાવ્યા વિના ટીકીટ વિગેરે લેવા તેના પ્રસંગમાં આવશો તો તેમ કરતાં જે હાડમારી પડે તેના ઈલાજ સહેજે શોધી શકશો, અને તમને મળેલી સગવડ થોડા વખતમાં જનસમાજને મળશે.

૭. ઘણી વખતે તો શિક્ષિતવર્ગ પોતે જ ત્રીજા વર્ગના ઉતાડૂ ઉપર જીલમનું કારણ બને છે. તેઓ ખસુસ ઉતાવળમાં પોતાને સાડા ટીકીટ માગે છે, ગાડીમાં ખસુસ સગવડ લે છે, જોઈએ તે કરતાં વિધેશ જવ્યા લે છે, અને તેથી ગરીબડાઓને મુસીબત

પડે છે. આમ જીવમનું સાધન થવામાંથી તો શિક્ષિતવર્ગે જરૂર મુક્તિ મેળવવી જોઈએ. જે કાંઈ એમ સ્ટેશનો વિષે અથવા ગાડી વિષે તમે જુઓ તે વિષે રેલ્વે અધિકારી વર્ગને લખવું એ તમારી ફરજ છે.

પાઠ ૮૨ મો. આગગાડીના ત્રાસના ઇલાજ. ભાગ ૨જો.

હું સમસ્ત ઉતાડૂ વર્ગને સૂચવીશ કે તમે ગમે તેવા પ્રકારના ઉતાડૂ હો, શિક્ષિત કે અશિક્ષિત, ગરીબ કે તવંગર, પણ નીચેની સૂચના યાદ રાખશો.

૧. સ્ટેશનમાં જતાં કે આગગાડીમાં બેસતી વેળા તમે બળ કરીને પહેલાં પેસી જાઓ એમ કરવાને બદલે તમે સૌથી છેલ્લા હશો તોપણ કાંઈ હરકત નથી એમ સમજીને વરતશો તો તમને કશી ઈજા નહિ પહોંચે, અને બીજાઓને તમારી મર્યાદાનો લાભ મળશે.

૨. ગાડીમાં બેઠા પછી તમે સમજશો કે તેમાં લખેલી સંખ્યા સુધી બીજાઓને બેસવાનો હક તમારા જેટલોજ છે. એટલે જો તમે બીજાને આવતા અટકાવો તો તમે જીલ્ડું બોલીને નીતિના કાયદાનો ભંગ કરશો; તેમ જ રેલ્વેના કાયદાનો ભંગ કરશો.

૩. તમે ત્રીજા વર્ગના ઉતાડૂને અધિકાર છે તેટલો જ સામાન સાથે રાખશો તો બીજાઓ સુખેથી બેસી શકશે. એથી વધારે સામાન લઈ જવાની તમારી શક્તિ હોય તો તમને ઘટે છે કે વધારાના સામાનને તમારે માલના ખટારામાં મુકાવવો અને વધારાનું ભાડું આપવું.

૪. તમારો સામાન એવા પ્રકારનો હોવો જોઈએ કે તે ખાંકાની નીચે અથવા તો સામાન રાખવાની પેઢીઓ ઉપર સહેલાઈથી સમાઈ શકે.

૫. તમે પૈસે ટકે સુખી હો ને પરોપકારી મતલબ ન હોય ત્યાં સુધી તમારે ઉપલા વર્ગની ટીકીટ લઈને તમારું સુખ મેળવવું જોઈએ. કેવળ ક'બુસપણાથી તમે ત્રીજા વર્ગની ટીકીટ લો તેમાં તો ગંરીબ ઉતાડ્યો ઉપર બોલારૂપ જ થાઓ; પણ કદાચ તમારી ઈચ્છા ઉપલા વર્ગમાં જવાની ન હોય તોપણ તમારી પૈસા સંબંધી સ્થિતિનો તમારે એવો ઉપયોગ તો ન જ કરવો જોઈએ કે જેથી તમારો સામાન અને તમે તમારી સાથે બેઠેલા તમારા ભાઈઓને ત્રાસદાયક થાઓ.

૬. તમારે યાદ રાખવું જોઈએ કે લાંબી મુસાફરીએ જતાં બધા ઉતાડ્યોને સુવાની કાંઈક સગવડ મળવાનો અધિકાર છે; એટલે તમારે ભાગે પડતી નિંદ્રા જ લઈ શકાય.

૭. ગાડીમાં બેઠા પછી તમારે વિચારવું જોઈએ કે તમે ખીડી ખીનારા હો તો ખીજને અગવડ ન પડે તેમ તેઓની રજા લઈને જ તમે પી શકો છો.

૮. તમારે થુકવું હોય ત્યારે તમે જો ગાંડીની અંદર જ પગ મેલવાની જગ્યા ઉપર થુકશો તો એથી ઘણી ગંદકી થશે, તેથી દરદો થવાનો પણ સંભવ છે, અને કેટલાક ચોખ્ખાઈના નિયમો જાળવનાર ઉતાડ્યોને એ કુટેવ અસહ્ય વેદના આપનારી થઈ પડશે.

૯. રેલ્વેનાં પાચખાનાં સંભાળથી વાપરશો તો બધાની સુખાકારીમાં વધારો થશે, જેમ તેમ વાપરીને ચાલ્યા જવામાં તમારી પાછળ જનારા ઉતાડ્યોનો તમે જરા પણ વિચાર નથી કરતા.

૧૦. મુસાફરી કરતી વખતે તમે બ્રાહ્મણ, વૈશ્ય કે શૂદ્ર છો અને ખીજ તેથી અલગ વર્ણના છે, અથવા તમે હિંદુ છો અને ખીજ મુસલમાન છે, અથવા તમે મુંબઈ ઇલાકાના છો અને

ખીજા મદ્રાસના છે, એવો ભેદભાવ લાવી દ્વેષ ઉત્પન્ન કરવાને બદલે તમે બધાં હિંદુસ્થાનનાં સંતાન છો અને અત્યારે પ્રસંગને લઈને એક છાપરી નીચે લેજા થયા છો એમ જાણો અને બ્રાતૃભાવ રાખો તો તેજ ઘડીએ સુખી થાઓ અને હિંદુસ્થાનને શોભાવો.

પાઠ ૮૩ મો. વર્તમાનપત્રોનો ઉદ્દેશ.

મારી અદ્યપમતિ પ્રમાણે વર્તમાનપત્રોનો ધંધો આજીવિકાને અર્થે કરવો અનિષ્ટ છે. કેટલાંક કાર્યો એવાં જોખમ ભરેલાં અને સાર્વજનિક હોય છે કે તે કાર્યમાંથી આજીવિકા મેળવવાનું રાખવાથી મૂળ ઉદ્દેશને હાની પહોંચે છે. જ્યારે વર્તમાનપત્રને તેથી પણ વિશેષ કમાણીનું સાધન કરવામાં આવે ત્યારે તો ઘણો અનર્થ થવાનો સંભવ રહે છે. આવો અનર્થ ઘણો ચાલી રહ્યો છે એ મારે વર્તમાનપત્રોનો જંને અનુભવ છે તેની આગળ સિદ્ધ કરવાનું નથી રહેતું.

૨. વર્તમાનપત્રનું કાર્ય લોકશિક્ષણ છે. વર્તમાનપત્રમાંથી લોકોને આધુનિક ઇતિહાસ મળી રહે છે. આ કામ ઓછી જવાબદારીનું નથી. એમ છતાં આપણે અનુભવીએ છીએ કે વર્તમાનપત્ર ઉપર વાંચકવર્ગ વિશ્વાસ નથી મૂકી શકતો. ઘણી વેળા તો વર્તમાનપત્રોમાં આપેલી હકીકતથી ઉલટીજ ખીના બનેલી જોવામાં આવે છે. જો વર્તમાનપત્રો પોતાનું કાર્ય લોકશિક્ષણનું છે એવું સમજે તો હકિકતો દાખલ કરતા પહેલાં અચકાયા વિના ન રહે વર્તમાનપત્રોની સ્થિતિ ઘણી વેળા કફોડી હોય છે એમાં શક નથી. ટુંકી મુદતમાં તેઓને સારાસારનો નિર્ણય કરવો પડે છે, ને સાચી હકિકતનું અનુમાન જ કરવું પડે છે. એમ છતાં હું માનું છું કે સાચી હકિકતનો નિશ્ચય ન થઈ શક્યો હોય તો મુદ્દલ તે હકિકત ન જ આપવી એ વધારે સાફ છે.

૩. વક્તાઓનાં ભાષણો પત્રમાં આપતાં હિંદુસ્થાનનાં વર્તમાન-પત્રોમાં ઘણા દોષો જોવામાં આવે છે. વક્તાઓનાં ભાષણો ઉતારવાની શક્તિ ધરાવનારા ઓછા છે તેથી હુમેશાં વક્તાઓનાં ભાષણોનો કેવળ ખિચડો જોવામાં આવે છે. સારામાં સારો નિયમ તો એ જ છે કે દરેક વક્તાનાં ભાષણનું 'મુદ્દ' તેને સુધારવાને મોકલી દેવું જોઈએ ને જો તે પોતાનાં ભાષણનું 'મુદ્દ' ન સુધારે તોજ વર્તમાનપત્રે પોતાનો લીધેલો સાર આપવો.

૪. ઘણી વેળા એવું જોવામાં આવે છે કે વર્તમાનપત્રો માત્ર જગ્યા ભરવાને જ સારૂ જે તે વસ્તુ આપે છે. આ ટેવ સર્વવ્યાપક જોવામાં આવે છે. પશ્ચિમમાં પણ આમ જ છે. તેનું કારણ એ જ છે કે વર્તમાનપત્રો ઘણે ભાગે કમાણી ઉપર નજર રાખે છે. વર્તમાનપત્રોએ ભારે સેવા બજાવી છે એમાં શક નથી. એથી દોષો ઢંકાઈ જાય છે. પણ જેમ સેવા બજાવી છે તેમ જ હાની ઓછી નથી કરી એમ મારો મત છે.

૫. પશ્ચિમમાં કેટલાંક પત્રો એટલાં અનીતિથી ભરેલાં હોય છે કે તેને અડકવું એ પણ દોષ છે. ઘણાં વર્તમાનપત્રો પક્ષ-પક્ષથી ભરેલાં હોવાથી લોકોમાં દ્વેશ ફેલાવે છે અથવા વધારે છે. ઘણી વેળા કુટુંબો વચ્ચે, જાતિઓ વચ્ચે કલહ પણ પેદા કરાવે છે. એટલે લોકસેવા બજાવી છે તેથી વર્તમાનપત્રો ટીકાપાત્ર મટતાં નથી. એકંદરે તેમની હુયાતીથી હાની લાભ સરખાં હોવાનો સંભવ છે.

પાઠ ૮૪ મો. પત્રકો ની ફરજ.

વર્તમાનપત્રોમાં એવી પ્રથા પડી ગયેલી જોવામાં આવે છે કે તેઓએ મુખ્ય કમાણી લવાજમમાંથી નહિ પણ જાહેર ખબરો-માંથી કરવી. આનું પરિણામ તો કષ્ટદાયી જ આવેલું છે. જે

છાપામાં મદીરાનો નિવેધ કર્યો હોય છે તે છાપામાં મદીરાના વખાણની જાહેરખબરો હોય છે. એક જ વર્તમાનપત્રમાં આપણે તમાકુના દોષતું વાંચશું ને તમાકુ સારામાં સારી ક્યાં વેચાય છે એ વાંચશું. જે છાપામાં નાટકની લાંબી જાહેરખબર હશે તેમાં જ નાટકની ટીકા જોવામાં આવશે.

૨. ઔષધીની જાહેર ખબરની કમાણી વધારેમાં વધારે હોય છે, છતાં ઔષધીની જાહેરખબરથી પ્રજાને જે નુકસાન થયું છે ને થતું જાય છે એનો પાર નથી. ઔષધીની જાહેરખબરોને લીધે વર્તમાનપત્રની સેવા લગભગ ધોવાઈ જાય છે. ઔષધીની જાહેર ખબરથી થયેલાં નુકસાનો મેં પ્રત્યક્ષ જોયાં છે. ઘણા માણસો માત્ર જાહેરખબરથી ભોળવાઈ નુકસાનકારક ઔષધીઓ લે છે. ઘણી વેળા ઔષધીઓ અનીતિની પોષક હોય છે. આવી જાહેર ખબરો ધાર્મિક વર્તમાનપત્રોમાં પણ જોવામાં આવે છે.

૩. આ પ્રથા કેવળ પશ્ચિમમાંથી આવેલી છે. ગમે તેવા પ્રયત્ને પણ જાહેરખબરોનો રીવાજ નાબુદ થવો જોઈએ અથવા તેમાં ઘણો સુધારો થવો જોઈએ. દરેક વર્તમાનપત્રની ફરજ છે કે તેઓએ જાહેરખબર ઉપર અંકુશ રાખવો.

૪. છેલ્લો પ્રશ્ન વિચારવાનો એ છે કે જ્યાં 'સીડીશ્યસ રાઈટીંગ એક્ટ' ને 'ડીફિન્સ ઓફ ઈન્ડિયા એક્ટ' જેવા કાયદા ચાલતા હોય ત્યાં વર્તમાનપત્રોએ શું કરવું યોગ્ય છે? આપણાં વર્તમાનપત્રોમાં ઘણી વેળા દ્વિઅર્થ જોવામાં આવે છે. કેટલાક છાપાઓમાં તો એવી પદ્ધતિને શાસ્ત્રનું રૂપ આપેલું જોવામાં આવે છે. મારી અદ્યપમતિ પ્રમાણે આથી દેશને હાનિ પહોંચે છે. લોકોમાં નામદર્દી આવે છે ને દ્વિઅર્થી વચન બોલવાની ટેવ પડે છે. આથી લાષાનું સ્વરૂપ બદલાય છે, ને લાષા, વિચારો દર્શાવવાનું સાધન મટીને વિચારો છુપાવવાનું સાધન બને છે. પ્રજા આમ ઘડાય નહિ એમ હું ખાસ માનું છું.

૫. આપણા મનમાં હોય તે જ બોલવાની ટેવ પ્રજામાં ને વ્યક્તિઓમાં પડવી જોઈએ. આ કેળવણી વર્તમાનપત્ર દ્વારા સારી મળી શકે છે. એટલે જેને ઉપરના કાયદામાંથી બચીને કાર્ય કરવું હોય તેણે વર્તમાનપત્ર બહાર નજ પાડવું એ શ્રેયસ્કર જણાય છે. અથવા તો એ કાયદાનો વિચાર કર્યા વિના મનમાં જે વિચારો આવે તે નિડર થઈ વિનયપૂર્વક મૂકવા, અને પરિણામ આવે તે સહન કરવું. જસ્ટીસ સ્ટીવને એક વિચાર બતાવ્યો છે કે જે માણસે કદી દ્રોહ કહ્યો નથી તેની ભાષામાં દ્રોહ હરગીજ આવનાર નથી, અને જો દ્રોહ મનમાં હોય તો તે બેઘડક થઈ પ્રગટ કરવો. જો તેમ કરવાની હિંમત ન હોય તો છાપું બંધ કરવું. આમાં સહનું કલ્યાણ છે.

પાઠ ૮૫ મો. મજુરોની વતંત્રતા.

જો મજુરોની પાસે કાંઈ પૈસો નથી તો તેમની પાસે કામ કરી શકે એવા હાથ અને પગ છે, અને દુનિયામાં એવો એકે ભાગ નથી કે જ્યાં મજુર વિના ચાલી શકતું હોય તેથી મજુર જો બરાબર સમજે તો જાણી શકે કે ખરી સત્તા તેની છે. મજુર વિના પૈસો રાંક છે. પણ એવી સત્તા લોગવનાર મજુર નમાલો ન થઈ જાય માટે તે સત્યવાદી હોવો જોઈએ. તેને જૂઠું બોલવાનું કાંઈ કારણ તો રહેતું જ નથી. સત્ય બોલવાવાળો હમેશાં એકવચની રહેશે.

૨. તેનામાં હિંમત હોવી જોઈએ. ‘મારી નોકરી ગઈ’ ‘હવે મારું શું થશે?’ એવી ફેકટ ધાસ્તી રાખી આપણામાંના ઘણા સદા ગુલામગીરી કરીએ છીએ. આપણામાં ન્યાયબુદ્ધિ હોવી જોઈએ. જો આપણે લાયકાત ઉપરાંત માગીએ તો તે આપણને ન મળે. આપણે માલિકની ઉપર કોઈ પણ પ્રકારનો ગુસ્સો ન કરવો ઘટે, અને તેની ઉપર વેરભાવ પણ ન રાખવો જોઈએ. ઇનસાન માત્ર બૂલને પાત્ર છે એમ સમજવું જોઈએ.

૩. આપણામાં કહેવત છે કે નવરો બેઠો નખખોદ વાળે, એટલે માણસો નવરાં બેસી રહે એ સાંઝે ગણાય જ નહિ. જેણે હમેશાં આખો દહાડો કામ કરેલું છે તે માણસ એકદમ કામ વિનાનો થઈ જાય તો તેને એ બહુ ભારે પડી જાય છે. દિવસ કેમ ગુજરવા તેનો વિચાર કરવા પહેલાં કામ વગરના થઈ પડેલાઓએ શું ન કરવું એ કહી જવું જરૂરનું છે.

૧. ભુગાર રમવામાં વખત ન ગુમાવવો.

૨. દિવસે ઉઘવામાં વખત નહિ ગાળવો.

૩. આખો દહાડો વાતો જ કર્યા કરવામાં વખત નહિ ગાળવો.

૪. ઘણા માણસોને રહાની દુકાનોમાં જઈ ત્યાં નકામાં ટાહેલાં કરવાની અને વગર જરૂરનું ખાવા પીવાની આદત પડી જાય છે. આવાં રહાખાનાં વગેરેનો તદ્દન ત્યાગ કરવો.

૪. હવે તેઓએ શું કરવું તે વિચારીએ; પોતાના ઘરખાર અને આંગણું સાફ કરવાં અને ઘરો સમારવાં. ભણેલાઓએ વાંચના-લયો કે પુસ્તકાલયોમાં જઈ પુસ્તકો વાંચવામાં અને પોતાનું ભણતર વધારવામાં વખત ગાળવો. જેઓને ઝીણા ધંધાઓ માલુમ છે, જેવા કે દરજીના, સુતાર કામના, કેતર કામના, તેવા માણસોએ પોતે કામ શોધી કાઢવું. પોતાની આજીવિકા મળે એ ધંધા સિવાય દરેક માણસે એક બીજા ધંધાનું ઓછું વત્તુ. જ્ઞાન મેળવી લેવું એટલે પોતે કાંઈક સહેલો નવો ધંધો શીખવામાં પણ પોતાનો કાળ ગાળવો.

૫. જે ધંધાની માણસના જીવનને સાંઝે જરૂર છે તે ધંધામાં નીચ ઉચ્ચપણાનો તફાવત હોય જ નહિ. તેમ જ આપણે જાણતા હોઈએ તે સિવાય બીજો ધંધો કરવામાં શરમ પણ ન હોય. કપડાં વણવાં અને પથ્થર ફેાડવા, અથવા લાકડાં બેરવાં કે ફાડવાં,

કે ખેતરમાં મજૂરી કરવી, એ બધા જરૂરના અને માન આપવા-
લાયક ધંધા છે. એટલે મજૂરોએ નવરા બેસી વખત ગુમાવવાને
બદલે ઉપર બતાવ્યા પ્રમાણે કાંઈક સારા કામની અંદર રોકાઈ
પોતાનો વખત ગુજારવો.

પાઠ ૮૬ મો. દેણાનું દુઃખ અને ભારે વ્યાજ.

ક'ગાળીયતનાં ઘણાં કારણો છે. તેમાંનાં કેટલાંક આપણે વિચારી
શું. મજૂરોને પૈસાની તંગી આવે ત્યારે દર રૂપિયે એક આનાથી
ચાર આના સુધીનું વ્યાજ દર માસે આપે છે. આ કમકમાટી
ઉપજાવે એવી વાત છે. આવું વ્યાજ જે માણસ એક વખત પણ
આપે તેને છૂટવું મહા મુશ્કેલ છે. જરા વિચારીએ. સોલ રૂપિયા
ઉપર દર રૂપિયે એક આના લેખે સોલ આના વ્યાજ થયું. આટલું
વ્યાજ આપનાર મુદ્દલ જેટલું વ્યાજ એક વરસને ચાર મહિનાની
અંદર ભરી દે છે. આ સો રૂપીએ બાર મહિને સેંકડે પોણોસો
ટકા વ્યાજ થયું. સેંકડે બાર ટકા વ્યાજ આપવું પડે તે પણ
આકરું ગણાય તો પોણોસો ટકા આપનારો માણસ કેમ ઉભો
થઈ શકે ?

૨. રૂપિયા ઉપર ચાર આના દરમાસે આપનારનું તો પૂછવું જ
શું ? એ માણસને મહીનાના સોળ રૂપિયા ઉપર ચાર રૂપિયા ભરવા
પડે અને ચાર મહીનામાં તો મુદ્દલ જેટલા આપવા પડે. આ વ્યાજ
ત્રણસે ટકા લેખે થયું. આવા વ્યાજ ભરનારા માણસો હુમેશાં 'કર-
જમાં જ રહે છે અને તેમાંથી નીકળી શક્તા નથી. વ્યાજનો ભાર
મહમદ પેગંબરે ભારે બેચેલો તેથી જ આપણે કુરાન-એ-શરીફની
અંદર વ્યાજને વિષેની સખ્ત આયતો વાંચીએ છીએ. તેવાં જ
કારણોથી હિંદુ શાસ્ત્રોમાં દામદુપટનો ન્યાય દાખલ થયો છે. જો
હિંદુ અને મુસલમાન બધાં આવા સખ્ત વ્યાજ નહિ ભરવાના

કસમ લેશે તો તેઓની ઉપરથી ભારે બોળે ઉતરશે. ખાર ટકાથી વધારે વ્યાજ કોઈએ પણ નહિ આપવું જોઈએ.

૩. કોઈ એમ કહેશે કે આ વાત તો ઠીક છે પણ વ્યાજ લેવાયેલા છે તે કેમ ભરીએ? એ તો હવે જીંદગીભર ચોટેલી વસ્તુ છે. આવી સ્થિતિનો સારામાં સારો રસ્તો તો એ જ છે કે મજૂર લોકોની અંદર એવાં મંડળો ઉભાં કરવાં કે જેથી એક બીજાને પૈસાની પણ મદદ મળી શકે. કેટલાકની સ્થિતિ એવી જોવામાં આવી છે કે તેઓ પોતાના વ્યાજના બોળ તળે કચરાઈ રહેલા ભાઈને મુક્ત કરી શકે છે. બહારના માણસો આમાં ઓછા જ વચમાં પડશે. જેને આપણા ઉપર પુરો ઇતબાર છે તે જ મદદ કરી શકે. ગમે તેવું સાહસ કરીને પણ આ મહા દુઃખમાંથી મજૂરોએ છુટવાની જરૂર છે. આવાં વ્યાજ આપવાં એ ક'ગાળીયતનું ભારે કારણ છે. બીજાં બધાં કદાચ તેનાથી ઉતરતાં હશે.

૪. હકીકતમાં મજૂર એટલો બધો સ્વતંત્ર છે કે તેને જો પોતાની દશાનું ભાન આવે તો નોકરી જવાથી કદી અકળામણુ આવે જ નહિ. પૈસાદારની મુડીનો અંત આવે, તે ચોરાઈ જાય, ખોટે રસ્તે વપરાતાં પળવારમાં ખૂટી જાય, પોતાની ખોટી ગણતરીથી પૈસાદારને દેવાળું પણ કાઢવું પડે; પણ મજૂરની મુડી અખૂટ છે, ન ચોરાય તેવી છે, અને તેને મન માન્યું વ્યાજ હમેશાં મળ્યા કરે છે. તેના હાથ પગ અને મજૂરી કરવાની શક્તિ એ તેની અખૂટ મુડી છે, અને તેની મજૂરી એ વ્યાજ છે. વધારે શક્તિ વાપરનારો મજૂર સહેજે વધારે વ્યાજ લઈ શકે છે એવો સીધો ન્યાય છે. આળસુ મજૂરને જરૂર ભૂખે મરવું પડે છે. તેને નિરાશા થાય. ઉદ્યોગીને પળવાર પણ ચિંતા લોગવવાનું કારણ નથી.

૫. માગણી વ્યાજબી હોય પણ માગેલું મેળવવામાં અન્યાય વાપરે, જીલ્લું ખેલે, ફીસાદ કરે, બીજાઓને દબાવે, આળસ કરે અને તેથી સંકટ લોગવે, તેથી પણ મજૂર હારી જાય છે.

જેમ ધનવાનનું હથિયાર પૈસા છે તેમ મનુરનું મનુરી છે. જો ધનવાન ધન ન વાપરે તો ભૂખે મરે તેમ જ મનુર પોતાનું ધન, મનુરી, ન વાપરે, ન કરે તો પોતે ભૂખે મરે; મનુરી ન કરે તે મનુર જ કહેવાય નહિ. મનુરી કરતાં શરમાય તે મનુરને ખાવાનો હક જ નથી. ફાળા એકઠા કરી નવરા રહી જેઓ ફાળામાંથી પૈસા લઈ પોતાનું પેટ ભરે તેને શરમ છે એમ કોણુ ન કહે. જેઓ કામ કર્યા વગર ખાવા માગે છે તેઓ ટેક શું છે તે સમજતા જ નથી. જેને શરમ છે, જેને સ્વમાનની ગરજ છે તે જ ટેક પાળે છે. મનુર મનુરી ન કરે તે તો સાકર પોતાની મીઠાશ છોડે એવી વાત થઈ.

પાઠ ૮૭ મો. પૂર્વનો અને પશ્ચિમનો ન્યાય.

જેમાં લાગણી અને દયાનો ભાવ રહ્યો છે એ શુદ્ધ ન્યાય કહેવાય, એને આપણે હિંદુસ્થાનના લોકો પૂર્વનો અથવા તો પ્રાચીન ન્યાય કહીએ. જેમાં લાગણી અથવા દયાનો ભાવ નથી રહ્યો તેને રાક્ષસી અથવા પશ્ચિમનો કે આધુનિક ન્યાય કહીએ. દયા અથવા લાગણીને લીધે દીકરો બાપની પાસેથી, બાપ દીકરાની પાસેથી ઘણી વખત ઘણું છોડી દે છે અને તેમ કરવામાં છેવટે બંને લાભ ઉઠાવે છે. છોડી દેવામાં છોડનાર એક પ્રકારની શુદ્ધ મગરૂરી માને છે અને એમ છોડવું પોતાની નબળાઈની નહિ પણ પોતાનાં બળની નિશાની માને છે.

૨. હિંદુસ્થાનમાં એવો જમાનો હતો કે જ્યારે નોકરો એક જ જગ્યાએ પેઢી દર પેઢી કામ કરતા. તેઓ જ્યાં કામ કરતા ત્યાંનાજ કુટુંબનાં અંગ તરીકે ગણાતા, અને માન પામતા. શેઠનાં દુઃખે તેઓ દુઃખી થતા અને શેઠ તેનાં દુઃખ સુખમાં સાથી રહેતા. એમ વ્યવસ્થા હતી ત્યારે હિંદુસ્થાનનો સંસાર ઘણો સરળ મનાતો હતો, અને હજારો વર્ષ સુધી એવા ધોરણ ઉપર રહી ટકી શક્યો.

હજી પણ આ ભાવનાનો નાશ નથી થયો. જ્યાં આવી યોજના રહે છે ત્યાં ત્રીજા માણસનું કે પંચનું લાગ્યે જ કામ પડે છે. શેઠ નોકર વચ્ચેના સવાલોનો નિકાલ એ બંને સાથે મળીને જ કરી લે છે. એક બીજાની ગરજ ઉપર પગારના વધારા ઘટાડાનો આધાર આમાં હતો જ નહિ. નોકરોની અછત જાણીને નોકરો વધારે પગાર માગતા નહિ, અને નોકરોની છત સમજીને શેઠ પગાર ઘટાડતા નહિ. આ ધોરણમાં અરસપરસની લાગણીને, મર્યાદાને, વિનયને, પ્રીતિભાવને પ્રધાનપદ હતું, અને આ ધર્મ અન્યવહારિક નહોતો ગણાતો, પણ સામાન્યપણે આપણી ઉપર સત્તા ભોગવતો હતો. અને એ શુદ્ધ ન્યાયના કાયદાને વશ થઈને વર્તનારી આ પ્રજાની અંદર સેંકડો મહાભારત કાર્યો થઈ ગયાં છે, એવો આપણી પાસે ઐતિહાસિક પુરાવો છે. આ પૂર્વનો કે પ્રાચીન ન્યાય.

૩. પશ્ચિમમાં હાલ આથી ઉલટું વર્તી રહ્યું છે. પશ્ચિમના બધા માણસોને આ આધુનિક ન્યાય ગમે છે એમ નથી માનવાનું. પશ્ચિમમાં એવા ઘણા સાધુ પુરૂષો પડ્યા છે કે જે પ્રાચીન ધોરણને સ્વીકારીને પોતાનું નિર્દોષ જીવન ગુજારે છે. છતાં પશ્ચિમની પ્રધાન પ્રવૃત્તિમાં હાલ લાગણીને કે દયાને જરાયે અવકાશ નથી. શેઠ પોતાની સગવડ પ્રમાણે પગારનું ધોરણ રાખે એ ન્યાય ગણાય છે. સામાની હાજતનો વિચાર કરવાની જરૂર ગણાતી જ નથી. મજૂર પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે શેઠના ધંધાનો વિચાર ક્યાં વિના માગી શકે છે અને એ ઇનસાફ ગણાય છે. સૌએ પોતાપોતાનું સંભાળી લેવું અને બીજાઓ તેઓનો વિચાર કરવા બંધાયેલા નથી, એ ઇનસાફ ગણાય છે.

૪. એ ધોરણથી જ યુરોપમાં હમણાં થયેલી લડાઈ ચાલી હતી. એ ધોરણમાં શત્રુને ગમે તે પ્રકારે વશ કરવામાં મર્યાદાની જરૂર નથી જણાતી. પ્રાચીન સમયમાં પણ આનાં યુદ્ધ તેમ થઈ હશે.

પણ તેમાં પ્રજા સંઘાવાતી ન હતી. આ અઘોર ન્યાય આપણે હિંદુસ્થાનમાં હાખલ ન કરીએ એ ઇચ્છવા જેવું છે.

૫. પોતાનું બળ સમજીને, માલિકોનો વિચાર કર્યા વિના, ન્યારે મજૂરો માગણી કરે ત્યારે તેઓએ આધુનિક રાક્ષસી ન્યાય સ્વીકાર્યો ગણાય. માલિકો મજૂરની માગણી ઉપર ધ્યાન ન દે તેમાં તેઓ અબળાયે અને બલથી પણ રાક્ષસી ન્યાય સ્વીકારે છે. મજૂરની સામે માલિકોની એકત્રતા એ કીડીઓની સામે હાથીઓનું મંડળ ઉભું કરવા બરાબર છે. ધર્મનો વિચાર કરતાં માલિકોએ મજૂરોની સામે થતાં થરથરવું જોઈએ. મજૂરોનો બૂખમરો એ માલિકોનો લાગ છે, એ ન્યાય હિંદુસ્થાનમાં પૂર્વે માણસોએ જ્ઞાનપૂર્વક સ્વીકાર્યો હોય એમ જણાતું નથી.

૬. જે ન્યાયની અંદર કોઈને નુકસાન થાય નહિ એ જ ન્યાય હોય. માલિકો મજૂરોને નમાવવામાં, તેઓને હઠપૂર્વક ઓછું આપવામાં, કદી પોતાની જીત સમજશે નહિ. આ પશ્ચિમનો વાયરો જેટલા ઝપાટાથી વાયો છે તેટલા વેગથી વીખરાઈ જશે. વીખરાય કે ન વીખરાય, પણ મજૂરોને હાલ પશ્ચિમમાં ચાલતી પ્રવૃત્તિ શીખવવી નથી. તેઓને આપણા દેશનો જૂનો ન્યાય, જેવો આપણે જાણ્યો છે તેવો ન્યાય, પાળી પળાવી તેઓનો હક્ક સાબીત કરવામાં મદદ કરવી જોઈએ.

પાઠ ૮૮ મો. પશ્ચિમના ન્યાયનાં માઠાં પાળાંમો.

દક્ષિણ આફ્રિકા એક મહાન અંગ્રેજી સંસ્થાન છે. ત્યાં ગોરા લોકોનો વસવાટ ચારસે વર્ષથી ચાલે છે. તેઓને સ્વાસ્થ્યની સત્તા છે. ત્યાંની રેલ્વેમાં ઘણા ગોરા મજૂરો છે. આ મજૂરોને પોતાના પગાર વિષે ગેરઈન્સાફ થતો હતો. પણ મજૂરોએ માત્ર પોતાના પગારનો વિચાર કરવાને બદલે આખી રાજ્યસત્તા લેવાનો વિચાર કર્યો. આ ગેરઈન્સાફ હતો, રાક્ષસી ન્યાય હતો.

૨. આને પરિણામે સરકાર તથા મજૂરો વચ્ચે એર વધ્યું ને દક્ષિણ આફ્રિકામાં ચોમેર ભય ફેલાયો. કોઈને પોતાનું સહીસલામત નહિ જણાયું. છેવટે ધોળે દહાડે બંને પક્ષ વચ્ચે મારામારી પણ થઈ ને કેટલાક નિર્દોષ માણસ માર્યા ગયા, ચારેમેર લશ્કરી સિપાહી ફરી વળ્યા. બંનેએ ખુબ શુમાવ્યું. બંનેનો વિચાર એકબીજાને હરાવવાનો હતો. કોઈને શુદ્ધ ઈન્સાફની ગરજ ન હતી. બંને એકબીજાની વાતો વધારીને કરતા હતા. પરસ્પરની લાગણીની દરકાર એકે પક્ષને ન હતી.

૩. આમ ચાલતું હતું તે જ વેળા આપણા મજૂરો શુદ્ધ ન્યાયજનગવતા હતા. જ્યારે ઉપરની હડતાલ પડી ત્યારે ૨૦,૦૦૦ હિંદી મજૂરોની હડતાલ જારી હતી. આપણે ત્યાંની સરકાર સામે શુદ્ધ ન્યાયને સાડ લડતા હતા. આપણા મજૂરોનું હથિયાર સત્યાગ્રહ હતું. તેઓને સરકારની ઉપર વેરભાવ ન હતો. તેઓ સરકારનું ખૂટું ન હોતા ઈચ્છતા. તેઓને સરકારને પદબ્રષ્ટ કરવાનો લોભ ન હતો. તેઓની હડતાળનો લાભ ઉપરના ગોરા લેવા ચાહતા હતા. આપણા મજૂરોએ તેમ કરવા ના પાડી. તેઓએ કહ્યું. “અમારી લડત તો સત્યાગ્રહની છે, અમે સરકારને કનડવા નથી લડતા, એટલે તમે લડો છો તે દરમ્યાન અમે અમારી લડત મોકુફ રાખીશું.”

૪. આમ કહી આપણા મજૂરોએ હડતાલ બંધ કરી. આને આપણે શુદ્ધ ન્યાય કહીએ. છેવટે આપણા મજૂરોની જીત થઈ ને તેમાં સરકારને પણ જશ મળ્યો. કેમકે આપણી માગણી સ્વીકારવામાં ન્યાય હતો. આપણા મજૂરોએ લાગણીને સ્થાન આપ્યું, સામેનાની ભીડનો તેઓએ લાભ ન લીધો. લડાઈને અંતે સરકાર તથા પ્રજા વચ્ચે વેર વધવાને બદલે પ્રેમભાવ વધ્યો, આપણું માન વધ્યું. આમ શુદ્ધ ન્યાયથી થયેલી લડત બંને પક્ષને લાભદાયી નીવડે છે.

પાઠ ૮૯ મો. બ્રહ્મચર્ય.

બ્રહ્મચર્ય એ, સંસ્કૃત શબ્દ, શાસ્ત્રામાંથી આપણને મળેલો છે અને તેનો મહિમા આપણે બ્રહ્મચર્યનો જે સામાન્ય અર્થ કરીએ તેથી અનેકગણો વધારે ગવાએલો છે. બ્રહ્મચર્ય એટલે સર્વ ઇન્દ્રિયો ઉપર સંપૂર્ણ કાબૂ જે પૂર્ણ બ્રહ્મચારી છે તેને માટે આ સંસારમાં કશું જ અસાધ્ય નથી. પણ આ આદર્શ સ્થિતિ હોઈ તેટલે સૂધી પહોંચેલાં માણસો જવલેજ બેવામાં આવે છે. એને ભૂમિતિમાંની સરળ રેખાની ઉપમા આપી શકાય, જે માત્ર કલ્પનામાંજ રહે છે; પ્રત્યક્ષ કદિ નથી દોરી શકાતી. અને આમ છતાં એ એક મહત્વની વ્યાખ્યા છે જે ભૂમિતિમાં ભારે ભાગ ભજવે છે. તેજ પ્રમાણે સંપૂર્ણ બ્રહ્મચારી ભલે કલ્પનામાંજ રહી શકતો હોય, છતાં એને આપણે જે રાતદિવસ આપણી આંખ સામે ન રાખીએ તો આપણી સ્થિતિ સુકાન વગરના વહાણ જેવી થઈ પડે. એ કાલ્પનિક સ્થિતિને જેમ વધુ વધુ પહોંચવાનો પ્રયત્ન કરીશું તેમ તેમ આપણે સંપૂર્ણ થઈશું.

૨. પણ આ વિશાળ અર્થને ઠીકી અત્યારે તો ‘વીર્યરક્ષા’ ના અર્થમાં જ બ્રહ્મચર્યની વાત કરવા ઇચ્છું છું. હું માનું છું કે મન, વાણી ને કર્મથી સંપૂર્ણ સંયમ પાળ્યા વિના આધ્યાત્મિક પૂર્ણતા પ્રાપ્ત ન જ થઈ શકે. અને જે પ્રજામાં આવાં સ્ત્રીપુરૂષો નથી એની અધોગતિ ચોક્કસ છે. મારી માન્યતા છે કે બ્રહ્મચર્યનો ઉપયોગ કેવળ શરીર અર્થે ન જ થાય. એ તો રૂપીયાને પૈસે દામે વટાવી નાખવા જેવું થાય. બ્રહ્મચર્યનું પાલન નહિ કરનાર વ્યક્તિ મનુષ્ય મટે છે. પણ તો સ્વભાવે બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરે છે. તેને સ્વાદ નથી, તેને ઇન્દ્રિયોનો વિલાસ નથી. પણ મર્યાદિત રહે છે; એટલે બ્રહ્મચર્યનું પાલન નહિ કરનારને ઘણી વેળા પશુની ઉપમા આપવામાં આવે છે એમાં પશુનું અપમાન રહેલું છે.

૩. બ્રહ્મચર્યનું ખંડન કરનાર પુરૂષ છેવટે નપુંસક બને છે, ને તેથી જ આપણે છાપાંઓમાં આપણી શરમની નિશાની રૂપે વીર્યવર્ધની દવાઓની બધી ભાષાઓમાં મોટી જાહેરખબરો જોઈએ છીએ. એવડી મોટી જાહેરખબરો પોષાય છે એ જ આપણું હૃદય સૂચવે છે. બ્રહ્મચર્ય એ મનુષ્ય જાતિનો પણ સ્વભાવ જ છે. આત્માનો તો છે જ. બ્રહ્મચર્ય નહિ પાળનારનો આત્મા મૂર્છિત છે. જાગૃત આત્માવાળો પોતાના શરીરનો અતિશય મેલો ને દુઃસહ પરિણામ લાવનારો ઉપયોગ કદિ ન કરે. ઉન્નત વિચાર માત્રથી બ્રહ્મચર્યનું પાલન તદ્દન શક્ય ને સહેલું છે. પણ જ્યારે મનુષ્યને મેલા વિચાર આવે છે ત્યારે તે મેલો બને છે. તે શરાબ પીધા વિના મૂર્છિત થાય છે ને બેભાન સ્થિતિમાં મેલી ક્રિયામાં સુખ માને છે, ને ક્ષણિક સુખ ભોગવ્યા પછીનો કડવો અનુભવ ભૂલી જઈ પાછો તેનો તે જ બને છે.

૪. બ્રહ્મચારી દુર્બળ હોય જ નહિ. તેનું મન, તેનું શરીર, તેનો આત્મા ધાર્યું કામ આપે છે. બ્રહ્મચારીને પશુબળની આવશ્યકતા નથી. બ્રહ્મચારીમાં શારીરિક કષ્ટની ખરદાસ કરવાની અપરિમિત શક્તિ હોય છે. બ્રહ્મચારીનું શરીર થાકતું જ નથી, એમ કહીએ તો ચાલે. એવા બ્રહ્મચારી જવલ્લે જ જોવામાં આવે છે.

૫. આપણે ત્યાંની છોકરીઓ હિંદુસ્થાન ઉપ્પર દેશ હોવાથી વહેલી વયમાં આવે છે એ ખોટો વહેમ છે. હું હિંમતથી કહું છું કે હવાપાણીને યુવાવસ્થાની જોડે કશી લેવાદેવા નથી. અકાળે જીવાની આવી જાય છે તે આપણાં કુટુંબોમાં આજે જે 'માનસિક અને નૈતિક વાતાવરણ પ્રવર્તે' છે તેને કારણે છે. માતાઓ અને ઘરનાં વડીલો નિર્દોષ છોકરાંઓના મન ઉપર બચપણથીજ અમુક વરસની ઉંમરે પહોંચતાંજ પરણવા અગર સાસરે જવું પડવાની વાત ઠસાવવાને પોતાનો ધર્મ સમજે છે. બચપણથીજ ક્યાંક ક્યાંક તો પારણામાંથીજ એમનાં સગાઈ વેશવાળ કરી દેવામાં આવે છે.

૬. એમને જે રીતે તૈયાર કરેલો ખોરાક ખવડાવવા પીવડાવવામાં આવે છે, જે રીતે એમને પહેરાવવા ઓઢાડવામાં આવે છે, એ બધું એમનામાં વિકારોને વહેલા જાગૃત કરવામાં મદદ કરનારું હોય છે. આપણી પોતાની દહાવો લેવાની બળતરા તૃપ્ત કરવા અગર આપણા મિથ્યાભિમાનને સંતોષવાની ખાતર આપણે છોકરાંઓને પૂતળાં પુતળીઓની જેમ શણગારીએ છીએ. આનું સ્વાભાવિક પરિણામ એકજ આવે. અકાળ યૌવન, અકાળ સંતતિ, અકાળ મૃત્યુ. માખાપના વર્તનનો વસ્તુપાઠ શીખવામાં છોકરાં વાર લગાડતાં નથી. તેમના સ્વચ્છંદ છોકરાંઓને પૂરેપૂરાં નિરંકુશ બનવાને દાખલાની ગરજ સારે છે.

૭. પ્રજ્ઞાચારીને વ્યાયામ સામાન્ય હોય છે. તેને ખુલ્લી હવાની પૂરી જરૂર છે. મેલી હવાથી શરીર જેટલાં નબળાં થાય છે તેટલાં નબળાં ભાગ્યે જીજી બાહ્ય અસરોથી થતાં હશે. સામાન્ય ચાલે, ટટાર શરીરે, દષ્ટિ ભોંય ભણી રાખીને શાંત ચિત્તે એકાંત સ્વચ્છ સ્થાનમાં ચાલતા જવું. તે હરમ્યાન જેમ ફેફસાં સ્વચ્છ હવાથી સાફ થતાં જાય તેમજ સ્વચ્છ વિચારોથી હૃદયના ને મગજના મેલો, જો મનુષ્ય કહાડતો જાય તો તે શરીરે ને મને બળવાન થાય જ.

૮. પ્રજ્ઞાચારી મિતાહારી જ નહિ પણ અલ્પાહારી પણ હોવો જ જોઈએ. તેનું શરીર પ્રવૃત્ત રહેતું છતાં ઓછામાં ઓછું ક્ષીણ થાય છે, તેથી તેને ઓછામાં ઓછા ખોરાકની જરૂર પડે છે. ખોરાકમાં મસાલા ને મિષ્ટાન્નોનો ત્યાગ આવશ્યક છે. જેને આપણે ભારે ખોરાકો કહીએ છીએ તે ત્યાજ્ય છે. જેને માનસિક કામ ધણું છે તેને કઠોળ વેરી છે. ઘઉં, દૂધ અને કંઈક લીલો-તરી ને બને તો લીલું ફળ એ ઉપરાંત ભાગ્યે જ જીજી વસ્તુની જરૂર હોય.

પાઠ ૧૦ મો. વૈધવ્ય.

વિધવાઓ વિધેના આંકડા જેના વાંચવામાં આવે તેનું હૃદય રડવું જ જોઈએ. વિધવાવિવાહ એ જ એ દરદનો સીધો ઇલાજ છે એમ અધીરા સુધારક બોલી ઉઠે છે. મારાથી એમ નથી કહી શકાતું. હું પણ કુટુંબી છું. મારા કુટુંબમાં ઘણી વિધવાઓ છે. પણ તેઓને ફરી પરણવાનું કહેવાની મારી જીલ ન જ ચાલે. તેઓ ફરી પરણવાનો વિચાર પણ નહિ કરે. પણ જેને બળાત્કારે વૈધવ્ય ભોગવવું પડે તેવી બાળાને સારૂ શો રસ્તો? હઠપૂર્વક વિધવાને પુનર્લગ્ન કરતી અટકાવવી એમાં ધર્મ હશે? વૈધવ્ય શોભાવી શકાય એવી સ્થિતિમાં વિધવાઓને મૂક્યા વિના વિધવાઓની પાસેથી પવિત્રતાની આશા રાખી શકાય?

૨. આ બધા ગુંચવાડા ઝટ ઉઠેલી શકાય એવા નથી. દરેક પક્ષમાં ઓછું વત્તું સત્ય રહેલું છે. વાદવિવાદમાં ઉતર્યા વિના હું નીચેના નિર્ણયો હિંદુ સંસાર સમક્ષ મૂકવા ઇચ્છું છું:-

- (૧) વૈધવ્યનો ભંગ કરવાનો પ્રયત્ન ધર્મને હાનિકર્તા છે.
- (૨) વિવાહ ધાર્મિક ક્રિયા છે. પ્રેમ એકજ વખત પરણી શકે છે.
- (૩) વિધવા પૂજ્ય છે. તેનો તિરસ્કાર એ પાપ છે. પવિત્ર વિધવાનાં દર્શન શુભ શુકન છે. તેને અપશુકન ગણવાં એ પાપ છે.
- (૪) વિવાહ બે ધાર્મિક ક્રિયા હોય અને એ કેવળ પવિત્ર પ્રેમની નિશાની રૂપે હોય, તો કબોડાં અને બાળલગ્ન પાપરૂપજ ગણવાં જોઈએ.

(૫) જો પચાસ વર્ષે નવ વર્ષની કુમારિકાને પરણવામાં બાધ ન ગણાય અને એવા વિવાહ કરનારને ન્યાત બહાર ન મૂકી શકાય, તો એવી કુમારિકા વિધવા થાય અને પુનર્લગ્ન કરે તો તેને ન્યાત બહાર મૂકવી અને એવી બીજી રીતે દંડવું એ પણ પાપજ ગણાય.

૩. ધર્મના પાલનમાં બળાત્કારને અવકાશ જ નથી. એટલે બાળવિધવાઓને વિષે હું તો એ સલાહ આપું કે વિધવાઓનાં મન અને શરીર સારી રીતે રોકાયલાં રહે, તેઓ લાલચોમાં ન ફસાય એવી યોજના ઘડો અને તેને અમલમાં મૂકો. તેમ કરતાં છતાં પણ જે કેવળ બાળ વિધવા છે તેને વિવાહ કરવાને ન લલચાવવી એ જેટલું જરૂરનું છે તેટલું જ તેના માર્ગમાં કાંઈ પણ વિઘ્ન જો તેને વિવાહ કરવો હોય તો ન મૂકવું એ જરૂરનું છે.

૪. વૈધવ્ય પાળવું એ પુણ્ય કર્મ છે, પણ વિધવાવિવાહ સર્વથા પાપ કર્મ તો નથી જ. જ્ઞાતિઓ જો વર્ણાશ્રમ ધર્મને શોભાવવા માગતી હોય, તેનો લોપ થવા દેવા ન ઇચ્છતી હોય તો તેમાં આવી ગએલી અનેક પ્રકારની કુવ્યવસ્થાઓને દૂર કરવી, અને તેમાં ઉત્પન્ન થતા દરેક પ્રશ્નનો ધાર્મિક દૃષ્ટિથી ફડચો કરવો. એટલે હું વિધવાને કહું કે તમે તમારા વૈધવ્યને પવિત્ર ગણી શોભાવજો. તેવા દાખલા હિંદુ સંસારમાં અનેક પડ્યા છે. જ્ઞાતિઓને કહું કે જો બાળ વિધવાઓ પુનર્લગ્ન કરવા ઇચ્છે તો તેમને તરડોડશો નહિ, તેમને જ્ઞાતિબહાર ન મૂકશો.

૫. વૈધવ્ય એ હિંદુ ધર્મની શોભા છે. અખંડિત પતિવ્રતનો અર્થ તો એજ હોઈ શકે કે એક વખતે જેને જ્ઞાનપૂર્વક પતિ ગણ્યો અને જાણ્યો તેનો દેહપાત થતાં પણ તેનું જ સ્મરણ રાખીને સંતોષ વાળવો, એટલું જ નહિ પણ તે સ્મરણમાં આનંદ માનવો અને એ જ રીતે હિંદુસ્થાનની હજારો વિધવાઓ આચરણ કરીને પ્રાતઃસ્મરણીય બની છે.

૬. એક વેળા ગં. સ્વ. રમાબાઈ રાનડેને મળવા જવાનો મને પ્રસંગ આવ્યો હતો અને એમના ખાસ ઓરડાની અંદર જ મેં એમનાં દર્શન કર્યાં. એ ઓરડામાં મુખ્ય સ્થાને મેં એક કોચ જોયો અને તેની ઉપર ન્યાયમૂર્તિ મરહુમ રાનડેની છબી જોઈ હતી. સમજ્યો તો ખરો, પણ મારી સમજ બરાબર હતી કે નહિ એ જાણવા સારૂ એમને મેં પૂછ્યું ‘આ છબી કોચ ઉપર કેમ રાખી છે?’ એમણે કહ્યું ‘એ કોચ એમનો જ હતો. એની ઉપર જ હમેશાં એ બિરાજતા તેથી એ કોચને મેં એમની છબીને સારૂ જ રાખેલો છે. અને એની છાયા તમે હું હમેશાં વસું છું અને સૂઈ છું.’ આ પવિત્ર શબ્દો સાંભળી હું આનંદમાં ગરકાવ થયો અને વૈધવ્યની શોભા વધારે સમજ્યો. આવી પતિવ્રતા રમાબાઈ હિંદુસ્થાનમાં ઠેકઠેકાણે છે એ તો હું જાણું છું.

પાઠ ૦.૧ મો. પત્નિવ્રત.

પણ પત્નિવ્રતા પુરૂષો ક્યાં હશે? અને જો ન હોય તો પતિવ્રતા સ્ત્રીઓની પૂજા કરીને પુરૂષોએ સંતોષ વાળી લેવાનો છે કે પોતે પણ પત્નીવ્રત દૃઢતાપૂર્વક પાળીને પતિવ્રતા સ્ત્રીઓની પૂજા કરવાની છે? અનુકરણના જેવી બીજી કંઈ પૂજા હોય? અથવા જ્યાં અનુકરણનો જરાએ વિચાર નથી ત્યાં શાળિક પૂજાની કેટલી કિંમત આંકી શકાય? હું હિંદુસ્થાનમાં વસી હિંદુસ્થાનના જીવનનો પ્રત્યેક ક્ષેત્રમાં સારી પેઠે અનુભવ કરી રહ્યો છું. સામાન્ય રીતે ચારિત્રવાન ગણાતા-પોતાની સ્ત્રી ઉપર સારી પ્રીતિ રાખતા દેખાતા જીવાનોને ઘરભંગ થતાં તુરત જ સગાઈ કરતા અને પરણવા બેસતા મેં જોયા છે અને હું અત્યંત ખેદ પામ્યો છું.

૨. જો આપણે અમુક રિવાજના ગુલામ ન બની ગયા હોઈએ તો ઘરભંગ થએલ પુરૂષ સ્મશાનમાંથી હજી ઘેર પહોંચ્યો નથી તેના પહેલાં જ પરણવાનો વિચાર કરી શકે એ આપણને કમકમાટી

ઉપજાવનારો વિચાર લાગવો જોઈએ. તેને બદલે મા પોતાના ઘરભંગ દીકરાને તુરત પરણતો જોવા ઇચ્છે છે. સાસુ પણ પોતાના ઘરભંગ થએલા જમાઈને પરણવામાં ઉત્તેજન આપે છે અને જમાઈ એ ઉત્તેજન લેતાં જરાએ શરમાતો નથી. એવા પુરૂષના રડવાનો શો અર્થ હશે ? એવા પુરૂષ પોતાની આગલી સ્ત્રીનું સ્મરણ રાખવા અનેક ઉપાયો યોજે એની શી કિંમત ? અથવા તો પોતે નવી સ્ત્રી લાવેલો છે એની ઉપર જે હાવભાવ રેડી રહેલો છે તેની તે નવી સ્ત્રીએ કેટલી કિંમત ગણવી ? આવું જીવન વિચારમય કેમ ગણી શકાય ? હું તો એમાં અધર્મજ જોઈ છું અને જ્યાં લગી પુરૂષવર્ગ આ પ્રમાણે ઉદ્ધતાઈ વાપરવા તૈયાર છે ત્યાં લગી વૈધવ્યનાં વખાણ કરવાં એ પણ મને તો કેવળ દંભ લાગે છે અને પુરૂષના સ્વાર્થની પરિસીમા જણાય છે.

૩. જે સ્ત્રીની સાથે પુરૂષે કેટલાંક વર્ષો સુધી મૈત્રી રાખેલી છે, જેનાં દુઃખે તે દુઃખી થયો છે, જેના સુખમાં લાગ લીધો છે, જેની સાથે ભોગવિલાસ કર્યા છે, જેની સાથે ચોવીસે કલાક રહ્યો છે, તે સ્ત્રીનો દેહપાત થતાં, શું પુરૂષે સામાન્ય મિત્રનાં વિયોગથી જેટલો શોક પાળે તેટલો પણ નહિ પાળવો ?

૪. ઇંગ્લંડમાં જ્યાં વિધવાને પુનર્વિવાહ કરવાની છૂટ છે ત્યાં લોકલજ્જને વશ થઈને પણ ખાનદાન સ્ત્રીની ળીજ પુરૂષનો સંગ કરવાની એક વર્ષ લગી હિસ્મત ચાલતી નથી. પણ હિંદુસ્થાનના પુરૂષની ખાનદાની ઘણે ભાગે સ્મશાનની હૃદયી આગળ નથી જઈ શકતી અને કોઈ ક્ષેત્ર વખતે તો ચિતામાં પોતાની પવિત્ર સ્ત્રીના દેહની સાથે ભસ્મ થાય છે અને સ્મશાનની હૃદમાંજ નાતીલાઓ તેની સાથે નવા વિવાહની વાત કરતાં અચકાતા નથી અને ઘરભંગ થએલો પુરૂષ તે સાંભળતાં શરમાતો નથી.

૫. આ દયાજનક સ્થિતિમાંથી હિંદુસ્થાને ઉભરી જવું આવશ્યક છે. વિધવા-વિવાહની હીલચાલમાં પણ હું તો પુરૂષનું

બાળે અબાણે સ્વાર્થીપણું જોઈ હું. વિધવાને પરણતી કરી મૂકીને પુરૂષ પોતાની શરમ ભૂલી જવા ઇચ્છે છે. એ વિધવાના વંધવ્યનું દુઃખ પુરૂષ માનતો હોય તો પોતે અખંડ પત્નીવ્રત પાળીને એ દુઃખ વિસરાવી શકે. આવા વિષયોમાં લોકમત એટલો બધો ક્ષીણ થઈ ગયો છે કે સુશિક્ષિત ખાનદાન કુટુંબના ગણાતા પુરૂષો પણ કન્યા કરતાં, ઘરભંગ થતાં તુરત પરણવામાં જરાયે લજ્જિત નથી થતા એવું 'મે' હિંદુસ્થાનમાં ચોમેર જોયું છે.

૬. પણ પુરૂષો પોતાની ફરજ બજાવે યા ન બજાવે, સ્ત્રીઓ પોતાના હક કેમ સિદ્ધ ન કરે ? સ્ત્રીઓને મતાધિકાર જરૂર મળવો જોઈએ. પણ જે સ્ત્રીઓ પોતાના સામાન્ય હક સમજતી નથી અથવા સમજતી છતી તે હકો મેળવવા શક્તિ નથી ધરાવતી એ મતાધિકારને લઈને શું કરશે ? સ્ત્રીઓ મતાધિકાર લહે મેળવે. લહે હિંદુસ્થાનની ધારાસભાઓમાં બાય; પણ સ્ત્રીઓની પ્રથમ ફરજ પુરૂષો તરફથી બાળે કે અબાણે થતા અત્યાચારોમાંથી બચી હિંદુસ્થાનને શોભાવવાની ને વીર્યવાન બનાવવાની છે.

૭. જ્યારે અજ્ઞાની મા પોતાની તેટલીજ અજ્ઞાની છોકરીને તુરત ઘરભંગ થએલા પુરૂષના વિષયાગ્નિમાં હોમી દેવાને તૈયાર છે ત્યારેજ એવા પુરૂષો હજી વિયોગ દુઃખનાં આંસુ સૂકાયાં નથી ત્યાંજ ફરી પરણવાનો વિચાર કરી શકે છે. મારી તો માન્યતા છે કે આવા પ્રકારના સુધારા કરવા એ સ્ત્રીઓનો હક્ક છે એટલુંજ નહિ પણ એ સ્ત્રીઓની ફરજ છે. પોતા પ્રત્યે, પુરૂષ પ્રત્યે અને હિંદુસ્થાન પ્રત્યે.

પાઠ ૧૨ મો. બાલવધ.-ભાગ ૧ લો.

ન્યુઝીલેંડમાં એક વર્ષમાં એક હજાર બાળકોમાંથી ૫૧૫ મરણ થાય છે. સુબંધમાં ૩૨૦ અને સંયુક્ત પ્રાંતમાં ૩૫૨. આ હકીકત ગમે તે રીતે તપાસીએ તોપણ આપણને કમકમાટી ઉપજાવે.

વનારી છે. કારણો સખળ અને ઉપાય થઈ શકે તેવાં છે. પ્રતિકૂળ કારણોમાં વધારો થતો જાય છે. કારણોમાંનાં કેટલાંક નીચે પ્રમાણે છે:-

(૧) હવા. (૨) ખોરાક. (૩) બાળવિવાહ અને કળેડાં. (૪) સ્વછંદ. (૫) આરોગ્ય વિષે અજ્ઞાન. (૬) અસહ્ય મોંઘવારી.

૨. આપણી હવા આપણે બદલી શક્તા નથી. સારામાં સારી હવાવાળા મુલકોમાંનો ન્યુઝીલેંડ એક પ્રદેશ છે. પ્રમાણમાં હિંદુ-સ્થાનની હવા દુર્બળ કરનારી ગણાય છે. ઘણી ગરમીમાં શરીરને બરોબર બાંધવું એ મુશ્કેલ છે ગરમી કરતાં પણ લેજવાળા પ્રદેશ વધારે હાનિકારક છે એવો સાવજનિક અનુભવ છે. એમ છતાં ઇશ્વરે મનુષ્યને એટલી શક્તિ આપી છે કે તે ઘણું ભાગે આવી અગવડોને ઓળંગી શકે છે. ઓછાવત્તા પ્રમાણમાં સૌ કોઈ આવી અડચણો દુર કરે છે. જેટલે દરજ્જે મરણપ્રમાણ ઓછું કરવામાં હવા પ્રતિકૂળ છે તેટલે દરજ્જે આપણે યોગ્ય ઇલાજો લઈને હવાની પ્રતિકૂળતા મટાડી શકીએ છીએ. આમાં આપણી ગરીબાઈ એ મોટામાં મોટું વિઘ્ન છે.

૩. બાળકોનો ખોરાક હમેશાં જોઈએ તેવો નથી હોતો. બાળકોના ખોરાકનો વિષય સમજવો ઘણો સહેલો છે. બાળક માતાના દુધ ઉપર અને માતાનું દૂધ બંધ થાય એટલે ગાયના દૂધ ઉપર જ ઉછેરાવું જોઈએ તેને બદલે બાળકને હજી દાંત નથી આવ્યા તેના પહેલાં દૂધને બદલે રાંધેલું અનાજ આપવામાં આવે છે. બાળકની હોજરી અનાજ પચાવવા તૈયાર નથી હોતી એના પહેલાં તેને અનાજ મળે છે તેથી બાળકને રોગો થાય છે, તે નબળું બને છે, અને કેટલીક વેળા વગર મોતે મરે છે. અયોગ્ય ખોરાકમાં પણ આપણી ગરીબાઈ અને આપણું અજ્ઞાન મુખ્ય કારણો છે.

૪. ઉપરનાં બંને કારણ કરતાં પણ મોટું કારણ બાળવિવાહ અને કળેડાં છે. પંદર વર્ષની છોકરી પ્રસવને લાયક હોય જ નહિ.

એવી છોકરીના સંતાનમાં શહુર અથવા જીવનશક્તિ મંદ હોય છે. આપણાં બાળકો એટલાં દમ વિનાનાં હોય છે કે તેને ઉછેરવાં એ ઘણી મુશ્કેલીનું કામ થઈ પડે છે. તેથી ઘણાં બાળકો પોતાના પહેલા વર્ષની અંદર જ મરણ પામે છે, અને જેમ બાળવિવાહને તેમ કળેડાંને ઘણાં બાળકોનાં મરણ આભારી છે. યોગ્ય ઉમરે પહોંચ્યા પહેલાં જ પુરૂષો લગ્ન કરે છે તેને થતી પ્રજા ન જીવી શકે એ નવાઈની વાત નથી.

૫. વળી સ્વછંદ એ પણ બાળકોના મરણનું પ્રમાણ અવશ્ય વધારે છે. પશ્ચિમના લોકો ધર્મને અર્થે નહિ પણ પોતાના શરીરની સુખાકારીને અર્થે, અને ઘણી પ્રજા વધે તો તેનું પાલન કરવું મુશ્કેલ થાય તેથી પ્રજોત્પત્તિ ઉપર અંકુશ રાખે છે. આપણે સારૂ એવો હેતુ સ્વછંદ રોકવા પુરતો નથી થતો. પણ હિંદુસ્તાનમાં ધર્મમય જીવન ગાળવાનો આપણે પશ્ચિમના દેશોની અપેક્ષાએ ભારે દાવો કરીએ છીએ. એમ છતાં આપણે ધર્મે મુકેલા અંકુશોને ગણકારતા નથી; તેથી ઘણાં માબાપો ધર્મનો કે અર્થનો વિચાર કર્યા વિના વિષયાસકત રહી પ્રજાની ઉત્પત્તિ વખતે કે કવખતે કર્યા જ કરે છે. પરિણામે જાણ્યેઅજાણ્યે રોગી બાળકો જન્મે છે, અને તેથી બાળઅવસ્થામાં જ મૃત્યુને વશ થાય છે.

૬. આરોગ્ય વિષેના નિયમોનું આપણને અઘોર અજ્ઞાન છે. માતા અથવા પિતા બેમાંથી એકેને એ વિષે કાંઈ જ્ઞાન નથી. જ્યાં જ્ઞાન છે ત્યાં તેનો અમલ કરવાનું આળસ છે, અને જ્યાં આળસ નથી ત્યાં સાધનોનો અભાવ છે. પરિણામ એનું એ જ આવે છે કે બાળકોમાં મરણ વધતાં જાય છે. ઘણી વેળા કેવળ અજ્ઞાની સુચાણી બાળકોની હાલતનું કારણ બને છે. તેને સુવાવડીની માવજતની ખબર હોતી નથી. સામાન્ય નિયમોનું પાલન માતા પામે એ કરાવતી નથી. તેથી બાળકો જન્મતાં જ કફોડી સ્થિતિમાં ઉછરે છે

અને મરણનો લોગ થઈ પડે છે. જો પ્રથમના બે માસ સુધીમાં બાળક ઉગરી ગયું તો સુચાણીના જેટલી જ અજ્ઞાની માતા બચ્ચાંને ગમે તેમ ઉછેરીને જ્યારે તેને મારતી નથી ત્યારે તેની તબીબતને તો જરૂર ધકકો પહોંચાડે છે.

૭. છેલ્લું કારણ વધતી જતી અસહ્ય મોંઘવારી છે. મોંઘવારીને લીધે દૂધ ધીના સાંસા પડે છે. ઘઉંના ખોરાકની જરૂર છે ત્યાં ઘઉં પણ મળતા નથી. એટલે માતાનું દૂધ દહાડે દહાડે નબળું થાય છે, ને માતાનું દૂધ બંધ થતાં માતાના જ્ઞાન છતાંયે બચ્ચાંને, સારું કે પૂરતું દૂધ મળતું નથી. ટાઢને સમયે કપડાં નથી મળતાં, ઘરની સગવડ પણ ઓછી જ મળે છે. આમ સંજોગોની પ્રતિફળતા એટલી બધી છે કે બાળકોના ભયંકર મરણ પ્રમાણમાંથી ઉગરવું મુશ્કેલ થઈ પડયું છે.

૮. એમ છતાં ઉપાયો લીધે જ છુટકો છે, ઉપાયો લઈ શકાય એવા છે. પ્રજાની કેળવણી સારા પાયા પર મુકાય તો સહેજે બાળક ઉછેરવાનું સામાન્ય જ્ઞાન મળે. દરમ્યાન બાળઉછેરના નિયમો સમજાવવા સારૂ ઘણી સરળ ભાષામાં નાનાં પુસ્તકો લખી તેનો ફેલાવો થાય, ભાષણો મારફતે માતૃપિતાને જ્ઞાન અપાય, લેજવાળી હવામાંથી કેટલેક દરજ્જે દરેક જણ પોતાનો બચાવ અલ્પ પ્રયત્નથી કરી શકે છે. ઘરની આસપાસનો ને ઘર માંડેનો લેજ જાતમહેનતથી દૂર કરી શકાય. બાળકને સારૂ દૂધ બીજી કરકસર કરીને પણ મેળવવું અશક્ય ન હોવું જોઈએ. દૂધના જેવો સંપૂર્ણ ખોરાક બીજો નથી.

૯. મોંઘવારી એ એવી પીડા છે કે તેનો ઇલાજ કોઈપણ રીતે થઈ જ રહેશે, એવી મારી માન્યતા છે. પ્રજાની કમાણી વધે તો મોંઘવારી સહન થાય. એટલે કાં તો કમાણી વધશે અથવા મોંઘવારી દૂર થશે એમાં શક નથી. છતાં આપણો ધર્મ તો મોંઘવારી દૂર કરવાના ઇલાજો જ લેવાનો છે.

પાઠ ૧૩ મો. હિંદુધર્મ.-ભાગ ૧ લો.

હું હમેશાં જ મને પોતાને સનાતની હિંદુ તરીકે ઓળખાવું છું. અને છતાંયે હિંદુધર્મને નામે થનારી એવી કેટલીએ બાબતો છે જે મને માન્ય નથી. જો હું સાચો સનાતની ન હોઉં તો પોતાને સનાતની અગર એવા જ બીજા નામથી ઓળખાવવાની મને ઇચ્છા નથી. તેમ એક મોટા ધર્મના નામનો આશ્રય લઈને તેમાં છૂપી રીતે કશો સુધારો કે બગાડો દાખલ કરવાની પણ મારી અલબત્ત ઇચ્છા નથી. તેથી મારો એ ધર્મ થઈ પડ્યો કે સનાતન હિંદુ ધર્મનો હું કેવો અર્થ કરું છું તે મારે એકવાર સ્પષ્ટ પથે ચોખ્ખું કરી દેવું. 'સનાતન' શબ્દ હું એના સ્વાભાવિક અર્થમાં જ હમેશાં વાપરું છું.

૨. હું મને પોતાને સનાતની હિંદુ કહેવડાવું છું કારણ કે:—

૧. હું વેદોને, ઉપનિષદોને, પુરાણોને અને જે બધા ગ્રંથો હિંદુ ધર્મશાસ્ત્રોને નામે ઓળખાય છે, તેને માનું છું અને તેથી અવતારોને અને પુનર્જન્મને પણ માનું છું.
૨. હું વર્ણાશ્રમધર્મને મને લાગે છે કે એના મૂળ વૈદિક અર્થમાં માનું છું. એના આજના લૌકિક અને અણુધડ અર્થમાં નહિ.
૩. હું ગૌરક્ષાને તેના આજના લૌકિક અર્થ કરતાં ઘણાં વધારે વિશાળ અર્થમાં માનું છું.
૪. મૂર્તિપૂજાને વિષે મારી અનાસ્થા નથી.

૩. વાંચક ભ્રેશે કે વેદો તેમજ બીજાં શાસ્ત્રોનો ઉલ્લેખ કરતાં તેમને અપૌરુષેય અગર ઇશ્વરપ્રણીત કહ્યાં નથી, કારણ એકલા વેદ

જ અપૌરુષેય કે ઈશ્વરપ્રણીત હોય એમ હું માની શકતો નથી. હું તો બાઈબલ, કુરાન અને ઝંદઅવસ્તાને પણ વેદના જેટલાં જ ઈશ્વર પ્રેરિત સમજું છું. આ 'ધર્મગ્રંથોત્તમ' મને કશું પ્રત્યક્ષ જ્ઞાન છે એવો મારો દાવો નથી. છતાં જે મુદ્દાનાં સત્યો ધર્મશાસ્ત્રો ઉપદેશે છે તે હું અંતરથી ઓળખું છું. અને લાગણીથી સમજું છું એવો અલગત મારો દાવો છે. શાસ્ત્રના મારી બુદ્ધિને કે નૈતિકદૃષ્ટિને અળખામણા લાગે એવા કોઈ પણ અર્થથી—પછી તે ચાહે તેટલા વિદ્વત્તાપૂર્ણ કાં ન હોય—અધાવાની હું ના પાડું છું.

૪. અત્યારના શંકરાચાર્યો અગર શાસ્ત્રીઓ પોતે હિંદુ ધર્મશાસ્ત્રોનો જે અર્થ કરી બતાવે છે તે જ એક સાચો છે એવો દાવો કરતા હોય તો હું તેનો વધારેમાં વધારે આગ્રહપૂર્વક નિષેધ કરું છું. ઉલટું હું એમ માનું છું કે આ ધર્મગ્રંથોત્તમ આપણું અત્યારનું જ્ઞાન છેક અસ્તવ્યસ્ત છે. જેણે અહિંસા, સત્ય અને બ્રહ્મચર્યમાં પૂર્ણતા પ્રાપ્ત નથી કરી અને જેણે સર્વ પ્રકારની માલેકી અને ધનવૈભવનો ત્યાગ નથી કર્યો તેવા કોઈપણ મનુષ્ય શાસ્ત્રોને ખરેખરાં સમજી ન શકે એ ધર્મસૂત્રમાં મારી સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા છે. હું ગુરૂની પ્રથાને માનું છું પણ સાથે સાથે એ પણ જોઉં છું કે અત્યારે તો લાખો મનુષ્યોએ ગુરૂ વગર જ પોતાની જીવનયાત્રા પૂરી કરવી રહી છે.

૫. પણ આથી પોતાના ધર્મમાં રહેલું સત્ય કદિપણ બળુચાની બાબતમાં માણસે નિરાશ થવાની બીજકુલ જરૂર નથી. કાશ્મી બધા મહાન ધર્મોની પેઠે જ હિંદુધર્મના પણ પાયાના સિદ્ધાંતો સનાતન હોઈ રહેજે સમજાય તેવા છે. દરેક હિંદુ ઈશ્વરને માને છે; તે '૧૬૩૦૩૧૩૧૩૧૩૧' છે એમ માને છે; પુનર્જન્મને અને મોક્ષને માને છે.

૬. હિંદુધર્મનું તત્ત્વ મોક્ષ છે. મોક્ષને સારું હું મથી રહ્યો છું. મારી બધી પ્રવૃત્તિ મોક્ષને ખાતર છે. જેટલો વિશ્વાસ મને મારા દેહના અસ્તિત્વ વિષે ને તેની ક્ષણિકતાને વિષે છે, તેટલોજ આત્માના અસ્તિત્વ વિષે ને તેના અમરત્વને વિષે છે. પણ જે ખાસ વસ્તુ હિંદુધર્મને બીજા ધર્મોથી નોખો પાડે છે તે તેની ઝારક્ષા અને વર્ણાશ્રમધર્મ છે.

પાઠ ૧૪ મો. હિંદુધર્મ.-ભાગ ૨ જો.

વર્ણાશ્રમ તો મને લાગે છે કે મનુષ્યસ્વભાવમાં જ રહેલી વસ્તુ છે. હિંદુધર્મે શાસ્ત્રીય ઢંગે તેનો વિચાર કરી તેને શાસ્ત્રની પૂર્ણતાએ પહોંચાડેલ છે એટલું જ. એ જન્મથીજ પ્રાપ્ત થનારી વસ્તુ છે. માણસ સ્વેચ્છાએ પોતાનો વર્ણ બદલી શકતો નથી. પોતાનો વર્ણાશ્રમ ન પાળવો એ પરંપરાને તોડવા સમાન છે. પણ વર્ણાશ્રમના તત્ત્વને લઈને એક વર્ણની અસંખ્ય ન્યાતો અને પેટા ન્યાતો કરી મૂકનારે એ સિદ્ધાંતની જોડે અણુઘટ્ટી છૂટ લઈ તેની વિંડબના જ કરી છે. ચાર વર્ણ સમાજનાં બધાં પ્રયોજનને માટે તદ્દન પૂરતા છે

૨. વર્ણાંતર રોટી કે બેટીવહેવારથી માણસનો જન્મથી મળેલ દરબજો કે અધિકાર નષ્ટ થવોજ જોઈએ એમ હું નથી માનતો. ચાતુર્વર્ણ્યે માણસને તેના વ્યવસાય નક્કી કરી આપ્યા છે. તે મનુષ્યના સામાજિક વહેવારની મર્યાદા બાંધતો કે નિયમને કરતો નથી. ચાતુર્વર્ણ્યે માણસના ધર્મો દોરી દીધા છે; તેને જુદા જુદા ચડિઆતા કે ઉતરતા હુકો બક્ષ્યા નથી. મને લાગે છે કે હિંદુધર્મની પ્રકૃતિથી જ એ વિરૂદ્ધ છે કે પોતાનામાં ઉંચા કે બીજાનામાં નીચા દરબજાનું આરોપણ કરવું. હિંદુ દષ્ટિએ તો સર્વ જ વર્ગ ઈશ્વરની સૃષ્ટિને સેવવા જન્મેલા છે. બાહ્યથી પોતાના જ્ઞાનથી,

ક્ષત્રિય પોતાની રક્ષણશક્તિથી, વૈશ્ય તેના વાણિજ્યબળથી અને શુદ્ર તેના શરીરયજ્ઞથી.

૩. આનો અર્થ એમ નથી કે બ્રાહ્મણ શરીરયજ્ઞ કરવાના ધર્મથી અગર તો પોતાનું અને બીજાનું રક્ષણ કરવાના ધર્મથી છૂંદો છે. અર્થ એટલો જ છે કે બ્રાહ્મણ એના જન્મવડે કરીને પ્રધાનપણે જ્ઞાની છે, અને પરંપરાગત સંસ્કારદ્વારા તેમ જ કેળવણીદ્વારા જ્ઞાન બીજાને આપવાને સૌથી વધુ લાયક છે. તેમ એનો અર્થ એમ પણ નથી કે શુદ્રને તે જેટલું ઇચ્છે તેટલું જ્ઞાન સંપાદન કરવાનો અધિકાર નથી. માત્ર તે તેના શરીરયજ્ઞ દ્વારા જ સૌથી વધુ સારી સેવા બજાવી શકશે અને તેથી તેણે બીજાઓની, તેમના માંના સેવાને લાયકના ખાસ ગુણોની અસૂચા ન ધરવી ઘટે. પણ જે બ્રાહ્મણ પોતાના જ્ઞાનધનનો ગર્વ ધરીને પોતાને બીજાના કરતાં ચડિઆતો ગણાવવા માગે છે તે નીચો પડે છે અને અજ્ઞાની છે.

૪. આ જ ન્યાય પોતાના ખાસ સંસ્કારોનું અભિમાન કરી તેને અંગે ખાસ હુકો લોગવવા માગનારા હરકોઈ બીજાઓને પણ લાગુ છે. વર્ણશ્રમધર્મ એ સંયમ ઉપર, શક્તિસંચય ઉપર અને તેના બીજાવટભર્યા ઉપયોગ ઉપર રચાયેલો છે, સ્વચ્છંદ ઉપર નહિ.

૫. આમ જો કે વર્ણશ્રમને વર્ણાંતર રોટી કે બેટીવહેવારથી ધક્કો નથી પહોંચતો, છતાં હિંદુધર્મ જુદા જુદા વર્ણો વચ્ચેના રોટી અગર બેટી વહેવાર પ્રત્યે આગ્રહપૂર્વક અરૂચિ દર્શાવે છે. હિંદુધર્મ સંયમની પરિસ્થિતિએ પહોંચી શક્યો છે. આત્માનો મોક્ષ સાધવાને ખાતર દેહનું દમન કરવા કહેનારો એ ધર્મ છે. આમ હિંદુધર્મમાં ખાપે પોતાના હીકરાની જોડે બેસીને ખાવું જ જોઈએ એવો વિધિ નથી.

૬. એક મર્યાદિત વર્ગમાંથી જ પોતાના ઘરને માટે કન્યા પસંદ કરવાનો વિધિ પણ ભારે સંયમ સિવાય ખીજું શું સૂચવે છે? વળી વિવાહિત સ્થિતિને પણ હિંદુધર્મ મોક્ષને સાફ કંઈ અનિવાર્ય ગણતો નથી. હિંદુની દૃષ્ટિએ તો જન્મ જેમ આત્માનું પતન છે તેમ લગ્ન પણ પતન જ છે. મોક્ષ એટલે જેમ જન્મખંડનથી મુક્તિ તેમ મરણના ખંડનથી પણ મુક્તિ. આત્માના ત્વરિત વિકાસને માટે વર્ણાંતર રોટી કે બેટી-વહેવારનો નિષેધ જરૂરી વસ્તુ છે.

૭. પણ આવો સંયમ એ કંઈ વર્ણની કસોટી કે લક્ષણ નથી. બ્રાહ્મણ પોતાના શુદ્ર ભાઈની જોડે બેસીને ખાય છતાં જ્યાં સુધી તેણે જ્ઞાનદાન કરવાનો પોતાનો સ્વધર્મ મૂક્યો નથી ત્યાં સુધી તે બ્રાહ્મણ મટતો નથી. આ બધા ઉપરથી એટલું ફલિત થાય છે કે રોટી કે બેટીવહેવારને લગતા સંયમ કે મર્યાદાધર્મો વર્ણોની ઉચ્ચતા કે નીચતાના ખ્યાલ ઉપર રચાયા નથી. જે હિંદુ એવી કશી ઉચ્ચતા કે નીચતાના ખ્યાલને કારણે ખીજાની જોડે જમવાની ના પાડે છે તે હિંદુધર્મને ખોટા રૂપમાં રજૂ કરે છે.

૮. દુર્ભાગ્યે, આજકાલ હિંદુધર્મ માત્ર ખાવા અને અલડાવાની ચર્ચામાંજ આવી રહેલો જોવામાં આવે છે. મને લાય છે કે શું ખાવું અને કોની જોડે ખાવું એના ઝીણામાં ઝીણા વિધિનિષેધ નક્કી કરવા પાછળ જ જો હિંદુધર્મ પોતાનું બધું બળ રોકશે તો તે થોડા જ વખતમાં ખરી વસ્તુને ખોઈ બેસશે. માદક પદાર્થો અથવા ખોરાકોના સેવનથી દૂર રહેવું અગર તો માંસાહાર ન કરવો એ આત્માના વિકાસની દિશાએ ભારે મદદકર્તા છે એ સાચું, પણ તેથી તે એકજ વસ્તુ કંઈ ધર્મનું સારસર્વસ્વ નથી. હર-કોઈની જોડે બેસીને ખાનારા, ને માંસાહાર કરનારા, છતાં ઈશ્વરથી ડરનારા અનેક માણસો, માંસાહારથી અને ખીજા ઘણી વસ્તુઓથી

ભારે ચુસ્તતાપૂર્વક દૂર રહેનારા અને છતાંયે પોતાના પ્રત્યેક કાર્યથી ઇશ્વરને અપમાન પહોંચાડનારા માણસોના કરતાં, ભોક્ષદશાની વધુ જ નહીંક છે.

પાઠ ૧૫ મો. હિંદુધર્મ.-ભાગ ૩ જો.

આ બધું છતાં હિંદુધર્મની પ્રધાનવસ્તુ, નિરાળી જ છે. તે ગૌરક્ષા. ગૌરક્ષા એ મનુષ્યના આખા વિકાસક્રમમાં મને સૌથી અલૌકિક વસ્તુરૂપે લાસી છે. ગાયનો અર્થ હું માણસની નીચેની આખી મૂંગી દુનિયા એવો કહું છું. ગાયને બહાને એ તત્વદ્વારા માણસને આખી ચેતનસૃષ્ટી જોડે આત્મીયતાનો અનુભવ કરાવવાનો એમાં પ્રયત્ન છે. આવો દેવભાવ ગાયને જ કેમ આપવામાં આવ્યો હશે એ પણ મને તો સ્પષ્ટ છે. ગાય જ હિંદુસ્થાનમાં માણસનો સૌથી સાચો સાથી-સૌથી મોટો આધાર-હતી. એ જ એક હિંદુસ્થાનની કામધેનુ હતી. તે માત્ર દુધ જ આપનારી નહોતી. આખી ખેતીનો એ આધારસ્તંભ હતી.

૨. ગાય એ દયાધર્મની મૂર્તિમંત કવિતા છે. આ ગરીબ અશરાફ પ્રાણીમાં આપણે કેવળ દયા જ ઉલરાતી જોઈએ છીએ. લાખો કરોડો હિંદીઓને ઉછેરનારી એ માતા છે. એ ગાયની રક્ષા તે ઇશ્વરની આખી મૂકસૃષ્ટિની રક્ષા છે. જે અજ્ઞાત ઋષિ કે દષ્ટાએ આ ગૌપુત્ર ચલાવી તેણે ગાયથી શરૂઆત કરેલી. એથી નિરાળું બીનું કશું એનું ધ્યેય હોઈ જ ન શકે. આ પશુસૃષ્ટિની અરજ મૂંગી છે તેથી વધારે જ અસરકારક છે. ગૌરક્ષા એ હિંદુધર્મ દુનિયાને આપેલી બક્ષીસ છે. અને હિંદુધર્મ પણ જ્યાં સુધી ગાયની રક્ષા કરનારા હિંદુઓ છે ત્યાં સુધી જ રહેશે.

૩. એ ગાયની રક્ષા કઈ રીતે થાય ? રસ્તો એ જ છે કે ગાયને બચાવવા બંતે મરવું. ગાયને બચાવવા ખાતર માણસને મારવા

તૈયાર થવું એ તો હિંદુધર્મ તેમજ અહિંસાધર્મ બન્નેનો ઇન્કાર કર્યા સમાન છે. હિંદુઓને તો પોતાની તપસ્યાના, પોતાની આત્મ-શુદ્ધિના અને આપલોગના બળથી ગાયની રક્ષા કરવાનું કહેલું છે. આજ સુધીની ગૌરક્ષા તો મુસલમાન જોડે કાયમના કંકાસ અને ઝેર કરવામાં આવી રહી હતી. જ્યારે ખરૂં જોતાં ગૌરક્ષાનો અર્થ એ કે આપણે આપણી પ્રેમસેવાથી મુસલમાનોનાં મન જીતી લેવાં.

૪. પણ ખુદ હિંદુઓ પોતે ગૌરક્ષા કેટલી સમજે છે? થોડા અરસા ઉપર એક મુસલમાન મિત્રે મને એક પુસ્તક મોકલેલું, તેમાં ગાય અને તેની ઓલાદ ઉપર આપણે જે ઘાતકીપણું ગુજરીએ છીએ તેનાં વિગતવાર વર્ણનો કરેલાં હતાં. તેનું ટીપેટીપું દુધ ખેંચી લેવાને ખાતર આપણે તેનું કેવું લોહી લઇએ છીએ, આપણે તેને ભૂખે મારી કેવી હાડપિંજર કરી મૂકીએ છીએ, તેનાં વાછરડાંઓની આપણે કેવી દુર્દશા કરીએ છીએ, તેમને આપણે કેવા પુરૂં ધાવવા પણ દેતા નથી, બળદો પર આપણે કેવો જીલમ ગુજરીએ છીએ, આપણે તેમને કેવા ખસ્સી કરીએ છીએ, આપણે તેને કેવા ચાબખા, પરાણી અને આરોના માર મારીએ છીએ, આપણે તેમના પર કેવા અનહુદ બોળ લાદીએ છીએ-આ બધાનું એમાં વર્ણન હતું. જો તેમને વાચા હોય તો કદાચ તેઓ આપણી સામે એવા તો અમાનુષ અપરાધોની સાક્ષી પૂરત કે દુનિયાં બધી કમકમી ઉઠત !

૫. આ મૂંઝાં પશુઓ પર ઘાતકીપણાના પ્રત્યેક કર્મથી આપણે હિંદુધર્મનો અને ઇશ્વરનો ઇન્કાર કરીએ છીએ. હું નથી માનતો કે દુનિયાના બીજા કોઇ પણ દેશમાં તેનાં ઢોરોની હાલત હિંદુસ્થાનના કરતાં ભૂંડી હોય. આમાં બીજા કોઇનો દોષ આપણે નહિ કહાડી શકીએ. આમાં આપણી ગરીબી પણ આપણે નહિ ગાઇ શકીએ. આપણાં ઢોરોની આ દુર્દશા આપણી ઘાતકી બેદર-

કારી શિવાય બીજા કશાની જ સૂચક નથી. આપણી પાંજરાપોળો આપણી હયાવૃત્તિ ઉપર ખડી થયેલી સંસ્થાઓ છતાં તે વૃત્તિનો અતિ બેહુદો અમલ કરનારી સંસ્થાઓ માત્ર છે. તેઓ નમૂનેદાર ગૌશાળાઓ કે ડેરીઓ અને ધીકતી રાષ્ટ્રીય સંસ્થાઓ તરીકે ચાલવાને બદલે માત્ર ખોડાં ઢોરો રાખવાનાં ધર્માદા ખાતાંઓ જ થઈ પડી છે !

૬. હિંદુઓની પરીક્ષા ટીલાં કર્યાથી, સ્વરશુદ્ધ મંત્રો ભણ્યાથી, તીરથજાત્રાઓ કર્યાથી કે ન્યાતક્રિયાઓના ઝીણામાં ઝીણા નિયમો ચીવટથી પાળ્યાથીયે નહિ પણ ગાયને બચાવવાની તેમની શક્તિથી જ થવાની છે. અત્યારે તો ગૌરક્ષાધર્મનો દાવો કરનારા આપણે ગાયને અને તેના વંશને ગુલામ બનાવી જાતે ગુલામ બન્યા છીએ.

૭. હું શા સારૂ મને પોતાને સનાતની હિંદુ કહેવડાવું છું એ વાંચકને હવે સમજશે. ગાય પ્રત્યેના મારા પૂજ્યભાવમાં હું કોઈથી ઉતરું એમ નથી. ખિલાફતની લડતને મેં અપનાવી છે, કારણ કે હું જોઈ રહ્યો છું કે ખિલાફતની રક્ષા મારફત ગાયની સંપૂર્ણ રક્ષા છે. મારી સેવાના બદલા તરીકે ગાયને બચાવવા હું મુસલમાન મિત્રોને નથી કહેતો; હું ઇશ્વર પાસે રોજ એટલી જ પ્રાર્થના કરું છું કે જે લડતને હું સચ્ચાઈની લડત માનું છું તેને વિષેની મારી સેવા એની નજરમાં એટલી સમાય કે તે મુસલમાનોનાં દિલ પલટાવે અને તેમને વિષે પોતાના હિંદુખિરાદરોને માટે એટલી મહોબ્બત પેદા કરે કે હિંદુઓ જેને પોતાના પ્રાણ સમાન પ્રિય સમજે છે તે જનવરને તેઓ બચાવી લે.

પાઠ ૧૬ મો. હિંદુધર્મ.—ભાગ ૪ થો.

હિંદુધર્મ પ્રત્યેનો મારો ભાવ હું કઈ રીતે વર્ણવી શકું ? મારી સ્ત્રી પ્રત્યેનો મારો ભાવ હું વર્ણવી શકું તો હિંદુધર્મ

પ્રત્યેનો મારો ભાવ વર્ણવી શકું. મારી સ્ત્રી મારા અંતરને જે રીતે હલાવે છે તે રીતે દુનિયાની બીજી કોઈ સ્ત્રી હલાવી શકે એમ નથી. આનો અર્થ એવો નથી કે એનામાં હું કંઈ દોષ જોતો નથી. હું કહું છું કે હું જોઈ શકું છું તે કરતાં પણ બધા વધારે દોષો તેનામાં હશે. છતાં એક અટૂટ મમતાના બંધનની ભાવના અહોરાત્ર મારા અંતરમાં જાગ્રત છે. તે જ મમતાની ભાવના હિંદુધર્મને મારે પણ તેના બધા દોષો અને મર્યાદાઓ છતાં મારા અંતરમાં છે.

૨. ગીતા કે તુલસીરામાયણ (જે બે પુસ્તકોનું જ આખા હિંદુધર્મ ગ્રંથરૂપી અર્ણવમાં મને જ્ઞાન છે એમ કહેવાય) નું સંગીત મારામાં જે જીવન પૂરે છે તે દુનિયામાં બીજો કોઈ ગ્રંથ પૂરી શકે એમ નથી. જ્યારે હું અંતકાળને કિનારે છું એમ મને લાગ્યું હતું ત્યારે ગીતા જ મારા અંતરનો વિશ્રામ હતી. હિંદુમંદિરો અને દેવસ્થાનોમાં આજકાલ જે અનાચાર પ્રવર્તે છે તેથી હું અજાણ નથી; પણ એ બધા અકથનીય દોષો છતાં હું એ સંસ્થાઓને ચાહું છું. એની વાતોમાં મને જે રસ આવે છે તે બીજામાં નથી આવતો. હું ઠેઠનો સુધારક છું; છતાં સુધારાની વ્યાકુળતામાં હું હિંદુધર્મના કોઈપણ આવશ્યક અંગનો ત્યાગ કરવા તૈયાર નથી.

૩. હું પાછળ કહીગયો કે મૂર્તિપૂજા પ્રત્યે મારી અનાસ્થા નથી. મૂર્તિ મારા મનમાં કશો પૂજ્યભાવ પણ પેદા નથી કરતી. છતાં હું માનું છું કે મૂર્તિપૂજા એ મનુષ્યસ્વભાવનું જ એક અંગ છે. આપણે કંઈ ને કંઈ સ્થૂલ વસ્તુને માનવા પૂજવાના તરસ્યા રહીએ છીએ. માણસ બીજી જગાના કરતાં મંદિર કે દેવાલયમાં જ કંઈકે વધારે શાંત અને સાત્વિક મનોવૃત્તિવાળો બને છે એનું રહસ્ય બીજું શું છે? મૂર્તિ એ ઉપાસનાની સહાયક છે. કોઈ હિંદુ મૂર્તિને ઇશ્વર નથી સમજતો. હું મૂર્તિપૂજાને પાપ માનતો નથી.

૪. આટલા ઉપરથી સમજાયું હશે કે હિંદુધર્મ કેઈ સાંકડો ધર્મમત કે સંપ્રદાય નથી. એના ઉદરમાં સંસારની સર્વ વિભૂતિઓની પૂજાને સ્થાન છે. ધર્મપ્રચારનો જે સામાન્ય અર્થ લેવાય છે તે અર્થમાં એને ધર્મપ્રચારક પંથ નહિ કહી શકાય. એણે અનેક જાતિઓને પોતાનામાં સમાવી એ સાચું, પણ એ બધું વિકાસક્રમને ન્યાયે અદૃશ્ય ગતિએ બન્યું છે. હિંદુધર્મ દરેક માણસને તેની પોતાની જ શ્રદ્ધા અગર ધર્મની ઢાંચે ઇશ્વરને ભજવાનો આગ્રહ કરે છે અને તેથી સર્વ ધર્મોની જોડે એની સુલેહ છે.

૫. આવી મારી હિંદુધર્મની સમજણ હોવાથી હિંદુધર્મમાં અસ્પૃશ્યતાને હું કદિ પણ સાંખી શક્યો નથી. અસ્પૃશ્યભાવનાને હું હમેશાં હિંદુધર્મની ઉપર વળગેલો મેલ માનતો આવ્યો છું. અનેક પેઢીઓથી એ ચાલતો આવ્યો છે એ ભલે, પણ એવી બીજી પણ અનેક પ્રથાઓ આજદિન લગી ચાલતી આવી છે.

૬. દેવદાસીઓ અને મુરલીઓની પ્રથા હિંદુધર્મનું એક અંગ છે. એ વિચારે હું તો શરમથી મરી જ રહું. અને છતાં દેવધર્મને નામે આ ઉઘાડો વ્યભિચાર હિંદુસ્થાનના ઘણા ભાગોમાં હિંદુઓમાં પ્રવર્તે છે. વળી કાળીને બકરાંનો ભોગ આપવો એ વસ્તુને પણ હું નર્યો અધર્મ માનું છું અને એ હિંદુધર્મનું અંગ છે એવું માનતો નથી.

૭. હિંદુધર્મ એ તો અનેક યુગોનો વિકાસ છે. હિંદુધર્મ એ નામ પણ હિંદુસ્થાનના લોકોના ધર્મને સારૂ પરદેશીઓએ શોધી કહાડેલો શબ્દ છે. એક ઠાણે અદ્વિયાં ધર્મને નામે પશુઓનું બલિદાન અપાતું. પણ એ વસ્તુ ધર્મ ન હોય; ત્યાં હિંદુધર્મ તો ક્યાંથી હોય જ?

૮. એજ પ્રમાણે મને લાગે છે કે જ્યારે ગૌરક્ષાએ આપણા બાપદાદાઓમાં ધર્મનું સ્વરૂપ લીધું ત્યારે જેમણે ગોમાં-

સભક્ષણ ન જ છેડયું તેમને સમાજે બહિષ્કૃત કર્યા હશે. એ સામાજિક વિગ્રહ પણ જખરો ચાલ્યો હશે, અને ગોમાંસભક્ષણનો આગ્રહ ધરાવનારાઓની સામેનો એ સામાજિક બહિષ્કાર એકલા તેમની સામે જ ચાલીને ન અટકતાં તેમની પુત્રપૌત્રપરંપરાની સામે પણ ચાલુ રહ્યો હશે.

૯. આમ ઘણેભાગે મૂળ શુભ ઇરાદાઓથી શરૂ થયેલી પ્રવૃત્તિ કાળે કરીને એક કઠણ નિર્ગુણ પ્રથા બની ગઈ તે એટલે સૂધી કે એ પ્રથાને કેવળ અનુચિતપણે કાયમનો ટેકો આપનારા કે તેની વિધિઓ સૂચવનારા શ્લોકો સુદ્ધાં ધીમેધીમે શાસ્ત્રગ્રંથોમાં ઘુસી ગયા! આ મારી કલ્પના સાચી હોય કે ન હોય તોપણ અસ્પૃશ્યભાવના આપણી વિવેક બુદ્ધિની સાવ વિરુદ્ધ અને પ્રેમ કે દયાધર્મના આપણા કુદરતી ભાવોની વિરોધી છે એ તો નિઃસંદેહ છે. જે ધર્મ ગાયની પૂજા પ્રવર્તાવતાં અચકાતો નથી તે માણસ જેવા માણસનો આટલો ઘાતકી બહિષ્કાર કેમ બરહાસ કરી જ શકે અગર તો તેને ટેકો આપી શકે?

૧૦. તેથી આટલા કાળ કચડાએલા આ અસ્પૃશ્યવર્ગને તબવા કરતાં તો મારા ચૂરેચૂરા થઈ જાય તોપણ હું સંતોષ જ માનું. હિંદુઓ પણ જો પોતાના ઉદાત્ત ઉજ્જવળ ધર્મને આ અસ્પૃશ્યભાવનાના કલંકથી છોડવી ન લેતાં આમને આમ કલંકિત રાખશે તો તેઓ કદિપણ સ્વતંત્રતાને લાયક ગણા નહિ. અને હું હિંદુધર્મને મારા પ્રાણથી પણ અધિક વહાલી વસ્તુ ગણું છું તેથી જ આ કલંકનો ભાર મને અસહ્ય થઈ પડ્યો છે. હિંદુસમાજના એક પંચમાંશ હિસ્સાને આપણી જોડે સમાનભાવે મળવા લગવાનો અધિકાર આપવાનો ઇન્કાર કરીને ઇશ્વરનો ઇન્કાર કરવાનો શું હિંદુઓ આગ્રહ ધરશે ?

પાઠ ૧૭ મો. લોકમાન્યનો સ્વર્ગવાસ.

જન્મ. પૂના. તા. ૨૩ જુલાઈ ૧૮૫૬.

અવસાન. મુંબઈ. તા. ૧ ઓગસ્ટ ૧૯૨૦

લોકમાન્ય તો એકજ હતા. રાજ્યે આપેલા ઇલકાબ કરતાં લાખ ગણી કિંમત તિલક મહારાજને લોકેએ આપેલા ઇલકાબની હતી. જે ચિતારે મેં તેમના છેલ્લા દિવસોમાં નજરે જોયા તે કદી બુલાય તેમ નથી. લોકેનો અગાધ પ્રેમ અવર્ણનીય હતો.

૨. એક ઇંગ્રેજ લેખકે કહ્યું છે કે એ ખરા મિત્ર પણ જ્યાં સુધી જીવે છે ત્યાં સુધી દેહે તો ભિન્નજ છે. એક બીજામાં કંઈક લેદ પણ જીવે. જો તે ખરા મિત્ર હોય તો જે મરે છે તે લેદને લાગતો જાય છે. મુએલો જીવતાના શરીરમાં જીવે છે. જીવતાને મન તે મુવોજ નથી; તેમ તિલક મહારાજ આજે લાખોના શરીરમાં જીવે છે. અવસાન પહેલાં તો તેઓ વિશેષે પોતાનાજ શરીરમાં જીવતા હતા.

૩. આપું મૃત્યુ આજ લગી આ જમાનામાં કોઈ લોક નાયકને લાગે નથી આવ્યું. દાદાભાઈ ગયા, ફીરોજશાહ ગયા, ગોખલે પણ ગયા. બધાની પાછળ હજારો સ્મશાને ગયા હતા, પણ તિલકે અવધિ વાળી! તેની પાછળ તો આખું જગત ગયું, મુંબઈ તેમની પાછળ ઘેલું થઈ ગયું હતું.

૪. આ શો ચમત્કાર? જગતમાં ચમત્કાર જેવી વસ્તુજ નથી, અથવા તો જગત એજ એક ચમત્કૃતિ છે. કારણ વિના કાર્ય બનતું નથી. એ અપવાદ વિનાનો સિદ્ધાંત છે. લોકમાન્યનો હિંદુસ્થાન પરનો પ્રેમ મર્યાદારહિત હતો તેથી લોકપ્રેમ પણ મર્યાદારહિત હતો. સ્વરાજનો મંત્ર જેટલે દરજ્જે તેમણે જાણ્યો તેટલે દરજ્જે બીજા કોઈએ નથી જાણ્યો.

લોકમાન્ય બાળ ગંગાધર તિલક

देशभक्त पंडित मोतीलाल नेहरू

૫. સ્વરાજને સારૂ હિંદ હવે લાયક થશે એમ જ્યારે બીજાઓએ અંતઃકરણપૂર્વક માન્યું ત્યારે લોકમાન્યે અંતઃકરણપૂર્વક માન્યું કે હિંદ આજેજ તૈયાર છે આ માન્યતાએ લોકોનાં મન હરી લીધાં એમ માનીને તેઓ બેસી ન રહ્યા પણ, તેનો અમલ આખી જીંદગીભર ક્યાં ક્યાં; તેથી પ્રજામાં એક નવો જીવંતો પેદા થયો. સ્વરાજ મેળવવાની પોતાની અધીરાઈને એપ તેમણે પ્રજાને લગાડ્યો ને જેમ જેમ તે લાગતો ગયો તેમ તેમ પ્રજા તેમની તરફ દોરાતી ગઈ.

૬. પોતાની ઉપર ગમે તેવાં જોખમો આવ્યાં, ગમે તેટલાં દુઃખો પડ્યાં પણ આ મંત્રનું રટણ તો તેમણે છોડ્યુંજ નહિ. એમ તેઓ કઠિન પરીક્ષામાં પણ પસાર થયા, તેથી પ્રજાને તેમની ઉપર ભારે વિશ્વાસ બેઠો ને તેમનું વચન કાયદો ગણાયું. આવું મહાન જીવન દેહ જતાં પુરૂં થતું જ નથી. દેહ જતાં તો શરૂઆત થાય છે.

૭. જેની આપણે પૂજા કરતા હોઈએ તેના સદ્ગુણોનું અનુકરણ કરવું એજ ખરી પૂજા છે. તેથી હડતાલ પાળવાના કરતાં કંઈ અમલી કામ કરવું મને તો વધારે પ્રિય છે. મરણ સમયે હડતાલ પાળવી, અપવાસ કરવો વિગેરે જરૂરનું છે, પણ વિશેષતા તો અનુકરણમાંજ હોય.

૮. તેઓ અત્યંત સાદા હતા; તેમના સ્મરણાર્થે આપણે સાદાર્થ ગ્રહણ કરીએ, આપણને કંઈક અગવડ પડે એટલે દરજ્જે વસ્તુઓનો ત્યાગ આદરીએ. તેઓ બહાદુર હતા; આપણે તેમની નીર્ભયતાનું અનુકરણ કરી મન સાક્ષી પુરતું હોય તેજ કરીએ, પોતાનું ધાર્યું જ કરતાં ન હઠીએ. તેઓ વિચારશીલ હતા; આપણે બોલવામાં ને કરવામાં પુરો વિચાર કરીને જ બોલીએ ને કરીએ.

૯. તેઓ વિદ્વાન હતા; માતૃભાષા અને સંસ્કૃત ઉપર તેમનો ભારે કાબુ હતો; આપણે તેમના જેવા વિદ્વાન થવાનો આગ્રહ રાખીએ, પરભાષાનો આપણા વ્યવહારમાં ત્યાગ કરી માતૃભાષાનું સાડું જ્ઞાન મેળવી તેમાં આપણા બધા વિચારો બતાવતાં શીખીએ. સંસ્કૃત ભાષાનો અભ્યાસ કરી આપણા ધર્મની ખૂબીઓ જે આપણાં શાસ્ત્રોમાં છુપેલી છે, તેને ખોળી કહાડીએ. તેઓ સ્વદેશીના શોખી હતા; આપણે સ્વદેશીનો અર્થ સમજી સ્વદેશીનું આચરણ કરીએ. તેમનો દેશ પ્રત્યે અગાધ પ્રેમ હતો; આપણે પણ તેવો પ્રેમ આપણા જીવનમાં ખીલવીએ ને યથાશક્તિ દિનપ્રતિદિન દેશસેવામાં વધારેને વધારે પરાયણ થઈએ. આમ કરીને જ તેમની ખરી પૂજા કરાય.

૧૦. જેનાથી એટલું પણ ન થઈ શકે તે એક પૈસાથી માંડી ગમે તેટલું નાણું તેમના સ્મરણ અર્થે આપે ને તેનો રાષ્ટ્રીય શિક્ષણ આપનારી શાળાઓ સ્થાપવામાં, લાયક વિદ્યાર્થીને લાયક શિક્ષણ લેવા સાડું શિક્ષાવૃત્તિઓ આપવામાં કે એવાં બીજાં સાર્વજનિક કાર્યોમાં ઉપયોગ કરાય.

૧૧. લોકમાન્ય ચાલુ રાજ્યમંડળના કટ્ટા શત્રુ હતા; પણ તેમને ઇંગ્રેજોનો અણગમો હતો એવી માન્યતા કેટલાકમાં રહેલી છે તે ખોટી છે. તેમને જ મુખેથી મેં ઇંગ્રેજોનાં વખાણુ ઘણી વેળા સાંભળ્યાં છે. તેમને ઇંગ્રેજ રાજ્ય સાથેનો સંબંધ સર્વથા અનિષ્ટ હતો એમ ન હતું; પણ તેઓ ઇંગ્રેજોના બરોબરીયા તરીકે પોતાને અને પ્રજાને ઝાળખાવવા માગતા હતા. ઇંગ્રેજને કે કેડને પણ તાબે રહેવું તેમને જરાએ પસંદ ન હતું.

૧૨. આવા પ્રાદેશ ભક્તનો સ્વર્ગવાસ આપણે ઉઠવીએ છીએ. જે દેહમાં આપણે તેમને બાંધ્યા હતા તેજ દેહમાં એઓ હજી રહ્યા હોત તો આપણને લાલ હતો એ તો નિર્વિવાદિત છે;

પણ આવી વ્યક્તિ દેહ રહેા યા નહિ તોપણ દેશની સેવા કર્યા જ કરે છે, દેશને દોર્યા કરે છે. જેણે પોતાની કાર્યરેખા ઘડી લીધી છે, જેણે તે પ્રમાણે પિસ્તાળીસ વર્ષ સૂધી અમલ કર્યો છે; જેણે પોતાના દેહને દેશસેવામાં જ નીચોવી નાખ્યો છે તે પોતાના દેહનો ત્યાગ કરી ભૂલાતા નથી, મરતા નથી. તેથી લોકમાન્ય તિલક, મરીને પણ આપણને જીવવાનો મંત્ર આપી ગયા છે એમ માનીએ.

પાઠ ૧૮ મો. હિંદુ-મુસલમાન એકતા.-ભાગ ૧ લો.

‘સંપ સાચું બળ છે’ એ કેવળ બાળકોને શીખામણનું બોધ-વચનજ નથી પણ જીવનનો એ એક અટૂટ નિયમ છે. એ વાત હિંદુ-મુસલમાન એકતાના સવાલથી જેટલી સ્પષ્ટપણે સાબિત થાય છે તેટલી બીજા કશાથીજ નથી થતી. કુસંપ કરીને છુટા શેરડીના ભારાની પેઠે આપણે એકેએક ભાંગી જઈએ એ દેખીતું છે. જ્યાં સૂધી આપણે હિંદુ અને મુસલમાન એકબીજાનાં ગળાં કાપવા તૈયાર હોઈએ ત્યાં સુધી કોઈપણ ત્રાહિત સત્તા આવીને હિંદુસ્થાનને રહેજે ગુલામ બનાવી શકે એમાં શી નવાઈ છે?

૨. વળી હિંદુ-મુસલમાનનું એકય એટલે કેવળ હિંદુ અને મુસલમાન કોમ વચ્ચેનું જ એકય નહિ, પણ જે જે કોઈ દોકો-પછી તે ચાહે તે ધર્મને માનતા હોય-હિંદુસ્થાનને પોતાનું ઘર માની આ દેશમાં વસે છે તે બધા વચ્ચેનું એકય.

૩. નેહોરમાં આ સવાલ કશા પડદા વગર તેના ચોખ્ખા સ્થૂલ સ્વરૂપમાં મારી આગળ ખડો થયો અને એ બાબતને લગતી ઝાંખપ જતી રહી. ત્યાં બે કોમ વચ્ચે એખલાસ નહોતો. મને નજીવી લાગી એવી એક બાબત ઉપર બે વર્ષ ઉપર બન્ને કોમો લડી પડેલી. મરજુહ આગળ થઈને પસાર થતી

વેળાએ વાળાં વગાડવાં કે નહિ એ જરીપુરાણો સવાલજ અહીં પણ ઉઠેલો.

૪. મને લાગે છે કે હરકોઇ નજીવી બાબતને મોટું રૂપ આપી દઇને કેમ બાણે એના ઉપરજ હિંદુ કે મુસલમાન કોમના ધર્મનો બચાવ કે નાશ લટકી રહ્યો હોય એવી નાદાનીની અવસ્થામાંથી હરેક ભોગે હવે તો ઉગરી ગયેજ આપણો છૂટકો છે. આપણને સારાસારનો વિચાર હોવોજ જોઇએ. મસીહ આગળથી પસાર થતાં વાળાં વગાડવાનો આગ્રહ ધરવામાં અને પોતાના ગામમાં અગર બીજી કોઇ જગ્યાઓએ અગાઉ તેમ કર્યાના દાખલા ટાંકી બતાવવામાં હિંદુઓ ઠંઈ ભારે સિદ્ધિ મેળવી લેવાના છે કે તેટલા સાડૂ તેમણે પોતાના ભાઈઓ જોડે વિખવાદ કરવા તૈયાર થવું ?

૫. મસીહ આગળ થઇને પસાર થતી વેળાએ વાળાં વગાડવાંજ જોઇએ એવી કોઇ જાતની શાસ્ત્રાજ્ઞા કે ધર્મજ્ઞા નથી. બીજી બાજુએ મસીહ જેવી જગાની આસપાસ ચોવીશે કલાક પવિત્ર શાંતિ વર્તતી રહે એ મુસલમાનોની લાગણી સહેજે સમજી શકાય તેવી છે. હિંદુને મન જે વસ્તુ આવશ્યક ન હોય તે મુસલમાનને આવશ્યક છે; અને ખાસ અગત્યની ન હોય એવી બધી બાબતોમાં બન્ને કોમોએ એક બીજીને નમતું આપવુંજ જોઇએ. નજીવી બાબતો માટે લઢવું એ મૂર્ખતા છે; એ ગુન્હો છે.

૬. જો આપણે એક બીજા પ્રત્યે ઉદારતાભરી સહનશક્તિ અને બધી બીનઅગત્યની બાબતોમાં સહેજે નમતું મૂકવાની વૃત્તિ કેળવીશું તોજ જે એકતા આપણે બન્ને કોમો વચ્ચે કાયમ કરવા ઉમેદ રાખીએ છીએ તે કાયમ કરી શકીશું. હિંદુને ગાય પ્રાણસમાન પ્રિય છે. એટલે મુસલમાને પણ એ બાબતમાં રાજી

થઈને પોતાના હિંદુભાઈની સગવડ સાચવવી જોઈએ. નિમાજને વખતે શાંતિ એ મુસલમાનને મન કિંમતી વસ્તુ છે, એટલે દરેક હિંદુએ પોતાના મુસલમાન ભાઈની લાગણીને રાજી થઈને માન આપવું જોઈએ.

૭. પણ આ તો આદર્શ હિંદુ-મુસલમાનને લગતી સલાહ થઈ. આપણી વચ્ચે તો હજીયે વા જોડે વઢનારા હિંદુઓ તેમજ મુસલમાનો નથી પડ્યા એમ નથી. એવાઓને માટે આપણે સંપૂર્ણ શુદ્ધ નીયતવાળા અને સૌ કોઈના વિશ્વાસપાત્ર એવા માણસોની પંચાયતો સ્થાપવી જોઈએ. એ પંચાયતોના ચુકાદા માન્ય કરવાને બંને પક્ષ બંધાએલા રહે. આવી પંચાયતોના ચુકાદાના નિષ્પક્ષપાતપણા વિષે તેમજ તે માન્ય રાખવાની તરફેણમાં પ્રજામત એટલો કેળવાવો જોઈએ કે એ વિષે કોઈને કશુંજ કહેવાપણું ન રહે.

૮. હું જાણું છું કે હિંદુ-મુસલમાન બંને કોમોમાં હજીયે એકબીજા પ્રત્યે પુષ્કળ-અતિશય-અણુવિશ્વાસ રહેલો છે. ઘણા હિંદુઓને મુસલમાનોની ઈમાનદારી વિશે સંદેહ રહ્યાં કરે છે. સ્વરાજ્ય એટલે તો તેમની નજરમાં મુસલમાની રાજ્યજ દેખાય છે. એમની દલીલ એ હોય છે કે અંગ્રેજોની પછવાડે હિંદી મુસલમાનો દુનિયાનાં મુસલમાની રાજ્યોને હિંદુસ્થાનમાં મુસલમાન સામ્રાજ્ય જમાવવામાં મદદ કરશે.

૯. બીજી બાજુ મુસલમાનોને એ લય રહ્યાં કરે છે કે મુસલમાનોના કરતાં હિંદુસ્થાનમાં હિંદુઓની સંખ્યા ઘણીજ મોટી હોવાને લીધે હિંદુઓ તેમને સંખ્યાબળથી દરેક બાબતમાં કચડી નાખશે. મારે કહેવું પડે છે કે આ વૃત્તિ બંને પક્ષની કેવળ નબળાઈનીજ નિશાની છે. ઉદારતા નહિ તો છેવટ સુખશાંતિમાં રહેવાની સ્વાભાવિક ઇચ્છા પણ હિંદુ-મુસલમાનોને એકબીજા પ્રત્યે વિશ્વાસ અને સહનશીલતા નલાવવાની ફરજ શીખવશે.

૧૦. મહને તો આ બંને કોમને કાયમને માટે એકબીજાથી અલગ રાખે એવું બંનેમાંથી એકેના ધર્મમાં કશુંજ જડ્યું નથી. બળાત્કારે વટલાવવાના દિવસો હવે ગયા છે. મુસલમાનો સાથે લડી પડવાને હિંદુઓને ગૌવધ સિવાય બીજું કશુંજે જરાપણ વળૂદવાળું કારણ જડે એવું નથી રહ્યું. મુસલમાનોને પણ તેમનો ધર્મ કંઈ ગૌવધ કરવાની દ્રજ નથી પાડતો.

૧૧. હકીકત તો એ છે કે અત્યાર અગાઉ કદિપણ આપણે એક બીજા સાથે લગવાનો, આપસના ઝગડા પતવી દેવાનો અને એકજ પવિત્ર ભૂમિનાં દ્રજ-દોની પેઠે લાઈલાઈબનીને મહોબતની ગાંઠથી બંધાએલા રહેવાનો ખરો પ્રયત્નજ કર્યો નથી. હિંદુઓને જો મુસલમાનો સાથે કાયમની મિત્રતા કરી લઈ કાયમને માટે તેમને કાચે તાંતણે બાંધી લેવા હોય તો તેમણે ઇસ્લામના માનનું રક્ષણ કરવાના મુસલમાનોના પ્રયત્નમાં તેમની સાથે જનનિસારી કરવા તૈયાર થવું જોઈએ.

પાઠ ૯૯. મો. હિંદુ-મુસલમાન એકતા.-ભાગ ૨ જો.

મેં તો ઘણાં વર્ષોથી નિશ્ચય કર્યો છે કે હિંદુસ્થાનનું ભલું હિંદુ-મુસલમાનની હાર્દિક એકતામાંજ રહેલું છે. તેથીજ હિંદુ-મુસલમાનની એકતા ઉપર ભાર મૂકવામાં આવ્યો છે.

૨. ઇંગ્રેજ સલ્તનતની સાથેના સંબંધ કરતાં હિંદુ-મુસલમાનની એકતાને હું ઘણું વધારે મહત્વ આપું છું. ઇંગ્રેજ સલ્તનતનો સંબંધ હિંદુસ્થાનની આબાદીને સારૂ અનિવાર્ય નથી. પણ હિંદુસ્થાનનું શ્રેય હિંદુ-મુસલમાનના ઐક્ય વિના અસંભવિત છે. હિંદુસ્થાનના ત્રણ ભાગ ચોથા ભાગની સાથે વેર રાખી કદી સ્વતંત્રતા ન જ ભોગવી શકે. સાત કરોડ મુસલમાનોનું નિકંદન પણ તેટલુંજ અસંભવિત છે.

૩. ધણા હિંદુ માને છે કે ઇંગ્રેજ રાજ્યથી હિંદુધર્મની તો રક્ષા થાય છે, તેથી ઇંગ્રેજ સલ્તનતથી ગમે તેટલું બીજું નુકસાન થાય છતાં હિંદુ ધર્મની રક્ષા થાય છે એટલો બઢલો બસ છે. આના કરતાં હિંદુને લજ્જાસ્પદ બીજો વિચાર મને તો લાગતો નથી. જો તેવીસ કરોડ હિંદુ સાત કરોડ મુસલમાનોની સામે પોતાનો બચાવ કરવા તાકાત ન ધરાવતા હોય તો કાંતો હિંદુ ધર્મજોષ્ટો છે અથવા તે ધર્મના માનનારા નામદાર અને અધર્મી હોવા જોઈએ.

૪. હિંદુ-મુસલમાન વચ્ચે કૃત્રિમ સુલેહ પોતાની તલવાર વતી ઇંગ્રેજ સરકાર જાળવે તેના કરતાં હિંદુ-મુસલમાન તલવારથી મુકાબલો કરી હિસાબ ચોખ્ખો કરી લે એ હું વધારે પસંદ કરું.

૫. પણ જો આપણે મુસલમાનો સાથે તલવારથી મુકાબલો ન કરવા ઇચ્છતા હોઈએ, જો આપણે તેઓની સાથે સગા ભાઈની માફક રહેવા માગતા હોઈએ, જો આપણે તેઓનાં દિલ ચોરી લઈને મિત્રભાવે ગાયની, આપણા મંદિરોની અને આપણી સ્ત્રીઓના રક્ષા કરવા ઇચ્છીએ તો આજે અંકચતાનો પ્રાપ્ત થયેલો સુયોગ આપણે વધાવી લેવો જોઈએ.

૬. મિયાં અને મહાદેવને કદી નજ બને એવું માનવું અયોગ્ય છે. મુસલમાનના અન્યાયના દાખલા જરૂર તવારીખમાં મળશે. પણ મુસલમાન ધર્મ ખાનદાન ધર્મ છે. મુસલમાનો ખાનદાન છે. તેમનામાં બીજાઓ પ્રત્યે માન અને દયા નથી એવું હું માનતો નથી. તેમની ઉપર થએલા ઉપકારનો બઢલો વાળતાં તેઓને આવડે છે. એટલે હું તો દરેક હિંદુને સલાહ આપું છું કે તેણે મુસલમાન ભાઈઓનો પૂરો વિશ્વાસ કરવો. મનુષ્યમાત્ર સ્વભાવે નિર્મળ હોય છે; મુસલમાનનો સ્વભાવ તે કાયદાના અપવાદરૂપે નથી.

૭. આજલગી આપણે એકતા મેળવવાના ખાનદાન પ્રયત્ન કર્યા નથી. ખાનદાન પ્રયત્નમાં બદલાની આશા ન હોય. ખાનદાની કંઈ વાણિયાનો હિસાબ નથી. મુસલમાનોની સાથે શરતો કરીને તેમને મદદ આપવી એ ન આપવા બરોબર છે. સાત કરોડનું દિલ શરતોથી ન બદલી શકાય. તેમનો વિશ્વાસ, તેમનું માન તો તેમને અણીને સમયે મદદ કરીનેજ મેળવી શકાય. બદલો કેવળ ઇશ્વર પાસેજ માગવો જોઈએ.

૮. મારો હિંદુધર્મ મને શીખવે છે કે મારે સાફ કરતાં ફળની આશા ન કરવી, પણ સારાનું પરિણામ સાફ જ હોય એવો વિશ્વાસ રાખવો. એ અનિવાર્ય કાયદો છે એમ સમજી કોઈ દષ્ટાંત તેનાથી વિરુદ્ધ આપણને મળી આવે તો આપણી ઓછી સમજને લીધે તેનો આપણે ઉકેલ નથી કરી શકતા એમ માનવું. તે અપવાદરૂપે છે એમ માનવાનું કશું કારણ નથી. ઇશ્વર હુમેશાં માણસની ભારે કસોટી કરે છે. જે ખરી બીડમાં તેને ભૂલતો નથી એટલે સત્યનો વિશ્વાસ કરે છે તેનેજ ઇશ્વર સહાય કરે છે. તેથીજ તે નિર્બળનો બેલી મનાયો છે.

૯. પણ માનો કે હિંદુએ પોતાની ખાનદાની બતાવી છતાં મુસલમાને દગો દીધો તો શું હિંદુ નામદં રહેવાના? પોતાના ધર્મનો બચાવ કરવાની તેમની તાકાત નથી? જો હિંદુ પોતાના ધર્મનો બચાવ કરવાની શક્તિ મેળવવા માગતા હોય તો તે શક્તિ પણ તેઓ મુસલમાનોને સહાય આપતાં મેળવી લેશે કેમકે મુસલમાનોને સહાય આપતાં હિંદુએ દૃઢતા, વીરતા, સત્ય, આત્મલોગ, એકતા, યોજના ઈતિ મહાગુણોનું સેવન કરવું પડશે.

૧૦. હિંદુએ પોતાની નબળાઈને લીધે સહાય આપવી એમ માફ કહેવું નથી. પણ મુસલમાનો ન્યાયને રસ્તે છે, તેમણે અત્યારે યોજેલાં સાધનો પણ ન્યાયી છે તેથી તેમને મદદ

હિંદુ-મુસલમાન એકતાના રથ'બ
મૌલાના શકિતઅલી અને મહમદઅલી

બંગાળના સિંહ દેશભક્ત ચિત્તરંજન દાસ

કરવાની તેમના પકોશી તરીકેની ફરજ ઉત્પન્ન થઇ છે. તે ફરજ તેઓ અદા નહિ કરે તો પોતાની ગુલામી વધારે સજ્જડ કરશે ને મુસલમાનોની મિત્રતા હમેશાંને માટે મેળવવાની તક ગુમાવશે. મદદ કરીને ગુલામી હઠાવશે ને મુસલમાનોને પોતાના કરી લેશે.

૧૧. આમ વિચારતાં મુસલમાનોને મદદ કરવી એ દરેક હિંદુને પરમ ધર્મ છે, કેમકે તેમ કરીને તે હિંદુસ્થાનનો ને પોતાના ધર્મનો સહેજે બચાવ કરી લેશે. આવી ફરજ બળવતાં સાટાનો વિચાર કરાય નહિ, અને ડર પણ રખાય નહિ.

પાઠ ૧૦૦ મો.—સહકાર—અસહકાર—રહસ્ય.

ધર્મશાસ્ત્રો તથા ઇતિહાસ અસહકારની વિરુદ્ધ છે; ગીતાણ, કુરાન, બાઈબલ તથા પારસી—અવેસ્તા અસહકારને અધર્મ્ય ગણે છે, આ વાત ખરી છે? ગીતાણ ઇત્યાદિનો મેં પણ થોડોક અભ્યાસ કર્યો છે એમ હું માનું છું. હું અસહકારનું તત્ત્વ તે ધર્મશાસ્ત્રોમાં જોઈ શક્યો છું.

૨. ગીતાણમાં દેવ-આસુર સંગ્રામનું વર્ણન છે. ન્યાય અને અન્યાય વચ્ચે કદી મેળ હોય નહિ એમ ગીતાણ સ્પષ્ટ બતાવે છે. ગીતાણનો કેવળ અક્ષરાર્થ કરીએ તો આપણને માલમ પડે છે કે જ્યારે અર્જુને પાપી કૌરવોની સાથે યુદ્ધ કરવાની આનાકાની કરી ત્યારે ક્ષીકૃષ્ણે તેને યુદ્ધ કરવા પ્રેર્યો. એટલે અક્ષરાર્થથી તો અન્યાયીની સાથે સહકાર ન કરવો એટલુંજ નહિ પણ અન્યાયીને દંડ આપવાનું ગીતાણ શીખવે છે. ગીતાણનો શુદ્ધાર્થ દંડ આપવાનું શીખવતોજ નથી; પણ તેમાં લીટીએ લીટીએ ન્યાય અને અન્યાયના ઝઘડા વિષે શિક્ષણ છે.

૩. અધકાર અને પ્રકાશને જેમ વેર છે, ટાઢને તડકો જેમ સાથે નથી રહી શકતાં, તેમ ઇનસાફ અને ગેરઇનસાફ સાથે

નથી રહી શકતા. તેથીજ આપણામાં રીસાઈ જવાની પ્રથા પરં-
પરા ચાલતી આવેલી છે. રૈયત જ્યારે અન્યાયી રાજથી અકળાઈ
જાય છે ત્યારે તે તેનાથી રીસાઈ જાય છે. બહુ અકળાય છે ત્યારે
રૈયત રાજના ગામનો ત્યાગ પણ કરે છે. આવા દાખલા વખતો
વખત જોવામાં આવ્યા છે.

૪. પ્રહલાદે પોતાના રાક્ષસી પિતા સાથે અસહકાર કર્યો;
મીરાંબાઈએ પોતાના ઘણી સાથે; નરસિંહ મહેતાએ પોતાની નાત
સાથે કર્યો; આ ત્રણેને આપણે આજે પૂજીએ છીએ. તુલસીદાસે
સંત અસંતનો ભેદ પાડી બન્ને વચ્ચે મેળાપ ન હોય એમ બતાવી
આપ્યું છે, એટલે હિંદુધર્મમાં તો ન્યાય અન્યાય વચ્ચેનો મેળાપ
સર્વથા ત્યાજ્ય છે એવું શિક્ષણ છે.

૫. અવેસ્તામાં ઓરમઝદ અને અહરીમાનનું ઢંઢં યુદ્ધ સદાય
ચાલ્યા કરે છે. બાઈબલમાં ખુદા અને શેતાન વચ્ચે ચાલે છે.
ઓરમઝદ-ખુદા ન્યાયની મૂર્તિ છે, અહરીમાન-શેતાન-અન્યાયનું
પુતળું છે. જીસસ ક્રીસ્ટ તો સત્યાગ્રહી વીર હતા. તેમણે દાંભિક
જૂઠાં, મદાંધ માણસનો હુમ્મો અસહકાર કર્યો હતો. નીતિને
અર્થે કુટુંબમાં વિરોધ કરાવતાં તે અચકાયા ન હતા અને રોમની
મહાન સત્તાની સામે તે એકલા ધયા હતા. હવે રહ્યું કુરાન-એ-
શરીફ. પેગમ્બર જ્યાં લગી મક્કામાં રહ્યા ત્યાં લગી અન્યાય કરનારા-
ઓની સાથે તેમણે અસહકાર કરેલો.

૬. ઇતિહાસનાં પ્રમાણે પણ અસહકારનું પ્રતિપાદન કરે છે.
સામાન્ય રીતે તપાસતાં ઇતિહાસ એ લડાઈનું ખ્યાન છે. અને
લડાઈ માત્ર તીક્ષ્ણ અસહકારનાં દષ્ટાંત છે. એક પક્ષ બીજા પક્ષનો
ત્યાગ કરે છે એ અસહકારજ છે. લડાઈએ રાક્ષસી અસહકારનો
દાખલો છે.

૭. જે અસહકાર હિંદુસ્થાનની નજીક હું મૂકી રહ્યો છું એ દેવી અસહકાર છે એમ કહેવામાં કરી ધૃષ્ટતા નથી જોતો. જે અસહકારમાં ખુનામરકી-હિંસા રહી છે તે અસહકારમાં હારજીત રહ્યાં છે. જેમાં કેવળ કુરબાની, આત્મભોગ છે ત્યાં જીતજ છે એવા અસહકારની સામે કોઈ કેમ થઈ શકે એજ મારી અકલ કળી શકતી નથી; કેમકે જે દેવી અસહકાર કરે છે તે જ્યાં સૂધી ન્યાય ન મળે ત્યાં સૂધી સહકાર કરતોજ નથી.

૮. જર્મનોએ શસ્ત્રબળથી અસહકાર કર્યો તેથી હાર્યા એટલે બેસી ગયા. રૂશિયાના દુઃખી બોર લોકોએ નિઃશસ્ત્ર અસહકાર કર્યો તેથી તે હાર્યા જ નહિ. જ્યારે રૂશિયામાં તેમનું રહેવું અશક્ય થઈ પડ્યું ત્યારે તેઓએ રૂશિયા છોડ્યું પણ રૂશિયાના જીલમી કામદારોને તેઓ વશ ન થયા. આજે તેઓ કેનેડામાં માનીતી કામ તરીકે પોતાનું જીવન ચલાવી રહ્યા છે.

૯. જાતિગત અસહકારમાં વ્યક્તિની જીત છે. સામાજિક અસહકાર થાય તો સમાજની જીત થાય. એટલે દેવી અસહકારમાં ઉદ્યમનો નાશ નથી. તેમાં દોષ લાગવાપણું નથી. તેનું અલ્પ આચરણ પણ સુખદાયી છે અને મોટા ભયમાંથી તેના આચરનારને ઉગારે છે. આખી કામ અન્યાયનો સહકાર ત્યાગી, મેલ ધૂવે છે; ને તેટલે દરજ્જે નિરોગી થાય છે.

૧૦. સહકાર અને અસહકાર બન્ને અનાદિ કાળથી ચાલતી આવેલી નીતિ છે. ન્યાયીનો હમેશાં સહકાર; અન્યાયીનો હમેશાં અસહકાર. તેથીજ અસંતનો અસહકાર એવું શાસ્ત્રવચન છે.

૧૧. અસહકાર એ સોના જેવું શસ્ત્ર છે, દિવ્ય શસ્ત્ર છે; હિંદુઓને તે શ્રીકૃષ્ણે આપેલું છે; મુસલમાનોને મહંમદ પેગંબરે આપ્યું છે, પારસીઓને ઝંદાવસ્તામાં મળેલું છે—કે જ્યાં તમે અન્યાય જુઓ, કોઈ માણસમાં અન્યાયને મૂર્તિમંત જુઓ ત્યારે

તે માણસનો ત્યાગ કર્યો. તુલસીદાસજીએ બહુજ મૃદુ ભાષામાં કહ્યું છે કે અસંતથી દૂર ભાગો, અસંતો પોતાના સમાગમથી પીડે છે. દાવાનળથી દૂર નાસો તેમ અસંતથી-અન્યાયથી-નાસજો.

૧૨. નાસવું એટલેજ અસહકાર. અસહકાર એ દ્વેષ કે વેર નથી. એ તો ધર્મીનું ધર્માચરણ છે. અસહકાર એ બાપદિકરા વચ્ચે યોગ્ય છે, સ્ત્રી પુરૂષ વચ્ચે ફરજરૂપ છે, સગાં સગાં વચ્ચે કર્તવ્ય છે. મારો દિકરો મઘમાંસ ખાઈ આવે અને હું તેનો વૈષ્ણવ બાપ તેને મારા ઘરમાં ઘડી પણ સંઘડું તો પછી મારે સૈરવ નરકે જ પડવું પડે. આ અસહકારનું રહસ્ય છે.

પાઠ ૧૦૧.-સ્વરાજની વ્યાખ્યા.

સ્વરાજની વ્યાખ્યાઓ હું મારા મનમાં ઘણીવાર ગોઠવ્યાં જ કરું છું તે વાંચનારની આગળ મૂકી જવાની રજા લઉં છું:

(૧) સ્વરાજ એટલે પોતાની ઉપર મેળવેલું રાજ્ય. આ જેણે મેળવ્યું તેણે વ્યક્તિગત પ્રતિજ્ઞાનું પાલન કરી લીધું.

(૨) પણ આપણે તો કંઈક ચિન્હ, પ્રતિમા, કલ્પેલ છે. એટલે સ્વરાજ એટલે દેશનાં આયાતનિકાસ પર, લશ્કર પર, અદાલતો પર પ્રજાનો સંપૂર્ણ અંકુશ. આમાં ઈંગ્રિજ સલ્તનત સાથે સંબંધને અવકાશ છે અને નથી. જો ખિલાફત અને પંજાબનો ખુલાસો ન થાય તો નથી.

(૩) પણ સાધુઓ વ્યક્તિગત સ્વરાજ અત્યારેજ ભોગવતા હોય તેવું બને, અને આપણી પાર્લામેન્ટ પણ બેસે છતાંયે લોકોને મન તે સ્વરાજ્ય ન હોય એવું બે બને અને તેથી સ્વરાજ એટલે અન્નવસ્ત્રની સોંધારત. પણ તે એટલે સૂધી કે કોઈને તેને અભાવે બૂખ્યાં કે નાગાં ન રહેવું પડે.

(૪) આવા સંજોગો બને છતાં એક કોમ કે એક વિભાગ બીજાને દબાવે એવું પણ બને. તેથી સ્વરાજ એટલે એક બાબા પણ નિર્ભયપણે ઘોર અધારામાં ફરી શકે એવી સ્થિતિ.

(૫) ઉપરની ચાર વ્યાખ્યાઓમાં બીજી અનેક વ્યાખ્યાઓનો સમાવેશ થતો જોવામાં આવશે. છતાં પ્રજાના સ્વરાજમાં દરેક અંગને તેજ આવ્યું હોય ને આવવું જોઈયે-તો સ્વરાજ એટલે અત્યંતની અસ્પૃશ્યતાનો સર્વથા નાશ.

(૬) બ્રાહ્મણ બ્રાહ્મણેતરના ઝગડાની સમાપ્તિ.

(૭) હિન્દુ-મુસલમાનના મનના મેલનો સર્વથા નાશ. એટલે હિંદુ, મુસલમાનની મર્યાદા રાખે ને તેને સાડ જાન દે. મુસલમાન, હિંદુની મર્યાદા રાખે ને જાન દે. મુસલમાન હિંદુને પજવવા ગાય ન મારે, પણ પોતાના હિંદુભાઈની લાગણી ન દૂભાવવા સાડ પોતાની મેળેજ ગૌવધ બંધ કરે, ને હિંદુ કશું સાટું કર્યા વિના મુસલમાનનું મન દુઃખવવા મસ્જીદો આગળ વાજ ન વગાડે પણ મસ્જીદો પાસેથી જતાં વાજ બંધ રાખવામાં મોટાઈ માને.

(૮) સ્વરાજ એટલે હિંદુ, મુસલમાન, શીખ, પારસી, ઈસાઈ, યાહૂદી, બધા ધર્મી પોતાના ધર્મનું પાલન કરી શકે ને એક બીજાની તેમ કરવામાં રક્ષા કરે ને એકબીજાના ધર્મને માન આપે.

(૯) સ્વરાજ એટલે દરેક ગામ ચોર લુંટારાના ભયથી પોતાની રક્ષા કરવા શક્તિમાન થાય ને દરેક ગામ પોતાને જરૂરનાં અનાજ ને વસ્ત્ર પેદા કરે.

(૧૦) સ્વરાજ એટલે દેશીરાજ્યો, જમીનદારો અને રૈયત વર્ગ વચ્ચે મિત્રતા વર્તે, દેશીરાજ્ય કે જમીનદાર રૈયતને ન કનડે અને રૈયત રાજાને કે જમીનદારને ન પજવે.

(૧૧) સ્વરાજ એટલે ધનવાન ને મજૂર વગેરે વચ્ચે મિત્રતા. ધનવાનને સારૂ યોગ્ય દામ લઈ મજૂર ખુશીથી મજૂરી કરે.

(૧૨) સ્વરાજ એટલે શ્રી જાતીને માતા બહેન સમજી પૂરું માન આપવું તે. ને ઉચ્ચનીચના ભેદ નીકળી સર્વ લાઈ બહેન છે એવી ભાવનાથી વર્તવું તે.

આ વ્યાખ્યાઓમાંથી સિદ્ધ થાય છે કે

(૧) સ્વરાજમાં રાજ્યસત્તા દારૂ, અફીણ ઇ. નો વેપાર ન કરે.

(૨) સ્વરાજમાં અનાજ અને કપાસના સટ્ટા ન થાય.

(૩) સ્વરાજમાં કોઈ કાયદાનો ભંગ ન કરે.

(૪) સ્વરાજમાં સ્વેચ્છાચારને સ્થાન જ ન હોય. તેથી કોઈ પોતાની સામેની ફરીઆદનો પોતે કાજ ન બને, પણ દેશમાં નીમાએલી અદાલતમાં પોતાની સામેની ફરિઆદનો ચુકાદો થવા દે.

પાઠ ૧૦૨.—પરદેશી વસ્ત્રો.

પરદેશી કાપડ બાળવાને બદલે ગરીબોને આપી દેવું જોઈએ અથવા બહાર દેશાવર મોકલવું જોઈએ, આ બધી દલીલો વિચાર્યા પછી પણ મને એમ જ લાગે છે કે આપણે પરદેશી કાપડ બાળવું જોઈએ. પરદેશી કાપડ પહેરવું એ જો આપણે પાપ સમજતા હોઈએ, એથી જો દેશ કંગાળ થયો છે એમ માનતા હોઈએ, એથી અસંખ્ય બહેનોને પોતાનાં ઘરખાર તજવાં પડ્યાં છે એમ માનતા હોઈએ, તો પરદેશી કાપડને આપણે મેલ સમજીએ અને આપણે જેમ આપણો મેલ બીજાને ન આપીએ તેમ આ પરદેશી કાપડરૂપી મેલ પણ બીજાને ન આપીએ.

૨. જો તે કાપડનો આપણે ત્યાગ ન કરવા ધાયું હોત તો તે કાપડ આપણે જ પહેરી ફાડત, પણ આપણે તેનો ત્યાગ કરવા ધારીએ

છીએ તો ત્યાગ જ કરીએ. તે કોઈને પહેરવા આપવું તે પણ તેનો ઉપયોગ કરવા જેવું છે. તે કોઈને આપીને તેનું પુણ્યફળ આપણે માગીએ છીએ. મને લાગે છે કે આપણને તેવા ફળનો અધિકાર નથી. સડેલું અનાજ જેમ આપણે ફેંકી દઈએ છીએ તેમ પરદેશી કાપડ પણ ફેંકી દેવું ઘટે છે.

૩. હિંદુ—મુસલમાન—પારસી બધાને સાડ પરદેશી કાપડ હરામ ગણીએ તો તે કાપડનો ઉપયોગ ન જ કરીએ. આ ભાવના પેદા કરવા સાડ આપણી પાસે રહેલા પરદેશી કાપડનો આપણે ત્યાગ કરવો ને તેને બાળવું એ હું આવશ્યક સમજું છું. તેમાંથી જે ભાવના પેદા થાય તેને હું કીંમતી માનું છું. પરદેશી કાપડ વિષે આપણને છેતરવાની કોઈની હિંમત ન ચાલી શકે એટલે સૂધી આપણામાં જોસ ફેલાવાની હું જરૂર જોઉં છું. તેથી આપણે પહેરવાનાં પરદેશી કપડાં બધાં બાળી નાંખીએ તો આપણે શુદ્ધિ કરી હું ગણીશ.

૪. પરદેશી કાપડ વિષે અણગમો પેદા કરવાની આપણને જરૂર છે. પણ એથી શું પરદેશી, સામે અણગમો પેદા નહીં થાય એમ કોઈ પૂછે છે? દુષ્ટતાને વખોડવી છતાં દુષ્ટની ઉપર પ્રેમભાવ રાખતાં શીખવાની આ લડત છે. મનુષ્ય જેટલી દુષ્ટતા કરે છે તેટલો તે દુષ્ટ હોતો નથી; આપણે બધા બૂલથી ભરેલા છીએ. ત્યાં એક બીજાનો તિરસ્કાર શો કરીએ? દુષ્ટની પણ સેવા કરવી એ સર્વ ધર્મનું શિક્ષણ છે.

૫. ધર્મીની પરીક્ષા જ તેના રાગદ્વેષાદિના રોકવામાં છે. ગુસ્સાનું કારણ મળતા છતાં જે ગુસ્સાને રોકે છે એણે જ પ્રભુને પિછાન્યો. મનુષ્ય માત્રનું કામ પ્રભુને બાણી લેવાનું તો છે જ. ગુસ્સો રોકવો એ કંઈ માત્ર સંન્યાસીનો જ ધર્મ નથી. સંન્યાસીએ તો બીજાં અનેક કઠણ વ્રતો પાળવાં

રહ્યાં. એટલે આપણે કપડાં બાળીએ પણ કપડાં બનાવનાર પર ગુસ્સો ન કરીએ. માંચેસ્ટર, બાપાન કપડાં ભલે બનાવે, આપણે ન લઈએ તો માંચેસ્ટર કે બાપાન શું કરે? આપણને દારૂ ન પીવો હોય તો પીઠાંવાળો શું કરે?

૬. વિવેકથી વિચારીએ તો સ્વરાજ્યની ચાવી આપણા ખીસામાંજ રહેલી છે. આપણને દારૂનો છંદ વળગ્યો છે, તે બાળીએ. રેશમી બારીક કાપડનો શોખ છે તે સળગાવીએ. અનેક તરેહનાં પકવાનો ખાવાનો શોખ છે તે નાંખી દઈએ. સર્વ સ્ત્રીને બહેન સમાન ગણતાં નથી શીખ્યા, આંખે પાટા બાંધીએ. જે જે વસ્તુઓ વિષે શાસ્ત્રકારોએ અણુગમો ઉત્પન્ન કરાવવા ઇચ્છ્યું છે તે તે વસ્તુના દોષ એવા આબેહુબ ચીતર્યા છે કે તેનું મનન કરનારને તે તે વસ્તુ વિષે અણુગમો ઉપજે જ. પણ તેના કર્તા વિષે કેમ અણુગમો ઉપજવાય? આપણે શું દારૂ બનાવનારને, પરદેશી રેશમ વણનારને, પકવાન રાંધનારને, સૌંદર્યવાળી સ્ત્રીને બાળીએ, કે આપણા વિષયોને અને આપણને તેમાં લલચાવનાર વસ્તુઓને બાળીએ?

૭. પણ જે કપડાં બાળીને કાપડ છોડતાં ન શીખે, પણ કાપડના બનાવનારને ગાળો આપતાં શીખે, તે તો કપડાં નજ બાળે. તેને તેમ કરવાનો અધિકાર નથી. આટલું કહ્યા પછી પણ જેઓ કપડાં બાળવાનું પસંદ ન કરતાં બહાર મોકલવાનો વિચાર કરે એ પણ સ્તુત્ય પગલું ભરશે. ત્યાગેલાના ઉપયોગ વિષે મતભેદ હોય તો જેમ જેને રૂચે તેમ તે કરે.

પાઠ ૧૦૩.—વિદેશી માલના વેપારી.

વેપારીઓ જે પરદેશી માલના વેચનારા છે તે પોતાનો માલ ક્યાં નાખે? તે ભિખારી થઈ જાય તો દેશનું શું થાય? તેને ચેતવણી મળવી ન જોઈએ?

૨. પરદેશી માલનો વેપાર કરવો એ પ્રથમથીજ ખોટું હતું, તે વેપારની લાલચમાં પડીને તો આપણે ફસાયા, ગુલામ બન્યા, ખેડુતો ચાર મહિના કામ વિના રખડ્યા. દુષ્કાળને સાફ જરાએ પૂંછ ન રહી. પરદેશી વેપારથી હિંદનું સત્યાનાશ વળ્યું. એવો વેપાર કરનારા શું કરે એમ પૂછાયજ નહિ. તેમણે શૂરવીર બનવું જોઈએ. સહુએ દેશહિત સમજવું ને દેશહિતને ખાતર સ્વાર્થ ત્યાગ કરવા તૈયાર થવું એનું નામ સ્વરાજ્યશક્તિ. તેઓએ આટલા દહાડા કેમ વેપાર કર્યો એ તેઓએ વિચારવું જોઈએ ને હવે છોડવામાં માથે આવતી અગવડ વેડી લેવી જોઈએ.

૩. વળી પરદેશી કાપડનો નિકાલ કરવો મોટી વાતજ નથી. બહાર દેશાવરમાં પણ માલ ખપી શકે છે. કેટલોક માલ સામાન્ય રીતે બહારના કામનો નથી હોતો. પણ કંઈને કંઈ ઉપયોગ તે માલનો બહાર પણ થઈ શકે એ વાત વેપારીને બતાવવાપણું હોયજ નહિ.

૪. વેપારીને ભીખારી થવાપણું નથી, પૈસો હાથનો મેલ ગણ્યો છે. વેપારી આજે કમાય છે ને કાલે ગુમાવે છે. પૈસા કમાવાની શક્તિમાં વેપારીનું રક્ષણ અને તેની નિર્ભયતા રહ્યાં છે. પૈસો આવે જાય છે. વેપાર કરવાની શક્તિ કાયમ રહે છે. એક વેપારમાં ખોનાર બીજો શોધી લે છે. 'વેપારી બચ્ચો કદી ભીખ માગવાનો નથી' એવું બહાદુર વચન મેં ઘણા વેપારીને મુખે સાંભળ્યું છે.

૫. વેપારી પરદેશી કાપડનો વેપાર છોડી ખાદીનો વેપાર શું નહિ કરી શકે? સાઠ કરોડ રૂપીયાનું નવું કાપડ ઉત્પન્ન કરવું છે તે સાહસમાં હજારો વેપારી પોતાની આજીવિકા નહિ મેળવી લે? 'શું કરશે?' એ તો આગસનું વાક્ય છે. જ્યાં સૂધી પ્રબળ બધા અંગમાં સ્વદેશીની ભાવના તીવ્રપણે ઉત્પન્ન ન થાય ત્યાં લગી બહિષ્કાર સફળ ન થાય તેથી વેપારી વગરને દેશને

ખાતર પોતાના પરદેશી કાપડના વેપારનો લોગ આપવાનો જોસ ચઢવો જોઈએ.

૬. વેપારીને બહિષ્કારની ચેતવણી નથી મળી એમ કહેવું અજ્ઞાન વાક્ય છે. ચેતવણી તો સને ૧૯૨૦ ના સપ્ટેમ્બર માસથી મળી ગઈ છે. તેની ચર્ચા પણ ત્યારથીજ ચાલી છે. પણ વેપારીઓ સાવધાન નથી થયા. મહાસભાના ઠરાવો તો થયા કરે છે ને બૂલાયાં કરે છે એટલે તેની દરકાર કોને? સમય બદલાયો છે એનું જ્ઞાન વેપારીને થયું નથી. એમાં દોષ કોનો? પરદેશી કાપડના ત્યાગની વાત સને ૧૯૨૦ ના સપ્ટેમ્બર માસથી બરાબર હરેક સભામાં મેં કરી છે.

૭. જેઓ અયોગ્ય ધંધા કરે છે, જેઓ પાપાચરણ કરે છે, જેઓ દંભ કરે છે, જેઓ વ્યસની છે, જેઓ વ્યભિચારી છે, જેઓ અંત્યજાદિનો દ્વેષ કરનારા છે તેઓને જ્યારથી અસહકાર, આત્મશુદ્ધિ યજ્ઞ શરૂ થયો ત્યારથીજ ચેતવણી મળી ચૂકી છે. તેમાંની જે જે વાતની જરૂર જણાશે તે તે વાત ઉપર સમયાનુસાર ભાર મૂકાયાજ કરશે. પણ દુરાચાર, લોકકલ્યાણ વિરુદ્ધ અર્થસંગ્રહ છોડવોજ જોઈએ એવી ચેતવણી તો બધાને મળી છે એમ માનીજ લેવું જોઈએ.

પાઠ ૧૦૪.—રેંટીયો.

ગૃહસ્થને, સંસારીને હિંદુસ્થાનમાં પાંચ યજ્ઞ આવશ્યક છે. ચૂલો, સાંખેલુ, ઘંટી, બેડું ને રેંટીયો, આમાંથી જેટલું ઓછું તેટલી ઓછી બરકત. ખરૂં જોતાં મહાયજ્ઞ બે જ છે ને ત્રણ વચલા તે પેટાયજ્ઞ છે. ઘંટી, સાંખેલુ ને બેડું એ ચૂલાને અંગે છે. ચૂલાની પ્રવૃત્તિ ન કરે તે ખાય નહિ, રેંટીયો ચલાવે નહિ તે પહેરે નહિ.

૨. જેઓ યજ્ઞ કર્યા વિના ખાય છે તે જેમ ચોર છે તેમજ જેઓ યજ્ઞ કર્યા વિના પહેરે છે એ ચોર છે. યજ્ઞ એટલે કુરબાની, યજ્ઞ

એટલે આપલોગ, યજ્ઞ એટલે શારીરિક મહેનત. જે ચૂલોને રેંટીઓ ચલાવે છે તે બુદ્ધિપૂર્વક યજ્ઞ કરે છે. એવી પોષક મજૂરી નથી કરતા તે છેવટે કંઈક પણ અંગકસરત કરી અન્ન પચાવે છે.

૩. હવે કદાચ વધારે સમજાશે કે રેંટીઓ છોડીને આપણે કેટલું પાપ કર્યું છે. એ નાબુક પણ પોષક પરિશ્રમ હિંદુસ્થાનની કરોડો મહિલાઓ એક કાળે ઉઠાવતી હતી; ત્યારે હિંદુસ્થાન સુખી હતું, તન્દુરસ્ત હતું, તેજસ્વી હતું, આજે હિંદુસ્થાન રેંટીઓ છોડી દુઃખી, રોગી ને તેજહીન થયું છે.

૪. ચૂલો, રેંટીઓ ઇત્યાદિ ઘરના શણગાર છે. રેંટીયો ગયા પછી હિંદુસ્થાનમાં લાખો ઘરો ખંડિયેર થયાં છે. આ વાક્યમાં કોઈ અતિશયોક્તિ ન માને. વાંચનારનું ઘર એવું ભલે ન હોય. પાણીની તંગીનો અર્થ એમ નથી હોતો કે કોઈને પાણી ન મળે પણ બધાને ઓછું, ઘણાને બહુઓછું ને થોડાને મુફલ નહિ એમ બને છે. રેંટીયાની ગેરહાજરી છતાં છ કરોડ ઘરોમાંનાં ઘણાં ભલે ચાલે. પણ કેટલાંક તો જમીનદોસ્ત થયાં જ છે. બુઝો ઓરીસ્સાને ચંપારણ. તેમાંનાં ઘણાં ગામો ખંડિયેર છે. જે મુલકનાં માણસો દોઢસો વર્ષ પહેલાં ખારે માસ કંઈક ને કંઈક પ્રવૃત્તિમાં રોકાએલાં રહેતાં તેમાંનાં એંશી ટકા કેટલાંએ વર્ષો થયાં ચાર માસ કામવિના બેકાર રહેતાં હોય તો તે મુલકના શા હાલ થાય?

૫. ધાતુ એ તો દોલતની નિશાની માત્ર છે. મજૂરી એજ ખરો પૈસો છે. એંશી ટકા માણસ ચાર માસ કામ વિનાના રહે એટલે તેઓની ત્રીજો ભાગ કમાણી કરવાની શક્તિ ઘટી. વર્ષો થયાં ત્રણ રૂપીયાનું કામ કરવાની લાયકાત ને મરજી બન્ને વસ્તુ પોતાનામાં હોવા છતાં હિંદુસ્થાન બે જ રૂપીયાનું કામ

કરી રહ્યું છે; તેને બે રૂપીયાનું જ કામ મળે છે. આવો મુલક કેમ કંગાળ ન થાય ?

૬. જ્યાં સૂધી પરદેશી કાપડની લાલચ અને લત આપણને વળગી છે ત્યાં લગી આપણે રેંટીઓ દાખલ કરવા ને દાખલ કર્યા પછી ચલાવવા અધીરા નથી થતા. બે આપણે પરદેશી કાપડ ન પહેરવાની પ્રતિજ્ઞા લઈએ તો રેંટીઓ ચલાવેજ છુટકો આમ રેંટીઓ અને પરદેશી કાપડનો બહિષ્કાર અરસપરસ નિકટ સંબંધ ધરાવે છે. જેની જરૂર ન હોય તેની ગરજ આપણે ઓછી રાખીએ છીએ. રેંટીયાની જરૂર ઉત્પન્ન કરવી એ આપણો ધર્મ છે. તે વિના હિંદુસ્થાનની કંગાળીયત દૂર થાય જ નહિ. એવી અમૂલ્ય વસ્તુને છોડીને આપણે જે બૂલ કરી છે તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત જેટલું કરીએ તેટલું ઓછું છે.

૭. જ્યાં સુધી ૧૯૦૦ માઈલની લંબાઈ અને ૧૫૦૦ માઈલની પહોળાઈવાળા વિશાળ ક્ષેત્ર પર પથરાયેલાં ૭,૫૦,૦૦૦ ગામડાંવાળા હિંદુસ્થાનમાં રેંટીઓ ચૂલાની જેમ સર્વ વ્યાપક ન થાય ત્યાં સુધી હિંદુસ્થાન ફરી આબાદ થાય એ હું અસંભવિત માનું છું. કલાઈવના વખતમાં રેંટીઓ આપણે ચલાવતા હતા તે વાત સાચી છે. તે વખતે આપણે પરાધીન નહોતા બની ગયા પણ બનવાની શરૂઆત થઈ હતી. અને જેમ જેમ રેંટીઆનો ત્યાગ થતો ગયો તેમ તેમ આપણે પરાધીન બનતા ગયા અથવા આપણને અપંગ બનાવવામાં ઇસ્ટ ઇન્ડિયા કંપનીને રસ વધતો ગયો.

૮. હિંદુસ્થાનને કોઈ મફત રાંધી આપે તોપણ જેમ ઘરના ચૂલા કહાડી નાંખવા પોસાય નહિ તેમજ રેંટીઓ કહાડયો પોસાયો નથી. ‘ચૂલામાં કેટલી ઉપાધિ ! ઘેર ઘેર ચૂલા, ઘેર ઘેર અગ્નિ એ કેટલો અનર્થ ! દરેક ગૃહિણીએ સવાર પડયું કે ધુમાડો જ આવો એ કેટલો અત્યાચાર !’ એવી લલચાવનારી દલાલથી છેતરાઈ

આપણે ચૂલા કહાડી નાંખીએ ને ગામિગામ એક જ વીંશીમાં રસોઈ કરી જમીએ તો? તો હિંદુસ્થાનનાં બાળકો વડે એને વિષે કોઈને પણ શંકા છે? ચૂલાનો નાશ અર્થશાસ્ત્ર કરે એ અનર્થવાદ છે. તેને અર્થશાસ્ત્રનું નામ પણ ન શોભે.

પાઠ ૧૦૫.—રેંટીયાથી ગૌરક્ષા.

મીસીસ પોલોકે મને એક ચિત્ર મોકલ્યું છે. તેમાં એક એંસી વરસનો અંગ્રેજ મી. જોડીંગ રેંટીયા વતી ઉત્તર કાંતે છે. આ ધંધો તેમણે વિનોદને ખાતર આટલી મોટી ઉમરે શરૂ કર્યો છે. આખો દહાડો, તે બુદ્ધિ વાતોમાં ન ગાળી શકે, આખો દહાડો બાઈબલ પણ ન વાંચી શકે, આટલી ઉમરે ઘરમાં રમાતી રમતો પણ શું રમે? વળી રમતમાં કોઈ સાથીને રોકવો ભેદભેદ. બધાને સાથી મળી નથી શકતા. ત્યારે ભેદ કંઈક ઉપયોગી વિનોદ મળે તો સારું, એમ વિચારી આ બુદ્ધિએ રેંટીયો પસંદ કર્યો હોવો ભેદભેદ.

૨. આ ચિત્ર મારે હાથ આવ્યું તે પહેલાં એક ગૃહસ્થ જે પ્રથમ કોઈ ઠેકાણે મોટો હોદ્દો ભોગવતા હતા તે આવ્યા. તેમનો વખત કેમે જતો ન હતો. આખો દહાડો માળા ફેરવવામાં તે નહોતા રોકી શકતા. કંઈક પણ પરોપકારી ધંધો ભેદભેદ હતો. મને તો વિચાર કરતાં તેમના શરીરને યોગ્ય એવો રેંટીયા વિનાનો ખીજો ધંધો સૂજ્યો નહિ. મેં તેમની પાસે વિનય-પૂર્વક સુતર કાંતવાની વાત કરી.

૩. ઘણાઓ કલબોમાં જઈ પાનાં કે બીલીયડં રમે છે, તેથી તેઓ પોતાનાં મગજ તાબાં કરતા હશે કે નહિ એ વિષે મને શક છે. પણ તેઓ ઘેર જઈ સ્વચ્છ કોટડીમાં બેસી રેંટીયો ચલાવે તો

તેમાંથી જેટલો નિર્દોષ આનંદ લોગવાય તેટલો પાનામાંથી નહિ જ મળે એમ મારી ખાત્રી છે.

૪. સર જોન લબકનો આરામ એક ઉપયોગી કામમાંથી બીજામાં પ્રવેશ કરવો એ હતો. તેનો વિનોદ કીડીઓની પ્રવૃત્તિનું અવલોકન કરવામાં હતો. લોડ્સ સોફ્ટસબરી રસાયણના પ્રયોગો કરીને વિનોદ મેળવતા. ગ્લેડસ્ટન લાકડાં કાપી આમની સલાનો બોળે હળવો કરતા. આવા ઉપયોગી આનંદોની જેટલી આપણને જરૂર છે તેટલી અંગ્રેજ પ્રબળ નથી.

૫. દેશમાં અનાજ નથી, વસ્ત્ર નથી, અથવા બન્ને બહુ મોંઘાં છે. દૂધ ઘીનો તો ઘણાને ત્યાગ કરવો પડે છે. તે અવસરે મુખ્ય ધર્મ આ બે વસ્તુ પેદા કરવામાં ને પૂરી પાડવામાં સમાઈ જાય છે. બૂખ્યાનું પેટ ભરવું ને નાગાને ઢાંક્યા પછી જ આપણે ખાઈએ, પહેરીએ, તેમાં દયા ધર્મનો સમાવેશ થઈ જાય છે. હું નમ્રતા-પુર્વક સલાહ આપું છું કે તમારો બચતો વખત જો તમે ખેતર આદિમાં રોકાઈ શારીરિક બળ ન કરી શકો તો ખચીત રેંટીઓ મેળવી સુતર કાંતવામાં રોકજો તેથી ધર્મ અને અર્થ બન્ને સચવાશે.

૬. બધી બહેનોનું શિયળ જાળવવાને સાડ રેંટીઆની વાડ સૌથી સરસમાં સરસ છે. કદાચ કોઈ કહેશે કે ગરીબ બહેનોનું તો જાણ્યું પણ બીજાઓને રેંટીઆની સાથે શો સંબંધ છે? આપણામાં એક ભારે કહેવત છે, ‘નવરો બેઠો નખખોદ કહાડે.’ હું જાતિ અનુભવથી કહી શકું છું કે આજસ, એટલે નવરા બેસવું એ, વિષયોને ઘણી સારી પેઠે પોષે છે. પૈસે ટકે સુખી એવી બહેનો પોતાનો વખત વાતોના ગપાટા મારવામાં કે એવી બીજા રીતે નકામો ગાળે તેના કરતાં કંઈક ઉપયોગી ધંધામાં ગાળે તો તેમનું મન, હાથ, પગ રૂડી રીતે રોકાય અને રેંટીઓ કાંતવાનો ધંધો કરે તો બેવડો ફાયદો થાય.

૭. એક બહેન થોડાજ દિવસ થયાં વિધવા થઈ છે. તેને રેંટીયાની પ્રવૃત્તિની ખબર પડી. સારા ઘરની એ બાઈ એક વર્ષ સુધી તો બહાર ન જ જઈ શકે. તેથી તેણે સૂતર કાંતવાનું કામ હાથ ધર્યું. છ દહાડામાં લગભગ અચ્છેર સૂતર ઝીણું કાંતીને મોકલી આપ્યું. તેની પવિત્ર આશા તો એવી કે પોતાના કુટુંબના કપડાં માટે પૂરું થાય એટલું સૂતર તો ખૂણા છોડે તે પહેલાં સહેજે કાંતી કહાડવું.

૮ હાથે કાંતેલું સૂતર દૂધની જેમ કિંમતી ગણાવું જોઈએ રેંટીયો એ પણ એક પૂજનીય ગાય છે. ગાય વિનાનું ઘર જેમ ન શોભે તેમ રેંટીયા વિનાનું ઘર ન શોભે. નાનામોટા કોઈ ગાયને દોહવામાં હલકાઈ નથી માનતા તેમ નાનામોટા સર્વેએ રેંટીયો ચલાવવામાં હલકાઈ ન માનતાં ગૃહસ્થાઈ માનવી જોઈએ. ગાય તો કોઈ વેળા પાટુ મારે છે, ગાય ખાણુ માગે છે. રેંટીયો તો એવો પરોપકારી છે કે તે પાટુ મારે જ નહિ; તેને ખાણુ જોઈએ જ નહિ તેની પાસેથી ઉજળું દૂધ જેવું સૂતર તમારી ઈચ્છાએ લઈ શકો છો. ગાય પોતાની શક્તિ પ્રમાણે દૂધ આપે છે. રેંટીયો આપણી શક્તિ પ્રમાણે સૂતર આપે છે. રેંટીયાની રક્ષા એ પણ ગૌરક્ષા છે. રેંટીયાની રક્ષા કરનારે જેમાં તાણોવાણો બંને હાથના જ છે તેવી ખાદીનો જ ઉપયોગ કરવો ઘટે.

૯. રેંટીયાના ઉદ્ધાર વિના ગાયની રક્ષા લગભગ અસંભવિત થઈ પડી છે. હિંદુસ્થાનના ખેડૂતોની પાસે દ્રવ્ય નથી તેથી તેઓ પોતાનાં ઢોર વેચી કહાડે છે અથવા તેમને જૂએ મારે છે. હિંદુસ્થાનના માણસો જેમ દુખળા છે તેમ તેમનાં ઢોર પણ દુખળાં છે, કેમકે હિંદુસ્થાનની હાલત દેવાળિયાની છે. હિંદુસ્થાન પોતાની મૂડી ઉપર નભે છે. તેની મૂડી દહાડે દહાડે ઘટતી જાય છે. હિંદુસ્થાનને પૂરતો પ્રાણુવાયું જ નથી મળતો તેથી તેનો શ્વાસ રૂંધાય છે. હિંદુસ્થાન ઓછામાં ઓછા ચાર માસ અનિચ્છાએ નિરૂપી રહે છે.

આમ જેને નિરુદ્ધમી રહેવું પડે તેનો નાશ જ સંભવે. કરોડો માણસને પોતાનાં ખેતરોમાં પૂરણી રૂપે તો રેંટીયાનો જ ઉદ્યમ છે, બીજો નથી જ.

પાઠ ૧૦૬.—સ્વાદી.

સ્વદેશી એ સમુદ્ર છે, મહાસાગર છે. તેના સહેજ પાલનથી દેશો તરી શકે છે. વ્યાખ્યામાં તે શબ્દ શોભે છે. પણ અત્યારે સ્વદેશી સમુદ્રમાં આપણે ઝંપલાવીએ તો ડૂબીએ તેમ છે.

૨. સ્વદેશીના નામે, કોઈ કહે છે, કે તેતો સ્વદેશી તાળાં બનાવશે કે લેશે, ચખનાં નહિ લે. કોઈ રાજેસ ચપ્પુ છોડીને ખાડાળું, નકટાનું નાકે ન કાપે, એવું ચપ્પુ પસંદ કરે છે અથવા નવાં બનાવવાનો પ્રયાસ આદરે છે. કોઈને સ્વદેશી કાગળ જોઈએ, કોઈને શાહી, કોઈને ટાંક તો કોઈને ટાંકણી. એમ દરેક પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે સ્વદેશી વસ્તુ માગી તેની લાવનાને પોતે છે. પણ તેથી દેશનું કામ નથી થતું. આથી તો સ્વદેશીનું કામ ને નામ બંને બગડે છે.

૩. ઘર ચણનાર પ્રથમથીજ ઝરૂખા, ગોખ, ખારીખારણાં, રાચરચીલું ગોઠવવા નથી માંડતો. પ્રથમ તો તે પાયો નાખે છે, પછી દીવાલો ચણે છે ને જ્યારે ઘાટ થઈ રહે ત્યારે તેને ઓપ શરૂ કરે છે. તેમજ સ્વદેશી રચનાતું છે.

૪. આપણે હવે સ્વદેશીનું રહસ્ય એટલે દરજ્જે સમજ્યા છીએ, તેનો વ્યાવહારિક ઉપયોગ એટલો ભણ્યો છે કે હવે તેનો ખરો ને વિશેષ અર્થ આપણને મળ્યો છે. સ્વદેશીને નામે આપણે આપણને આજ લગી છેતર્યા, કંઈક ફેરફારો કર્યા. સ્વદેશી એટલે દેશમાં થએલું કાપડ, એ પહેલું પગથીયું હતું. પછી જોયું કે પરદેશી સૂતરને દેશમાં વણ્યું હોય તે ખરૂં સ્વદેશી ન હોય, તેથી દંશને ઘણાજ થોડા લાભ થાય.

૫. બીજું પગથીયું એ થયું કે દેશની મીલમાં સૂતર કંતાયું હોય ને વણાયું હોય તો ચાલે. પણ વધુ અનુભવે જોયું કે

તેથીયે ધારેલો અર્થ નહોતો સરતો. તેનું ખરાબ પરિણામ એક એ આબ્યું કે મીલના કાપડનું દામ ખૂબ વધ્યું ને આપણને કાપડની તાણ પડે એવો સમય આવ્યો.

૬. ત્રીજું પગથીયું એ હતું કે સૂતર તો બલે મીલનું હોય, પણ તે હાથે વણાય તો સરસ કહેવાય. આમાં પણ આપણને સ્વદેશીનો મર્મ નહોતો મળ્યો.

૭. હવે આપણે ચોથે પગથીયે શીખ્યા જણાઈએ છીએ કે સ્વદેશી એટલે હાથે કાંતેલા સૂતરની હાથે વણેલી ખાદી. આ વિના બીજું બધું ખોટું ને નિર્થક છે.

૮. ખાદી એટલે રેંટીયો. રેંટીયા વિના ખાદી હોય જ ક્યાંથી ? ખાદી એ સ્વરાજની જેમ આપણો જન્મસિદ્ધ હક છે ને કેવળ તેનો જ ઉપયોગ આપણી આજન્મ ફરજ છે તેથી અત્યારે આપણો વિશેષ અને સર્વોપરી ધર્મ ખાદી છે.

પાઠ ૧૦૭.-સ્વાત્ત્વનો ઉપયોગ.

હું વણકર તરીકે કહું છું કે રાજના આઠ કલાક હાથની શાળ ઉપર કામ કરતાં માણસ જરૂર એક રૂપીઆ પેદા કરી શકે. કેટલીક બહેનોને કામ ધંધો નહિ મળતો હોવાથી બહાર મજૂરી કરવા જવું પડે છે. આપણી બહેનોને કાંકરા ફેાડવા, અને માટીના ટોપલા ઉચકવા જ્યાં કોઈ લુચ્યાઓને હાથે કદાચ તેમના શીયળનો ભંજ થવાનો પણ સંભવ છે ત્યાં મોકલવા આપણામાંથી કોણ તૈયાર છે ? તેમને ઘેર બેઠે ધંધો મળે તો તેઓ હરગીઝ આ કામ કરવા નહિ જાય. આવો ધંધો સૂતર કાંતવાનો અને વણવાનો છે. તે આબરૂદાર ધંધો છે, સ્ત્રીઓનું શીયળ સચવાય, દેશની આખાદી વધે અને લોકમાં તેજ આવે એવું ઇચ્છતા હો તો તેનું પાલન કરો.

૨. મારાં ખાદીનાં પેરણુ જેમ પહેરું છું તેમ સુવાળાં લાગે છે, તેનાં ધોતીઆં પણ મને તો ભારે નથી પડતાં ને હવે સંચાનાં ધોતીઆં પહેરવાં મને વસમાં લાગે છે. મને તો તેમાં ધર્મ જણાય છે.

૩. આ બધી ખાદી કેમ બને છે? તેનું સુતર ઘણું ભાગે ગરીબ બહેનોએ કાંતેલું હોય છે. તેમાં તો કેટલીકની જાંદગી ખરાબ હતી તે મટી હવે સારી થઈ છે, અથવા તો તે બહેનો કંઈ ધંધો નહોતી કરતી તેને બદલે હવે કંઈ નહિ તો દિવસનો એક આનો પણ કમાતી થઈ ગઈ છે. તેટલામાં પોતાના ઘરનું શાક લઈ શકે છે, પોતાના છોકરાને સારૂ દુધ લઈ શકે છે. જે એક આનો મુંબઈમાં ફેંકી દેવાય છે તે એક આનો ગામડામાં ચાર આનાની ગરજ તો સારે છેજ. એ ખાદીના વણનારા પોતાનો વણાટનો ધંધો છોડી બેઠા હતા અથવા તો છોડવાની તૈયારીમાં હતા તે છે. ખાદીની ખપતમાં, લાખો ગરીબ માણસોએ, પોતાને ઘેર બેઠાં પ્રમાણિકપણે વકરે મેળવવાની શક્તિ ધરાવી.

૪. ખાદીમાં હું બહુએ કળા જોઉં છું. મારા અને બીજા-ઓના જાતિ અનુભવે હું કહી શકું છું કે કેલીકો કે જે ઉનાળાના પસીનાથી આપણા શરીરને ચોંટી જાય છે તેના કરતાં ખાદીમાં પસીનો ચૂસી લેવાની શક્તિ રહેલી છે. એ વધારે ઉપયોગી અને વધારે સારી છે. ખાદી કેલીકોના કરતાં વધારે સુંદર છે કેમકે તેમાં આત્મા રહેલો છે. કપડને વિષે વ્યક્તિત્વનું આરોપણ થઈ શકતું હોયતો ખાદીમાં વ્યક્તિત્વ રહેલું છે એમ કહી શકાય. ખાદીની પ્રત્યેક ક્રિયાના કરનાર કોણ છે એ જાણવું હોય તો આપણે જાણી શકીએ છીએ.

૫. ખાદીમાં કાંઈકે કારીગરી રહેલી છે. એવું કેલીકોને વિષે નથી એમ આપણે જોઈ શકીશું. જેમ ગાડનાં બે પાત્રાં કેવળ

સરખાં હોતાંજ નથી તેમ હાથે કાંતેલા સૂતરની હાથે વણેલી ખાદીના બે તાકા કેવળ સરખા તો હોય જ નહિ. કોઈ ચિતારો બે એક સરખાં ચિત્રો ચિતરતો નથી તેમ ખાદીનો બનાવનાર પણ બે કેવળ એક સરખા તાકા બનાવતો નથી. કેટલાકને તો આ વાત શોકજનક જણાશે. કેટલાક એમ માનતા હશે કે એકજ પ્રકારનું ન ઓળખી શકાય એવું કરોડો વાર કપડું હોય અને કરી શકાય તો જ સાફ.

૬. આવી યંત્રતા એ જગતમાં કેટલીક વેળા ઉપયોગી હોય છે. પણ યંત્રતા એ કળાને નામે કોઈ દિવસ ઓળખાઈ નથી. ખાદીમાં જે કળા રહેલી છે તે સંચાની બનાવટમાં નથી. આપણે સ્વદેશી વસ્તુઓને વિષે અણગમો પેદા ન કર્યો હોત તો ખાદીમાં રહેલી કળાજ અંકાત. સ્કૉટલેન્ડમાં સ્કૉટલેન્ડની સ્ત્રીઓએ તૈયાર કરેલી ઉનની 'ટવીડ' આજ પણ સંચાની બનેલી કરતાં વખણાય છે. તેના ખરબચડાપણામાં જે શોભા અને જે ગરમી છે તે સંચાની બનેલી લીસી બનાતમાં નથી. એ સ્કૉટલેન્ડના ઉમરાવોના હાથની બનેલી ટવીડ 'ફેશનેબલ' કળાવાળી ગણાય છે તેથી બનાતના કરતાં તેના વધારે દામ મળે છે.

૭. હિંદુસ્થાનને કમનશીબે હાથની બનાવેલી ખાદી એ તો હલકાઓનેજ પહેરવાની ગણાઈ, કળા વિનાની ગણાઈ, તેની કીંમત કોઈ કરતું નહીં અને ખાદીના વણનારને ભાગ્યે આઠ આના રોજ પડી શકતા. જે દેશમાં આવો અવળો ન્યાય છે તે દેશમાં કળાની પરીક્ષાની શી આશા રાખવી ? તે દેશમાં ભુખમરો કેમ ન હોય ? આ દેશમાં આજ સૂધી હાથની કારીગીરીને માન નહોતું. ધનાઢયો યુરોપમાં સાંચામાં બનેલા ચકચકિત માલથી મુગ્ધ થઈ તેમાં કળાનું આરોપણ કરી બેઠા હતા તેથી તેમના ઘરોમાં, તેમના પહેરવેશમાં હિંદુસ્થાનની કારીગરીને ક્યાંયે ઉત્તેજન જેવું નહોતું.

૮. સુરતના કલેક્ટર સાહેબે એક વખતે સ્વદેશીની ટીકા કરતાં મને કહ્યું કે “મારી ફોઈંગ રૂમ તું જો, તેમાં સ્વદેશી કારી-ગરીને કેટલું ઉત્તેજન છે એ તું જો, તેમાં કેટલી કળા છે એ જો; અને તેની સરખામણી તારા ધનવાન મિત્રોના ઘરની સાથે કર. પછી સ્વદેશીને કોણ વધારે ઉત્તેજન આપે છે તે મને કહે.” આ વચન ખરાં હતાં અને તે સાંભળી હું ઝંખવાણો પડ્યો હતો. મારી દૃઢ માન્યતા છે કે હાથે વણાયેલી ખાદી પહેરવામાં હિંદુ-સ્થાન જ્યારે માન સમજશે ત્યારે ખાદીમાં રહેલી કળાને સાફ, ખાદીના સારા દામ આપશે, ત્યારે હિંદુસ્થાનનો ભુખમરો જશે અને ગરીબો જેને અનાજનાએ સાંસા છે તેને ત્યાં પૂરું અનાજ આપણે જોઈશું.

૯. ખાદીના કેટ, ખાદીના અંગરખા, ખાદીનાં કપડાં મને તો સુશોભિત લાગે છે. ખાદીના બીજા અનેક ઉપયોગો છે. ખાદીનાં દક્તર બને, ખાદીના બુલા બને, ખુરશી કેવળ વગેરેને ખાદીથી મઢી શકાય. રંગેલી ખાદીની મોટી જાજમે બને, ખાદીના ચંદરવા બને ખાદીના જે જે કદના જોઈએ તે તે કદના રૂમાલો બને. ખાદીનાં ગરણાં, ખાદીની કોથળીઓ, ખાદીની ખોળ, ગલેફ વગેરે અનેક પ્રકારની ઉપયોગી વસ્તુઓ બની શકે.

પાઠ ૧૦૮.—સમ્યક્તા.

સમ્યક્તા, વિનય, નમ્રતા, આ ગુણોની ઉપર એટલો બધો ઓછો ભાર મૂકાય છે કે કેમ જાણે તેની આપણા ચારિત્ર્ય ઉપર કંઈ અસર જ ન પડતી હોય. કોઈ માણસ સ્થૂલ બ્રહ્મચર્ય પાળે તો એ બાજુરાવ બનીને સહુને વગોવે ને ધમકાવે અને આપણે તેની અસમ્યક્તાને દૂઝણી ગાયની પાટુની જેમ સાંખી લઈએ છીએ. તેમ જ જો કોઈ માણસ સાચા બોલો હોય તો તેને આખા બોલો થવાનો ઇન્કારો આપણે આપીએ છીએ. અને જે ખાદી

પહેરતો થયો તે ખાદી ન પહેરનારની ઉપર કટકની માફક ચડી આવી શકે. તે જ રીત જે સવિનય ભંગ આદરે તે તેને પોતાની વર્તણુકમાં અવિનય વાપરવાની રજા મળ્યા જેવું કરીને બેસે બે.

૨. આ અસભ્ય સેનાના નાયકો, નથી બ્રહ્મચારી, નથી સત્યવાદી, નથી ખાદીવાદી કે નથી સવિનયભંગી; આ ચારે જણ પોતા-પોતાની પ્રતિજ્ઞાથી એટલા બધા વેગળા છે, જેટલી ઉત્તર દિશા દક્ષિણથી. જ્યાં વિનય નથી ત્યાં વિવેક નથી અને જ્યાં વિવેક નથી ત્યાં કંઈ જ નથી, એમ કહી શકાય. વિશ્વામિત્રની તપશ્ચર્યા જ્યાં સૂધી તે વિનય ન શીખ્યો ત્યાં સુધી અધુરી ગણાઈ. વિનય ને નમ્રતા એ શાંતિની નિશાની છે. અવિનય ને ઉદ્વેગ અશાંતિસૂચક છે.

૩. વિનય વાપરવો એટલે ખોટી ખુશામત કરવી એવો અર્થ કોઈ નહિ કરે, એવી ઉમેદ રાખુ છું. વિનય વાપરવો એટલે આપણે આપણો ધર્મ છૂપાવવો એમ પણ નથી. વિનય વાપરવો એટલે આપણા પોતાના ધર્મ પર ચુસ્ત રહેતા છતાં બીજાના પ્રત્યે આદરભાવ રાખવો. હું તિલક કડું એટલે તિલક ન કરનારની મશ્કરી ન કરું. હું પૂર્વ ભણી પ્રાર્થના કરું એટલે પશ્ચિમ ભણી નિમાજ પઢનાર મુસલમાન ભાઈનો તિરસ્કાર ન કરું. મને સંસ્કૃત ઉચ્ચાર ન આવડે તેથી અરબી ઉચ્ચારને વખોડી ન કહાડું. ખાદીવાદી પોતાની ખાદીની ટોપી પહેરતો છતો સંભાળે હુંટ પહેરનારની પ્રત્યે સહનશીલતાને પ્રેમ બતાવી શકે છે. ખાદીથી લદાએલો માણસ જે પરદેશી કપડાં પહેરનારને ગાળ ભાંડવા મંડી જાય તો તે પરદેશી કપડાંનો મોટો પ્રચાર કરનારો નીવડવાનો.

૪. જે આપણે ખાદીવાદીઓ આખા હિંદુસ્થાનને ખાદી પહેરતું કરી મૂકવા ઇચ્છતા હોઈએ તો આપણે ધીરજથી પરદેશી કપડાં વાપરનારને સમજાવવા બેઠીએ. પરદેશી કપડાં ગમે તેટલાં વખોડીએ, પણ તે પહેરનારની સાથે તો મહોબતથી જ વરતીએ.

મરકી ભૂંડી છે, પણ મરકીથી પીડાતાનો ત્યાગ કરીએ તો આપણને પણ મરકીનો ચેપ લાગવાનો સંભવ છે. આપણે રોગનો નાશ ઇચ્છીએ, રોગીનો કદી નહિ. પરદેશી કપડાં પહેરવાં એને આપણે રોગ માનીએ છીએ, તો તે રોગથી પીડાતાની આપણે સેવા કરીએ. પરદેશી કપડાં પહેરનાર આપણને કાં રોગો ન માને? ભલે માને. તેમ છતાં બે આપણે એકબીજાની સેવા જ કર્યા કરીશું તો કોઈને કોઈ દિવસે જેનું અજ્ઞાન હશે તે બહાર આવશે. એમ નહિ કરીએ તો ધર્મ અને અધર્મનો ભેદ આપણને કદી નહિ જણાય.

૫. જ્યાં હું પદ છે ત્યાં અવિનય ને ઉદ્વેગ છે. જ્યાં હું પદ નથી ત્યાં સભ્યતાની સાથે જ સ્વમાન છે. હું પદવાળો શરીરનું અભિમાન રાખે છે. સ્વમાન જાળવનાર આત્માને ઓળખી તેની જ ચિંતા કરે છે, ને તે પાછળ શરીરને ગાળી નાંખવાને તૈયાર રહે છે. સ્વમાનના પૂજારી આ જગતમાં બધાની સાથે મિત્રભાવથી વર્તે છે, કેમકે તેને પોતાના માન જેટલું જ સહુનું માન પ્રિય લાગે છે. તે બધામાં પોતાને અને પોતામાં બધાને જુએ છે. બીજાની જોડે પોતાને મૂકે છે. અહંકારી બધાથી અતડો રહે છે ને પોતાને બધાનો ઉપરી માની જગતનો કાજ થવા જતાં જગતની પાસેથી પોતાની હલકાઈનું માપ કઢાવી લે છે.

૬. જેમ લાલાજી પંજાબના સિંહ તેમ દેશબંધુ ચિત્તરંજનદાસ બંગાળના. દેશબંધુદાસનો કેસ કોર્ટમાં આવ્યો ત્યારે તેમની ખાદીથી, તેમની સાદાઈથી, આકર્ષાઈ, વકીલો માત્રથી ઉભા થયા વિના ન રહેવાયું. થોડાજ માસ પહેલાં એ તો બંગાળના વકીલોમાં શીરોમણી હતા. વકીલો કાં ઉભા ન થાય? તેમને બેસવાને ખુરશી આપી. તેમણે ખુરશીની વિનય પૂર્વક ના પાડી. “મારે ખુરશી ન જોઈએ.” આખો વખત તેઓ પીંજરામાં ઉભા રહ્યા. ખુરશી તેમની આગળ મુકાઈ પણ તેમણે ઉપયોગ ન કર્યો.

અવરો શબ્દોના અર્થ.

પાઠ ૧.

અદાલત=કચેરી

એકરાર=કબુલાત

મુખ્યત્વે=ખાસ

મુકદ્દમો=ફરિયાદ

ચુસ્ત=ખરેખરો

રાજનિષ્ટ=રાજને વફાદાર

સહકારી=અનુમતે રહી કામ કરનાર

કદો=પૂરેપૂરો

રાજદ્રોષી=રાજ્યનો દુશ્મન

અસહકારી=સહકારી નહિં તે

આરોપ=તહોમત

ગહેર જીવન=પ્રગલ્ભિત માટેનું જીવન

વિષમ=મુશ્કેલ

સંજોગો આસપાસની સ્થિતિ

દુર્વર્તન=ગેરવ્યાજબી વર્તણૂક

રાજતંત્ર=રાજનો કારભાર

હાડેતો=અંદરખાનેથી

સ્વેચ્છાપૂર્વક=પોતાની ઇચ્છા મુજબ

ખોઅર યુદ્ધ=દક્ષિણ આફ્રીકામાં

ખોઅર લોકો સાથેની અંગ્રેજોની

લડાઈ

સહ્તનત=રાજ્ય

હસ્તી=હયાતી

અર્પણ કરી=આપી

માવજત=સારવાર

સ્વયંસેવકો=રાજ ખુશીથી સેવાનું

કામ કરનાર ઉમેદવારો.

ટુકડી=ટોળી

લેડી સ્મીથ=લડાખાની જગ્યા

(ટ્રાન્સવાલમાં છે)

સંખ્યાઅંધ=પુષ્કળ

દર્મ્યાન=વેળાએ

જુલુ બળવો=દક્ષિણ આફ્રીકામાં જુલુ

લોકોનો બળવો.

ડોળીવાળા=પાલખીમાં માણસ બે-

સાડી ઉચકી લખજનારા

શમતાં સુધી=શાંત થતા સુધી

ખરીતાઓ=દરતાવેળે

લોડ હાર્ડીંગ=સને ૧૯૧૧ થી ૧૯૧૬

સુધી હિંદુસ્થાનના વાઇસરૉય

કેસરેહિંદ=હિંદનો કેસરી (વાઘ)

સુવર્ણ પદક=સોનાનો ચાંદ

એમ્બ્યુલન્સ=સારવાર કરનારી

યુદ્ધ પરિષદ=લડાઈના સંખંધમાં

વિચાર કરવા મળેલી સભા

લોડ એમ્સફોર્ડ=સને ૧૯૧૬ થી

૧૯૨૧ સુધી હિંદના વાઇસરૉય

ભરતી=દાખલ કરવું તે

રંગરટો=લશ્કરમાં જોડાનાર માણસો

સમાનતા=સરખાપણું

પાઠ ૨.

રૉલેટ એકટ=હિંદના સ્વમાનને હણ-
નાર રૉલેટ નામનો કાળો કાયદો

ઝુખેશ=લડન

કાંડ=પ્રકરણ

જલીયાંવાલા=અમૃતસરનો એક પડ-
તર જમીનનો નાનો સાંકડો ટુકડો

અવધિ=હદ

અકથનીય=ન વર્ણવી શકાય તેવા

તુર્કી=યુરોપનાં અધાં ખ્રિસ્તી રા-
જ્યોમાં ટકી રહેલું એક મુસલમાની

રાજ્ય, જ્યાંના સુલતાન મુસલ-

માન ધર્મનો ખલિફા ગણાય છે.

ઇસ્લામ=મુસલમાની ધર્મ

કોલ=વચન

લક્ષણ=ચિન્હ

અમૃતસર મહાસલા=સને ૧૯૧૯ની
સાલની આખરમાં ભરાયલી ઈંડી-

યન નેશનલ કોંગ્રેસની ખેડક

મોટેગ્યુ=એ હિંદી પ્રધાન હતા (વિલા
યતમાં)

ઝૂઝો=ખખ મહેનત કરી.

યુગ=લાંબો સમય

સુચક=સૂચવનાર

ખિલાફત=ખલિફાના સંબંધને

સફેદો ફેરવવો=ઉપર ઉપરથી સાફ
દેખાડવું

પેન્સનો=વર્ષાસનો

ખગ્ગનો=ભંડાર

ઇનામ અકરામ=ખુશીની ભેટ સોગાદો

એનાયત કરવું=આપવું

દિલનો પલટો=અંતઃકરણ બદલાવું તે

તદખીર=યુક્તિ

રાજદારી=રાજ્યને લગતી

નિઃશસ્ત્ર=હથિયાર વિનાનું

હુમલાખાર=ખળવો કરનાર

પેઢીઓ=વંશો

પાઠ ૩.

નાદાર=નખળું

જીવાદોરી=જીવવાનો આધાર

ગૃહ ઉદ્દોગ=ઘેર રહી થતી મહેનત-
વાળો હુત્તર

નિષ્કુર=દયા વિનાનો

અમાનુષી=માણસને ન જાજે એવા

અર્ધ પેટે=અર્ધી ભૂખે

આમ પ્રત્ન=સામાન્ય માણસો

મૃતપ્રાય=મુકદ્દા જેવી

ભાળ=ખચર

શુદ્ધ=તુરંત

મુડીદારો=પૈસાદારો

દલાલી=મહેનતાણું

નીતારી=(તારત્રી) નીચોવી

વિતંડાવાદ=(અકવાદ) ખોટો વાદવિ-
વાદ

અહેવાલો=વીગતો

માયાવી=અનાવટી

કોઠકો=કોઠા

પૂરાવો=સાબીતિ

હાડપિંજર=લોહી અને માંસ વિનાનું
શરીર

નરી=ખુદલી

તટસ્થ=પક્ષપાત રહિત

યુરોપીઅનો=યુરોપના રહેવાશીઓ

ચિતાર=વર્ણન

રંગ પૂરણી=રંગ પૂરેલો

અતિશયોક્તિ=હોય તેના કરતાં વધારે
અતાવવું તે

પાઠ ૪.

સંગીન=ચોક્કસ

પ્રગતિ=ઉન્નતિ

થથરાવી મુકવું=અતિશય બીવરાવવું

અદૃશ્ય=ન દેખાય તેવી.

કાર્ય પ્રકૃતિ=કામ કરવાની ટેવ

પશુબળ=હથિયાર બળ

વ્યવસ્થિત=ધોરણુસરનું

પ્રતિકાર કરવાની=અદલો આપવાની

આત્મ રક્ષણુ=ખયાવ.

નપુ'સક=શૈય' વિનાની

પામરતા=તુચ્છતા

કારભારી=કામ કાજનો ભાર જેના

ઉપર છે તે

આત્મવચન=પોતાને ઠગવું તે

નાગરિક=ગામનો વાસી

રૂપરેખા=ખોખું, સાર

અંગત=પોતાને

વ્યક્તિગત=અમુક માણસ પ્રત્યે
લોપ=નાશ

અહોભાગ્ય=સારાં નશીબ

મર્દાનગી=વીરતા

દંભ=ખોટો કોળ

પાઠ ૫.

ચુરાઈ=હલકાઈ

નેકી=સારાપણું

પ્રદર્શિત=ગ્રહીત

પૃથા=રીવાજ

નિઃશેષ=પુરેપુરો

વસ્તુતઃ=ખર જેતાં

હિતકર=લાભદાયી

અસ્વાભાવિક=સ્વભાવે નહી તેવું

હીંસાવૃત્તિ=મારવાનું વલણ

પાઠ ૬.

તત્વ=ભાવાર્થ

અનાદિકાળ=લાંબા વખતનું

સત્યાગ્રહી=સત્યનો આગ્રહ કરનાર

અને એ મુજબ વર્તનાર

સિદ્ધાંત=સાબીત થયેલો નિયમ

આચરણુ=પાળવું તે

ગુહ=છુપી

અંતરાય=મુશ્કેલી

ધર્મણુ=ધસાણુ તે

વૈરભાવ=દુશ્મનાવટ

પાઠ ૭.

પશુ જીવન=પશુ જેવું જીવન

મુક્ત=છુટાં

રૂઠી=પડી ગયેલો રીવાજ

ચલણી=રૂપીઆની માફક ચલણુમાં

હોય તેવા

વિમુખ=દૂર

સંપૂર્ણતાએ=પુરેપુરે

વશ=તાબે

સંપ્રદાય=મત

પાઠ ૮.

શસ્ત્ર ક્રિયા=હથિયારની વિધિ

શ્રુતિ=વલણુ

જ્ઞાનપૂર્વક=જ્ઞણીને

દષ્ટ=દ્રષ્ટિવા યોગ્ય

વિરોધી=વિરુદ્ધ વર્તનવાળો

પ્રશંસા=વખાણુ

પ્રચલિત=ચાલુ

સંચોટ=અંધ ખેસે તેવો

પ્રધાન પદ=મુખ્ય પદ

પ્રચાર=ફેલાવો

અડગ=ડગ્યાસિવાય; નિશ્ચલ

સઘ્ન=સહન થઈ શકે તેવાં

લોક લાગણી=પ્રજા મત

પ્રયોગ=ઉપયોગ

પાઠ ૯.

તારા=પાણીમાં તારનાર

કહાણી=કહેવત

હંગામો=હુમલાઓ

નબી=ટકી રહી

અધ્યાત્મિક=આત્મિક

ઘાતક=વિનાશ કરનાર

અજીતતા=નહિ જીતી શકાય તેવો ગુણ

સનાતન=જુના વખતનું

પાઠ ૧૦.

ત્રાહિત=અહારના

આરંભ=શરૂઆત

આદર્શ=અનુકરણ કરવા યોગ્ય

સર્વમાન્ય=બધાઓને પસંદ પડે તેવું

અપ્રસન્નતા=અશ્રી

અતિ=ધણા

નિર્દોષ=દોષ સિવાયના

પૂર્ણ રૂપમાં=સંપૂર્ણપણે

વિવાદ=ચર્ચા

આદર્શી=લક્ષ્યો

પરિવર્તન=ફેરફાર

નિરંકુશ=અંકુશ સિવાયનું

વ્યક્તિતત્ત્વ=એક વ્યક્તિથી ચાલતું

તત્ત્વ

લડાયક=લડવાના

પશ્ચિમ=યુરોપ-અમેરિકા

પૂર્વ=એશીયા (જાપાન, ચીન, ઇરાન,

અફઘાનીસ્થાન, હિંદુસ્થાન વિ.)

પરાજય=હાર

સર્વોત્કૃષ્ટ=સર્વથી સાર

અક્ષર જ્ઞાન=લખવા વાંચવાનું જ્ઞાન

સામાન્ય=એક સરખું

જીવન કલહ=જીવવા માટે થતા
કલેશ

અળાતકાર=જામરાઈ કરવી તે

સહન શિલતા=સહન કરવાનો ગુણ

અપૂર્ણતા=આમીઓ

અંશે=ભાગે

પાઠ ૧૧.

આપ ભોગ=પોતે સહન કરવું તે

પૂર્વે=પહેલાં

પુરૂષાર્થ હિન=નપુંસક

અધમ દશા=હલકી સ્થિતિ

પાઠ ૧૨.

અંતન=ભંગ

હકીકતમાં=ખરું જોતાં

રાજ્યપદ=ગાદી

મુનસફી=મરજી

પ્રયોગ=અખતરો

નિરાદર કરતાં=માન ન આપતાં

સરે છે=પાર પડે છે

અનીશ્વરી=ઈશ્વરને ન માનનારી

પાઠ ૧૪.

લગની=ધૂન

લવરી=જીવાટ

દિન=ધર્મ

જેલ=કેદખાનું, તુરંગ

પાઠ ૧૫.

ઝાંખપ=હીલુપદ

શાશન=શિક્ષા

ઉન્નતિ=ચડતી

આહુતી=આપભોગ

બરદાસ=સેવા

રેઢીયાળ=નબળાં, ખરાબ

મનોબળ=મનની શક્તિ

અસાધારણ=હંમેશાં ન ખતતા હોય
તેવા

લાજમ=યોગ્ય

પાઠ ૧૬.

આળ પંપાળ=વધારે પડતી આસના
વાસના

દરોગા=તુરંગના અધિકારી

બાકીટ=મેલાંની ટોપશી

પાઠ ૧૭.

આઝાદ=સ્વતંત્ર

પ્રતિષ્ઠા=ઈજ્જત

અવગણના=હલકી ગણતરી, અપમાન
સમુદાય=ટોળા

નેતા=આગેવાન

અભય દાન=નિર્ભયતા આપવી તે

પાઠ ૧૮.

સાધ્ય=ધારેલી
 દેવી=સારી, દેવના જેવી
 આસુરી=રાક્ષસના જેવી, ખરાબ
 ધોર=અંધારી
 કસોટી=પરીક્ષા
 સત્તાધિશ=સત્તાવાળા
 નેક=ભલા
 સાદર=વિનય પૂર્વક
 નિરાદર=ઉદ્ધંધન
 કાળક્ષેપ=વખત ખોવાપાણી
 પરિસીમા=હદ

પાઠ ૧૯.

નીરો=વાતકી
 દીન=ગરીબ
 અક્ષર ગણિત=કઠ્ઠાના અક્ષરોના
 સાધન વડે ગણવાનું જ્ઞાન
 સર્વવ્યાપક=અધે ફેલાઈ જાય તેવી
 મહોર=છાપ
 સ્વતઃ=પોતાની મેળે
 આત્મ=પોતાની
 વિપરીત=ઉલટું
 દાક્ષિણ્ય=ભયંકર
 કાર્ય રેખા=કામ કરવાની યોજના
 ધ્યા=વધ્યા

પાઠ ૨૦.

અવલોકન=ખારીઠાઈથી જોવું તે
 પરસ્પર=એક બીજા સાથે

વિરોધ=મળતાં ન થવું તે
 તાલીમ=કેળવણી
 અવકાશ=જગ્યા
 ત્યાજ્ય=તજવા લાયક
 બળિદાન=ભોગ
 કૃપણુ=કંજીસ
 કંકણુરૂપ=તકલાદી
 આયુધો=હથિયારો, સાધન
 સુક્ષ્મ=ઝીણી
 વિક્ષેપો=વાંધાઓ, કળ્યાઓ
 પ્રાચીન=જુનું
 કાય=નાશ

અચળ=દૃઢ
 સૌદર્ય=પ્રુપ્તસુરતી
 સંતાનો=છોકરાં
 સામગ્રી=સાધનો
 અલૌકિક=નવાઈ પમાડે તેવું,
 સાત્વિક=ઉચ્ચ, દૈવી

પાઠ ૨૧.

ઉદર=પેટ
 કાલાહલ=કળ્યા ટંટા
 એશિયાટિક=હિંદુસ્થાન, ચીન, જાપાન,
 ઈરાન, અફઘાનિસ્થાન વિ. પૂર્વના
 દેશોની.
 ટાણે=વખતે
 સહાનુભૂતિ=મદદ
 સુર=અવાજ

અત્યુત્તમ=ધણો ઉચો.

વિમુખ=ઉલટું.

દરિદ્રતા=ગરીબાઈ.

આવશ્યક=જરૂરી.

મિશ્રિત=મેળવેલું.

પાઠ ૨૨.

ફલિભૂત=ફલેભૂત.

હૃદય ગ્રાહ્ય=અંતઃકરણમાં ઉતરે તેવું.

ચિરકાળ=લાંબો વખત.

બાહ્ય=બહારનું.

આંતરિક=અંદરનું.

સ્વયંસિદ્ધ=પોતાની મેળે સાબિત થતું.

ઝાંખી કરવી=ગણતરી.

પાઠ ૨૩.

યમ=નિયમ.

નિયમાનુસાર=નિયમ પ્રમાણે.

પ્રતિકાર=ઉલટા વર્તીને.

પિતાસદૃશ=પિતાના જેવું.

સ્મિતપૂર્વક=હસ્તા ચહેરે.

નિશ્ચિતતા=અડગપણું.

સન્નિગ્ન=સારો માણસ.

દાંભિકો=દંભ રાખનાર.

અધ્યાપક પ્રવર=મુખ્ય શિક્ષક.

નિખાલસ રીતે=ખુલ્લા દિલથી.

પાઠ ૨૪.

પ્રદેશ=જગ્યા.

અગાધ=ઉંડો.

અનુદાર=સંકુચિત.

મર્યાદિત=હદ વાળો.

શબ્દશઃ=શબ્દે શબ્દ.

આદર્શ=લક્ષ્યબિંદુ.

દષ્ટિ ગોચર=નજરે પડે તેવું.

માનસિક=મનની.

વ્યથા=ચિંતા.

નેમ=ધારણા.

તોલન=મુકાબલો.

આશ્રિત=ની મદદે રહેલ.

પાઠ ૨૫.

વિશિષ્ટ=ઉચ્ચામાં ઉચ્ચા.

કામ=વિષય.

પાઠ ૨૬.

સ્વાદેન્દ્રિય=જીભ.

નિગ્રહ=વશ રાખવું તે.

પાશવવૃત્તિ=તુચ્છ ઇચ્છા, પશુ વૃત્તિ.

હોરટેલ=જમવા રહેવા માટેનું મકાન.

સ્વામિત્વ=માલિકી.

માદક=ભારે.

ન્યાસ=ફરજ.

કોટિ=પંક્તિ.

લંપટ=અતિશય લાલચું.

સંસ્કૃતિ=સારા સંસ્કાર.

પાઠ ૨૭.

અસમાનતા=સરખાપણું નહિં તે.

વ્યક્તિઓ=માણસો.

વ્યવસ્થિત=ડીક ગોઠવાયલું

અપરિગ્રહપ્રત=ધન મિલકત ન
રાખવાનું પ્રત

પાઠ ૨૮.

પરિચિત=માહિતગાર

નિપુણતા=હુશિયારી,

અનુપમ=ઉપમા ન આપી શકાય તેવું

યાત્રાગુ=ગતિ કરનાર

પાઠ ૨૯.

પર્યટન=મુસાફરી

ઝકઝાઝ=સપડાઇ

સુખદ્વ=સારી રીતે બાંધેલા

મૌન=ચુપ રહેવું તે

સંપત્તિ=દોલત

ઐહિક=આ દુનિયાનું

પાઠ ૩૦.

અસ્પર્શ્ય=અડકવું નહિ તે

જીવનચક્ર=જીવનનો ફેરો

ઉદ્ભવી=ઉત્પન્ન થઈ

અક્ષાંતવ્ય=માફ ન થઈ શકે તેવું

પાઠ ૩૧.

બળશાળી=ક્રોધવતવાળી

આંદોલનો=હીલચાલો

પાઠ ૩૨.

અતિશયતા=હદથી વધારેપણું

અધોગતિ=પડતી

સદ્ભાવ=સારો ભાવ

અંગરૂપી=જરૂરી

પાઠ ૩૩.

નગાત્મક=મૂળના અભાવવાળા, નકા-
રાત્મક

જીવન્ત=જીવતા

ભાવાત્મક=મૂળ, ભાવ પ્રમાણે અર્થ

વિચારતાં

અનહદ=હદ વગરનું

ઔદાર્ય=ઉદારતા

વિશ્વવ્યાપી=આખી દુનિયામાં ફેલાઈ
રહેલો

ક્રિયાત્મક=કરવાપણું છે તે, જેમાં

ભયાગ્રસ્ત=ભયમાં રહેતા

ભીરુતા=ડર, ભય

સૈનિક=યોધો

ચસ્તો=ખસતો

હતાશ=નિરાશ

તત્પરતા=તૈયારી

તોપચી=તોપ ફોડનાર

પાઠ ૩૪.

વાસ્તવિક=યોગ્ય

શસ્ત્રબંધ=શસ્ત્ર સજી તૈયાર થયેલો

પરાભવ=હાર

શિલ=શિયળ, અભયર્થ

પ્રચારક=ફેલાવનાર

અનુયાયિ=અનુસરનારો

તૃપ્ત=સંતુષ્ટ

પારલૌકિક=બીજી દુનિયાનું

ચિંતામણી=ચીંતવે તે મળે તેવું
યથાર્થ=અરાઅર
ઉદાત્ત=ઉચ્ચ

પાઠ ૩૫.

નિકટની=નજીકની
ન્યૂનતા=ઓછપ, ઉણપ
પરંપરા=ચાલતી આવેલી રૂઢી
સહિષ્ણુ=સહન કરી લેનાર
ધર્માન્તર=ધર્મની ફેરબદલી
ધર્માધ=ધર્મ ધેલા
અપરિહાર્ય=નહિં તજવા યોગ્ય
સ્પષ્ટિકરણુ=સ્પષ્ટ કરવું તે, યોખવટ

પાઠ ૩૬.

શબ્દ=મુઠ્ઠું
અગ્નિ સંસ્કાર કરવો=આળવો
પ્રજ્ઞ સત્તાક=પ્રજ્ઞની સત્તાવાળો
અન્યથા=ખીજ કાઢી રીતે
વિસ્તૃત=વિસ્તારવાળું, મોટું
અધર્મીત=અયોગ્ય
પ્રતિનિધિ=ખીજની વતી કામ કરનાર
અંતરાય=ભેદ
માતૃભાષા=પોતાની ભાષા
વિષય માત્ર=દરેક વિષય

પાઠ ૩૭.

આર્થિક=પૈસા સંબંધી
ઔષોગિક=ઉદ્યોગવાળું
ઔચકૌટ=અહિંકાર

અર્થશાસ્ત્રી=નાણુશાસ્ત્રી
આયાત=આવક, ખરીદી
વમળ=ચક્કર
સ્થાનિક=તેજ જગ્યાનું
નિકાશ કરવું=બહાર મોકલવું

પાઠ ૩૮.

લૌકિક કર્મન=હિંદુસ્થાનનો વાઈસરૌય
હતો.
કડક=પુષ્કળ, સખત
લક્ષ્ય=ધ્યેય

પાઠ ૩૯.

પ્રથક્કરણુ=ખુલાસો
જીવન રેખા=જીવનના નિયમો

પાઠ. ૪૦.

ભવ્ય=મહાન
ભૂતકાળ=ગયો સમય
તદનુસાર=તે પ્રમાણે
વર્તમાન=ચાલુ સમય
નેકટાદ=ગળે બાંધવાની પટ્ટી
શીખા=ચોટલી
આલેખાદ=અંકાદ, ગણાદ
ક્રીદટ=પહેરવેશ
વિનોદ=હાસ્ય, આનંદ
આશય=હેતુ
વિગુણુ=ગુણ રહિત
સ્વનુષ્ટિત=મન પસંદ
ગુણપૂરિત=ગુણોથી ભરેલું
અર્વાચીન=હાલની

સંસ્કૃતિ=સંસ્કાર

રાજસી=રજેગુણવાળી

તામસી=ક્રોધી

ભોગ પ્રધાન=જેમાં ભોગ ભોગવવા

એ મુખ્ય છે તેવી

ઉપકરણો=સાધનો

આધ્યાત્મિક=આત્મા સંબંધીની

હરણમાં=લઈ લેવામાં

દૈનિક=દરરોજની

અપરિહાર્ય=નહિં ત્યજવા યોગ્ય

પાઠ ૪૧.

કૃતિ=કામ

પાઠ ૪૪.

અવગણના=તિરસ્કાર

રૂણી=દેવાદાર

પ્રોત્સાહન=ઉત્તેજન

મનુષ્યકૃત=માણસોએ કરેલી

સકારણ=કારણ સહિત

પાઠ ૪૫.

આજીવિકા=ગુજરાન

ધૃષ્ટતાજ=ખોટું

સત્વ=વીર્ય, શૌર્ય

અકારણ=નકામું

ઉપર્યુકત=ઉપર કહેલાં

પાઠ ૪૬.

મુમુક્ષુ=મોક્ષની ઇચ્છાવાળા

વ્યાયામ=કસરત

સંપત્તિ=ધન

નિવાસસ્થાન=રહેવાનું ઠેકાણું

તીર્થ ક્ષેત્ર=ગત્રાનું મથક

અરબાદ=નકામો

તીવ્ર=તીક્ષ્ણ

શીઘ્રતાથી=જલદી

પાઠ ૪૭.

રહસ્ય=ભાવાર્થ, તત્ત્વ

સ્વેચ્છાચાર=મરજી મુજબ વર્તન

મિથ્યા=ખોટું

શુષ્કતા=રસહીનતા, નીરસપણું

શુન્યતા=ચેતન ન હોય તેવું

પદન=અભ્યાસ કરવો તે

ચિંતન=વિચારણા

કોહીનુર=હીરો

વિશુદ્ધ=પવિત્ર

યાત્રી=માગી

સંહાર=નાશ

ધૃષ્ટતા=ખેંચદખીપણું

સંશયાત્મા=સંશયવાળો

પાઠ ૫૦.

સદી=લાંબો કાળ

વિવિધ=જુદી જુદી

સાક્ષરો=વિદ્વાનો

પકવ=પાકી

અપભ્રંશ=અગેડેલી

બાલ્ય=બચપણ

પાઠ ૫૧.

સ્તબ્ધ=અન્યથા,
નવીનતા=નવાઈ
વિકાશ=ખીલવણી
પ્રભુતા=નિપુણતા
લાલાલાલ=કાયદા ગેરકાયદા

પાઠ ૫૨.

અપારતા=પાર ન પમાય તેવી બાબતો
આશ્રયે=મદદ વડે
પરિભાષા=મળતી ભાષા
સાનંદાશ્ચર્ય=આનંદ સાથે અચંબો
અસીલ=ધરાક
દુભાષીઆ=તરજુમો કરનાર
ધોધ=મોટી ધાર
અનાદર=અસ્વિકાર
દ્વીભાષી=બે ભાષા જાણનાર
સંપાદન=મેળવવું
મનોયત્ન=મહેનત
યત્નકારી=પ્રયત્ન કરનાર
ઉત્કૃષ્ટ=ઉંચી
સુખોધ=સારો ઉપદેશ
શોધક=શોધનાર

પાઠ ૫૩.

હાજતો=જરૂરિયાતો
સંપ્રહ=કોઠાર
અંકગણિત=આંકવડે ગણવાનું શાસ્ત્ર
વિજ્ઞાન=રસાયન, યાંત્રીક શાસ્ત્ર વિ.

ખગોળ=ગૃહ તારાનું શાસ્ત્ર
પૃથક્કરણ=જુદા પાડવું તે
આક્ષેપ=દોષ

પાઠ ૫૪.

મુત્સદી=કાયદાબાજ
અવકાશ=નવરાશ
ક્ષત્રિય=યુદ્ધની
અનાયાસે=અણધાર્યું
સંગીત=ગાયન શાસ્ત્ર
વીરરસવાળું=શુરાતન પુરે એવું
ધ્વનિ=અવાજ
ખેસુરા=ખરાબ સુરવાળા
પુટખોલ=પગ વડે દડી રમવાની રમત
તાલબંધ=એકદમ

પાઠ ૫૫.

સ્થાન=દરજાએ
પ્રાથમિક=શરૂઆતની
સામાન્ય=એકજ
અધિષ્ટાતા=અધિકાર ભોગવનાર
વ્યય=વ્યવસ્થા
વિધાતા=નસીબને દોરનાર
શિક્ષિકા=શિખવનારી
અપૂર્વ=સરખામણી ન થઈ શકે તેવી
સ્થાનબ્રજ=પોતાનું કર્તવ્ય મૂકી
ખીજનું કરે તે
દંપતી=ઝી પુરૂષ બન્ને
ટાઈપીસ્ટ=ચંત્ર વડે પત્ર વ્યવહાર
છાપી લખનાર
ઘટના=ગોઠવણી

પાઠ ૫૬.

અલોપ=દેખાવ બહાર
 ગૃહિણી=સ્ત્રી
 વિષયનું પાત્ર=ભોગનું સાધન
 સહચરી=સાથે રહી સલાહ આપનાર
 અર્ધાંગના=પોતાની સ્ત્રી
 મંવાર=અનાજ
 તાડનકે=મારવાના
 અધિકારી=લાયક
 ક્ષેપક=ધુસી ગયેલો
 વિષયાંધ=વિષય ભોગવવામાં
 આંધળા
 આભૂષણો=ધરેણું વસ્ત્રો
 ગોષ્ઠિ=વાતચીત
 ઉદ્દગારો=હૃદયના ભાવો
 બાહ્યોપાધિ=બહારની ઉપાધિઓ
 પ્રવેશિત=દાખલ
 જડતા=શરીરને સર્વસ્વ માનનાર
 પ્રસવ=જન્મ આપવો તે
 કંપારી=ત્રાસ

પાઠ ૫૭.

સાહિત્ય પ્રેમી=વિદ્યા વિલાસી
 ઉન્નતિકાળ=ચડતી
 પ્રભાવ=સુંદરતા

પાઠ ૫૮.

હિમી=પદવી
 સૃષ્ટિ સૌંદર્ય=કુદરતની ખુબી

પીઠ=ભણેલા

ઉત્તીર્ણ=ક્રોધમંદ

ભગીરથ=ભારે

ટ્રસ્ટ=ભરોડાળ

પાઠ ૫૯.

ક્ષણિક=દુર્લભ વખતની

સામ્રાજ્ય=મોટું રાજ્ય

ઉચિત=યોગ્ય

એસ્પેરેન્સો=બધા દેશોની એક ભાષા

પાઠ ૬૦.

દેવનાગરી=બાળબોધી

વાસ્તવિક=ખરી

સંગમ=જોડાણ

પાઠ ૬૧.

પ્રયોગ=ઉપયોગ

દરવાનગી=નોકરી

ધતર=ખીજા

સમસ્ત=બધા

સંજ્ઞા=નિશાની

વર્તમાન=ચાલુ

પરિચય=સંબંધ

પાઠ ૬૨.

નિઃસત્વ=નમાલુ

વાહન=સાધન

વસ્તુતત્ત્વ=સાર

અપરિચિત=અજાણ

પાઠ ૬૩.

પુરાણી=જુની

ઉદ્ભવેલી=ઉત્પન્ન થયેલી

પ્રચાર=ફેલાવે।

કાળક્ષેપ=વખત ગાળવે।

ધરભંગ=વિધુર

આહુતિ=ભોગ

હેતુસર=ખાસ કારણે

સંસ્કારી=ચારિત્રવાન

પાઠ ૬૪.

અવનતિ=અધોગતિ

અભિમન=દુર

કાર્ય રેખા=કામ કરવાના નિયમ

સ્મૃતિકારો=સ્મૃતિ લખનારાઓ

આક્ષેપો=ટિકાઓ

ન્યનતા=ત્રુટીઓ

પાઠ ૬૫.

કટાક્ષા=કડવાં વેણા

અવલોકન=નિરિક્ષણ

વિનોદમાં=હસતાં

કર્ણા રસ=જેમાં શોક અને દયાનો

ભાવ રહેલો છે તે

સમર્થન=ટેકા

સુદમતાએ=ગ્રીણુવટથી

કુડી=ખરાબ

જડ=અકકેલ વિનાના

પ્રથા=રિવાજ

પચ્છમ=પાછળ

પાઠ ૬૬.

આચરણની રેખા=વર્તણૂકના નિયમો

ભટ્ટ મેક્ષમુલર=યુરોપના જાણીતા

સંસ્કૃત વિદ્વાન જેમને ભટ્ટની

પદવી હિંદે આપી હતી

વિકટ=મુશ્કેલ

પ્રાદતા=ગંભીરાઇ

અદકેડ=વિશેષ

પાઠ ૬૭.

ધૃત=દગ

પ્રીતિભોજન=મુશાક્ષીનું જમણું

માનનીય=માન આપવા લાયક

પ્રરિત=ભરેલો

સ્વચ્છંદ=મરણ માફક વર્તણૂં તે

કટિબધ્ધ=કેડ બાંધીને સામા

પાઠ ૬૮.

જાતિભેદ=જુદી જુદી જાતિ

સ્થળરૂપે=ઉપર ઉપરથી

વિરોધ=વાંધા

સંયમ=મનોનિયંત્ર

નિષ્કારણે=વગર કારણે

શાય=જંગલ જવું

અસ્વસ્થતા=ખેચેની

આડંબર=ડોળ

પાઠ ૬૯.

અન્યુક=ચોક્કસ

પ્રતિબંધ=અટકાવ

પંક્તિ=દરજાએ

વરવધુ=સૂચી પુરવણું બેકુ

પ્રથા=રીતિ

શંકરતા=કળતતા

બદ્ય બલડ=આશમાની લોહી

મૂળ તત્વ=સિદ્ધાંત

ઈન્દ્રિયદમન=વિકારો શાંત પાડવા તે
ભાવી=ભવિષ્યના

કર્તવ્ય=કર્મજ, કરવાનું

લય=નાશ

વિશિષ્ટ=ઉંચામાં ઉંચું

ચારિત્ર્યળ=ઉંચું વર્તન

પાઠ ૭૦.

આત્યંતિક=સંપૂર્ણ, છેવટનું

અનુભવસાગર=વિશાળ અનુભવ

નીતરી આવેલું=પરિણામ રૂપે આવેલું

યુગે યુગે=લાંબા લાંબા વખતને અંતરે

પ્રધાન=મુખ્ય

પ્રવૃત્તિઓ=હિલચાલો

શિથિલતા=મંદતા

શુષ્ક=રસ વિનાની

અવલંબીને=આધારે

દ્રષ્ટાએ=નજરે જોનાર

અમર=હમેશ ટકા રહે તેવી

પાઠ ૭૧.

કાર્યકારી=કામ કરનાર

મંડળ=સભા

પરિષદ=કોઈ બાબત ઉપર મસલત

કરવા ભેગા મળેલા માણસોનો

સમુહ

ધર્મબદ્ધ=ધર્મથી બંધાયેલો

પરિસીમા=હદ

કર્મભૂમિ=કાર્યક્ષેત્ર

દિવ્યાન્ન=દૈવી હથીઆર, આત્મબળ

હૃષ્ટપુષ્ટ=મજબુત બાંધાનો

ખસુસ=ખાસ

દયામય=દયાથી ભરેલા

પ્રત્યક્ષ=જોઈ શકાય એવું

ઉપદ્રવ=હેરાનગાંત

વિશુદ્ધ=સરસ, ઉમદા

ગુપ્તપ્રવેશ=છુપા બાળ જન્મ

પાઠ ૭૨.

અંતિમ=છેવટનું

તપશ્ચર્યા=તપ

ભિન્ન=મોટી, અધરી

કસાઈખાના=કતલખાના

આંદોલન=હિલચાલ

પાઠ ૭૩.

સ્ફુરશે=ઉત્પન્ન થશે

નમાજ=મુસલમાનોની પ્રાર્થના

પુન=લોહી

એખલાસ=સંપ

મોહોબત=મિત્રતા

પ્રબંધ=નિયમ

ઓલાદ=વંશ

પાઠ ૭૪.

સફળતા=ફલેલ

રેખા=હદ

પાઠ ૭૫.

ઐતિક=શારીરિક અથવા દોલતની
પ્રગતિ=વધવું તે
નૈતિક=નીતિની
ક્ષણો=પળો
અપેક્ષા=જરૂર
આદેશ=સિદ્ધાન્ત
પ્રતિપાદન=પુષ્ટિ
સર્વસામાન્ય=અધે લાગુ પડતો
ઉદાહરણો=દાખલાઓ
અર્વાચીન=હાલના

પાઠ ૭૬.

બુદ્ધિપુર્વક=સમજીને
દરિદ્રતા=ગરીબાઈ
તેજસ્વિતા=તેજ, પ્રકાશ
ઉદ્ધાર=મોક્ષ
ઈહ=આ
ઇતર=બીજા
અવતરણો=ઉતારાઓ
નિમિત્ત=કારણ ભૂત
સંપન્ન=ઉત્તમ

પાઠ ૭૭.

નેમ=લક્ષ્ય
પ્રતિકુળ=માફક ન આવે તેવું
શ્રી=લક્ષ્મી, પૈસો
વિરોધ=જડવાદ
ઉન્નત=છકેલા
નેતાઓ=આગેવાનો
ઉલ્લેખ=વર્ણન

પાઠ ૭૮.

પ્રમાણભૂત=સાબીત કરેલ
નિરીક્ષણ=અવલોકન
અપરિપકવ=કાચી
સંસ્કૃતિ=સુધારો
સામ્રાટ=આદિશાહ
ભોગ પ્રધાનવાદ=જેમાં ભોગ ભોગવવા
એ મુખ્ય વાત છે એવો મત
ઋણતા=સરળતા

પાઠ ૭૯.

સહકારિતા=અરસપરસ મદદ કરવા
પાણી

આડંબર=ડોળ
મહાજન=વેપારી વર્ગ, સાહુકાર
વસ્તુસ્થિતિ=ખરી હકીકત

પાઠ ૮૦.

કર્તવ્ય વૃત્તિ=ફરજ બજાવવાની ઇચ્છા

પાઠ ૮૧.

અનાયાસે=વગર માગ્યે
ખસુસ=ખાસ કરીને
એખ=ખામી

પાઠ ૮૨.

સમસ્ત=અધા

પાઠ ૮૩.

અલ્પમતિ=ટુંકી બુદ્ધિ
અનિષ્ટ=નહિં ઇચ્છવા જોગ

સાર્વજનિક=સર્વને માટે
લોક શિક્ષણ=પ્રજાને શિક્ષવવાનું
સારાસાર=સારું અને ખોટું

પાઠ ૮૪.

મદીરા=દારૂ
સીડીસ્થસ=રાજપ્રોહી
રાષ્ટ્રીય=જાતીય
એકટ=કાયદો
ડીફેન્સ એન્ડ ઇન્ડીયા=હિંદુસ્થાનના
અચાવનો
દ્વિ અર્થ=બે અર્થ
શ્રેયસ્કર=કલ્યાણકારક

પાઠ ૮૬.

મુદ્દલ=મુડી
આયતો=કલમે
દામદ્વપટ=મુડી જેટલું વ્યાજ

પાઠ ૮૭.

સંપ્રાપ્તી=સપડાતી

પાઠ ૮૮.

મહિમા=કીર્તી
સરળ રેખા=સિદ્ધિ લીટી
પ્રત્યક્ષ=દેખાય તેવી
મહત્વ=અગત્યનું
કાલ્પનિક=કલ્પેલું, મનમાંથી ઉભું

કરેલું

વિલાસ=ભોગ

મર્યાદિત=હદમાં

વર્ધની=વધારવાની

દુઃસહ=ખરાબ, સહન ન થઈ

શકે તેવું

શરાબ=કેરી વસ્તુ, દારૂ

અપરિમિત=હદવગરની

અકાળ=થોડાં ઉંમર પહેલાં

સંતાન=છોકરાં

વર્તન=વર્તણૂંક

વસ્તુપાક=દાખલો

મિતાહારી=જરૂર જેટલું જ ખાનારો

અલ્પાહારી=થોડું ખાનારો

પ્રવૃત્ત=જોડાવું

ક્ષીણ થવું=વસાવું

મિષ્ટાન્ના=મીઠાં જમણું

પાઠ ૯૦.

વૈધવ્ય=વિધવા સ્થિતિ

બળાતકારે=મરજી વિરૂદ્ધ, જળરાષ્ટ્રથી

ગુચ્ચવાડા=મુશ્કેલ સવાલો

પ્રાતઃસ્મરણીય=પ્રભાતમાં યાદ કરવા

થોડાં

કાચ=આરામ લઈ શકાય તેવી લાંબી

ખુરશી

પાઠ ૯૧.

પતિવ્રતા=ફક્ત એક જ સ્ત્રી પરણ-

નારા

અનુકરણ=જોઈને કરવું તે, નકલ

કરવી

શાબ્દિક=શબ્દો વડે, બોલીને

ધરભંગ=સ્ત્રી ગુજરી જતાં

સ્મરણુ=યાદગીરી

મંત્રી=દોસ્તી

દેહપાત=શરીર પડવું, મરણુ

ભસ્મ=અળી જવું

વિષયાગ્નિ=વિષયના અગ્નિતામાં

પાઠ ૯૨.

પ્રતિકુળા=ઉલટાં, માફક ન આવે
તેવાં

પ્રજ્ઞોત્પત્તિ=વંશ વધારવો તે
વિષયાસકત=વિષયમાં લપટાએલ

પાઠ ૯૩.

સનાતની=જુના વખતનો

અવતાર=ભગવાનનો જન્મ

પુનર્જન્મ=ખીજો જન્મ

વર્ણાશ્રમ=જુદા જુદા વર્ણના

વૈદિક=વેદમાં કહેલા

અણુધડ=નહી ધડેલા

લૌકિક=લોકોએ કરેલા

અનાસ્થા=અશ્રદ્ધા

અપૌરુષેય=મનુષ્યોએ ન બનાવ્યાં
હોય તેવાં,

ધૃશ્વર પ્રણિત=ધૃશ્વરે કહેલાં

નિષેધ=નકાર, આચરવા ના પાડવી

અસ્તવ્યસ્ત=ઢંગધડા વિનાનું

એકમેવા દ્વિતિયમ=એકજ

અસ્તિત્વ=હયાતિ

ક્ષણિકતા=થોડા વખતમાં નાશ પામે
તેવી સ્થિતિ

પાઠ ૯૪.

પરંપરા=પેઢી દર પેઢી

વિડંબના=અવગણના

વર્ણાંતર=ખીજન વર્ણનાની સાથે

રોટી વહેવાર=ખાવા પીવાનો સંબંધ

ખેટી વહેવાર=લગ્ન, કન્યા લેવા
દેવાનો સંબંધ

ચાતુર્વર્ણ્યે=ચારે વર્ણોએ
ભેગા મળીને

પ્રકૃતિ=સ્વભાવ

રક્ષણુ શક્તિ=રક્ષા, અચાવ કરવાની
શક્તિ

વાણિજ્ય અળ=વેપાર બળ

પરંપરાગત=પરંપરાથી ચાલતા
આવેલા

સંસ્કાર=સારા આચાર વિચાર

જ્ઞાનધન=જ્ઞાન રૂપી દોલત

શક્તિ સંચય=શક્તિ એકત્ર કરવી તે

ઝીણવટ ભર્યા=ઝીણા

અરૂચી=ગેરમરણુ, અપ્રીતિ

દમન=દમવું, દુઃખ દેવું તે

મર્યાદિત=હદ આંધેલા

અનિવાર્ય=જરૂરના

ત્વરિત=તાત્કાલિક, જરૂરી

વિધિનિષેધ=વ્યવહારમાં મના કરેલ તે
માદક=કેફી

સારસર્વસ્વ=અધો સાર
ચુસ્તતાપુર્વક=હઠથી, ટેકપૂર્વક

પાઠ ૯૫.

વિકાસક્રમ=ખીલવણીનું ધોરણ
ચેતન સૃષ્ટિ=ચૈતન્ય ગુણવાળાઓની
દુનિયા

આત્મીયતા=અધા જીવો એકજ

આત્મા છે એવો ભાવ

દેવભાવ=પૂજ્યભાવ

કામધેનુ=ધન્ય પ્રમાણે દેનાર

આધાર સ્થંભ=ટેકો

મૂર્તિમંત=નજરે જોવાય તેવી,

તાદ્રશ્ય

કવિતા=સંગીત

મૂકસૃષ્ટિ=મુગા પ્રાણીઓની દુનિયા

દૃષ્ટા=જોનારા

નિરાશ્રય=જીવું

અમાનુષ=મનુષ્યપણાને ન જાણે તેવા

ખેડુદો=વિચિત્ર, અયોગ્ય

સ્વરશુદ્ધ=હ્રસ્વદીર્ઘ પણ બરાબર શુદ્ધ
એવા

ગિરાદરો=ભાધઓ

મહોગ્ન્યત=દોસ્તી

પાઠ ૯૬.

અદ્દટ=કદી ટુટે નહીં એવી

મમતા=મારાપણું

અણુવં=સમુદ્ર

વ્યાકુળતા=અધિરાઈ

આવશ્યકઅંગ=જરૂરી ભાગ

સાત્વિક=શાંત

ઉપાસના=ભક્તિ

ઉદર=પેટ

વિભૂતિઓ=શક્તિઓ

દેવ દાસીઓ=દેવને અર્પણ થયેલી

કન્યાઓ

મુરલીઓ=દેવને અર્પણ થયેલી

કન્યાઓ

કાળી=માતાનું નામ છે

નિગુણ=ગુણ રહિત

અનુચિતપણે=નહિ ધન્ય જતાં

ઉદાત્ત=શ્રેષ્ઠ, ઉત્તમ

પાઠ ૯૮.

જરૂરી પુરાણો=ધણો જીવો

નીયત=દાનત

જન નિસારી=દેહ આપવા તૈયાર

પાઠ ૯૯.

હાર્દિક=અંતઃકરણની

નિકંદન=નાશ

લજ્જાસ્પદ=લજાવનારો

કૃત્રિમ=ખનાવટી

મુકાબલો=સરખામણી

નિર્મળ=મેલ વિનાનો, ચોખ્ખો

ખેલી=મદદ કરનાર

પાઠ ૧૦૦.

અધ્યર્થ=ધર્મ વિરૂદ્ધ
સંગ્રામ=યુદ્ધ
અક્ષરાર્થ=અક્ષર પ્રમાણે અર્થ
દંડ=સજા
શુદ્ધાર્થ=ખરો અર્થ, શુદ્ધ અર્થ
અવેસ્તા=પારસીભાષાઓનું ધર્મશાસ્ત્ર
જાતિગત=પેતાને લગતો
મૃદુ=મીઠી, કોમળ
દાવાનળ=સળગતું વન
રૌરવ=નામનું સાતમું નક
પાઠ ૧૦૧.
પજવે, કનડે=હેરાન કરે
કાજ=ન્યાય આપનાર
પાઠ ૧૦૨.
વિદેશી=દેશનું નહીં તે, પરદેશી
સંન્યાસી=ત્યાગી
બંદ=અપલક્ષણ
પાઠ ૧૦૩.

પુંજ=મુડી
અર્થસંગ્રહ=પૈસો એકઠો કરી
રાખવો તે
લોક કલ્યાણ=પ્રજા હિત

પાઠ ૧૦૫.

જમીન દોસ્ત=પાપમાલ
દેવાળીઓ=મુડી કરતાં દેવું વધારે
જેનું તે
પ્રાણવાયુ=જીવવા માટે જરૂરી હવા
અનિચ્છાએ=અચ્છા વિના

પાઠ ૧૦૬.

મર્મ=છુપોભેદ
આજન્મ=ચાલુ જન્મગીતી

પાઠ ૧૦૭.

હરગીઝ=નકકી, જરૂર
વકરો=વેચાણ
યંત્રતા=યંત્રવડે કરેલું કાર્ય
ટવીડ=ગરમ કાપડ
ફેશનેબલ=સરસ, મનમોજી
મુગ્ધ=મોહિત
ટ્રેડિંગ રૂમ=આદર સત્કાર કરવાનું
દીવાનખાનું

૧૦૮.

સ્થુલ=મોડું
સોલાહટ=છઠ્ઠો ટોપી
હુપદ=હુપણ, અભિમાન

શુદ્ધિપત્રક.

પાઠ	પાત્રું	લીટી	અશુદ્ધ	શુદ્ધ
૪	૬	૬	અતિશયોક્તિ	અતિશયોક્તિ
૮	૧૪	૧	વત્તિ	વર્ત્તિ
૧૦	૧૭	૯	એલે	એટલે
૧૩	૨૧	૨	સત્યગ્રહીની	સત્યાગ્રહીની
„	„	૧૫	જીયા	જીત્યા
„	„	૧૮	શરત	સરત
૧૪	૨૪	૧૬	પવત	પર્વત
૧૮	૩૧	૫	તમાં	તેમાં
„	„	૧૪	આપની	આપણી
૧૯	૩૨	૯	અતશિયોક્તિ	અતિશયોક્તિ
૨૮	૪૮	૯	નિપુણતા	નિપુણતા
૩૫	૫૮	૨	ખડું કે છે	ખડું છે કે
૬૦	૧૦૮	૧	ઉદ્ધ	ઉર્દ્ધ
૬૩	૧૧૩	૧	સ્ત્રીવગ	સ્ત્રીવર્ગ
૬૫	૧૧૭	૧	દ્રાપદિ	દ્રૌપદિ
૬૮	૧૨૪	૪	શોચ	શૌચ
૭૨	૧૩૩	૩	આપણુ	આપણે
૭૪	૧૩૫	મથાળું	હિંદ	હિંદનું
૭૬	૧૩૬	૧૫	સવસ્વ	સર્વસ્વ
૭૮	૧૪૩	૧૨	પૂવે	પૂર્વે
„	„	૨૧	લાધે	લીધે
„	૧૪૪	૨	ધામિક	ધાર્મિક
૯૨	૧૭૧	મથાળું	બાળવધ લા. ૧	બાળવધ
૮૬	૧૫૮	મથાળું	દેણાનું	દેવાનું
૯૪	૧૭૭	૧૫	વિડંબના	વિકંબના
૯૫	૧૮૯	૨૦	અકય	ઐકય
૯૮	૧૮૫	૨૦	ગણા	ગણાય
„	૧૮૯	૧૧	અકય	ઐકય

